

Editor: Momo

ƯỚi sau MỘT ĐÊM

Tác giả: Kagen no Ju

Mục Lục

Văn án

Chương 1: Một đêm tận tình

Chương 2: Cưới nhanh chóng

Chương 3: Mẹ chồng nàng dâu đồng minh

Chương 4: Chồng yêu không gần nữ sắc

Chương 5: Quyến rũ chồng là một việc không dễ dàng! !!

Chương 6: Chồng à, xem ra anh thật tính phúc! !!

Chương 7: Xuân được của mẹ chồng, một chiêu tất sát! !! *

Chương 8: Mắt kính của quý

Chương 9: Diện mạo thật sự của phu quân

Chương 10: Nhà mẹ đẻ của cô bé Lọ lem

Chương 11: Cây cỏ ngon không dành cho những chú ngựa quay đầu

Chương 12: Khi đàn ông ghen thì không dễ chọc

Chương 13: Ai dạy dỗ ai?

Chương 14: Thiếu niên đẹp trai bí ẩn

Chương 15: Xuất hiện hàng xóm mới thô bạo

Chương 16: Mẹ chồng phiền não

Chương 17: Mỹ nữ cứu mỹ nữ

Chương 18: Mẹ chồng tốt với mẹ chồng xấu

Chương 19: Là vợ chồng cần có nạn cùng chịu

Chương 20: Một người phiền não, cả nhà khuyên can

Chương 21: Công thần phía sau tấm màn che

Chương 22: Mấy người đàn ông kết bè kéo lũ đánh nhau

Chương 23: Thằng nhóc tới sống nhờ

Chương 24: Cùng nhau đeo mặt nạ

Chương 25: Một lớn một bé ở nhà

Chương 26: Tình hữu nghị trong bóng tối

Chương 27: Đã gặp nhau thì cũng sẽ có ngày chia tay

Chương 28: Mưa to chỗ tốt

Chương 29: Chủ nhà thực sự

Chương 30: Chủ nghĩa nữ quyền

Chương 31: Tiểu biệt thắng tân hôn

Chương 32: Người đàn ông "được" bao nuôi

Chương 33: Tình thú giữa vợ chồng

Chương 34: Hạ Anh là một người chị có tâm

Chương 35: Hàng xóm tốt bụng lại tới

Chương 36: Vô gian đạo

Chương 37: Hai ngày một đêm

[Chương 38: Nhiệt lạt chi dạ](#)
[Chương 39: Phát sốt thật hấp dẫn](#)
[Chương 40: Gặp gỡ "nhạc phụ đại nhân"](#)
[Chương 41: Kinh ngạc vì có thai](#)
[Chương 42: Ngư nôn nghén cũng vợ](#)
[Chương 43: Tranh thủ tình cảm](#)
[Chương 44: Bảo bối chọn chồng](#)
[Chương 45: Hạ Anh độc thoại](#)
[Ngoại truyện 1: Tầm × tần ký](#)
[Ngoại truyện 2: Phía sau chiếc kính mắt](#)
[Ngoại truyện 3: Tiểu Hạ An lên tiếng](#)

Văn án

Sau một đêm, tôi thế mà lại có thêm một ông chồng.

Được rồi, sự thật là trời vừa hừng sáng, tôi đã hồ đồ ký vào giấy đăng ký kết hôn. Không có quan hệ mẹ chồng nàng dâu hồng lét, chỉ có mẹ chồng nàng dâu đồng minh. Mà nội dung đồng minh như sau: làm cho chồng của tôi cảm thấy có hứng thú với...đàn bà! !!

Ách, nói đàn ông không có hứng thú với đàn bà.....vậy chẳng phải là GAY sao? ??

Đôi mắt với ông chồng không rõ có phải GAY hay không kia, tôi bằng bất cứ giá nào cũng không thể để cho anh lâm đường lạc lối.

Vậy nên...tôi nhếch mi câu dẫn, khoe miệng dụ hoặc: Này ông xã "thân ái" , chờ xem em làm sao dạy dỗ anh nha!

Chương 1: Một đêm tận tình

Trời rạng sáng, đứng ở trước cửa quán rượu tương đối nổi danh trong thành phố, tôi hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí đẩy cửa đi vào. Quán rượu này sở dĩ nổi danh như vậy là bởi vì ở trong đó có tỷ lệ thành công hưởng thụ một đêm tình cực kỳ cao, mà thời gian này còn xuất hiện rất nhiều cô gái chàng trai quanh đây luôn chỉ nghĩ đơn giản đến một cuộc gặp gỡ, chơi đùa một chút câu dẫn người ta, người ta câu dẫn lại mình, sau đó hừng sáng nói chia tay là xong, chẳng cần chịu trách nhiệm, anh tình tôi nguyện thực hiện trò chơi màu hồng phấn này cơ mà.

Tôi tới nơi này, rất rõ ràng, chính là nghĩ đến một cuộc gặp gỡ tươi đẹp, vui đùa một chút rồi có một đêm tình.

Đừng xem tôi đây như loại rộng rãi, thật ra tôi là vi phạm lần đầu nha, ở chỗ này hai mươi lăm năm nhưng bên trong vẫn duy trì tiêu chuẩn quai bảo bảo* như cũ, dĩ nhiên, tôi chỉ có tư tưởng mở mang nhưng thân thể lại bảo thủ. Song hôm nay là ngày tôi tròn hai mươi lăm tuổi, tôi quyết định để cho thân thể cũng mở ra một lần, mà đàn ông chính là món quà sinh nhật tối nay tôi muốn tự tặng cho mình!

(*tiêu chuẩn quai bảo bảo: theo mình hiểu là tư tưởng trái ngược với lớp trẻ hiện tại, giữ gìn, thủ tiết)

Thật ra thì tôi có thể có được giấc ngộ như thế này thực không dễ, hoàn toàn là do bị đả kích

cùng bức bách mà thành. Sự thật thì, liên tục nhận được năm câu "em là người tốt" , không nói thì thôi, nhưng hết lần này tới lần khác nguyên nhân bọn họ chia tay lại chết tiệt như nhau, đại loại là em làm cho người ta có cảm giác như Thánh mẫu, cho nên không có cách nào tìm hiểu sâu hơn được!

Hừ! Chẳng lẽ bọn họ cho là khí chất Thánh mẫu người đàn bà nào cũng có thể có sao? Đường hoàng nói xong như thế rồi chia tay, kỳ thực chính là trách tôi không theo chân bọn họ lên giường, chẳng lẽ có qui định một khi nói chuyện yêu đương thì phải lập tức lên giường sao?

Cho nên tôi mới tức giận mà muốn đi tìm cuộc tình một đêm, tuy biết là có chút vô lý nhưng vẫn cứ cứng đầu xuất hiện ở nơi đây, có lẽ bởi vì thấy trên phim truyền hình nói đến chuyện này nhiều quá nên cái ý niệm to gan ấy mới quanh quẩn trong đầu không chịu rời đi, thiên thời địa lợi nhân hòa, tư tưởng lập tức hóa hành động.

Trong quán rượu ánh đèn mờ mờ ảo ảo, không có cách nào nhìn rõ lẫn nhau nhưng lại gia tăng cảm giác thần bí trong lòng mỗi người. Âm hưởng đi kèm rất cao hứng, tiếng tuy lớn mà không chói tai, hơn nữa nếu hai người muốn nói chuyện với nhau thì phải gần sát lại, cử động trở nên rất trêu chọc.

Lần đầu tiên vào quầy rượu tôi không thể thích ứng kịp, đầu tiên là âm nhạc điếc tai nhức óc khiến tôi có chút nhức đầu, tiếp đó lại là ngọn đèn mờ ảo làm tôi hoa mắt. Đợi một chút để bản thân quen dần, tôi phát hiện trong quán rượu có thật nhiều nam nữ, bọn họ hoặc nam một bàn, hoặc nữ một bàn, hoặc nam nam nữ nữ một bàn. Các cô gái cười thật quyến rũ chờ cánh đàn ông đến mời uống rượu, những người đàn ông vẻ mặt tiêu sái ôm lấy các cô gái khiêu vũ, thỉnh thoảng thân thể quần quanh, thân mật cắn lỗ tai, cho tôi xem đủ những cảnh khiến mặt đỏ tim đập không ngừng.

Ánh mắt của tôi từ trong sàn nhảy nam nữ chuyển dời đến những cô gái khác đứng ở trước bàn tròn uống rượu, các cô ấy đều trẻ trung diễm lệ, vóc người quyến rũ, ăn mặc mát mẻ vô cùng, so với đám người lớn mật ấy, tôi cúi đầu xem một chút trang phục và đạo cụ của mình: quần jean bảy phần, sơ mi tay ngắn, cổ tròn, giày cứng, mặt mộc (ý không trang điểm, khuôn mặt vốn có) , căn bản là không có cách nào so sánh được nha. Mặc dù vóc người của tôi khá ổn nhưng quá mức kín cổng cao tường thế này, không lộ ra thì làm sao người khác biết được, vì thế tôi quay qua quay lại ngó bọn họ thêm một chút, thầm mắng chính mình sao không trang điểm thay quần áo rồi mới đến đây chứ?

Bồi bàn dẫn tôi đến quầy bar trong góc, cũng hảo tâm giúp tôi chọn một ly rượu chắc khoảng mười độ và có ga. Nhìn cử động của anh, tôi giống như là cô gái giữ gìn thủ tiết đề nèn quá lâu, chỉ đến xem mà không chơi vậy. T mặc dù bất đắc dĩ nhưng vẫn là ngồi đằng hoàng ở trong góc, bởi vì không có cách nào để ra tay, cho nên không thể làm gì khác hơn là ngăm quan sát, quan sát người đàn ông may mắn sắp trở thành quả sinh nhật của mình.

Tôi dựa vào vách tường, uống rượu có ga, đem mình hoàn toàn ẩn thân mờ mờ ở trong góc,

con người linh hoạt di động, đánh giá những người đàn ông trong quán rượu. Bởi vì tính chất có quan hệ đến quầy rượu nên đàn ông tới đây đều rất có tố chất, trên căn bản đối với bạn gái hành động mập mờ cũng là có điểm đến điểm dừng, phong lưu mà không hạ lưu.

Nhìn xung quanh quầy rượu mấy lần, tôi phát hiện trên căn bản nam nhân đều là tự mình tìm đến con mồi, duy chỉ có một người đàn ông trẻ tuổi ngồi yên trong góc uống rượu có ga là giống với tôi, anh tựa hồ đem phụ nữ nơi đây cự tuyệt, so với tôi càng giống là cuộc sống thực tế, chỉ nhìn chứ không đùa người.

Rất nhanh tôi liền quyết định anh chính là người đàn ông may mắn, bởi vì khó tiếp cận, cho nên sạch sẽ, mà cũng bởi vì khó tiếp cận, cho nên tôi cần dũng khí.

Tôi gọi người pha rượu tới, chỉ vài loại rượu mạnh, tính toán đến việc mượn rượu để có thêm can đảm.

Nhờ phúc của "Conan", tôi cũng nói ra được tên của vài loại rượu: Karl, Sherry, Tequilla, Vodka, Vermouth, Calvados, Bourbon, Chianti, Korn, Whisky.... *

Người pha rượu nhìn tôi bằng vẻ mặt không đồng ý, chết sống cũng không chịu giúp, từ ánh mắt trách cứ của anh thì xem ra, tựa hồ người này ngộ nhận đem tôi trở thành trẻ vị thành niên ah.

Được rồi, tôi thừa nhận là mình thoát nhìn trông tương đối trẻ, nhưng là chẳng lẽ tôi lại không được uống rượu mạnh chỉ vì thế sao? Cuối cùng tôi khuyên can mãi, thiếu chút nữa phải đem cả chứng minh nhân dân ra ngoài, người pha rượu này mới vạn phần không tình nguyện đưa cho tôi một chén rượu chẳng rõ tên.

Bởi vì tôi tự nhận mình tửu lượng rất tốt, cho nên mới lựa chọn rượu mạnh, mà thứ rượu không biết tên này xem ra đích thực rất mạnh, một chén vừa xuống bụng, tôi liền cảm thấy có chút nóng, ý thức bắt đầu mơ hồ, tôi nhìn một chút rồi chuyển hướng sang người pha rượu, anh chẳng phải là không tình nguyện giúp tôi lấy rượu mạnh s

Tôi hít sâu một hơi, rời khỏi quầy bar, mặc dù đầu óc choáng váng nhưng cước bộ vẫn coi như vững vàng, vòng qua những vị khách khác mà hướng người đàn ông trong góc đi tới.

Tôi đứng trước mặt người đàn ông, chống lại ánh mắt kinh ngạc, nghi ngờ, không giải thích nổi của anh. Tôi nuốt từng ngụm nước bọt, đặt mông ngồi xuống bên cạnh anh, nhìn về phía trước vài giây rồi đột nhiên đem mặt chuyển hướng anh, thân người cũng nhích tới gần.

Đúng lúc tôi sắp chạm vào anh thì đột nhiên tên đó lại trốn tránh né đi, ý định cự tuyệt rất rõ ràng. Tôi mấp máy môi, ánh mắt chìm chìm, không ngừng tính toán trong đầu rồi tiếp tục ngang nhiên xông qua, đem miệng gần sát lỗ tai của anh, không nhìn đến thân thể dần trở nên cứng ngắc kia mà cứ lớn tiếng nói: "Tôi và anh là cùng một loại người mà!"

Nói xong câu đó tôi đột nhiên cảm thấy có chút không giải thích được, chính bản thân cũng không biết nên nói thêm gì nữa.

Ngoài dự tính, anh đột nhiên nhìn tôi chằm chằm, trong mắt có khiếp sợ, giãy giụa, suy tư cùng rất nhiều vẻ mặt khác lạ.

Không kịp phản ứng, anh đột nhiên cầm chặt tay tôi kéo đi, nhanh chóng mang ra khỏi quầy rượu

* Để ta giải thích để ta giải thích, haha, thật không ngờ Anh tử lại thích đọc Conan ah, đúng là hợp ý em~~~nếu không đọc Conan chắc em cũng phó tay với đám cv này==!. Conan ở đây chính là bộ manga Detective Conan nổi tiếng đó áh, còn tên các loại rượu được dùng để đặt cho các nhân vật trong tổ chức áo đen, Anh tử chắc đọc nó nên biết, chém bừa với anh bồi bàn phát: D.

Hảo tâm ta cũng giải thích cho bà con vài loại rượu^^. Sherry là loại rượu vang nổi tiếng, theo ta biết được sản xuất tại lò Jerez, Tây Ban Nha. Tại một số nơi, nó bị coi là rượu dành cho các mệnh phụ hoặc phụ nữ cao tuổi. Tuy nhiên, nhờ hương vị độc đáo của mình, nó đã dần dần được chấp nhận và biết đến. Và, sherry tức là anh đào áh, nên ta đoán rượu này có liên quan đến anh đào^^.

Tequilla tức là Long thiết lan tửu(mới đọc cũng vãi mồ hôi, sau tìm một hồi trên vnsharing mới biết nó tức là Tequilla, thêm việc đọc Conan biết đến nhân vật có tên này xuất hiện trong tập 4 nên hiểu được) , là loại rượu nổi tiếng ở các cao nguyên miền Trung Mexico, được lên men và chưng cất từ nhựa cây thùa(hay cây Maquey) , một loại cây bản địa mọc nước.

Vodka(Phục đặc gia) , loại này nghe quen ah, ta thấy nó mấy lần rồi^^. Vodka là rượu chưng cất, thường làm từ khoai tây hoặc ngũ cốc lên men. Nó có nguồn gốc từ châu Âu, nhất là Nga, Ba Lan và Litva. Vodka đôi khi cũng được sử dụng để gọi chung các loại rượu có cách thức pha chế và sản xuất giống, tỷ như Vodka Nhật(rượu shochu đó bà con) , Vodka Tàu(rượu baijiu) ... Có rất nhiều loại, ai hứng thú tìm hiểu lên wiki mà xem, đầy đủ lắm.

Vermouth(Mỹ vị tử) , là một loại rượu nho được thơm hóa, tên của nó bắt nguồn từ tiếng Đức, "wormut" là tên của một loại hương thảo đã được pha vào rượu nho để trị bệnh từ những năm đầu Công Nguyên. Vermouth ở mỗi nước có cách sản xuất và mùi vị khác nhau, cũng có rất nhiều loại: Vermouth Bianco, Dry Vermouth, Rosé Vermouth...Hứng thú với nó mời lên tuyloy. com một phen mà tìm nghen.

Calvados (ai đọc Conan không biết tên nì là ai thì đề fan cuồng này nói cho nghe, tập 42, tên nằm trên lầu bị thương cô Jody và hỗ trợ ngầm cho Vermouth, sau khi bị Akai bắt thì tự bắn vào đầu mình í. Tên xuất hiện đúng một lần qua tiếng của Vermouth, đọc nhiều mới

nhớ^__^). Calvados là một đặc sản của vùng Normadie, Pháp. Loại rượu này được sản xuất từ táo, thường dùng làm rượu khai vị. Quy trình sản xuất khá hay ho và có lịch sử lâu đời. Vẫn nhà cũ tuy. com, Momo thực tóm tắt không hết vì nó cực dài==, đành phiền ai có hứng tự tìm đọc vậy)

Chianti: một loại rượu vang đỏ của Ý sản xuất tại Tuscany.

Whisky (Đồ từng tử tử) , loại này không biết cũng khó nha, quá phổ biến mà. Được lên men từ ngũ cốc, một loại đồ uống chứa cồn ngon miệng. Ngoài cách thức sản xuất cùng lịch sử lâu đời, Whisky còn có đa dạng rất nhiều loại nữa~~~

Khà khà, đó, ta giới thiệu sơ sơ cho bà con vài loại rượu đó, hehe~~~

Thankc Gúc nhiều, thank lun cả bác Aoyama nữa, há há.

Trên đường về, ngồi ở ghế xe, tôi đột nhiên có chút khiếp đảm, cũng có chút không thể tin được sự can đảm của mình. Quay đầu nhìn về phía người đàn ông đang lái xe, phát hiện anh ta hóa ra chẳng phải là cực phẩm bình thường, vốn là dưới ngọn đèn mờ ảo ở quán bar đã thấy anh không tệ, không nghĩ tới lại tuấn mỹ như vậy. Tôi nhìn sống mũi cao thẳng của anh mà cười khúc khích, không nghĩ là vận khí của mình lại tốt như vậy nha, chọn bừa cũng trúng được một cực phẩm.

Quả nhiên là ở nơi nào tìm được kẻ này, haha.

Đã rạng sáng, cho dù xe cộ không có nhiều, nhưng hễ gặp đèn đỏ là anh rất tuân thủ qui tắc giao thông mà dừng lại. Tôi vẫn như cũ ngây ngốc nhìn anh, đột nhiên, anh xoay người tiến tới gần, hôn lên đôi môi anh đào của tôi.

Mặc dù đây không phải là nụ hôn đầu tiên, nhưng là nụ hôn này so với trước kia có chút khác, nó tràn ngập lửa nóng cùng kích tình. Tôi không nhắm mắt lại, nhìn vào hai đôi mắt vẫn mở to của anh, phát hiện trong đó có chút không dám tin, vui mừng khó quên đầy kỳ lạ.

Đèn xanh sáng lên, anh rời khỏi môi của tôi, một lần nữa lái xe đi tiếp, tôi thì đỏ bừng mặt ngồi ở ghế bên cạnh, cảm giác đại não càng thêm choáng váng, không biết là vì ly rượu mạnh hay là do nụ hôn nóng bỏng ban nãy tạo thành.

Đến lúc tôi hoàn toàn tỉnh táo lại thì phát hiện mình đã nằm ở trên giường, anh thì mở ra hai chân ngồi chồm hổm trên người ta cởi quần áo.

Trong phòng không có mở đèn, mượn ánh trăng, tôi phát hiện thân hình của anh thật đúng là không tầm thường, mặc dù thoát nhìn gầy yếu nhưng kỳ thực bền chắc ôm trọn, tôi không nhịn được nuốt nuốt nước miếng lần nữa, phát giác đầu óc mình càng thêm hỗn loạn .

Tôi chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thụ sự vuốt ve của anh.

Anh hôn lên trán của tôi, mắt, mũi, cuối cùng đi tới môi, cho tôi một nụ hôn triền miên mật ngọt. Tay của anh cũng không có dừng lại, bắt đầu cởi quần áo tôi, đến lúc anh bắt đầu cởi đến chiếc quần jean, tôi đột nhiên nhớ được điều gì, vội vàng giãy giụa đẩy anh ra, dưới ánh mắt nghi hoặc không giải thích được của anh mà đồ mặc lấy một thứ từ trong túi quần đưa cho anh. Anh nhìn bao ngửa thai trong tay tôi cười gọi cảm một tiếng, cầm lấy đặt bên gối rồi tiếp tục đem tôi áp dưới thân thể mình vừa hôn vừa vuốt ve.

Đôi môi nóng ướt của anh chuyển dần xuống cổ, vừa mút vừa cắn, làm cho tôi có cảm giác thoải mái mà khó chịu, tiếp đó bờ môi lại di xuống trước ngực tôi, vừa thưởng thức vừa lấy tay xoa nhẹ. Tôi bị khoái cảm xa lạ kia làm cho không nhận được mà phát ra từng trận rên rỉ.

Anh chen vào giữa hai chân của tôi, để cho thân thể hai người ma sát, tay của anh đốt lửa từng nơi trên người ta, khiến hai cổ lửa nóng đụng chạm càng thêm cháy bỏng. Tôi ý thức mơ hồ nhắm hai mắt hưởng thụ khoái cảm mà anh mang đến, đột nhiên phát giác thân thể của anh rời khỏi mình. Tôi mở mắt nhìn, thì ra là anh đang mang bao.

Tôi đỏ mặt, mắt nhìn thẳng ngó chừng lồng ngực của anh, đột nhiên phát hiện lồng ngực kia cách tôi càng ngày càng gần, à, anh vừa hướng tôi đè xuống.

Hai tay tôi nắm chặt chăn đơn, mắt nhắm lại chờ dấu hiệu của sự đau đớn, anh bắt đầu động thân, ah, thật TMD* đau ah.

(*từ chữ tục+_+)

Tôi không nhận được nữa lại hai hàng lông mày, đợi chờ đau đớn biến thành khoái cảm, nhưng ngoài dự liệu của tôi, anh không có ngay lập tức bắt đầu chuyển động pít-tông, mà là yên lặng bất động, cũng không có hôn tôi.

Tôi thừa nhận vào giờ khắc này mình rất cảm kích anh, cho nên đợi sau khi đau đớn lui dần, tôi chủ động hôn lên môi của anh, đóng đưa cái eo, để cho cả hai cùng hưởng thụ khoái cảm đến tận cùng.

Tiếp sau đó, tôi chỉ còn nghe thấy tiếng mình rên rỉ, tiếng anh thở dốc, âm thanh của hai thân thể va chạm lẫn nhau cùng với tiếng rung lắc của chiếc giường.

Một giây trước khi dần mất đi ý thức, tôi như cũ nhắc nhở mình: Hạ Anh à Hạ Anh, người nhớ phải rời đi trước khi hùng sáng nha!

Chương 2: Cưới nhanh chóng

Chẳng biết xong từ lúc nào, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn độn, toàn thân đau nhức vô lực.

Đột nhiên tôi nghe thấy một tràng những tiếng nước nở tràn đầy tình cảm mãnh liệt, tiếp theo là thanh âm chạy đi có phần lao đảo, quá một lúc lâu, lại là thanh âm ấy lao đảo chạy về, ở bên tai tôi nhịp nhịp gõ chân.

Tôi xoay người, đổi tư thế sang thành nằm ngửa ở trên giường, miến cưỡng mở mắt ra, phát hiện trước mắt một mảng mờ lung. Một lần nữa nhắm mắt lại, đầu đau nhức khiến tôi không nhìn được nhãn mày, TMD*, rượu kia thật mạnh ah! Người pha rượu đó chẳng phải là không muốn đưa cho tôi rượu mạnh hay sao?

(*TMD: Giải thích rồi lại giải thích tiếp, từ viết tắt của một câu chửi tục, theo ta hiểu là "con mẹ nó" amen==!)

Đúng lúc này, trong tay tôi tựa hồ bị nhét vào một cây bút, tôi giãy giụa mở mắt lần nữa, phát hiện trước mắt mình có một phần văn kiện, giấy tờ gì đó. Bởi vì tôi bị cận thị nhẹ, hơn nữa vừa tỉnh ngủ nên hai mắt có chút mờ lung, nhìn văn kiện kia hồi lâu nhưng mãi không biết nó viết cái gì.

"Đây là giấy bút, phiền cô ký tên vào đây" Một âm thanh dễ nghe của phụ nữ chậm rãi truyền tới, nếu cẩn thận, còn có thể nghe ra sự khẩn trương trong đó.

A, đúng rồi, người quen của tôi có nói qua muốn gọi đề cho tôi, xem ra anh ta làm việc cũng thật mau lẹ a.

Phải biết rằng sáng sớm không tỉnh táo là lúc rất dễ dàng mắc phải sai lầm, mà tôi chính là cái đứa trẻ dễ dàng phạm sai lầm đó, cho nên liền ngây ngốc đem tên của mình ký lên trên cái văn kiện hoàn toàn không biết nội dung ấy.

Ghi xong cái tên, đầu óc tôi có chút sáng suốt, đột nhiên thức tỉnh. Tối hôm qua tôi không phải đi chơi một đêm tình sao? Không phải là cùng đàn ông ở với nhau sao? Không phải là không về nhà sao? Thế thì tôi đây vừa ký cái gì vậy ah! ! Trời ah!

Lúc này không còn cách nào bận tâm đến cơ thể đau nhức chưa kịp thích ứng nữa, tôi vội vàng giãy giụa, bò dậy từ trên giường, đột nhiên lại ngoài ý muốn nhìn thấy một phu nhân khí chất xuất chúng, mỹ miều xinh đẹp đứng ngay trước mặt.

Mẹ ơi, chẳng lẽ tôi lại lựa chọn một người đàn ông đã có vợ? Hơn nữa còn bị bắt gian tại trần? Tin tưởng tôi đi, tôi đối với việc trở thành một Tiểu Tam thật sự không có hứng thú ah, không có hứng thú thiệt mà...>" <

Nhưng hình như người phụ nữ trước mắt có điểm quái dị, chẳng những không có tức giận, nổi nóng, trách mắng, mà là cầm lấy phần văn kiện giấy tờ gì đó kia mỉm cười, nụ cười thoát nhìn

có chút gian ác, có chút đắc ý, giống như đạt được nguyện vọng mà thỏa mãn cười.

Da đầu tôi một trận tê dại, đem tay hướng người đó với tới, miệng còn há hốc chưa kịp nói gì đã thấy nàng tôi hoa hoa lệ lệ mang theo nụ cười lướt đi, còn rất lễ phép đem cửa đóng kín lại.

Tay chân tôi vẫn duy trì tư thế như cũ, miệng mở to, xoay người chuyển hướng sang bên cạnh đối diện với ánh mắt tràn đầy nghi hoặc nhưng vô cùng xinh đẹp của ai đó.

Rất tốt, xem ra nam chính cũng tỉnh ngủ rồi.

Anh đầu tiên nhắm mắt lại một lần nữa, cau mày trầm tư một chút rồi đột nhiên tung mình ngồi dậy, hướng về phía tủ đầu giường và cầm lấy một chiếc kính đeo lên trên sống mũi. Không thể phủ nhận, anh là người đàn ông có thể dựa vào một chiếc kính mà thay đổi hoàn toàn khí chất cùng mị lực, không đeo kính lên anh mê người, điên cuồng, cuồng dã, nhiệt tình cùng tà khí, lúc đeo lên ánh mắt anh ưu nhã, lý trí, bình tĩnh, lạnh lùng cùng với.....ngượng ngùng. Căn bản là sự kết hợp của hai loại nhân cách.

Lúc này đeo kính lên anh trông thật ưu nhã tuấn mỹ, thế nhưng tầm mắt vừa chuyển qua trên người của tôi lại tập tức khác hẳn, gương mặt tuấn tú nhàn nhạt đỏ ửng, có chút thuần tình khả ái.

Tôi theo tầm mắt của anh nhìn về phía thân thể của mình, thì ra là lúc ngồi dậy chặn bị tuột đến tận thắt lưng, bộ ngực ngạo nhân hoàn mỹ không che đậy cứ thế hào phóng cùng anh lên tiếng chào hỏi.

Tôi bình tĩnh khẽ kéo lên qua cổ, đặt tại cằm, nhìn anh như có điều suy nghĩ. Lúc ngồi dậy anh vẫn giống như trước trần trỗng nửa người trên, khẽ cúi đầu, mái tóc mềm mại rũ xuống che giấu đôi mắt suy tư đằng sau chiếc kính y như một bóng ma làm người ta nhìn không ra điều gì cả.

Được rồi, tôi thừa nhận không kịp chạy đi trước hừng sáng là lỗi của mình, nhưng mà bị lừa dối ký một phần văn kiện giấy tờ gì đó thì bất kể thế nào tôi cũng cần phải làm rõ ràng từ đầu đến cuối nha.

"Cái kia..." Tôi mở miệng trước tiên, phát hiện thanh âm có chút khàn khàn, chắc là do tối hôm qua sau khi kích tình quá mức mà thành, "Mới vừa rồi có một người phụ nữ để cho tôi ký một phần giấy tờ, liệu anh có biết đó là gì không?"

Nghe thế, anh nhanh chóng quay đầu nhìn về phía tôi, chẳng qua là ánh mắt kia...

"Đừng có dùng ánh mắt ngu ngốc như vậy nhìn tôi, được rồi, tôi thừa nhận là tôi ngu ngốc, nhưng anh cũng biết là không thể trông cậy được gì vào một cô gái vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc

thậm chí một chút cũng chưa có thanh tỉnh được chứ?"

"Ai..." Anh nhẹ nhàng thở dài.

"Hừ! Tôi chỉ muốn biết nội dung văn kiện đó ra sao thôi, anh nhanh nói cho tôi biết đi, sau đó chúng ta đường ai nấy đi không phải là tốt sao?"

"Đó là...giấy đăng ký kết hôn" Sau một lúc trầm mặc, anh mới thốt ra một câu khẳng định chắc nịch.

Thanh âm của anh rất êm tai, rất từ tính, nghe như gió thoảng ba lượt qua làm người ta cảm thấy thoải mái vô cùng, chẳng qua là tại sao lời nói của nó lại mang theo một tin tức khủng bố đến vậy chứ? ??

Anh nói, đó là giấy đăng ký kết hôn aaaaaaa....

Mượn phòng tắm nhà anh, tôi nhanh chóng rửa sạch thân mình rồi đem quần áo cũ hôm qua mặc vào.

Sau đó, tôi cực kỳ nghiêm trọng ngồi xếp bằng ở trên giường, đối diện với vẻ mặt sau khi tắm rửa xong của anh cũng cùng một bộ dạng như vậy.

"Tức là mỹ nữ vừa rồi là mẹ của anh, chậm chạp mãi không chịu gập gối kết hôn, cho nên vì để anh có thể kết hôn được bà ấy đã sớm đưa ra giấy đăng ký, mà anh thì để tỏ lòng hiếu thuận của bậc làm con trước tiên đem tên mình ký vào. Sau đó buổi sáng hôm nay, mẹ anh đến phòng của anh rồi đột nhiên nhìn thấy tôi, trước hiếu lắm, sau hưng phấn, liền đem tôi lừa dối ký nốt vào văn kiện đó, và do hành động ngu xuẩn của tôi lúc ấy mà kết luận cuối cùng là chúng ta...nhanh chóng cưới rồi?"

Anh trầm mặc gật đầu.

Tôi thật sự không cách nào chấp nhận nỗi chuyện hoang đường mới phát sinh này, tuy nói tôi không phải không muốn cưới, nhưng mà kết hôn dễ dàng như vậy sao, chỉ cần một chữ ký trên tờ giấy là xong sao?

Anh tựa hồ nhìn thấu nghi ngờ của tôi, hảo tâm giải thích: "Đừng hoài nghi vô ích, người làm ở chỗ đăng ký kết hôn là bạn bè của mẹ tôi, mà mấy người bọn họ vì để cho tôi nhanh chóng kết hôn thì chuyện gì cũng có thể làm ra được, cho nên, chúng ta đúng là cưới chớp nhoáng rồi."

Được rồi, chúng tôi phải tin tưởng trên thế giới này thật sự có người mẹ điên cuồng như vậy tồn tại.

Rất tốt, cực kỳ cực kỳ tốt, sau một đêm tình, tôi có một ông chồng, hơn nữa còn là một ông

chồng mà ngay cả tên tuổi, thân phận cùng hết thảy mọi thứ tôi đều không biết.

Từ giọng nói khẳng định chắc nịch của anh, hẳn là giờ phút này bà mẹ ấy đã đến chỗ kết hôn ghi danh mất rồi, nói cách khác, chúng tôi sẽ trở thành vợ chồng hợp pháp rất nhanh thôi.

Tôi hít sâu một hơi, rũ mi mắt xuống, sâu kín ai oán nói: "Tại sao anh lại ngốc như vậy chứ? Tại sao lại đem người tình một đêm về nhà làm? Chẳng lẽ bên ngoài không có khách sạn sao?"

Anh vẻ mặt vô tội đáp lại: "Tôi đây là lần đầu!"

Hả, đừng nói tôi và anh giống nhau chứ, tôi cũng là vi phạm lần đầu ah!

Rõ ràng, anh cũng ý thức được thật ra thì tôi cũng như anh vi phạm lần đầu, bởi vì chúng tôi cực kỳ ăn ý cùng đưa ánh mắt nhìn về phía lạc hồng chói mắt đậm sắc trên giường kia.

"Vậy anh có thể nói biết anh tại sao phải..., àh, cái kia...lựa chọn tôi ah?" Tôi nhớ là lúc trước anh cự tuyệt mọi người phụ nữ đến gần mình mà.

"Bởi vì em nói chúng ta là cùng một loại người a!" Anh đột nhiên có chút ít kích động, trong giọng nói cũng thoáng không không chế được.

"Hừ, cái gì gọi là cùng một loại người chứ, thật ra là muốn nói tôi và anh là cùng tới quầy bar uống rượu có ga thôi mà....."

Thật là đáng chết, chỉ vì những lời nói này mà tôi kiếm được một ông chồng, xem ra quả sinh nhật này đúng là vượt qua cả giá trị bình thường nha.

Anh tựa hồ cũng đã nghĩ đến, cho nên nhàn nhạt nói: "Vậy bây giờ tình một đêm cũng nên nghĩa vợ chồng, em gả cho tôi hay là....."

Đôi mắt tôi xoay tròn, vẻ mặt cười ngọt ngào nói: "Gả! Dĩ nhiên là gả!"

Cũng không phải là tôi không thích cưới, mà là cưới anh rất tốt nha, chủ yếu là cũng có thể rời khỏi cái căn nhà bị đè nén vừa khó chịu vừa lúng túng kia.

Mặc dù hành động đột ngột này rất lớn mật, cũng nguy hiểm, nhưng là tôi nguyện ý thử một lần, chỉ vì người ta cưới là anh. Người đàn ông này trẻ tuổi tuấn mỹ, có lý do gì để bỏ qua cơ hội tốt này đâu? Nếu thật sự không hợp, cùng lắm lúc ấy ly hôn là được rồi, giống như cha mẹ của tôi vậy.....

Đây chính là lúc tư tưởng bảo thủ trái ngược chậm chạp trở nên phản nghịch mà điên cuồng a, haha...

Chủ ý đã quyết xong, lòng tôi tâm tình rất tốt, nhưng mà đầu tiên tôi muốn biết rõ ràng một vấn đề trọng yếu khác đã.

Ngao mạn hướng phía anh chậm nhích lại gần, tôi mới phát hiện hai người khoảng cách có chút lớn, đành rằng giường rất rộng, nhưng tại sao tôi vừa bò mấy bước đến trước mặt anh mà anh vừa nhìn thấy cử động của tôi là lại né tránh theo bản năng chứ.

Tâm tình tôi đang rất tốt nên không thêm chú ý đến động tác nhỏ này của anh, lúc chỉ còn cách anh một cánh tay tôi bèn ngồi xuống, cười cười hướng phía anh vươn tay phải ra, vui vẻ nói: "Xin chào, em tên là Hạ Anh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì từ giờ phút này emở thành vợ của anh, cho nên, chồng thân mến, có thể nói cho em biết tên của anh được không? "

Anh nhìn chằm chằm vào tay tôi, do dự một lúc lâu mới giơ ra tay phải của mình, chậm rãi nói: "Hàn Lỗi"

Tôi nhếch miệng vui vẻ cười, rất tốt, thì ra chồng thân ái của tôi tên là Hàn Lỗi.

Chương 3: Mẹ chồng nàng dâu đồng minh

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu chính là một loại quan hệ có thể là nước sôi lửa bỏng mà cũng có thể là chung đụng hòa hợp lý tưởng. Loại quan hệ này ở trong hôn nhân vô cùng quan trọng.

Nếu chồng của bạn là một người có hiếu, chỉ cần mẹ chồng không hài lòng, cho dù anh ta có yêu bạn đến mấy cũng không thể ra tay giúp đỡ bạn; còn nếu chồng của bạn căn bản là một kẻ bất hiếu, vậy thì không còn gì phải bàn.

Rất rõ ràng, chồng của tôi chính là một đứa con hiếu thảo.

Không thể phủ nhận, tôi đã trải qua rất nhiều loại quan hệ, quan hệ phụ nữ, quan hệ mẹ con, quan hệ bạn bè, quan hệ thầy trò, quan hệ đồng nghiệp, quan hệ bằng hữu, thậm chí là cả quan hệ nam nữ, duy chỉ có quan hệ mẹ chồng nàng dâu là chưa có thử qua, cho nên nói tôi không hiếu kỳ, không chờ đợi, không khẩn trương là giả.

Mà khó xử nhất chính là chúng tôi chẳng những bị mẹ chồng bắt gian tại trận mà còn thuộc loại chẳng phải vì yêu mà kết hôn nữa. Tôi cũng bị ảnh hưởng không nhỏ từ những bộ phim Hồng Kông kiểu như "Mẹ chồng dã man của tôi", vì vậy đối với quan hệ mẹ chồng nàng dâu sắp phát sinh này trong lòng cũng có không ít khiếp đảm, hơn nữa còn có sai lầm của mẹ mình làm mẫu, khiến tôi từ nhỏ đã có những bóng ma trong lòng in dấu khó xóa nhòa.

Nhưng mà theo hành động của mẹ chồng tôi hồi sáng thì, bà chắc là không phải cái loại mẹ chồng dã man trong truyền thuyết đó đ

Thân là nam nữ của thế kỷ 21, sau khi xác định chúng tôi quả thật đã trở thành vợ chồng xong, Hàn Lỗi lập tức mang tôi về nhà đóng gói đồ đạc chính thức chuyển vào nhà anh, chỉ vì mẹ chồng có lệnh, hôm nay phải đem nàng dâu mới là tôi về nhà mình ở, luôn tiện ở lại Hàn gia dùng cơm buổi tối luôn.

Nhân tiện nói luôn, Hàn Lỗi đã chuyển ra ngoài sống một mình, thật là một đứa trẻ thông minh.

Mặc dù tôi ở trong nhà mình nhưng luôn luôn bị coi là một kẻ vô hình bị bỏ rơi, cho nên lúc dọn nhà rất nhẹ nhàng, cũng bởi vì đồ đạc của tôi thực sự không nhiều cho lắm.

Nhìn tôi ở trong nhà mà chẳng ai thèm để vào mắt, Hàn Lỗi không nhìn được mà nhìn chăm chăm nuốt nước bọt, họ không những chẳng buồn phản ứng với mấy tiếng lách cách rung động trong phòng mà còn mặc kệ tôi quang minh chính đại rời đi cùng với một người đàn ông xa lạ, không thèm ngăn cản chi hết. Bởi vì những người đó vốn đâu phải người nhà của tôi, đối với tôi mà nói họ đều là người ngoài, trùng hợp là bọn họ cũng cho rằng như thế.

Trên đường trở về cùng Hàn Lỗi, anh đang lái xe cũng tựa hồ như muốn tìm lời gì đó để an ủi tôi, nhưng tôi bị tôi lắc đầu cười ngăn trở. Tôi không cần anh đồng tình, ngược lại tôi còn muốn cảm tạ anh, cảm tạ anh cho tôi cơ hội chạy ra vùng đất tự do hiếm có này.

Đi vào trong nhà Hàn Lỗi một lần nữa, tôi thật cẩn thận đi thăm thú một chút, phòng ốc rộng lớn rất sạch sẽ, phong cách trang trí đơn giản, thật đúng với con người của anh-luôn làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái, phát hiện này khiến tôi rất thích, rất cao hứng, rất hài lòng.

Sau này, nơi đây cũng chính là nhà của tôi ah.

Hàn Lỗi đưa tôi đến phòng ngủ bên cạnh phòng anh, giúp tôi đem đồ đạc vào bên trong sắp xếp, chỉ chốc lát sau, phòng ngủ của tôi ra đời.

Chú ý a! Tôi vào ở chính là phòng khách, đừng hoài nghi, kia thật sự chính là phòng của khách đó. Chúng tôi không phải là đã kết hôn sao? Vợ chồng không phải là nên ở chung một phòng hay sao? Tôi nhìn theo bóng lưng Hàn Lỗi, chép miệng, được rồi, cứ coi như là anh xấu hổ đi, trước tách ra ngủ riêng

Sắp xếp chuẩn bị đều xong xuôi hết thảy, Hàn Lỗi lái xe mang tôi về Hàn gia ăn cơm.

Dọc theo đường đi, anh đối với tôi hết sức khách khí, cơ hồ không có đụng chạm thân thể, khoảng cách rất rõ ràng kia làm cho tôi có chút nghi ngờ, anh thật sự là người đàn ông nhiệt tình, điên cuồng, thân chí mang theo điểm tà ác xấu xa tôi hôm qua sao? Anh xác định bọn họ là cùng một người sao?

Nhà Hàn Lỗi cách Hàn gia cũng không xa cho lắm, mất khoảng 20 phút đi đường.

Chúng tôi đứng ở trước cửa nhà Hàn gia, Hàn Lỗi trầm ngâm một chút, rồi bỗng chủ động cầm

lấy tay của tôi, tay của anh lạnh như băng, có chút do dự, có chút giãy giụa không tình nguyện cho lắm.

Chúng tôi tay trong tay cùng nhau đi vào phòng khách hết sức náo nhiệt, đôi mắt nhìn thấy, trên ghế sofa có tám người đang ngồi, xem ra nhà của Hàn Lỗi là một đại gia đình ah.

Hàn Lỗi ho hai tiếng thông báo là chúng tôi đã đến, tám người trên ghế salon đồng loạt quay đầu hướng chúng tôi mà nhìn, phòng khách vốn ảm ảm trở nên hết sức an tĩnh, an tĩnh đến quý dị, khi ánh mắt của bọn họ chuyển dời đến hai bàn tay đang nắm chặt của chúng tôi thì vẻ mặt lại càng ngạc nhiên, không dám tin hơn nữa.

Ách, ai có thể giải thích một chút tình huống bây giờ không? Chúng tôi không phải là chỉ có nắm tay không thôi hay sao?

Mọi người cứ như vậy nhìn nhau, nhìn một lúc lâu, không khí có chút lúng túng, mà nụ cười trên môi tôi cũng bắt đầu cứng lại.

Cuối cùng vẫn là vị phu nhân xinh đẹp ban sáng, cũng chính là mẹ của Hàn Lỗi, mẹ chồng tôi, khôi phục trạng thái bình thường trước tiên, vẻ mặt nhiệt tình tiêu sái đi tới lôi kéo tay của tôi cùng nhau hướng bàn cơm đi tới.

Mọi người thấy thế cũng rời rít rời khỏi ghế đi tới bàn ăn, mẹ chồng của tôi vừa hạ lệnh thì bắt đầu có người mang thức ăn lên.

Xem ra là tôi được gả cho một gia đình có nhiều tiền nha!

Mẹ chồng ngồi bên cạnh tôi, vẻ mặt tươi cười giới thiệu mọi người còn lại

"Lão già đẹp giai ngồi bên cạnh mẹ đây là cha của Hàn Lỗi, cũng là cha chồng của con, đối diện từ bên phải theo thứ tự là anh cả của Hàn Lỗi, Hàn Ti, vợ của nó là Tô Nguyệt Nghiên, anh hai Hàn Vũ, chị cả Hàn Mẫn, chồng của nó là Quan Dịch, em gái út Hàn Tuệ, mà ta đây, chính là mẹ chồng của con."

Tôi lễ phép hướng bọn họ theo thứ tự mà bắt chuyện, phát hiện ánh mắt của bọn họ khác nhau, có vui mừng, có tò mò, có không tin được, có kính nể, có sùng bái, có ủng hộ, có hài lòng, thật khó hiểu.

Ăn một bữa cơm, tôi phát hiện người nhà của Hàn Lỗi hết sức thân thiện, mọi người đều hài hước thú vị, tình cảm rất tốt, trái hẳn với gia đình tôi nha, vì vậy tôi cảm thấy hết sức mới mẻ, vui mừng, có chút phấn khích nữa.

Sau khi ăn xong, mọi người đều di dời trận địa đến trên chiếc ghế salon tiếp tục nói chuyện phiếm còn tôi lại bị mẹ chồng tôi lôi kéo vào một gian phòng.

Rất tốt, cuối cùng cũng đến lúc mẹ chồng nàng dâu chúng tôi nói chuyện riêng với nhau lần đầu tiên rồi.

Sau khi đi vào gian phòng, mẹ chồng lôi kéo tay tôi ngồi ở trên giường lớn, tay bà thật ấm áp, ấm đến tận trái tim của tôi.

Bà không nói gì tiếp, chỉ là hết sức hài lòng ngắm tôi, ngắm đến lúc da đầu của tôi tê dại.

"Con biết không, con chính là người phụ nữ đầu tiên mà tiểu tử xấu xa Hàn Lỗi kia mang về nhà đây. Hơn nữa, hai đứa còn có...cái kia rồi sao?" Mẹ chồng tôi hưng phấn nói.

Tôi gượng cười coi như là đáp lại bà. Chẳng lẽ tôi lại nói thật ra là hai người thực chất chỉ có một đêm tình thôi, mà cái tên ngu ngốc kia lại đem tôi về thẳng nhà anh hay sao?

"Có lẽ con sẽ cho rằng thủ đoạn của mẹ làm cho các con phải kết hôn có chút xấu xa, không thể truyền ra ngoài, nhưng mà con phải biết rằng mẹ chờ ngày này khổ sở biết bao lâu a!"

Hơ, làm sao lại có chút mùi vị kẻ khô ở đây vậy?

"Hàn Lỗi nó, cái đứa trẻ xấu xa này năm nay đã hai tuổi nhưng lại không chịu kết giao bạn gái gì hết chứ đừng có nói là kết hôn. Theo quan sát của chúng ta thì đứa nhỏ này tựa hồ như không thể tiếp xúc với phụ nữ, mặc dù vẫn chưa tới trình độ bài xích đàn bà nhưng chính là nó có thể không cần cùng phụ nữ đụng chạm là nhất định không chủ động làm. Ngay lúc đó chúng ta cũng đã chuẩn bị tốt tinh thần tiếp nhận nó là GAY rồi, dù sao đối với chúng ta thì nó có thể tìm được hạnh phúc đích thực mới là điều quan trọng nhất, cho nên cũng không quản nó thích đàn ông hay đàn bà khi gió gì hết. Nhưng mà ngoài dự liệu của mọi người, nó tựa hồ cũng chẳng có cảm xúc gì quá đặc biệt với đàn ông cả, tóm lại là một đứa trẻ quái đản."

"Cho nên..." Mẹ chồng tôi đột nhiên nhìn tôi bằng ánh mắt ướm át, nắm chặt tay tôi tiếp tục kể lể. "Khi ta nhìn thấy hai đứa nằm bên cạnh nhau theo một hình thức tự nhiên nhất, bị ta bắt gian tại trận, con có thể hiểu được lúc đó mẹ kích động cùng mừng rỡ đến phát điên như thế nào không? Thì ra là con tôi nó còn bình thường, cho nên mong con hãy tha thứ cho hành động hèn hạ của mẹ sau đó nhé!"

Tôi gượng cười an ủi bà, tỏ vẻ như là tôi cũng không ngại. Vấn đề là tôi có thể ra vẻ dễ ợt sao?

Khó trách tôi cảm thấy Hàn Lỗi có chút là lạ, từ lúc ở quầy rượu anh cứ luôn tránh né phụ nữ đến lúc tỉnh dậy không thèm đụng chạm hay nhìn tôi lấy một lần, căn bản không phải mị lực của tôi có vấn đề mà là anh đối với đàn bà có bệnh lãnh cảm a.

Đây cũng chính là nguyên nhân cơ bản nhất khiến tôi phải vào ở trong phòng của khách.

Bất quá theo lời của mẹ chồng tôi thì, anh hôm đó chịu theo tôi lên giường, lại còn chủ động

nắm tay tôi hôm nay thật sự là cho tôi thể diện, vậy là ủy khuất cho chính anh rồi.

Mẹ chồng nhìn tôi như có điều gì suy nghĩ, cẩn thận hỏi: "Hai đứa bây giờ, ngủ ở chung một chỗ sao?"

Tôi lắc đầu cười, nhàn nhạt nói: "Bây giờ chúng con dựa vào ý tứ của anh ấy, con ngủ ở phòng khách."

Trong mắt bà liền xuất hiện sự thất vọng nồng đậm cùng mất mát.

Không đành lòng nhìn thấy bộ dạng này của bà, tôi cười ôm lấy mẹ chồng mình rồi vỗ ngực bảo đảm nói: "Mẹ đừng quá lo lắng, con sẽ làm cho anh ấy một l cảm thấy có hứng thú đối với phụ nữ. Chỉ cần qua sự dạy dỗ của con..."

Ách, tôi thế nào mà lại làm trò trước mặt mẹ của người ta lên giọng nói sẽ giáo huấn con của bà a, cái từ này nên để trong lòng thì tốt hơn nha, lại còn sơ sẩy nói ra khỏi miệng, thật là nói sai nói sai mà~~~

Ngoài dự liệu của tôi, mẹ chồng không những chẳng hề tỏ ra không vui mà ngược lại còn hai mắt sáng lên nhìn tôi, vẻ mặt đồng tình nói: "Không sai! Chính là giáo huấn! Đứa bé kia chính là thiếu sự giáo huấn nghiêm chỉnh ah!"

Hắc, nhìn xem, chúng tôi lại còn cùng chung chí hướng nữa này!

"Con dâu ngoan! Bây giờ mẹ chồng hạ lệnh, nhiệm vụ quan trọng nhất của con bây giờ chính là làm cho chồng của con cảm thấy có hứng thú đối với mình, rõ chưa!"

Chúng tôi mẹ chồng nàng dâu hai mắt nhìn nhau, khoe miệng nhếch lên, cười hắc hắc, vỗ tay đồng minh.

Nghe bảo, khi chúng tôi mẹ chồng nàng dâu cùng đập tay hợp tác, Hàn Lỗi lúc ấy ở trong phòng khách hung hăng hắt hơi một cái, đem lòng nghi ngờ cực nặng nhìn khắp bốn phía.

Cùng mẹ chồng cười cười ngâm hiều lẫn nhau xong, hai vợ chồng chúng tôi cùng trở về nhà. Bởi vì ngày thứ hai hai người vẫn phải đi làm cho nên chỉ thảo luận đơn giản một chút về cuộc sống sau này của mình xong liền ai về phòng người nấy để nghỉ ngơi.

Hai gian phòng của chúng tôi ở cách vách, mà muốn đi vào phòng của tôi trước tiên phải đi qua phòng anh, cho nên có thể nói là anh đưa tôi trở về phòng.

Sau khi vào phòng, tôi cố ý đứng ở sát tường, đem lỗ tai dán và cánh cửa nghe ngóng, ngoài ý muốn lại nghe thấy được thanh âm khóa cửa của anh.

Ngẩn người.

Hừ! Có ý gì chứ, sợ tôi đánh lén ban đêm sao? Lại còn khóa trái! Thật là quá không nề tình mà!

Rất tốt, cực kỳ tốt! Hàn Lỗi a Hàn Lỗi, anh đã thành công chọc vào lòng tôi rồi đấy đứng ở trước cửa phòng của anh, tôi lộ ra hai hàm răng trắng hếu, nắm chặt tay thề dưới đáy lòng nhất định phải giáo huấn tên này thật tốt.

Không chỉ là vì hiệp ước với mẹ chồng mà còn vì muốn chứng minh mị lực phái nữ của mình!

Chồng yêu thân mến! Hãy xem em giáo huấn anh ra sao!

Chương 4: Chồng yêu không gần nữ sắc

Ngày thứ hai sau cưới là chủ nhật, cho nên tôi đã lựa chọn làm một chuyện hết sức hạnh phúc, đó là ngủ thẳng một mạch đến sáng. Cho dù trước đó đã gặp phải một đêm đả kích, nhưng tôi vẫn như cũ ngủ thật ngon lành, sau khi mở mắt, phát hiện đã là giữa trưa.

Rửa mặt trong phòng tắm sạch sẽ xong, tôi mặc áo sơ mi rộng rãi cùng chiếc quần soóc ngắn ngủn ra khỏi phòng, tính đến phòng bếp lục tủ lạnh kiếm đồ ăn.

Phòng bếp của Hàn Lỗi rất lớn, vì vậy bàn cơm cũng để ở bên trong. Tôi đi vào trong đó, ngoài ý muốn lại phát hiện thân ảnh của Hàn Lỗi, hình như đang sắp bát đĩa trên bàn ăn, thấy tôi đến liền ngẩn người, đột nhiên sau đó xoay người lấy ra thêm một bộ bát đĩa nữa.

Tôi ngây ngốc dừng lại cách bàn ăn mấy bước, cảm thấy thật thất bại, mình rõ ràng đã ăn mặc quần soóc ngắn khêu gợi vô cùng, áo sơ mi rộng rãi cũng dài không quá mỏng, đôi đùi đẹp hào phóng cứ như vậy phô ra, cực kỳ là mê người, nhưng mà tại sao Hàn Lỗi đến một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn đến tôi chứ? !

Hàn Lỗi xới được hai bát cơm đặt lên bàn, nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc của tôi, không nhịn được cười nói: "Xem ra em thật biết thức dậy đúng lúc, anh vừa chuẩn bị xong cơm thì em tỉnh, sao thế, không đói bụng à?"

Lời anh nói ra thật ngoài dự đoán làm cho tôi càng cảm thấy cực kỳ thất bại, đành chủ động chạy đến ngồi an vị trước bàn, nhìn bốn món ăn món canh cực kỳ thịnh soạn trước mặt. Chúng thật là thơm ah, chỉ cần liếc qua thôi cũng sẽ làm cho người ta thèm muốn chết đi được.

Tôi vui mừng nhìn Hàn Lỗi, thật là không nên chỉ biết đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, không nghĩ tới anh trông thế mà lại còn có tài này nha, quả nhiên là một người đàn ông tốt và một tấm gương sáng mẫu mực.

Lễ nghi trên bàn ăn của Hàn Lỗi rất tốt, lúc ăn cơm căn bản không nói lời nào, vì vậy tôi cũng

không thể làm gì khác hơn là im lặng chuyên tâm ăn cơm. Wa! Tay nghề nấu nướng của anh cũng không tồi đâu!

Sau khi ăn xong, tôi tranh việc rửa chén, dù thế nào thì cũng phải trả lễ lại chứ, không thể để mất mặt con gái được, muốn tranh thủ thân thiết thì cần phải xây dựng hình tượng người phụ nữ Trung Quốc ôn nhu, chăm chỉ mới là con đường đúng đắn nhất.

Bởi vì phòng của tôi ở trong cùng của hành lang, cho nên tôi muốn trở về phòng của mình thì phải trải qua thứ nhất là thư phòng của Hàn Lỗi, thứ hai chính là phòng ngủ của anh.

Rửa sạch sẽ bát đĩa xong, tôi vốn là tính toán trở về chỗ của mình, nhưng lúc đi ngang qua thư phòng lại lơ đãng nhìn thấy thân ảnh của Hàn Lỗi, vì vậy không nhịn được dừng lại đánh giá kẻ đang ở bên trong đọc sách kia một chút. Hàn Lỗi đeo kính vào, tùy ý để ở trên sống mũi, tư thế nghiêm chỉnh ngồi ở sau bàn chăm chú nhìn vào cuốn sách, máy vi tính mở ra bên cạnh, vẻ mặt thành thật vô cùng, lại thêm ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ xuyên suốt đằng sau lưng anh khiến hình ảnh trong thư phòng thoát nhìn trở nên giống như một bức tranh sơn dầu tuyệt mỹ, đẹp mắt, mê người.

Có lẽ là do ánh mắt của tôi quá mức nóng bỏng nên Hàn Lỗi mới ngẩng đầu lên, vừa lúc chạm vào mắt tôi. Bởi vì sự thật là tôi nhìn anh một cách quang minh chính đại, mà mục đích cũng chính là nhìn thôi, cho nên tôi cũng lười chẳng thêm ra vẻ ngượng ngùng hay chớp mắt làm bộ hối lỗi gì hết.

Anh bình tĩnh nhìn tôi một lát, đột nhiên làm ra bộ mặt như đã hiểu ra chuyện gì đó, dùng thanh âm dễ nghe mở lời: "Em cũng muốn sử dụng thư phòng này phải không? Vậy thì cứ vào đi, dù sao bàn làm việc của anh cũng khá lớn, chia cho em một nửa cũng không sao!"

Nếu anh đã thành tâm thành ý mời , tôi đây cũng nên mở lòng từ bi vào xem một chút đi, thuận tiện nhìn một cái xem anh đang đọc loại sách nào, thật hy vọng đó là tạp chí Playboy của nước ngoài nha.

Cái mà Hàn Lỗi đang đọc đương nhiên không phải là tạp chí Playboy của nước ngoài, ngay cả tạp chí FHM* nổi tiếng ở trong nước cũng không có, những sách anh xem hầu hết đều là những tác phẩm nổi tiếng, còn bằng tiếng Anh nữa.

(*Tạp chí FHM là một tạp chí nổi tiếng dành riêng cho đàn ông, có mặt ở nhiều nước trên thế giới, mỗi nước xuất bản một loại riêng thì phải, nhưng đều lấy tên là FHM. Ý Hạ Anh tỷ tỷ muốn nói chắc là tạp chí FHM của Trung Quốc, còn việc tạp chí dành cho đàn ông có những cái gì thì bà con phiên tự mình liên tưởng, có thể nhờ đến sự phụ baidu hoặc Gúc-gô ca cũng được)

Không thú vị gì hết, ánh mắt tôi lại một lần nữa quét qua bàn sách của anh, đột nhiên nhìn thấy loại giấy viết thư chuyên dụng của công ty chúng tôi.

Tôi hưng phấn vỗ vỗ cánh tay của Hàn Lỗi, thành công nhận được sự chú ý của anh. Tôi một tay chỉ vào giấy viết thư ghi tên công ty rồi vui vẻ hỏi anh: "Anh cũng là nhân viên của công ty em?"

Hiển nhiên là đề tài bất ngờ này đã gây được sự chú ý từ Hàn Lỗi, anh đem sách khép lại, về mặt mang theo nụ cười khẽ gật đầu.

"Trời ạ! Thật là trùng hợp nha! Em là nhân viên phòng thiết kế, còn anh, là người của phòng nào? "

"Anh ấy à..." Anh suy nghĩ một chút. "Hắn là coi như làm ở bộ phận tài nguyên nhân lực đi."

"Thì ra là vậy, khó trách em chưa từng nhìn thấy anh..." Tôi dừng lại một chút, thay bằng vẻ mặt hết sức giống bà tám đang buôn chuyện. "Anh đã nhìn thấy tổng tài của chúng ta bao giờ chưa? Nghe nói là một người đàn ông còn rất trẻ đấy."

Hai mắt của anh lóe lên một cái, sau đó cười nói: "À, có gặp mấy lần, là một người không tệ."

"Thư ký của anh ta thật sự là đàn ông à?"

"Hử, có gì không ổn sao? "

"Đương nhiên là có rồi, chẳng phải tổng tài nào cũng thích chọn mỹ nữ làm thư ký hay sao? H nữa còn phải là một tập đoàn các thư ký xinh đẹp mới đúng, vừa có thể bỏ mắt lại vừa có thể...ha ha..." Tôi rất không phải che miệng mập mờ cười một tiếng.

Nhìn vẻ mặt đùa bỡn của tôi, Hàn Lỗi cũng không nhịn được bật cười, cuối cùng kết luận: "Em xem quá nhiều tiểu thuyết tình cảm Đài Loan mất rồi, người nào quy định thư ký bên cạnh tổng tài nhất định phải là mỹ nữ chứ? Lý do vì sao anh ta lại tuyển thư ký nam thì...lúc nào đó gặp được em thử đi hỏi anh ta xem sao?"

Tôi thất bại nhìn anh, vô lực nói: "Vậy cũng cần phải có cơ hội a, em chỉ là một nhân viên quèn, sao có thể có cơ hội hỏi tổng tài những vấn đề bà tám này chứ?"

Hàn Lỗi không trả lời tôi, chỉ cười hết sức thần bí.

Sau đó, chúng tôi cùng nhau hàn huyên trong chốc lát về những chuyện lý thú mới phát sinh gần đây trong công ty, phát hiện cả hai nói chuyện rất hợp, ha ha, thật là hiện tượng tốt a hiện tượng tốt.

Cùng tán gẫu được một lúc, tôi phát hiện Hàn Lỗi là một người đàn ông rất có mị lực, ưu nhã, ôn nhu, hài hước, bình tĩnh, nhưng là tôi nghĩ mãi mà không ra, anh rõ ràng có thể coi là một người xuất chúng, tại sao hết lần này tới lần khác lại không có hứng thú với phụ nữ chứ? Thật làm cho người ta tò mò nha.

Đang lúc hàn huyền cao hứng, điện thoại di động của Hàn Lỗi đột nhiên vang lên, anh nhìn một chút số máy hiển thị trên màn hình sau đó cau mày nhận điện thoại, trong lúc nghe cũng không nói gì thêm, cuối cùng lại tiếp tục nhấn máy cúp máy.

Anh đứng lên, nhìn tôi xin lỗi nói: "Thực không tốt, anh cả cùng anh hai tìm anh đi ra ngoài có chút việc, em có muốn đi cùng không?"

Nghe vậy hai mắt tôi sáng ngời, cười vui vẻ nói: "Anh em các người tụ họp em cũng không muốn quấy rầy làm gì, anh cứ yên tâm đi đi, đợi lát nữa em cũng đi tán gẫu với bạn bè."

Nụ cười của tôi rất rực rỡ, bên trong rõ ràng có ý mong đợi, đúng, tôi rất mong đợi Hàn Lỗi ra khỏi cửa. Sau khi đưa mắt nhìn thấy anh rời khỏi nhà, tôi không nhịn được lộ ra một nụ cười gian.

Đi tới trước cửa phòng của anh, tôi thử đem tay chuyển động nắm cửa, phát hiện quả nhiên không cách nào mở cửa phòng, hay cho anh ta, tưởng là đem cửa khóa lại thì Hạ Anh này sẽ không có biện pháp tiến vào đúng không? Hừ hừ, tôi cười lạnh hai tiếng, chạy trở về phòng, từ bên trong một cái hộp nhỏ lấy ra một bảo vật rồi nhanh chân chạy về trước cửa phòng của anh.

Thứ gọi là bảo vật trên tay tôi thực chất chỉ là một thanh sắt nhỏ mà thôi, nhưng mà chớ có coi thường nó, nó chính là công cụ cạy khóa cửa tốt nhất đó nha. Nhớ năm đó ở đại học bị đàn chị bắt học cách nạy khóa, cuối cùng còn bị ép nhận cái thứ này, không nghĩ tới bây giờ lại có cơ hội dùng đến, haha, đàn chị thân mến, em yêu chị nhiều nhiều a!

Tôi giống hệt như tên trộm ngồi chồm hổm trước cửa, cố gắng vặn vặn để mở khóa, không lâu sau, "răng rắc..." một tiếng, cửa phòng được mở bung ra, tôi cười, cười đến vô cùng đắc ý. Tôi đứng dậy lần nữa, nghênh ngang đi vào trong phòng của Hàn Lỗi.

Mục đích của tôi rất đơn giản, chính là muốn tìm xem trong phòng của anh có sách báo ẩn phẩm hay đĩa CD gì không, bởi vì tôi cũng không tin một người đàn ông trưởng thành lại không có những thứ ấy bên người.

Phòng của Hàn Lỗi dọn dẹp rất sạch sẽ, so với phòng của tôi rõ ràng sạch hơn nhiều, tôi nhìn không được thấy thực xấu hổ.

Tôi cẩn thận lật tới lật lui đồ trong phòng anh, trong giá sách, trong ngăn kéo, trong góc, trên giường, thậm chí đáy giường cũng bị tôi cẩn thận kiểm tra, kết quả cuối cùng làm tôi không thể tiếp nhận nổi.

Tôi thất bại ngã ngời dưới đất, vẻ mặt xấu hổ, thân là con gái mà trong phòng tôi ít nhất còn có mấy bộ manga, ví dụ như những tác phẩm của Gosho Aoyama chẳng hạn, những thứ đậm chất tiểu thuyết, vài đĩa phim hoạt hình BL cùng BG [1] , ngay cả trong máy vi tính cũng tàng

trừ cả AV[2] tuyệt đỉnh, nhưng mà anh, một tên con trai chính công, lại không hề có những thứ đồ này, trời ạ! Anh sẽ không phải thực sự là GAY đi!

Mặc dù tôi cũng nghi ngờ trong máy anh cất giấu AV, nhưng lúc này tắt máy giúp Hàn Lỗi tôi cũng đã kiểm tra một lượt rồi, vẫn như cũ không phát hiện được tí xú gì giấy tờ hình ảnh âm thanh mang màu sắc bất lương nào cả.

Đúng lúc tôi đang ngồi xếp bằng trên sàn nhà trong phòng của anh khổ tâm nghĩ cách giáo huấn dạy dỗ chồng thì điện thoại ở phòng khách đột nhiên vang lên làm cả kinh trái tim nhỏ bé của tôi, khiến nó mãnh liệt nảy lên không quy luật. Tôi nhảy dựng lên, vội vã đóng cửa phòng rồi chạy về hướng phòng khách.

Quả nhiên, con người không phải ai cũng có thể tùy tiện làm chuyện xấu nha, nhìn coi, cái đó gọi là cảm giác chột dạ đấy.

Trùng mắt ngó nhìn chiếc điện thoại đang không ngừng kêu kia, tôi do dự một hồi xem rốt cuộc có nên nghe hay không, bởi vì tôi cứ cảm thấy điện thoại này gọi tới là để tìm mình, nhưng mà tôi mới chỉ chuyển vào có một ngày thôi mà. Quan trọng nhất là số điện thoại này là ai tôi còn không biết nữa.

Nhưng tiếng vang này làm tôi thấy rất khó chịu, cho nên đành nhận điện. Đôi một bộ quần áo bình thường, thư thả thoải mái nhưng không làm mất đi hình tượng con gái, tôi bắt xe chạy tới trước cửa một PUB*.

(*PUB: là một kiểu quán rượu mà trong đó có phục vụ cả thức ăn nhẹ. Nó có cả quầy bar và phòng chung phục vụ khách, ai cũng có thể vào được. Nhớ phân biệt rõ với bar và club nha. Bar: nơi thức uống có cồn như bia, rượu được phục vụ trực tiếp tại quầy thu tiền, nghĩa là bạn uống gì thì phải thanh toán tiền liền tại quầy bar. Cái này dễ thấy ở các sàn nhạc trẻ. Club: Cũng gần giống như bar, tuy nhiên nó thường chuyên về một cái gì đó cụ thể. Ví dụ: rock Club, Dance Club, ...và thường cần có thẻ hội viên mới vào được. Hiểu chưa hiểu chưa ^_^)

Cú điện thoại lúc sấm tối là của Hàn Lỗi, đúng, sấm tối chứ không có sai, hóa ra tôi ở trong phòng anh ngăn người phát sốt mấy giờ liền. Anh nói bởi vì không biết số điện thoại của tôi cho nên chỉ có thể gọi về nhà, nghe giọng điệu của anh thì có vẻ tựa như đang khen: Tốt lắm, em còn thông minh mà biết nhận điện thoại.

Nội dung nói chuyện rất đơn giản, đó chính là anh cả cùng anh hai của anh chết sống muốn mời cho bằng được tôi cùng bọn họ ra ngoài nói chuyện chơi đùa, vì vậy họ mời tôi cùng nhau đến PUB uống rượu.

Cho nên tôi đi tới trước cửa PUB này.

Đi ra ngoài cửa đón tôi là anh hai của Hàn Lỗi — Hàn Vũ, thoát nhìn rất giống những anh

chàng hoa hoa công tử mê ăn chơi thích du hí nhân gian, anh cười cười nhìn tôi. Nói thật ra thì ba anh em bọn họ thoát nhìn vẫn có chút rất giống nhau, anh cả chừng chóc, anh hai nghịch ngợm, còn Hàn Lỗi thì bình tĩnh điềm đạm.

Theo Hàn Vũ đi vào bên trong PUB đang âm âm náo nhiệt, tôi dám khẳng định anh ta chính là kẻ chọn chỗ như thế này.

Cảm giác bên trong PUB cùng với quầy rượu ngày đó tôi đi rất giống nhau, cũng có những người đẹp trẻ tuổi ăn mặc mát mẻ phóng khoáng, thỉnh thoảng chủ động đến gần dụ dỗ đám đàn ông.

Cùng Hàn Vũ đi đến chỗ của Hàn Lỗi và anh cả anh Hàn Ti ngồi, tôi phát hiện Hàn Lỗi đang đeo vẻ mặt khó chịu cực tuyệt những người đẹp đang lân la đến gần. Thấy tình cảnh này, tôi không nhịn được kéo kéo ống tay áo Hàn Vũ, đợi anh ta cúi người xuống bên thì thảo hỏi nhỏ bên tai: "Em trai anh thật sự không gần nữ sắc à?"

Hàn Vũ không nhìn tôi, chỉ gật đầu hết sức kiên định.

Tôi không chết tâm, lại hỏi: "Anh xác định anh ấy không phải là GAY sao?"

Anh ta vẫn như cũ không nhìn tôi, chẳng qua là lần này là có chút do dự lắc đầu.

Thấy tôi xuất hiện, Hàn Lỗi tựa như người chết đuối vớ được cọc, chủ động đứng lên lôi kéo tôi ngồi xuống. Vì thế, nhìn thấy trong mắt Hàn Ti và Hàn Vũ nụ cười châm chọc, tôi chỉ còn cách ngượng ngùng an vị. Sau khi tôi ngồi xuống không lâu, một cô bé trẻ tuổi không biết xem sắc mặt người khác chủ động ngồi xuống phía bên kia cạnh Hàn Lỗi mà chẳng thèm để ý đến ánh mắt không vui của anh, cứ thế từng bước nhích lại gần.

Hàn Lỗi vừa dùng ánh mắt đề phòng nhìn chằm chằm cô bé kia vừa lui sang dựa vào gần tôi, cho đến khi hoàn toàn đụng chạm vào tôi. Thật ra thì tôi rất cảm kích cô bé to gan này đã cho tôi một cơ hội để thử dò xét và khảo nghiệm sự nghiêm trọng của "bệnh tình" mà Hàn Lỗi mắc phải nha.

Kết quả chính là...Hàn Lỗi ôm chầm lấy tôi, nhìn cô bé kia lạnh lùng nói: "Tôi là người đàn ông đã có vợ, cho nên đừng tới quấy rầy tôi nữa!"

Hừ, nhìn xem, đây chính là hành động theo bản năng của Hàn Lỗi đó, nếu không anh làm sao lại chủ động ôm tôi lần nữa chứ? Hay phải nói chính xác ra là anh căn bản không đem tôi trở thành đàn bà

Tôi ngượng ngùng nhìn cô bé bị dọa cho đến sợ kia cười khan mấy tiếng.

Cuối cùng khi thấy Hàn Vũ và Hàn Ti nén cười cực độ đến mức sắp nội thương, tôi mới bị ai phát hiện, chồng thân ái của tôi quả thực là không có gần nữ sắc...

Làm thế nào đây? Xem ra con đường giáo huấn chồng của tôi còn rất dài và rất gian nan rồi...

[1] BL: theo mình biết được thì giải thích là Boy-love, tương đương với shounen-ai trong tiếng Nhật. Shounen-ai là một thể loại truyện tranh và hoạt hình Nhật Bản nội dung thường xoay quanh tình yêu giữa hai thiếu niên phái nam. Đối tượng độc giả chính là nữ giới. Khác với Yaoi, nội dung của shounen-ai chỉ dừng lại ở việc hơn một tình bạn và đi đến ngưỡng cửa những nụ hôn chứ không mang tính chất tình dục. Tại Nhật Bản, tên "shounen-ai" ít còn được sử dụng. Cụm từ Boys Love hay BL đã thay thế "shounen ai" vì nó có ý tiêu cực. Tuy nhiên, trong tiếng Anh, "boylove" lại có nghĩa tiêu cực tương tự như "shounen-ai" tại Nhật Bản. Nói chung là có lẽ việc sử dụng cùng một cụm từ đó nhưng không phải dùng trong ngôn ngữ của mình thì cảm giác sẽ nhẹ nhàng hơn. BL được dùng chung cho cả yaoi lẫn shounen-ai.

[2] AV, éc, viết tắt của adult video, hay theo tiếng Nhật có thể viết khác là Adaruto bideo joyū. Là những thần tượng Nhật Bản hoạt động trong ngành công nghiệp tình dục, có thể bao gồm cả những diễn viên cũng như người mẫu từng đóng những video có đông đảo khán giả, trong đó họ có thể làm rất nhiều việc từ việc chỉ đi tắm bộ hay làm việc nhà trong trang phục bikini đến việc đóng phim khiêu dâm. "AV" là viết tắt theo Anh văn của phim người lớn (adult video) , "joyū" (nữ ưu) có nghĩa là nữ diễn viên.

BG là boy-girl, còn BL là boy love, tức là tình yêu nam nam í các nàng ah. Khụ, còn cả phim hoạt hình BL nữa, ta thật bó tay ah~~~Shounen-ai còn đỡ, tở đến cả AV cũng không chừa, khụ, tránh xa tránh xa đầu óc ta ra nha~~

Chương 5: Quyến rũ chồng là một việc không dễ dàng! !!

Mẹ thường nói với tôi rằng, muốn dạy dỗ một người đàn ông, trước hết phải hấp dẫn và quyến rũ anh ấy.

Bởi vì Hàn Lỗi ở cùng công ty với tôi, hơn nữa anh còn có xe ô tô, cho nên tôi vô cùng yên tâm thoải mái đem thẻ xe buýt để lại trong phòng rồi mặt dày ngồi lên xe của anh.

Nhìn xem, nhân viên phòng thiết kế tôi đây so với người ở phòng tài nguyên nhân sự quả nhiên là không thể so sánh với nhau a, người ta tiền lương đãi ngộ tốt biết mấy, cao biết mấy, quả là làm cho người ta hâm mộ nha, tuổi trẻ tài cao, đi xe riêng, mà tôi thì chỉ có thể đành hoàng đi xe buýt? !

Đi tới bãi đỗ xe trong công ty, bởi vì thời gian còn sớm, cho nên bãi đỗ xe lớn như thế cũng không có người nào. Đợi Hàn Lỗi đem xe dừng lại, đỗ đúng vị trí xong, hai người chúng tôi

sóng vai đi về phía thang máy.

Tôi cúi đầu nhìn tay hai người, suy nghĩ một chút xem muốn hay không chủ động cầm tay anh. Quyết định chủ ý sau, tôi vừa cẩn thận quan sát thần sắc của anh, vừa đem tay của mình từ từ đưa về phía tay của anh.

Mắt thấy sắp đạt được mục đích, đột nhiên một giọng nam trầm ngập sức trẻ, vô cùng hoạt bát từ phía sau truyền đến, thanh âm từ bên ngoài cứ như vậy đem tay của tôi khựng lại cách tay của Hàn Lỗi chừng vài centimet rồi run rẩy hạ xuống.

Bởi vì có người khác quá nhiều, cho nên tôi đành đem tay trở về vị trí cũ. Chúng tôi không có dừng lại mà tiếp tục đi, chờ người nọ đuổi theo bước chân mình.

Tôi chỉ thấy một thanh niên mặc tây trang nhàn tản, cước bộ nhẹ nhàng tiêu sái đến bên cạnh Hàn Lỗi rồi tôn kính chào hỏi: "Chúc tổng tài buổi sáng tốt lành!"

Lời anh nói dứt, chân tôi vừa đưa lên lập tức rút trở về theo bản năng, vẻ mặt không thể tin được nhìn Hàn Lỗi đang ngày một bước.

Hàn Lỗi quay đầu trở lại cười nhìn tôi, để người trẻ tuổi kia đứng nguyên chỗ cũ rồi hướng tôi đi tới. Tôi dùng ngón trỏ khẽ run chỉ vào anh, không xác định nói: "Anh..."

"À, anh chính là tổng tài."

"Anh..."

"À, kia là thư ký của anh!"

"Thế..."

"Bởi vì anh không thích thư ký là con gái!"

"Chẳng lẽ..."

"Em yêu à, anh khẳng định với em, anh không phải là GAY!"

Nói xong, Hàn Lỗi mang theo nụ cười cùng thư ký của anh đi trước tôi một bước đến thang máy, lưu lại một mình tôi đứng nguyên chỗ tiêu hóa mớ lộn xộn vừa rồi.

Thì ra, anh chính là tổng tài, điều này cũng giải thích tại sao anh tuổi còn trẻ như vậy lại có thể mua được rất một chiếc xe riêng cho mình. Tôi thất thần nhìn bọn họ rời đi, dù không muốn nhưng vẫn phải đón nhận ánh mắt của thư ký kia khi anh ta quay đầu lại trừng tôi, vừa ghen tỵ, vừa không cam lòng lại có chút ác độc.

Há! Thì ra GAY chân chính là anh ta mới đúng! Khó trách tên này có vẻ mặt tiểu thụ* nha.

(*tiểu thụ: người đồng tính ah, cái này chắc chỉ kẻ yếu hơn trong hai người nam đồng tính=. =~~> Đừng lờm ta, ta không có đọc đam mê, chẳng qua là chưa ăn thịt heo cũng xem qua heo chạy thôi T_T)

Không được! Có nhân vật nguy hiểm như vậy ở bên cạnh Hàn Lỗi tôi hết sức không yên lòng, mặc dù anh đã thừa nhận mình không phải là GAY, nhưng mà với kẻ thuộc loại chậm tiêu như anh mà nói thì, vạn nhất bị người nọ dụ dỗ, sắc dụ, tẩy não đem đi mất, tôi đây đến lúc đó ôm ai mà khóc a!

Cho nên tôi nắm thật chặt tay, dưới đáy lòng quyết định, kế hoạch dụ chồng từ tôi nay bắt đầu

Buổi tối sau khi tắm rửa xong, tôi mừng rỡ phát hiện Hàn Lỗi đang ngồi ở trong phòng khách xem ti vi, cho nên tôi vội vã trở về phòng, chuẩn bị một chút trang phục và đạo cụ sẽ phải dùng để sắc dụ anh.

Tôi lấy từ trong túi ra một chiếc váy ngủ màu đen gợi cảm, không tiếng động cưỡi gian một chút, đồ ngủ này là tôi cùng đồng nghiệp trong công ty-một hủ nữ chính công-Lãnh Nghiên cùng nhau lợi dụng thời gian nghỉ trưa mua về để sắc dụ Hàn Lỗi.

Cái váy ngủ màu đen gợi cảm này hết sức câu dẫn, mặc lên người phiêu dật, nhộn nhạo, mát hờn, hai đai an toàn tinh tế tùy ý buông trên bờ vai, vật liệu trong suốt mỏng như sa, tôi còn cố ý phối hợp với áo lót màu đỏ bên trong nữa, đỏ cùng đen, thoát nhìn thần bí mà ẩn chứa nhiệt tình, váy rất ngắn, chỉ có miễn cưỡng che đi PP* mà thôi, không cẩn thận động tác mạnh một chút thì cảnh xuân sẽ lập tức hiện ra ngoài, dĩ nhiên, đây chính là mục đích cuối cùng khiến tôi mua nó.

(*PP: từ viết tắt của cái mông a==)

Tôi mặc xong váy ngủ đứng ở trước gương, đem tóc dài cuộn sóng tùy ý buông ở phía sau, bôi lên môi một chút son đỏ ướm át kiêu diễm, xức chút nước hoa "Nha phiến*" ở cổ, trước ngực cùng cổ tay, trên người nhất thời quanh quẩn mùi thơm không dứt.

(* "Nha phiến" : Đây là tên của một loại nước hoa được tạo ra bởi một nhà thiết kế người Pháp vào năm 1977. Nước hoa này có mùi thơm rất độc đáo và gồm nhiều thành phần: cam chanh, hoa hồng, gỗ đàn hương, hổ phách, xạ hương, nhựa thơm, rau mùi, hạt tiêu, hoa nhài...và các phụ liệu khác. Nha phiến tức là thuốc phiện ah, lý do Anh tử dùng loại này là bởi vì nó có mùi hương quyến rũ như thuốc phiện, không thể cưỡng lại được. ~~~Về ý kiến cá nhân của mình thì, chả biết nó ra sao chứ mình cũng rất tò mò về cái loại nước hoa làm từ hạt tiêu và rau mùi đó ah, không biết có nước mắt nữa không đây 0. o)

Đánh giá mình lại trong gương lần nữa, tôi lộ ra nụ cười thỏa mãn, rất tốt, bộ dáng tôi bây giờ

chính là mị hoặc thu hút, rất mê người.

Tôi hít sâu một hơi, mở cửa, đi về phía phòng khách.

Tôi cố ý cùng Hàn Lỗi chen chúc ở trên lon, đợi ánh mắt của anh chuyển hướng qua mình thì giả bộ tùy ý gầy gầy một chút tóc quăn, hết sức phong tình vạn chủng, đôi môi đỏ mọng tiên diễm ướt át khẽ mở ra, đem đôi đẹp thon dài bắt chéo chung một chỗ, hào phóng đặt bên chân Hàn Lỗi.

Nhìn tôi đi! Chảy nước miếng đi! Hướng tôi tiến tới đi! Đem tôi áp đảo đi a!

Ngoài dự liệu của tôi, đối mặt với miếng mồi ngon miệng mê người trước mặt, Hàn Lỗi lại mặt không đổi sắc cười nói: "Em có hứng thú với bóng rổ không? Nếu như không ngại, cùng ngồi xem giải NBA* với nhau đi."

(*NBA tức là National Basketball Association là tên gọi tắt của giải bóng rổ nhà nghề của miền Bắc Châu Mỹ được tổ chức hàng năm ở các tiểu bang khác nhau)

Tôi nhất thời không cách nào tiếp nhận, chỉ có thể đại ra gật đầu, cho nên thấy vẻ mặt hài lòng của Hàn Lỗi một lần nữa đưa ánh mắt quay lại trên ti vi.

Tại sao có thể như vậy! Tôi cố đè nén ham muốn vọng động của mình, xem ra nếu không phải tôi không đủ gợi cảm thì đó chính là Hàn Lỗi "bệnh" thật không nhẹ. Dĩ nhiên, tôi chỉ có thể tiếp nhận được cái nguyên nhân sau thôi a.

Tôi điều chỉnh một chút tâm tư cùng tâm tình, một lần nữa lấy lại vẻ mặt tươi cười quyến rũ, cả người nhích lại gần anh.

Mục đích của tôi là lấy chiếc điều khiển từ xa của tivi đặt ở bên kia người anh, cho nên tôi vươn ra đôi tay tuyết trắng non mịn của mình, nghiêng người đem cả thân mình kéo dài qua trên thân anh, cũng cố ý lộ ra rãnh ngực đầy đặn giữa hai vú, tay nhỏ bé còn cố ý lơ đãng đụng chạm phải tay anh rồi mới bắt lấy cái điều khiển.

Tôi cầm được điều khiển xong thì chậm rãi thu hồi động tác, rút về chỗ, giả bộ trọng tâm không vững, cả người cứ như vậy ngã sấp trên người Hàn Lỗi, bộ ngực no đủ dán vào lồng ngực của anh.

Tôi giãy giụa muốn đứng lên, trong lúc đó cố dùng bộ ngực của mình ma sát một chút lồng ngực cứng rắn của anh, hừ hừ, không tin như vậy anh còn không có cảm giác!

Tôi "giãy dụa" hồi lâu cũng không cách nào đứng thẳng lên nổi, Hàn Lỗi rốt cục không nhịn được dùng ịn eo của tôi, cứu giúp tôi một lần nữa ngồi vững vàng lại, tay anh có nhiệt độ rất cao, thắt lưng bị anh vịn cũng mơ hồ nóng lên, tôi cười vô cùng quyến rũ chờ hành động kế tiếp của anh.

Chỉ thấy làn môi mỏng khẽ mở ra: "Cái này, mặc dù bây giờ là mùa hè, nhưng là trong phòng có mở điều hòa, mặc phong phanh rất dễ bị lạnh, hay là em đi thay một bộ quần áo khác có diện tích lớn hơn đi." Dứt lời, anh đem hai tay rời khỏi eo của tôi.

"..."

Tại sao có thể như vậy chứ? Nụ cười trên mặt tôi cứng ngắc dần, đây là sỉ nhục a sỉ nhục!

Thở dài, tôi quyết định tối nay kế hoạch dụ chồng tạm dừng, nếu không mình nhất định sẽ bị ghen đến nội thương.

Trở lại phòng ngủ một lần nữa, tôi hết sức tiếc hận đem váy ngủ cởi xuống, mặc quần áo bình thường vào - áo sơ mi rộng rãi cùng quần ngắn thoải mái; mang vớ mặt như dưa đám đem váy ngủ treo vào trong tủ, vào phòng tắm rửa mặt, rồi lại lần nữa mang bộ mặt dưa đám rời khỏi phòng.

Lần này tôi ăn mặc hết sức "bảo thủ" ngồi ở bên cạnh Hàn Lỗi nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định đem đùi đẹp lộ ra, không có ý gì khác, chỉ là vì ngồi như thế rất thư thái.

Hàn Lỗi đối với bộ đồ ngủ này của tôi hết sức hài lòng, chẳng những cười đến nhẹ nhàng, ngay cả nói cũng nhiều hơn, cùng tôi hàn huyên về giải NBA đang xem trên TV.

Cũng may tôi vốn là người mê bóng rổ, cho nên chúng tôi có thể hàn huyên suốt một đêm về giải NBA được. Cuối cùng, tôi từ sắc dụ người nọ biến thành bị người ta sắc dụ lừa cho hàn huyên gần một đêm về...một trận bóng NBA chết tiệt! !!

Bởi vì bỏ dở giữa chừng không phải là phong cách của tôi, cho nên kế tiếp tôi liền cố gắng thật nhiều nhằm câu dẫn anh, chỉ cần có thời gian, bất luận lúc nào cũng được.

Ở trên bàn ăn, tôi liêu mạng cố ý nhìn anh liếc mắt đưa tình. Kết quả anh ngờ vực nói...

"Con mắt của em không bị sao chứ? Rút gân à?"

"

Ở trong xe, tôi cố ý rút một tờ khăn giấy để nó không cẩn thận bay tới trên đùi của anh, cho nên đầu ngón tay bèn hướng chỗ khăn giấy tiến công, cũng cố ý ở trên đùi anh hữu ý vô ý sờ một chút lần một chút, rất mát hờn. Kết quả anh đề nghị...

"Khăn giấy còn rất nhiều, anh không ngại em bỏ tờ này đi sau đó lấy một tờ khác đâu. "

"..."

Trong thang máy, tôi cố ý nói trước ngực bị con muỗi cắn, để cho anh giúp xem một chút, cho nên chủ động kéo thấp cổ áo, lộ ra rãnh giữa hai vú. Kết quả anh nhìn một chút rồi nói...

"Ha... Thật là một con muỗi háo sắc, sau này em nên mặc áo cổ cao hơn một chút xem sao."

"..."

Ở bãi đỗ xe, tôi cố ý nói với anh hình như có gì rơi trên tóc anh, cho nên ghé vào lỗ tai anh mập mờ thổi hơi. Kết quả anh do dự nói...

"Em thổi thật lâu, vật kia thổi không được sao?"

"..."

Vừa ra đến trước cửa, tôi cố ý mặc áo sơ mi màu sáng phối với áo lót tối màu, chủ động đi tới trước mặt anh hỏi thăm hiệu quả. Kết quả anh vẻ mặt chuyên nghiệp nói...

"Uhm... Cái này màu sắc phối hợp không đẹp cho lắm, anh cảm thấy em thích hợp mặc nhất là y phục màu đen."

"..."

Ở nhà, tôi cố ý bày ra tư thế quỳ rũ nằm dài trên ghế salon xem tivi. Kết quả anh tốt bụng nói...

"Nằm nghiêng xem ti vi đối với mắt không tốt, dễ dàng cận thị."

"..."

Khi anh trong phòng làm việc, tôi cố ý ngã ngồi ở trên đùi của anh. Kết quả anh cái gì cũng không nói...

Sau đó, không nói không rằng mua cho tôi...một đôi giày mới [ôi trời:))]

Tôi thất bại toàn tập nhốt mình trong phòng, khắc sâu kiểm điểm cùng phê bình bản thân. Tôi không ngừng thôi miên mình: vấn đề không phải từ tôi! Không phải là do mị lực của tôi có vấn đề! Không phải a không phải a!

Tôi ai oán ngó chừng căn phòng của Hàn Lỗi cách một vách tường vô tội, phảng phất như có thể xuyên qua nó mà nhìn anh.

Thời gian này phản ứng của Hàn Lỗi với việc sắc dụ của tôi căn bản chính là đã kích trầm trọng, đối với mị lực của tôi làm ngơ, đối với tiết mục câu dẫn không thèm nhìn!

Hàn Lỗi a Hàn Lỗi, tôi nhất định sẽ không buông tha cho anh, tôi nhất định phải đem anh ném lên giường mới được!

Haha... Thiêu đốt đi! Vũ trụ nhỏ bé của tôi!

Cần chú ý hơn nữa đến sự hấp dẫn của sân khấu.

Dụ phu chưa thành công, Hạ Anh còn cần cố gắng.

Quá trình quyến rũ Hàn Lỗi quả là thảm hại, nhưng là hiệu quả cũng có đôi chút, đó là anh trên căn bản có thể tiếp nhận những đụng chạm với tôi trên biên độ nhỏ, cụ thể như : Nắm tay dắt đi, ôm vai.

Khi tôi lén lén lút lút sau lưng Hàn Lỗi trở về Hàn gia đem cái "tin vui" này nói cho mẹ chồng biết, bà cười hết sức hoan hỉ, vui mừng. Mẹ chồng xúc động nắm tay tôi, hai mắt lóe sáng, nở nụ cười tà ác nói: "Con dâu ngoan, con cứ tiếp tục kiên trì đi nha, chờ mẹ cho người tìm được loại thuốc có thể làm cho thằng nhóc xấu xa đó tự động cởi quần áo thì, hahaha..."

Tôi nhìn khuôn mặt mẹ chồng đang chìm trong ảo mộng, không nhìn được khóe miệng co giật.

Thuốc sẽ khiến Hàn Lỗi chủ động cởi quần áo... Chẳng lẽ chính là xuân dược trong truyền thuyết?

Mẹ chồng tôi rốt cuộc là quen với những ai a? !

"Đến lúc đó, chờ nó uống thuốc xong, sẽ không thể tự chủ được cảm thấy toàn thân nóng bức, tiếp theo con hãy chủ động đề nghị giúp nó cởi quần áo, hơn nữa phải cởi có kỹ xảo, tỷ như XXXX, sau đó XXXX, tiếp theo XXXX, cuối cùng XXOO! Ha ha ha ha! Đại công cáo thành! Kết thúc trọn vẹn!"

Trong khi mẹ chồng tận tình truyền thụ cho tôi "kiến thức" , tôi ở một bên cũng không dám qua loa lấy giấy bút ra ghi vào.

Không thể không cảm thán, kinh nghiệm của mẹ chồng tôi thật đúng là không phải phong phú bình thường nha.

Chương 6: Chồng à, xem ra anh thật tính phức! !!

Về đến nhà đã là ban đêm, phát hiện trong phòng khách không có ai, phòng bếp không có ai, thư phòng cũng không có ai, ngay cả cửa phòng của Hàn Lỗi cũng đã đóng, tôi nhận định trong

nhà chỉ có mình mình mà thôi, vì thế rất thoải mái về phòng thay đồ ngủ.

Tôi có thói quen, đó chính là khi về nhà thì việc đầu tiên phải làm sẽ là đi thay đồ ngủ.

Khi tôi cởi hết quần áo toàn thân chỉ còn lại đồ lót bên trong thì đột nhiên ở cửa phòng nghe thấy tiếng Hàn Lỗi, quay đầu nhìn lại...

Một mỹ nam để trần nửa thân trên như một bức tranh tích thủy* cứ như vậy sinh sôi xuất hiện trước mắt, mãnh liệt tác động vào thị giác cùng mọi cảm quan khác của tôi.

(*bức tranh tích thủy: Theo mình hiểu thì đây là thể loại tranh "Drop of water", nghĩa cũng như tên, khi mình search trên Google ra một loạt ảnh nghệ thuật chụp những giọt nước đang từ từ rơi xuống, sương đọng trên lá, nói chung rất sống động, rất thực, chi tiết hãy thử tìm hiểu xem~~~Nhìn qua nó một cái biết liền à~~Ở đây Hạ Anh tỳ muốn ám chỉ những giọt nước còn vương trên người Lỗi ca giống tranh tích thủy á^^)

Hàn Lỗi đang đứng ở cửa, toàn thân chỉ mặc một chiếc quần dài huu nhân trong nhà, lồng ngực hào phóng để trần, sợi tóc đen nhánh vẫn còn vương nước, đặc biệt là trước trán, từng giọt từng giọt cứ thế chảy dọc xuống hai má, đến cổ rồi dần dần xuống đến lồng ngực...

A! Thật sự là quá mê người !

Tôi mãnh liệt nuốt ngậm nước miếng, cả người chỉ mặc có đồ lót thân nhiên hào phóng xoay người đối mặt với anh. Chỉ thấy Hàn Lỗi mắt nhìn thẳng, ngó chừng tôi, chậm rãi nói: "Anh chỉ muốn hỏi, hôm nay em xuống bếp hay anh?"

Luôn tiện nhắc tới, hai chúng tôi thỏa thuận thay phiên nhau vào bếp nấu cơm.

"Hay là em đi, em đổi xong đồ ngủ rồi sẽ ra." Tôi tỏ vẻ bình tĩnh trả lời, nhưng ánh mắt lại không kiềm chế được liếc về phía lồng ngực thân quen kia một chút, nhớ ngày đó, tôi đã từng sờ qua nó nha.

Đợi Hàn Lỗi rời đi xong, tôi nhanh chóng lưu loát mặc thêm áo sơ mi cổ rộng vào, vạt áo chỉ có thể miễn cưỡng che đến một nửa chân, trầm tư chốc lát, tôi cuối cùng vẫn là quyết định mặc thêm chiếc quần soóc ngắn, bởi vì tối nay tôi thật sự không có đủ dũng khí để tiếp tục nhận sự đả kích của anh mà tự vấn mị lực của bản thân, thế nên thôi đi.

Tôi lướt qua phòng khách, đi vào trong bếp, phát hiện ra Hàn Lỗi ngồi ở trên ghế salon trong phòng khách xem tivi, anh đã mặc áo vào. Tôi thu hồi tầm mắt, mở tủ lạnh lấy ra nguyên liệu chuẩn bị bữa tối hôm nay.

Phòng bếp nhà Hàn Lỗi thật sự rất thoải mái, rộng rãi, sạch sẽ, đặc biệt là phần bệ bếp, nhìn qua đã thấy thích mê rồi. Bệ bếp rất dài, lát gạch trơn bóng, dọn dẹp cũng rất sạch, tôi ở chỗ này làm thức ăn mà bên kia vẫn còn thừa rất nhiều vị trí.

Không biết ngồi ở trên đó triền miên sẽ có cảm giác gì nhỉ?

Lúc nấu đồ ăn tôi không nhìn được lại mơ mộng suy nghĩ một chút, ánh mắt cũng không kiểm chế được mà hướng bên cạnh nhìn qua.

Đúng lúc này, tôi đột nhiên cảm thấy như bị chảy máu, nhanh chóng hoàn hồn nhìn lại, thì ra là cầm dao không cẩn thận cắt nhầm vào ngón trỏ, vết thương thoát nhìn không sâu, nhưng máu cứ chảy không ngừng.

Thấy tình cảnh này, tôi phản xạ có điều kiện kê một tiếng, lập tức nghe thấy những tiếng bước chân lo lắng từ phía sau truyền đến, vẫn còn đang hoài nghi thì cả người đã bị kéo ngược lại, ngón tay chảy máu được ngậm vào một khoang miệng ấm áp.

Tôi ngẩng đầu nhìn ánh mắt Hàn Lỗi, phát hiện trong mắt anh tựa hồ có sự trách cứ.

Hàn Lỗi nắm tay của tôi, đem ngón tay chảy máu bỏ vào miệng mình cầm máu, rồi anh khẽ cau mày, trên mắt kính thoát nhìn có vết máu, xem ra là do mới vừa rồi lúc xoay người tôi nhanh quá khiến máu từ tay vương lên kính anh.

Một phút sau, anh đem ngón tay tôi từ trong miệng lấy ra, nhìn xuống, ừm, đã cầm được máu rồi. Anh vẫn là không yên lòng, dán thêm cho tôi miếng băng keo cá nhân, đến lúc không nhìn thấy vết thương đó nữa, anh mới lộ ra nụ cười.

Nụ cười mỉm của anh khiến tôi không nhìn được tim đập rộn lên, ngay cả ngón tay bị thương cũng cảm thấy nóng lên dị thường.

Tôi nhìn anh mang mắt kính dính máu, bèn đề nghị giúp anh rửa sạch nó, cho nên chủ động tháo kính xuống, đi tới bồn rửa mở vòi nước, cẩn thận tránh ngón tay bị thương ra.

Đang rửa, tôi đột nhiên cảm thấy phía sau có một áp lực vô hình, hai bên thắt lưng xuất hiện một đôi tay đặt lên trên bồn rửa, nói cách khác, giờ phút này Hàn Lỗi đang đem tôi khóa giữa anh cùng bồn rửa bát.

Hàn Lỗi cách tôi rất gần, tôi tựa hồ còn cảm thấy cả hơi thở nóng rực của anh ở trên đỉnh đầu.

Rửa sạch mắt kính xong, tôi tắt vòi nước, xoay người.

Không đeo thêm kính, cả người Hàn Lỗi toát ra một tà khí mê hoặc lòng người, vẻ mặt vừa có chút xấu xa vừa vô cùng khêu gợi, trong mắt cũng hiện lên dục vọng thâm trầm hết sức quen thuộc mà tôi đã từng thấy.

Chuyển biến này của anh làm tôi có chút ứng phó không kịp, cho nên cứ ngây ngốc đem kính đưa cho anh, anh cầm lấy rồi nhìn một chút, cuối cùng quyết định đem nó vứt sang bên cạnh

bồn rửa.

Hàn Lỗi nhìn tôi chăm chăm, chậm rãi vươn tay xoa mặt tôi, tay của anh từ từ di chuyển xuống dưới vuốt ve, qua cổ, xuống đến ng

Tôi không nhìn được khế mím môi, bộ ngực bị anh xoa xoa cuồn cuộn không dứt.

Nhìn anh nhếch mép mỉm cười, tôi lập tức quyết định, nhanh chóng kéo đầu của anh xuống, hôn lên môi anh. Ánh mắt anh trở nên kinh ngạc khiến tôi vô cùng đắc ý.

Tôi cạy mở môi anh, đem đầu lưỡi đi vào, cùng anh dây dưa, một bàn tay khế nắm y phục của anh, một bàn tay khác từ bên dưới qua lớp quần áo đi vào, xoa lồng ngực cuồn cuộn trắng, thân thể anh cũng nóng rực giống hết tôi.

Vừa mới bắt đầu, anh cứ bị động để cho tôi hôn, cho đến lúc tôi xoa lên da thịt của anh, Hàn Lỗi lập tức kêu gọi rên rỉ một tiếng, sau đó đoạt lại quyền chủ động, anh đem đầu lưỡi của tôi bức trở lại miệng của mình còn bản thân thì thuận thế theo sang, cho tôi một nụ hôn đúng tiêu chuẩn nóng bỏng cùng triền miên không dứt.

Một tay anh vòng ở ngang hông của tôi, để cho tôi dán thật chặt vào người anh, một tay kia thì vuốt ve bộ ngực sữa của tôi cách một lớp áo sơ mi rộng rãi.

Rất nhanh, Hàn Lỗi tựa hồ không hề thỏa mãn với nụ hôn nóng bỏng nữa, môi của anh từ từ rời đi khỏi môi tôi, hôn lên cổ, vừa cắn vừa gặm khiến toàn thân tôi ngập trong khoái cảm tê dại.

Tôi cắn môi, thoải mái buồn bực hừ một tiếng.

Lúc tôi vẫn còn đang ý loạn tình mê, đột nhiên cảm thấy thân thể bị nhấc bổng lên, theo bản năng vội ôm chặt lấy Hàn Lỗi.

Hàn Lỗi đem hai chân của tôi vòng quanh hông anh, cho tôi kẹp chặt vào, tiếp theo anh di chuyển mấy bước, ôm tôi đặt lên ngồi trên bệ bếp.

Tôi ngồi trên bệ bếp, hai chân mở ra, Hàn Lỗi chen vào giữa đứng trước mặt tôi, lúc này độ cao của chúng tôi đã chênh lệch, ngực của tôi vừa lúc ngang tầm với đầu anh.

Hàn Lỗi vùi đầu vào trong ngực tôi, cách một lớp quần áo nhiệt tình hôn xuống, một bàn tay chống lên bệ bếp, tay còn lại luồn vào bên trong vạt áo sơ mi xoa lưng của tôi rồi lục lọi đến nút thắt áo lót, cố gắng cùng nó "trao đổi", chỉ chốc lát sau, anh đã thành công cởi bỏ nút áo

Tay của anh từ trên lưng tôi trượt đến trước ngực, đẩy áo lót ra, trực tiếp xoa nắn hai bầu ngực sữa. Anh dùng ngón tay thương thức hai trái anh đào trước ngực tôi, thỉnh thoảng véo nhẹ, xoa nắn một chút.

Tôi không chịu nổi ngứa đầu rên rĩ, anh bèn dùng bàn tay vẫn còn đang đặt trên bệ bếp đem đầu của tôi cúi thấp xuống, dùng bờ môi chặn lại tiếng rên rĩ mất hồn tiếp tục thoát ra từ miệng tôi.

Tôi không cam lòng cứ để anh đùa bỡn như vậy, dùng bàn tay nhỏ bé cố sức kéo áo sơ mi của anh cho đến khi đạt được mục đích cởi nó ra của mình. Tôi giãy giụa rời khỏi môi của anh, cau mày khó chịu tiếp tục cố gắng, anh bật cười. Dưới sự giúp đỡ của Hàn Lỗi, tôi thành công khiến cho anh và áo sơ mi của mình chia lìa, đem nó ném về phía sau, bàn tay lại lần nữa trở về lồng ngực của anh, học theo cách của anh đùa bỡn hai điểm nhỏ trước ngực.

Anh cũng không yếu thế, đem áo sơ mi của tôi kéo lên đến trên ngực, bờ môi nóng bỏng lập tức hôn lên, mút lấy, trêu chọc, đùa bỡn.

Tôi bị khoái cảm vừa thân thuộc vừa như xa lạ này làm cho đầu vầng mắt hoa, cả người cũng trở nên vô lực yếu ớt, chỉ có thể đem tay đặt ở trên bả vai của anh, mượn sức để chống đỡ cơ thể mình.

Nụ hôn nóng bỏng của anh cùng hơi thở dồn dập từ trước ngực chuyển qua thắt lưng, tà áo dừng lại ở trên rốn.

Thân thể của tôi nhất thời càng thêm lửa nóng, dưới bụng ấm áp, một cỗ nhiệt lưu xông ra.

Tôi vỗ nhẹ bờ vai của anh, để cho anh ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt tôi tràn đầy dục vọng cùng khát vọng như trước. Anh nhếch môi, khoe miệng vẽ lên một nụ cười khêu gợi mà xấu xa trên khuôn mặt tuần tú, nhìn soi mói gương mặt tôi đã sớm ửng hồng. Hai bàn tay của anh bắt đầu chậm rãi đi tới quần của mình...

Đúng lúc ấy, vào thời khắc mấy chót này, điện thoại trong phòng khách không hề báo trước đột ngột vang lên.

Tiếng điện thoại bén nhọn khiến cho thân thể cả hai người chúng tôi đều cứng đờ, Hàn Lỗi lại dùng hai tay một lần nữa bao quanh người tôi, cúi đầu vào hõm cổ cùng mái tóc

Chỉ nghe anh nguyên rủa gầm nhẹ một tiếng, cả người rời khỏi tôi, đi tới gần bồn rửa cầm lấy mắt kính đeo lên, sau đó bước nhanh tới phòng khách nghe điện thoại.

Tôi khẽ mở môi anh đào, vẻ mặt không dám tin cùng không cách nào tiếp nhận biến cố trước mắt, tại sao lại có thể như vậy chứ, rõ ràng đã sắp thành công rồi mà TT_TT.

Tôi vẫn duy trì bộ dạng y phục không chỉnh tề ngay ngắn đó cho đến khi Hàn Lỗi một lần nữa trở lại trước mặt mình.

Đeo kính lên, anh đã hoàn toàn thay đổi, không còn nhiệt tình giống như lúc trước, trong mắt cũng xuất hiện thần sắc thanh tỉnh, gương mặt tuần tú ửng đỏ giúp tôi đem áo lót cài lại, sửa

sang lại y phục cho tốt rồi ôm tôi rời khỏi bếp.

Xem vẻ mặt tôi ngây ngốc đứng đó, anh ở đỉnh đầu tôi khẽ ho nhẹ một tiếng, dùng thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái nói: "A, cái kia, bạn của anh đột nhiên hẹn nhau ra ngoài ăn cơm, vậy em, ừm... ý của anh là anh không ăn ở nhà, đi ra ngoài gặp bạn, cái đó, hm... em tự mình giải quyết bữa tối được không? "

Tôi cúi đầu gật đầu, không có nhìn.

Thấy tôi gật đầu, Hàn Lỗi tựa hồ như phào nhẹ nhõm, sau đó bình tĩnh xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng bình tĩnh cùng vẻ mặt lý trí vừa rồi của anh, tôi không kìm được dùng hai tay ôm lấy cơ thể, cảm giác cuồng nhiệt nóng bỏng như lửa cháy khi nãy vẫn còn đọng lại ở trên người, nhưng là tại sao giờ phút này anh lại cho tôi một ý nghĩ phảng phất như nhiệt tình cùng triền miên khi nãy chỉ là cảm giác của một mình tôi thôi vậy.

Tại sao có thể như thế ah...

Ai có thể nói cho tôi biết đây là tại sao a! A! A! A! A...

Chương 7: Xuân dục của mẹ chồng, một chiêu tát sát! !! *

(*Hay nói cách khác, xuân dục của mẹ chồng, một chiêu nhất định diệt toàn bộ~=. =~)

Mẹ chồng tôi nói, con dâu ngoan, chờ xuân dục của mẹ bào chế xong, cách mạng của chúng ta coi như thành công một nửa.

Kể từ ngày hai chúng tôi thiếu chút nữa sát súng hỏa, sau đó bị bóp chết ở trong tiếng điện thoại, cuối cùng là Hàn Lỗi đi ra ngoài mà kết thúc một đoạn kịch tình ở trên bếp, về sau Hàn Lỗi giống như là bị mất trí nhớ, phảng phất dường như không có phát sinh bất cứ chuyện gì quá phận vậy, như cũ cùng tôi tiến hành cuộc sống ở chung hữu nghị, tinh khiết, hòa bình, hữu hảo.

Tôi mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn tôn trọng quyết định của anh, dù sao thân là phụ nữ tôi cũng không thể chạy đến trước mặt anh, vẻ mặt khát khao nhắc nhở anh nói: hi hi, ông xã, chúng ta lần trước ở trên bếp thiếu chút nữa là thành công nha, không bằng chúng ta thử làm một lần nữa xem sao!

Đúng, tôi làm không được, tuyệt đối làm không được, cho nên cứ thuận theo tự nhiên thôi, thuận theo tự nhiên mới là vương đạo.

Mặc dù rất mong đợi sự hấp dẫn ở bề bết rồi cuối cùng lại thu lấy kết cục đầy tiếc hận, nhưng là hiệu quả vẫn có, đó chính là khi đi ra ngoài Hàn Lỗi đều chủ động tiếp xúc tôi, đụng chạm tôi, có khi còn thậm chí xuất kỳ bất ý* thưởng cho tôi một nụ hôn làm phần thưởng, cho dù nó rất tinh khiết, không mang theo bất kỳ kích tình cùng dục vọng nào hết.

(*xuất kỳ bất ý: bất thành lình, thừa lúc người ta không ngờ, làm cho không kịp đối phó. Câu này cũng xuất hiện trong Binh pháp Tôn Tử, nói về mục đích của thành lập một vị thế thuận lợi và uyển chuyển trên ường, Tôn Tử tóm tắt trong một khẩu quyết danh tiếng là ‘công kỳ vô bị, xuất kỳ bất ý’ ~ "tấn công nơi không phòng bị, đến nơi không ngờ tới". Đoạn này ý bảo Hàn Lỗi ca tập kích Anh tử bất ngờ bằng nụ hôn í mà~~)

Chuyển biến này của anh làm cho tôi có chút thụ sủng nhược kinh*, nhưng vẫn hết sức mừng rỡ.

(*thụ sủng nhược kinh: Câu này thường xuyên xuất hiện trong các tiểu thuyết ngôn tình, nàng nào hay đọc biết ngay thôi, có nghĩa là được sủng ái mà lo sợ, được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo, nói chung là tâm trạng thấp thỏm không biết có âm mưu gì không í~~)

Mẹ ơi! Cuối cùng chúng ta cũng thấy được một tia hy vọng rồi!

Một ngày, tôi ở trong công ty lần nữa bị mời lên văn phòng làm việc của tổng tài, đừng cho là bởi vì tôi cá tính lười biếng không đi làm mà bị kéo tới đó nghe giáo huấn nha, hơn nữa, cho dù tôi có thật sự lười biếng đi nữa thì anh cũng làm sao biết được, đó cũng đâu phải là phòng làm việc của thầy chủ nhiệm chứ- -

Tôi sở dĩ có thể trở thành khách quen của phòng tổng tài, không vì lý do nào khác, cũng bởi vì tôi là cán bộ chủ chốt của phòng thiết kế thôi ah.

Trước kia đều là tổ trưởng đem phương án thiết kế cùng bản thảo đã chỉnh sửa đưa lên cho tổng tài, nếu không tôi cũng sẽ không đến nỗi không biết lão đại của mình là Hàn Lỗi nha, nhưng kể từ sau khi chúng tôi kết hôn, anh lại thay đổi thái độ bình thường yêu cầu để cho nhà thiết kế tự mình đưa tác phẩm, lý do là để dễ dàng trao đổi suy nghĩ cùng ý tưởng.

Ha ha, mặc dù lý do hết sức đường hoàng, nhưng mà trong mắt của tôi, làm sao có chuyện anh cố ý muốn gặp tôi mà làm ra chuyện này đâu?

Nam thư ký riêng của Hàn Lỗi, Tàn Hạo, đối với tôi hết sức không chào đón, cụ thể mà nói, anh ta đối với bất kỳ một cô gái nào có thể ra vào phòng tổng tài đều không muốn nhìn, xem ra tinh thần tiểu thụ của tên này hết sức chuyên nghiệp và chuyên nghiệp nha.

Khi tôi đi tới trước cửa phòng làm việc của tổng tài, không hề ngoài ý muốn nhìn thấy Tàn Hạo, nhưng mà ngoài ý muốn lại phát hiện được trong mắt anh ta có vẻ lo lắng, mà cái loại lo lắng ấy sau khi thấy tôi xuất hiện xoi lập tức biến mất, cả người tản mát ra một loại thờ phào

nhẹ nhõm như muốn nói: "Cô cuối cùng cũng tới" vậy? !

Không có làm mặt lạnh theo thói quen, Tần Hạo lần này lại chủ động, thậm chí có chút ít vội vàng giúp tôi gõ cửa và mở cửa phòng.

Tôi cảm thấy rất thụ sủng nhược kinh, không quen cho lắm, xem ra chính mình có tiềm năng bị ngược đãi siêu cấp rồi, aizzz, dưới đáy lòng tuôn mồ hôi lạnh đồng thời cũng không khỏi suy nghĩ. Người này ăn nhằm thuốc gì đó sao? Nếu không làm sao có thể cho tôi hưởng thụ đãi ngộ cao cấp đến như vậy chứ?

Nhưng mà sau khi nhìn thấy hết sự tình phát sinh trong phòng làm việc xong, tôi đã hoàn toàn hiểu được hành động quái dị cùng ý đồ "chào đón" tôi của anh ta.

Thì ra là so sánh với cô nàng bên trong, anh ta đã cho tôi là hệ số an toàn lớn nhất cùng không... nguy hại nhất rồi.

Đúng, nguyên nhân là do trong phòng làm việc của Hàn Lỗi có một người phụ nữ, một vu vật* gọi cảm quần áo lộ liễu, ừm, ngực cực trề, mát mẻ vô cùng.

(*Vu vật là để chỉ những cái rất đẹp đẽ, nhưng vu vật cũng hay mang lại những điều không may. Một con rắn càng độc thì lại càng đẹp, lại càng lăm màu sắc. Ở đây chỉ người đàn bà đẹp đến mị hoặc, vì vậy mà càng nguy hiểm)

Người phụ nữ này có một thân hình khó ai bì kịp, bộ ngực ngạo nhân bên dưới chiếc áo trễ cổ trông càng sinh động, cái mông mướt mà đầy đặn bao vây bên trong cái quần bó vừa chặt vừa ngắn, đôi chân thon dài cân xứng để lộ ra hết sức mê người, quả thực chính là vu vật gọi cảm khó gặp a, khó hơn nữa chính là ở trên người cô ta lại có thể tản mát ra một hormone phái nữ mãnh liệt đến mức không ai ngăn cản nổi, thật mát hồn nha! Làm cho kẻ thân là phụ nữ như tôi đây nhìn còn chảy nước miếng nữa, huống chi là đối với một người đàn ông chứ? Nhưng mà, nơi này lại chỉ có hai người đàn ông, họ lại còn không phải là người đàn ông bình thường nữa, thậm chí là kiểu đàn ông không biết thương thức ấy chứ.

Tần Hạo nghiêng răng nghiêng lợi dùng giọng nói quái dị để giải thích cho tôi biết cô nàng vu vật cá tính này là đại biểu do công ty mà chúng tôi đang hợp tác phái tới.

T nơi, chỉ thấy cô gái này không coi ai ra gì, làm như không có chuyện gì xảy ra đến đứng ở bên cạnh bàn Hàn Lỗi rồi nhích lại gần, cũng vươn ra đầu ngón tay vẽ móng tinh xảo mỹ lệ thử nhúng chàm gương mặt tuấn tú của Hàn Lỗi nhà chúng tôi.

Tần Hạo thấy vậy liền phát điên, ngấm ngấm lấy tay cấu vào eo của tôi, dùng ánh mắt nói: "Còn không mau đi đến ngăn cản cái cô nàng điên kia!"

Tôi xoa bóp cái eo thon nhỏ bị anh ta ngược đãi, khóe miệng co giật nhìn lại: "Lão Đại, anh

có thể hay không để mắt đến cảm giác của tôi chút ít?"

Bên này, tôi cùng Tần Hạo dùng ánh mắt kịch liệt phản nghịch nói chuyện với nhau, bên kia, bàn tay nhỏ bé của vu vật gọi cảm tiếp tục hướng gương mặt tuấn tú của Hàn Lỗi tấn công tới.

Mắt thấy bàn tay kia sẽ đụng chạm vào khuôn mặt của Hàn Lỗi, Tần Hạo không chịu nổi đã kích dùng hai tay che kín mắt, tính ngoảnh mặt làm ngo(^^) , cũng hé miệng lẩm bẩm loáng thoáng nghe như rên rỉ~~

Phản ứng của tôi không có mau như anh ta, cho nên chỉ có thể ngây ngốc đứng tại chỗ tận mắt nhìn thấy "thảm kịch" phát sinh.

Bàn tay chỉ còn cách chỗ đó vùn vùn có ba centimet, không khí trong phòng làm việc an tĩnh đến quỷ dị, đến mức một cây châm rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy, còn có cả tiếng hai người nức nở. Đột nhiên, thanh âm một bàn tay bị một cái tay khác đánh búa vào vang lên.

"Bộp!"

Thanh âm thanh thúy dễ nghe, không chút do dự.

Về mặt vu vật gọi cảm không dám tin đem bàn tay bị đẩy ra đặt ở trước bộ ngực ngạo nhân, vô cùng giận dữ khoa trương dùng lông mi thon dài cùng đôi mắt to đẹp kề cận nhìn chăm chăm Hàn Lỗi, mà tôi cùng Tần Hạo thì đã may mắn kìm được mình, không theo bản năng mà đem tay để trước ngực giống cô ả.

"Ha ha, thật là không tốt a!" Hàn Lỗi vung lên khuôn mặt tươi cười tỏ vẻ vô hại của mình, nhìn vu vật gọi cảm nói. "Tôi không thích bị phụ nữ sờ mặt."

Lúc này Hàn Lỗi rõ ràng đang cười, nhưng mà nụ cười kia không có chút nhiệt độ nào, ánh mắt cũng dị thường lạnh lẽo như băng giá.

Lời của Hàn Lỗi vừa nói ra, Tần Hạo cười, tôi ngây ngốc, còn vu vật gọi cảm mặt mày xám xịt lẫn đi mất dạng.

--!

Lại đến thời điểm Hàn gia tiến hành bữa tiệc liên hoan gia đình mỗi tuần một lần vào cuối tuần, tôi cùng với Hàn Lỗi tay trong tay đứng lúc xuất hiện ở nhà của Hàn gia.

Mọi người đối với hành động "thân mật" của chúng tôi tựa hồ đã có thể từ từ bình tĩnh cùng yên lặng đón nhận, nhưng mà ánh mắt họ vẫn cứ vui mừng, tò mò, khó quên, kính nể, sùng bái, ủng hộ, hài lòng cùng hưởng thụ như cũ.

Trước lúc ăn cơm, mẹ chồng tôi vẽ mặt thần bí kéo tôi vào phòng, khoá cửa bên trong, vô cùng đặc ý cười gian nói: "Con dâu tốt, nhìn xem, đây là gì?"

Dứt lời, bà xoè tay ra, bên trong có một viên thuốc nhỏ phát sáng loang loáng màu đỏ.

Nhìn thấy vẽ mặt âm mưu đặc ý mười phần của bà, lại nhìn qua viên thuốc bé tẹo không rõ lai lịch kia, tôi linh quanh chột loé, chỉ vào chính giữa tay mẹ chồng, do dự hỏi: "Chẳng lẽ, đây chính là..." Xuân được trong truyền thuyết sẽ làm cho Hàn Lỗi chủ động cởi quần áo trước?

Mẹ chồng vẽ mặt khen ngợi nhìn tôi, thân mật ôm chầm lấy vai tôi, đem bàn tay nâng lên đặt ở trước mắt, hai người chụm đầu vào chung một chỗ, chuyên chú nhìn vào viên thuốc nhỏ có khả năng dụ người phạm tội này.

Vẽ mặt mẹ chồng tôi sáng bừng nhìn viên thuốc nói: "Đừng nhìn thể tích nó nhỏ, được tính rất mạnh, lại vô sắc vô vị, đợi lát nữa chờ lúc bọn họ uống rượu, mẹ đem mài nhỏ bỏ vào trong rượu của tiểu tử thú vị kia, hahaha, sau đó chờ các con về nhà, vừa đúng lúc hai giờ sau, được liền phát tác, khả khả..."

Khoé miệng tôi co giật nhìn viên thuốc, kháo*, bây giờ thuốc làm sao mà lại thần kỳ như thế được ah, lại còn có thời kỳ ủ bệnh nữa mới kinh chứ.

__!

(*kháo: Từ tiếng Trung, ách, một câu chửi tục, giống như F trong tiếng Anh vậy đó, ai hiểu thì hiểu, không hiểu thì, chắc, bỏ qua đi!)

Mẹ chồng đuổi tôi ra bên ngoài, còn lại một mình mình lưu lại ở trong phòng vừa mài thuốc vừa phát ra thanh âm "hà hà hà..."

Bữa liên hoan của nhà họ Hàn hết sức náo nhiệt, mọi người tình cảm vô cùng tốt đẹp, theo lời Hàn Lỗi giải thích thì: càng cãi nhau, tình cảm càng tốt hơn. Tôi mặc dù không nhúng tay vào, nhưng vẫn là cảm nhận được bọn họ tâm tình vui vẻ cùng thanh thoi, mà loại cảm thụ này lúc ở nhà tôi chưa từng thử nghiệm qua thứ kỳ vọng xa xỉ như vậy.

Hàn huyền tám chuyện đang lên cao trào, HIGH vô cùng, bố chồng tôi hăng hái trước tiên, đứng lên nổi hứng đề nghị uống rượu, ý kiến này được mọi người rồi rít ủng hộ và đồng ý.

Mẹ chồng tôi hết sức chủ động một mình đi tới phòng bếp, lúc trở ra tay có cầm một khay đựng mấy chén rượu vang đỏ cùng rượu trái cây.

"Các người ai cũng cần lái xe, cho nên mỗi người chỉ có thể uống một chén, bọn con gái thì thưởng thức thử một chút xem rượu trái cây mẹ mới pha chế đi!" Mẹ chồng tôi vừa nói vừa nâng cốc lên đặt vào tay từng người một.

Trước lúc mẹ chồng đem ly đặt đến trước mặt Hàn Lỗi, bà len lén hướng tôi liếc mắt đầy buồn bã, từ ám hiệu của bà có thể hiểu được cái ly rượu kia là thứ đã được bà gia công qua rồi.

"Cạn chén!"

Không biết là người nào hô một tiếng, mọi người rồi rít giờ chén rượu lên.

Cánh đàn ông hào sảng nâng cốc uống một hơi cạn sạch, đám con gái thì từ từ thưởng thức rượu trái cây trong tay.

Tôi nhìn Hàn Lỗi nâng cốc uống một hơi hết sạch, lòng có chút bận tâm, thứ nhất là lo lắng cho tử lượng của anh, dù sao uống một hơi hết liền như thế không dễ, thứ hai chính là lo lắng uy lực của thuốc kia...

Vốn là mọi người muốn tan cuộc sớm, nhưng mẹ chồng tôi vì thời kỳ ủ bệnh có liên quan đến công hiệu của thuốc nên sống chết bắt mọi người ở lại lâu hơn chút nữa để "trao đổi tình cảm

Bà liên tiếp nhìn đồng hồ, rốt cục cũng ra lệnh một tiếng, mọi người giải tán.

Dưới con mắt ủng hộ cùng nháy nháy liên hồi của mẹ chồng, tôi ngồi vào xe của Hàn Lỗi.

Dọc theo đường đi, ý thức Hàn Lỗi vô cùng thanh tỉnh, ánh mắt cũng rõ ràng mười phần, hoàn toàn nhìn không ra bị hạ dược.

Nhưng đến lúc anh dừng xe lại, gương mặt tuần tú bất chợt ửng đỏ, thần trí bắt đầu tan rã, cũng liên tục kêu nóng, bộ dáng rõ ràng là bị trúng thuốc.

Oa, tôi nói mẹ chồng tôi ah, ngài là siêu cao thủ tính toán hay là cài đặt đồng hồ báo thức vậy, nếu không như thế nào mà lại đúng dịp như thế, vừa xuống xe liền phát tác luôn nha?

Tôi cố hết sức dìu Hàn Lỗi vào trong thang máy, trong lòng không ngừng khóc lóc: Mẹ chồng a, ngài là cố ý ư, ngài không thể để cho anh ấy vào nhà mới phát tác được sao? Người cũng không phải không biết là con trai của ngài hình thể cùng cân nặng lớn như thế nào, một chết tôi mất thôi...

Đứng ở trong thang máy, Hàn Lỗi có thể nói là đem cả trọng lượng cơ thể dựa vào người tôi, đầu đặt trên vai tôi, hơi thở truyền ra nhiệt khí phả vào cổ làm cho tôi kinh hồn bạt vía, thần trí lơ lửng.

Hàn Lỗi vừa kêu nóng vừa tự động cởi ra mấy cúc áo trên của mình, làm cho tôi được một phen bận rộn ngăn cản anh, dù sao trong này cũng là thang máy, tôi cũng không thể để cho anh ở trong này múa vũ thoát y được.

Vật vả một hồi mới đem được anh an toàn trở về trên giường, tôi ngồi ở bên cạnh thở hồn hển từng ngum, thật là bị ai nha.

Tôi tháo mắt kính của Hàn Lỗi xuống, giúp anh cởi giày cùng tất, sau đó đem áo khoác tây trang cởi ra.

Có lẽ là ách, nhất định là uy lực của thuốc, gương mặt tuần tú của Hàn Lỗi đang dần dần đỏ lên, nóng hơn, cũng toát cả mồ hôi lạnh làm ướt đầm áo trong, cả người thoát nhìn hết sức nóng nực.

Tôi lấy tay giúp anh lau mồ hôi trên mặt, lúc khẽ rút tay về, đột nhiên anh bất ngờ kéo tay tôi đặt l mặt mình tiếp tục xoa xoa.

"Tôi không thích bị phụ nữ sờ mặt."

Trong đầu tôi đột nhiên hiện lên lời nói kiên định hôm ấy của anh, vậy tình huống bây giờ thì...

Tôi một lần nữa thử rút tay về, anh đột nhiên ngăn lại, đem tay mình đặt lên tay tôi, sau đó nhắm nghiền hai mắt thấp giọng lắm bầm: "Đừng bỏ ra, lòng bàn tay của em lạnh lạnh, rất thoải mái."

Tôi nhìn anh cười, thật ra thì nhiệt độ của người này vẫn luôn thấp so với tôi, nhưng lần này do bị mẹ chồng ám toán mà nhiệt độ cơ thể cao hơn tôi rất nhiều.

Đúng lúc này, anh dùng bàn tay còn lại bối rối tháo y phục của mình, nhướng mày yêu cầu nói: "Nóng quá! Anh không tháo được quần áo, em mau giúp anh cởi đi!"

Nghe vậy, tôi nhìn vào gương mặt tuần tú của anh, dù không muốn nhưng vẫn chạm vào ánh mắt thâm trầm, tràn đầy dục vọng kinh người kia, ánh mắt lúc sáng lúc tối mê hoặc mọi người.

Chương 8: Mắt kính của quỷ

Một con người khác của anh sau kính ư?

Hàn Lỗi khêu gợi liếm liếm đôi môi, nở nụ cười xấu xa nói: "Em không biết sao?"

Trong phòng đèn không m lớn, chỉ có ánh sáng từ chiếc đèn bàn mờ mờ, khiến cho cả gian phòng được chiếu sáng nhẹ. Đừng hỏi tôi đây là tại sao, mẹ chồng tôi nói đó là bởi vì nội dung kế hoạch cần, dưới tình huống mờ mờ ảo ảo như vậy, cảnh vật phải nói là hữu tình, mê hoặc vô cùng.

Lúc này Hàn Lỗi đã giãy giụa đứng dậy ngồi dựa vào đầu giường, đầu tóc hơi rối, áo quần xộc xệch, cả gương mặt tuần tú đều đã đỏ lên, hô hấp dồn dập, phát ra hơi thở nóng rực.

Anh vẫn nắm tay tôi để trên mặt mình như cũ, vẻ mặt gợi cảm say mê, đôi tròng mắt ý đồ rõ mười mươi chớp chớp nhìn chăm chăm tôi tựa như cái cách loài dã thú hưng phấn ngắm nghía con mồi của mình vậy.

Không khí mờ ám trong phòng làm tôi có chút không thở nổi, mà ánh mắt nóng bỏng của Hàn Lỗi lại càng làm cho tôi có loại cảm giác hít thở không thông.

"Giúp anh đem quần áo cởi bỏ được chứ? Anh nóng!" Hàn Lỗi dùng thanh âm mặt dày có chút làm nũng nói.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, dưới ánh nhìn soi mói của anh nhẹ gật đầu, sau đó anh mới chịu buông lỏng tay của tôi ra.

Được rồi, tôi thừa nhận là mình vừa run rẩy vừa giúp anh cởi quần áo, nhưng mà không có biện pháp khác nha, người đàn ông này dưới tác dụng của xuân dược mà mẹ chồng tôi ám toán đã phát ra hormone phái nam với uy lực cường đại nhất, vừa hấp dẫn vừa dụ hoặc làm cho người khác không thể bỏ qua được a.

Tôi tận tâm tận lực giúp anh cởi nút áo sơ mi, đã mấy lần đụng chạm vào da thịt bên trong, ách, nhiệt độ này, thật đúng là cao không phải bình thường, đầu ngón tay như chạm vào lửa nóng, xúc cảm từ đó nhanh chóng lan ra khiến toàn thân tôi vì thế cũng nóng rực không kém.

Bởi vì anh thoát nhìn không có khí lực gì, vì thế tôi để cho cả người anh tựa vào vai mình, có thể thuận lợi đem áo sơ mi cởi xuống.

Hàn Lỗi đem cả mặt mình vùi vào mái tóc của tôi, hơi thở nóng rực cứ như vậy không chút nào giữ lại phả lên cổ làm cho tôi run rẩy không thôi, thấy vậy, anh cúi đầu cười khẽ một tiếng.

Không đợi tôi hiểu được nụ cười bí hiểm này, anh đã đột nhiên xoay người, trong nháy mắt, tôi đã bị anh đặt ở phía dưới thân.

Hàn Lỗi mở rộng hai chân ngồi chồm hổm trên thân thể tôi, nhìn chăm chăm từ trên cao xuống, trong mắt toát lên dục vọng trắng trợn hết mức.

Nhìn Hàn Lỗi ngồi trên người mình, tôi cảm giác có chút quen thuộc. Được rồi, so với lần trước đại não hỗn độn một mảnh, cái gì cũng không nhớ được hết thì bây giờ tôi đang hết sức tỉnh táo, và có cảm giác muốn chết ngay đi cho rồi.

Hàn Lỗi dùng ngón tay nhẹ nhàng di chuyển trên mặt tôi, từ cổ xuống đến ngực. Khi ngón tay anh hoạt động không ngừng, tôi nghe thấy hết sức rõ ràng thanh âm tim mình nhảy lên nhảy

xuống với tốc độ không thể kiểm soát. Oa, tôi thương trái tim nhỏ của mình lắm a!

Nhìn vẻ mặt vừa tà khí vừa gợi cảm trí mạng của Hàn Lỗi, tôi nhất thời cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cho nên theo bản năng vươn lưỡi liếm liếm cho nhuận đôi môi anh đào.

"A!" Hàn Lỗi đột nhiên nhắm mắt lại thống khổ rên rỉ một tiếng.

Trong nháy mắt, anh đem thân thể mình đè xuống, trực tiếp bắt được môi cùng lưỡi của tôi.

Nụ hôn của Hàn Lỗi lúc thì dồn dập điên cuồng, lúc thì triền miên chậm chạp, khi lại nhẹ nhàng nhấm nháp đầu lưỡi, lúc lại nhẹ mút môi của tôi...

Tôi bị kỹ thuật hôn môi cao siêu của anh khiến cho cơ hồ quên luôn hô hấp, nhưng mà vẫn không dứt ra được khỏi nụ hôn nóng bỏng này. Khi hôn tôi, anh cũng không chịu ngồi yên, một tay lưu loát cởi bỏ nút áo trước ngực, một bàn tay khác hướng bắp đùi của tôi bắt đầu sờ soạng.

Tay của Hàn Lỗi giống như đang làm ma pháp vậy, mỗi chỗ bị anh đụng chạm đến sẽ làm cho tôi cảm thấy hết sức thoải mái cùng tê dại, mà cho dù chỉ là một nụ hôn thôi cũng khiến tôi vô cùng thích thú.

Trời ah, mẹ chồng yêu quý, mẹ xác định người này lúc trước thật sự không có chạm qua phụ nữ sao?

Hàn Lỗi đem nội y của tôi tháo ra vứt xuống giường, rồi khỏi đôi môi tôi rồi hướng đến bộ ngực tiến công, ngón tay thon dài vẫn không ngừng vuốt ve cổ cùng xương quai xanh của tôi.

Tôi bị anh trêu chọc cho toàn thân mềm nhũn, hai tay vô lực nắm lấy ga trải giường, từ trong miệng phát ra những tiếng rên rỉ đứt quãng thành từng chuỗi nhỏ. Hàn Lỗi cởi bỏ váy của tôi cùng món đồ cuối cùng dưới thân, bàn tay to không khách khí xoa nắn bắp đùi trắng trẻo, nụ hôn cũng từ từ dời xuống tới rốn, rồi tôi cảm giác hai chân bị anh nhẹ nhàng mở ra, rồi nụ hôn cũng đi tới bên đùi, rồi xuống đến...

Tôi khẽ nhòm dậy, đỏ bừng cả khuôn mặt nhìn kẻ đang chôn mặt giữa hai chân mình, ah, tư thế cùng cử động của anh thật sự là làm cho người khác phải cảm thấy ngượng ngùng.

Hạ thân bị anh trêu chọc vừa thoải mái vừa ướt át, rốt cuộc, anh thoả mãn cười tà mị rồi khỏi thân thể tôi, liếm liếm môi của mình, hai tay cởi bỏ quần dài của mình, sau đó là bên trong...

Khi anh lần nữa đặt thân ở trên người của tôi, tôi rõ ràng có thể cảm thấy được anh tách hai chân mình ra thật rộng, tiếp theo, anh động thân, sự trống rỗng bên trong cơ thể tôi sau một khắc nhanh chóng bị lấp đầy.

Tôi khẽ cau mày cố thích ứng sự hiện hữu của anh, không có cách khác, tôi mới là lần thứ hai

thôi nha. Hàn Lỗi vẫn giống như lần đầu tiên bắt động chờ tôi quen hơn, cũng không hôn tôi nữa, từ trên mặt anh mồ hôi ản ản rơi xuống.

Đột nhiên, anh cúi người bên ở tai tôi nhẹ nhàng nói: "Xin lỗi, anh không nhận được."

Nói xong, anh luật động.

Dù sao cũng là bị hạ độc, cho nên mọi người có thể tự tưởng tượng xem anh có bao nhiêu sức lực cùng điên cuồng a. Tôi bị sự cuồng nhiệt này dọa cho kinh hãi, việc duy nhất có thể làm cũng chỉ có thể là tận lực đuổi theo tốc độ của anh, tin tưởng anh, tùy ý anh đem tôi mang tới thiên đường của khoái cảm kỳ diệu nhất.

...

"Phù..."

Tôi ngồi dựa vào đầu giường, dùng chăn đơn phủ ở trước ngực, tay phải cầm lấy thuốc lá hít một hơi, hướng về phía không trung thở ra một vòng khói tào nhả mất hồn

Đầu chuyển hướng sang Hàn Lỗi nằm bên cạnh đã mang kính vào, chỉ thấy vẻ mặt anh giống hệt như cô gái nhỏ núp ở bên trong chăn đơn lạnh run, yếu ớt đáng thương, hết sức mê người.

Tôi vỗ vỗ bả vai khẽ run của anh, vừa giống như an ủi vừa như hứa hẹn nói "Em sẽ chịu trách nhiệm."

Vẻ mặt anh sợ hãi nhìn tôi, cái miệng nhỏ nhắn run rẩy nói "Em nói lời phải giữ lời đó nha!"

Thế là tôi yêu thương đem anh ôm vào trong ngực, dùng loại nụ cười như lừa gạt trẻ nhỏ nói: "Dạ, em nhất định sẽ nói lời giữ lời."

Cuối cùng, chúng tôi song song mang theo nụ cười tiến vào mộng đẹp.

.....

Trở lên ——

Đương nhiên đó là ảo tưởng xa xỉ của tôi, sự thật thực ra như thế này...

Không biết đã cùng nhau làm mấy lần, đến khi dần dần thanh tỉnh lại, tôi nhìn thấy vẻ mặt vừa thoả mãn vừa thương thức của Hàn Lỗi. Đột nhiên như nghĩ ra điều gì, tôi cả kinh dùng ngón tay run rẩy chỉ vào anh, cái miệng nhỏ nhắn lắp bắp nói: "Anh, anh, anh..."

Anh một tay chống đầu, dùng nụ cười giống như lừa gạt trẻ con nói: "A, xem ra là em đã phát hiện ra cái gì rồi phải không?"

Đúng, tôi đã phát hiện ra, anh mang mắt kính vào cùng với lúc không mang hết sức khác biệt, cực kỳ khác biệt, không lồ, kinh khủng, vô cùng vô cùng khác nhau.

Hàn Lỗi cười, nụ cười kia đến là rực rỡ, trong mắt cũng xuất hiện thần sắc đầy khen ngợi đối với tôi.

Anh cẩn nhẹ ngón tay tôi, cười nói: "Ha ha, không sai, chính là như em nghĩ, như vậy, em đã nghe qua ‘Mắt kính của quý’ bao giờ chưa?"

"Mắt kính của quý" tôi cũng đã từng nghe nói qua, thậm chí xem, đáng tiếc đó lại là thứ không thể chơi đùa, đại loại mà nói thì đó chính là một chiếc mắt kính hãm án "công thụ".

Nghe nói một người đàn ông buôn bán thất bại vô tình gặp gỡ một người đàn ông thần bí khác, đạt được một bộ mắt kính thoát nhìn không có gì đặc biệt, nhưng sau khi anh đeo chúng lên thì kỳ tích xảy ra, chẳng những việc làm ăn trở nên thuận buồm xuôi gió, ngay cả khí chất tiêu thụ cũng thoáng cái chuyển thành đế vương công...

Được rồi, những gì tôi vừa kể thật ra là ở trong một bộ manga, một trò chơi đam mỹ* mà thôi.

(*đam mỹ: thể loại tiểu thuyết Trung Quốc nói về tình yêu giữa nam với nam, nàng nào là hủ nữ sẽ hiểu, ta không có cái thú mê BL nên chỉ hiểu sơ sơ qua đọc các thể loại nói về gay với hủ nữ thôi~~~Tìm đọc "Hủ nữ Gaga" là một ý tưởng không tồi. Đảm bảo các nàng cười đến rụng răng luôn >_<. Công thụ cũng là các từ được dùng trong đam mỹ, chỉ hai người nam x nam í...)

Dĩ nhiên, thông minh như tôi biết chắc rằng trọng điểm không nằm ở chỗ nội dung vở kịch "Mắt kính của quý" hay chuyện công thụ, vấn đề ở chỗ mắt kính, đúng, chính là mắt kính có vấn đề. (?? _ _!)

Chẳng lẽ...

Hàn Lỗi thấy vẻ mặt tôi sáng sủa hẳn lên, cả người dựa vào thành giường, bộ dạng thoải mái nhàn nhã, dễ dàng giải thích. "Em cũng hoài nghi mắt kính có vấn đề đúng không? Haha, làm thế nào giải thích bây giờ nhỉ, dĩ nhiên, thật ra mắt kính đúng là có vấn đề, nhưng có chút khác nhau, ví như, chỉ khi đeo kính lên thì anh mới có thể trở nên vô hại cùng bình tĩnh..."

Được rồi, tôi có thể giải thích ngắn gọn lại là: Hàn Lỗi là một người đàn ông có đồng thời hai tính cách, trong đó một mặt nhiệt tình, điên cuồng, sinh động, mặt khác thì bình tĩnh, tỉnh táo, mà khi anh ý thức được mặt "ng nghiêm trọng" của vấn đề này thì một lần tình cờ, nghe nói là hồi tiểu học, anh phát hiện khi mình đeo kính lên thì có thể giống như kỳ tích nén lại xao động trong cơ thể, hơn nữa có thể đối nhân xử thế tương đối hoà ái, vì thế anh mới giữ nguyên bộ dáng độc thân, cự tuyệt quan hệ nam nữ cho đến bây giờ, đến tận lúc bị người nhà hoài nghi là đồng tính luyến ái, anh mới quyết định phóng túng bản thân một lần, rửa sạch "tội danh" kia,

sau đó, anh gặp được tôi...

Tôi trợn mắt há hốc mồm tiêu hoá lời giải thích của Hàn Lỗi, rốt cục nhin không được vươn tay sờ lên traxác định xem nó có nóng rần lên hay không.

"Anh xác định là không phải xem manga cùng chơi trò chơi đam mỹ nhiều quá sao?"

Haizzz, tôi thừa nhận là tôi không tin, dù sao điều này cũng thật sự làm người ta cực kỳ khó tưởng tượng nha.

"Ai dà, xem ra là em không tin anh rồi." Hàn Lỗi dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nói. "Bất quá anh hiểu, thời gian sẽ khiến em từ từ tin tưởng, cho nên, đừng lo lắng, cứ từ từ tiếp nhận mọi thứ thôi!"

Tôi nhìn chăm chăm anh, đột nhiên nhanh chóng bò qua người anh, vươn tay bắt lắt mắt kính đặt trên tủ đầu giường sau đó đeo lên trên mặt anh.

Quả nhiên, trông mắt vốn sáng ngời vừa tà mị vừa nóng bỏng dần dần trầm xuống, cả người cũng tràn ngập khí thế điềm tĩnh cùng bình ổn.

Chẳng lẽ, đó là sự thật?

Đột nhiên, Hàn Lỗi cúi đầu khẽ nở nụ cười, cuối cùng còn không nhin được cất tiếng cười to.

Tôi nhìn Hàn Lỗi giống như là bị cởi bỏ ốc vít kiềm chế mà cười không ngừng, cảm thấy hết sức kỳ quái, cũng không khỏi cảm thấy một tia bất an

Tiếng cười kéo dài một lúc, Hàn Lỗi mới từ từ ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt sau chiếc kính đột nhiên sáng lên, thậm chí mang theo một tia đùa giỡn, anh lấy kính xuống, đem nó thả vào tủ đầu giường một lần nữa, sau đó vân vê mái tóc tôi, đem nó thưởng thức ở trong tay, vẻ mặt tà ác cười nói: "Ai da ai da, quên mất nói cho em biết, đối với người bị anh nhắm trúng, mắt kính này sẽ không có tác dụng gì hết, nói cho đơn giản dễ hiểu chính là ở trước mặt của em, cho dù có đeo kính lên, anh vẫn chỉ là anh, duy nhất, thật sự, đích xác chính là anh mà thôi!" (tức là kẻ thú tính thích nhắm nháp vợ __!)

Tôi bị biến cố trước mắt dọa cho sợ đến cười khan hai tiếng theo bản năng, chẳng lẽ tôi nên cảm thấy vinh hạnh hay sao?

Tôi cố ý đem ánh mắt dời tới nơi khác, chính là không thèm nhìn anh, đột nhiên tên đó lại dựa vào người tôi, ở bên tai tôi thổi khí giống như bất đắc dĩ nói: "Ai nha nha, xem ra mẹ bỏ thuốc liều lượng hơi lớn a, làm sao bây giờ, anh lại muốn làm..."

Làm, làm, làm... Anh nói anh lại muốn làm?

Hơn nữa! Anh cũng rõ ràng biết chuyện mình bị mẹ bỏ thuốc!

A! Mẹ chồng yêu quý ah! Người hoàn toàn là con cừu con cho con trai của người lừa gạt rồi!

Tôi một tay chỉ chỉ vào lồng ngực đang đè xuống của anh, khoé miệng co giật nói: "Cái kia, có chuyện gì thì từ từ nói cho tốt đã a..."

Quả nhiên, Hàn Lỗi là một người đàn ông tốt, về phương diện trả lời câu hỏi cũng là kẻ thật tốt bụng, cho nên anh đáp trả lại lời của tôi bằng một nụ hôn nóng bỏng đầy hủy diệt...

= =

Ngoài cửa sổ trắng sáng không cần thận mắt thấy hết thấy trong phòng, cho nên bùm mặt xấu hổ bay đi, cũng cúi đầu thấp giọng lầm bầm nói: "Người trẻ tuổi bây giờ a..."

Chương 9: Diện mạo thật sự của phu quân

Hàn Lỗi nói: muốn xem gương mặt đẹp cần phải trả giá thật nhiều.

"Vợ yêu, em đang suy nghĩ gì vậy, anh đẹp trai đến mức có thể làm cho em nhìn đến thần ra sao?"

Kể từ sau đêm đó, Hàn Lỗi hết sức vui vẻ mà xưng hô thân mật với tôi là "Vợ yêu", đặc biệt là những lúc không người hoặc khi ở cùng với những thành viên trong Hàn giệ chồng tôi nhìn sự biến chuyển của con mình mà vô cùng hoan hỉ, vui mừng này, cười toe toét này, trực tiếp ôm tôi hô vạn tuế này, thực ra tôi biết, thứ bà muốn hô to nhất phải là "Cách mạng cải tạo tiêu tử thối thành công! !!!"

Nhiều lần tôi đã muốn nói ra chân tướng sự việc cho mẹ chồng, nhưng lúc nào cũng bị Hàn Lỗi hữu ý vô ý chặn lại.

Nhớ một lần tôi có hỏi qua anh: "Tại sao anh không nói cho mẹ cùng mọi người bộ mặt thật của mình a?"

Nghe vậy, anh nở một nụ cười hết sức xấu xa, nham hiểm nói: "Chẳng lẽ em không cảm thấy gạt mẹ già cùng mọi người rất vui hay sao?"

Tôi tròn tròn mắt nhìn anh, người đàn ông này, căn bản chính là hội viên VIP trong "câu lạc bộ những kẻ phúc hắc*" mà

(*phúc hắc: vốn là chữ Hán trong tiếng Nhật, 70,80% chữ trong các văn bản thường ngày của Nhật là chữ phồn thể. Chỉ những người mặt ngoài hiền lành nhưng bụng dạ lại gian ác hoặc có

tâm kế. Nghĩa gốc là "Ngay cả ruột gan cũng đều là màu đen" , "Bụng dạ đen tối" , "Xanh vỏ đỏ lòng". Trích định nghĩa trong tác phẩm ‘Hủ nữ Gaga’, mời bà con tìm đọc ^_^)

"Ai nha nha, hmmm...Mau tỉnh lại đi. Nếu không nghe lời anh liền hôn em đấy!"

Cho đến khi gương mặt tuần tú của Hàn Lỗi phóng đại ra trước mặt mình, tôi mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cho nên giãy giụa há miệng, vội vàng nói lắp bắp mấy chữ: "Em..."

Thật đáng tiếc, Hàn Lỗi đã quyết định không thèm nghe lời của tôi, tước đoạt đi mọi sự kháng nghị, nói lời giữ lời hôn lên môi tôi.

Nụ hôn của Hàn Lỗi mang theo mùi vị nồng đậm chỉ của riêng anh, đem cả người tôi dựa vào ghế trong xe, để tôi bị động nương theo tiết tấu của anh, hưởng thụ sự vui thích mà anh mang đến.

Được rồi, tôi thừa nhận nụ hôn này rất là động lòng người, nhưng vấn đề là giờ phút này chúng tôi đang ở trong xe, hơn nữa mục đích là để tới công ty đi làm.

Hàn Lỗi tựa hồ cũng ý thức được điểm này, cho nên trước khi bản thân thất thố chìm sâu vào vội vàng rời khỏi môi tôi, đem trán tựa vào trán của tôi, nhắm mắt lại, khàn khàn nói: "Lần sau, nếu em còn ngây ngốc nhìn anh như vậy, cẩn thận anh sẽ không dừng lại được nữa đâu."

Tôi uýnhuýt nhìn anh, rõ ràng là anh ăn quít nha, là anh nói tôi nếu không tỉnh lại thì sẽ hôn, nhưng mà tôi chưa kịp nói gì thì đã bị anh hôn rồi.

Từ khi bị mẹ chồng bỏ thuốc xong, Hàn Lỗi giống như kẻ được giải trừ phong ấn, nhu cầu nhiều đến kinh người, cố gắng thật tốt phát huy dục vọng ẩn nhẫn hai mươi mấy năm liền, thường xuyên ở những chỗ không người tùy thời động dục.

So sánh với kẻ tùy tâm sở dục, không coi ai ra gì cùng trình độ mặt dày, quả nhiên là tôi còn kém xa, mặc dù tôi cũng thích cùng anh triền miên, nhưng là quá tính phúc như thế thì...chẳng lẽ phải để người ta không chịu nổi nữa rồi anh mới thoải mái sao?

Đi tới bãi đậu xe của công ty, Hàn Lỗi dừng lại, quay đầu nhìn bốn phía một chút, đột nhiên đem tôi kéo lại gần, cúi đầu nhiệt tình hôn.

"Uhm..." Lại tới nữa .

Tôi khẽ giãy giụa, nơi này dù sao cũng là công ty, để người khác thấy được sẽ không tốt a, cho nên tôi vươn ra hai ngón trỏ, nhắm ngay phần eo của anh đánh tới, ha ha, mọi người không nghĩ tới à, nhược điểm của anh là thất lưng đó!

Quả nhiên, không tới hai giây Hàn Lỗi đã đầu hàng, cho nên tôi nhân cơ hội này nhảy ra khỏi

xe, không thèm quay đầu lại chạy về hướng thang máy, lưu lại đằng sau tiếng cười sảng khoái của anh ở bãi đỗ xe trống rỗng vang vọng.

Sau khi cùng Hàn Lỗi kết hôn, mỗi ngày tôi đều trở thành nhân viên phòng thiết kế chăm chỉ chịu khó đến sớm nhất, từ nơi này đến thẳng phòng làm việc của Hàn Lỗi, anh làm việc nhất định là hết sức cố gắng cùng chuyên tâm.

Ngồi ở trên bàn làm việc, tôi đem mắt dán lại trên bàn, nhướn mày suy tư xem làm thế nào để cự tuyệt sự nhiệt tình quá mức cần thiết của Hàn Lỗi. Suy nghĩ, suy nghĩ, bất chợt điện thoại di động ở trên bàn khẽ rung, vừa mở ra nhìn, thì ra là nhận được một tin nhắn từ người có tên là "Chồng thân ái"

Mắt phải của tôi cực kỳ không may mắn liệt nháy, báuốc điềm chẳng lành. Chậm rãi mở tin nhắn, thấy được nội dung: "Vợ yêu bảo bối, ở bãi đỗ xe em chẳng những cự tuyệt nộ hôn của anh, còn giống như đang chạy trốn mãnh thú, làm cho anh bị tổn thương nghiêm trọng, hết sức đau lòng, cho nên, anh quyết định cùng em chơi một trò chơi. Mong đợi sao, trước khi tan sở nó nhất định sẽ bắt đầu!"

Tôi co quắp khóe miệng, vô ý thức phát ra tiếng cười khan.

Tôi sai lầm rồi sao? Tôi không nên cự tuyệt nộ hôn của anh, tôi không nên chạy trốn, nhưng mà, anh nào có thương tâm a, rõ ràng cười đến lớn tiếng như vậy, vui vẻ như vậy!

Làm sao bây giờ? Anh nói muốn cùng tôi chơi trò chơi gì chứ?

Kể từ khi nhận được tin nhắn từ Hàn Lỗi, cả người tôi cứ bị vây trong trạng thái đàn độn, hoàn toàn không cách nào chuyên tâm làm việc được.

Lúc nghỉ trưa, Chu Tuấn Hi đi tới bên cạnh tôi vỗ vỗ bờ vai, lộ ra khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời ban mai nói: "Cùng đi ăn cơm trưa nhé!"

Anh ta là đồng nghiệp của tôi, một người đàn ông anh tuấn trẻ tuổi, sinh sau tôi một năm, đối nhân xử thế ôn nhu, hào phóng, hài hước, đối với tôi thì cực kỳ tốt bụng, tốt đến mức vượt ra khỏi giới hạn tình cảm đồng nghiệp thuần khiết vốn có. Thật ra thì tôi không phải là không biết dụng tâm cùng tình cảm của anh, nhưng mà không có cảm giác chính là không có cảm giác, vì vậy tôi cũng thầm tìm cách tỏ rõ để anh ta biết cả hai chỉ có thể làm bạn, mà anh ta cũng hơn hờ tiếp nhận, chẳng qua là loại tình cảm này đâu phải chỉ cần nói buông tay là có thể buông tay ngay được đâu...

Tôi vẽ mặt mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn anh, anh gãi gãi đầu, gương mặt tuấn tú ửng đỏ nói: "Dĩ nhiên còn có Lãnh Nghiên cùng Như Tuyết cùng đi nữa!"

Lãnh Nghiên cùng An Như Tuyết là đồng nghiệp kiêm bạn tốt của tôi, trong tình hình này,

chúng tôi là bốn người cùng nhau đi ăn bữa trưa.

Dưới sự thúc giục của ba người bạn họ, tôi rời khỏi bàn làm việc, cùng mấy người này đi giải quyết vấn đề cơm trưa.

Đúng lúc bốn người chúng tôi đi tới đại sảnh công ty thì vô tình gặp Hàn Lỗi cùng với đồng chí thư ký nam của anh-Tần Hạo.

Rất rõ ràng, tôi thấy được anh, anh cũng thấy được tôi, cho nên mang theo Tần Hạo đi về phía này.

Nhìn Hàn Lỗi mang theo một khuôn mặt tươi cười vô hại đi tới, tôi đột nhiên cảm giác da đầu mình từng cơn tê dại.

Bởi vì Lãnh Nghiên cùng với Như Tuyết có vài chuyện bất quá cần giải quyết, cho nên tôi cùng Chu Tuấn Hi đi trước, vì vậy thoát nhìn giống như là tôi cùng anh ta một mình đi cùng nhau, ít nhất, ở trong mắt Hàn Lỗi, anh chỉ thấy được tôi cùng Chu Tuấn Hi mà thôi.

Hừ! Người này là cố ý a!

"Ah! Trùng hợp quá, mọi người cũng đang đi dùng cơm sao?" Hàn Lỗi cười như hoa rơi nước chảy, híp mắt nhìn chúng tôi nói.

Chu Tuấn Hi tựa hồ rất sùng bái vị tổng tài Hàn Lỗi trẻ tuổi khí chất này cho nên hết sức hăng hái tôn kính cướp vai trả lời vấn đề của anh.

Hàn Lỗi không nói gì, vẫn duy trì nụ cười ôn nhu vô hại như lúc trước.

Mẹ của tôi ơi, chỉ cần lấy mối quan hệ hiểu biết sơ sơ của mình và anh, tôi dám lấy con mèo của mẹ ra để cam đoan, anh càng nở nụ cười dịu dàng vô hại bao nhiêu, sau lưng nhất định cất giấu ý đồ đen tối bấy nhiêu!

Cuối cùng, Hàn Lỗi mỉm cười cắt đứt chuỗi trả lời thao thao bất tuyệt của Chu Tuấn Hi, nói: "Vậy các người đi nhanh lên đi, đói bụng sẽ làm tổn thương đến dạ dày, không tốt lắm đâu."

Nói xong, anh mang theo Tần Hạo vinh quang rời đi. Tôi đưa mắt nhìn theo bóng lưng của hai người, sẽ không sai, tôi rõ ràng nghe được, anh nhấn mạnh hai chữ "các người".

Lạnh quá a, khí lạnh đó, anh nhất định là cố ý.

Sau khi nghỉ trưa, đôi mắt của tôi cứ nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ treo tường, vô cùng cao hứng khi kim giờ chỉ hướng số năm, kim phút thì chậm chậm đi đến vị trí hai mươi lăm, điều này hết sức có ý nghĩa. Chỉ cần kiên trì năm phút đồng hồ nữa thôi là tôi hoàn toàn được giải phóng, bình an trở về, cho nên trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, nhất định cái trò chơi

mà Hàn Lỗi nhắc chỉ là nói giỡn mà thôi.

Thử nghĩ, chỉ với năm phút đồng hồ thì có thể chơi được cái gì chứ?

Đúng lúc tôi đang vui vẻ thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về thì điện thoại nội tuyến vang lên, tôi không chút nào phòng bị nhắc máy, bên trong truyền đến thanh âm không chút tình nguyện của đồng chí Tần Hạo. "Tổng tài cho gọi cô đến văn phòng làm việc."

Tôi mang theo tâm tình thấp thỏm bất an đi tới cửa phòng của Hàn Lỗi, tính toán thời gian, từ bàn làm việc tới thang máy cần một phút đồng hồ, ngồi thang máy cần hai phút, từ từ trầm trọng đi tới phòng làm việc cần thêm 1 phút đồng hồ, vì vậy bước vào phòng của anh thì giờ tan sở sẽ chỉ còn cách đó 1 phút nữa mà thôi.

Đi vào văn phòng tổng tài, tôi phát hiện Hàn Lỗi đang đứng chờ bên cạnh cửa, trong nháy mắt tôi vừa bước vào hoàn toàn, anh lập tức đem cửa khoá trái, đem tôi vây lại giữa anh cùng cánh cửa.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, nhìn đôi môi mỏng của anh khẽ mở ra, chỉ nghe thấy tiếng nói: "Vợ yêu của anh, trò chơi bắt đầu, một trò chơi có tên là: Vụng trộm trong phòng làm việc!"

Anh căn thời gian hết sức chuẩn xác, khi thanh âm cuối cùng biến mất, tiếng chuông tan việc cũng đồng thời vang lên, trò chơi quả nhiên là bắt đầu trước khi tan sở nha.

Hàn Lỗi ôm tôi ngồi xuốngghế salon, để hai chân tôi tách ra ngồi trên đùi còn hai tay vòng qua cổ anh. Anh dùng sống mũi cao thẳng ma sát chóp mũi tôi, hơi thở hai người quanh quẩn, triền miên một cách hết sức mập mờ.

Thanh âm của anh trầm thấp mà khêu gợi vang lên: "Em cùng anh chàng kia tình cảm rất tốt nhỉ, còn cùng đi ăn cơm trưa nữa."

"Hừ! Anh rõ ràng là nhìn thấy chúng em bốn người cùng đi!"

"Anh chàng kia thích em!"

"Đại nhân anh minh a! Tuệ nhân a! Tính toán quả nhiên là tài tình!"

"Hừ!"

"..

"Anh đã nói qua với em chưa? Chỉ cần là người phụ nữ mà anh nhận định, như vậy anh sẽ chỉ nhìn một mình cô ấy, ôm một mình cô ấy, yêu một mình cô ấy, cho nên người con gái ấy cũng phải như vật, chỉ nhìn một mình anh, nghĩ đến một mình anh, yêu một mình anh! Dĩ nhiên, anh sẽ cho người ấy một lễ vật thật lớn, đó chính là có thể chân chính diện kiến con người thật của

mình. "

Nhìn vẻ mặt Hàn Lỗi thành thật mà bá đạo biểu lộ, tôi động tâm, cười vui vẻ.

"Vâng!"

Nhưng mà lễ vật cùng đặc quyền kia tôi có thể cự tuyệt hay không a?

"Rất tốt! Xem ra chúng ta đã có được nhận thức chung, như vậy, nên tiếp tục trò chơi nhỉ?"

Nói xong, Hàn Lỗi đem tôi thả vào trên ghế sa lon còn chính mình hướng tôi đi xuống.

Tôi chìa tay vào lồng ngực anh, khoé miệng co giật hỏi: "Đợi một chút, anh tới thật sao?"

Làm ở trong này?

Hàn Lỗi đem tay luôn vào trong váy của tôi, vẻ mặt cười tà nói: "Ai nha nha, vợ yêu thân mến, em quên mất tên trò chơi của chúng ta rồi hay sao? Không cần gấp gáp, anh sẽ một lần nữa nói cho em biết, nhớ kỹ...trò chơi tên gọi là Vụng trộm trong phòng làm việc!"

Trời ạ! XXOO tại phòng làm việc như trong truyền thuyết...

Mặt mũi của tôi ah.

= =

Ghế salon cao cấp bị áp dưới hai thân thể to lớn lên tiếng kháng nghị nói:

"Người trẻ tuổi bây giờ a, lực đạo quả nhiên không hề nhẹ..."

Chương 10: Nhà mẹ đẻ của cô bé Lọ lem

Cô bé Lọ lem thời hiện đại nói: Nếu so với mẹ kế tôi còn mẹ kế hơn!

Có một năm tuyết bay tán loạn đầy trời.

Năm ấy tôi vừa mới lên trung học.

Ngày đó ánh nắng tươi sáng.

Mẹ lôi kéo một cái túi du lịch hết sức vĩ đại đứng ở cửa cười nói với tôi: "Hạ Anh của mẹ, mẹ phải rời xa con rồi, nhưng con nhất định phải nhớ kỹ, ta vĩnh viễn là mẹ của con. Sau này, con nên chăm sóc bản thân cho thật tốt, gặp phải khó khăn đừng nản lòng, gặp người xấu thì

phải càng xấu hơn, còn nếu là gặp được mẹ kế..." Bà dừng lại một chút, mắt lộ ra hàn quang cười nói. "...thì so với bà ta càng phải giống mẹ kế hơn."

Người mẹ trước mắt cười như núi hoa lãng mạn, cả người đắm chìm trong thứ ánh sáng ban mai rạng rỡ rực rỡ, có chút phiêu dật.

Nhìn thấy tôi sau đó cái hiểu cái không gật đầu một cách kiên định xong, mẹ ôn nhu xoa đầu tôi rồi xoay người rời đi, không chút do dự. Thân ảnh xinh đẹp của mẹ dần dần biến mất ở nơi ngập tràn ánh sáng ấy, cước bộ có chút dồn dập, bóng lưng có chút khản cấp, tựa như một thiên thần không cẩn thận rơi vào chốn phàm trần nên phải nhanh chóng tìm lối để trở lại thiên đường vậy.

Cho đến tận buổi tối nhìn thấy hai tròng mắt đen giập dỗi của ba tôi mới hơi chút có thể hiểu được sự khản cấp của mẹ tôi khi ấy, bởi vì bà thừa dịp ba tôi không có nhà mà len trốn đi.

Hai người này sớm đã cho tôi thành người ngoại tộc, thế nên sự kết hợp của họ trong mắt tôi trở nên hết sức thần kỳ, dĩ nhiên, đó là tôi đang cảm thấy may mắn vì trở thành nhân chứng chứng minh cho cảm xúc cùng duyên phận nơi họ.

Chuyện đến nước này, nhiều lời vô ích, tôi chỉ biết là mẹ len lén rời đi khiến cha rất tức giận.

Mặc dù mẹ đã đi nhưng những lời dặn dò vẫn còn khắc sâu trong đầu tôi: gặp gỡ người xấu nhất định phải càng xấu hơn chúng, gặp mẹ kế nhất định càng phải giống mẹ kế hơn!

Một tuần sau khi mẹ rời đi, cuộc đời của tôi xuất hiện mẹ kế cùng hai người chị, tôi mới chân chính khắc sâu hoàn toàn và cảm nhận được những hàm nghĩa cùng ngụ ý trong lời nói mẹ lưu lại.

Ngày đó, cha mặt không chút thay đổi mang về ba người phụ nữ: một người xinh đẹp thành thực, hai người còn lại là cô gái nhỏ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp rạng ngời.

Người phụ nữ dùng vẻ mặt hoà ái dễ gần nói với tôi: "Anh, từ nay về sau, dì sẽ là mẹ kế của con, còn hai người sẽ là chị của con."

Cha đối với lời của nàng không khẳng định cũng chẳng bác bỏ, vẻ mặt giống như "đây không phải chuyện của tôi", nhưng lần này không giống, ba người phụ nữ kia tiến vào sống trong nhà của tôi, hơn nữa lại ở đó hết sức nhiều năm nha.

Thái độ của cha khiến tôi không tài nào giải thích được, mặc dù đem những người đó đến ở tại nhà mình, nhưng lại đối với họ mắt diếc tai ngơ, cũng không cùng bà ta chung phòng, thậm chí không cho bước vào phòng của ông và mẹ nữa. Càng kỳ quái hơn chính là ngày thứ hai họ đến nhà, Lão Đại ấy cũng rời nhà trốn đi biệt tăm, ách, sự thật là cha tôi đi ra nước ngoài làm ăn, cho nên cả ngày bay tới bay lui cũng là chuyện thường tình, một năm có thể gặp mặt hai ba

lần đã là kỳ tích, nếu chỉ gặp có một lần mới là bình thường, dĩ nhiên, đây là là nhờ có ba người kia nên cha mới có thể xuất hiện đến mấy lần như thế.

Cha tiêu sái vứt bỏ chúng tôi mà đi, để lại bốn người phụ nữ ở nhà.

Một mẹ kế, hai người chị không cùng dòng máu, chuyện này làm sao mà lại nghe như tình huống kinh điển trong Cô bé lọ lem thế nhỉ. Hơn nữa, rất rõ ràng, cô bé lọ lem kia là ám chỉ đến tôi.

So sánh cùng với cô bé lọ lem nguyên bản thì người hiện đại như tôi đây đã khắc ghi trong lòng "chân ngôn" của bà mẹ: So với người xấu càng xấu hơn, so với mẹ kế càng phải mẹ kế hơn!

Bởi vì cái gọi là "Một núi không thể có hai hồ", huống chi núi này còn có tận bốn con cọp mẹ nha.

à ông duy nhất hàng năm đều vắng nhà, cho nên mọi người cũng lười diễn trò, cứ thế để lộ nguyên hình, cần động tay cứ động tay, nên tàn bạo có tàn bạo, nên mẹ kế thì mẹ kế.

Vì vậy, những cuộc ám đấu minh tranh* cho tới nay đủ loại hạng mục cho người ta tiêu khiển, trò đùa dai cũng có, công phu miệng lưỡi cũng xài, thời gian lâu dần tôi luyện được công phu tay chân không tôi chút nào hết, đều là do thời gian bức mà thành.

(*ám đấu minh tranh: chiến tranh í, chỉ các kiểu đấu tranh ngầm hoặc công khai ngoài sáng, thể loại nào cũng có~~)

Mẹ kế muốn làm như trong chuyện xưa, nấu đồ ăn khó cho tôi ăn, nói với tôi những lời khó nghe mỗi ngày, nghĩ cách bắt tôi quét dọn phòng... vân vân, đáng tiếc, bà ta không có khả năng thiên phú cùng cường thế cần dùng, thế nên bị tôi tàn bạo phản đòn trở lại, thật ra thì cũng không có gì, không nấu cho ngon tôi đi ra ngoài ăn, thừa dịp bà ta nấu xong bỏ đi ra ngoài thì tôi nhảy vào đem bột giặt thay muối, tay run lên, lại càng cho thêm nhiều hơn; nói khó nghe với tôi à, tôi đây cho bà biết thế nào thực sự gọi là khó nghe, học sinh cấp hai thời hiện đại tân tiến, tôi cũng đã tiếp thu không ít công phu tôn hại, mắng chửi, đả thương, vũ nhục người khác nha, chẳng lẽ lại đi thua bà già đó sao? Về phần ép tôi quét dọn phòng, vậy cũng tốt, đem Tiểu Cường* ném vào sách của bọn họ trên giá, đem Lão Thử vứt vào trong chăn, đem Tri Chu bỏ vào tủ treo quần áo, hắc hắc, bốn tiểu thư đáng yêu như thế, bản thân cái gì cũng sợ, chỉ tiếc là không sợ những vật nhỏ khả ái như thế này thôi.

(*Tiểu Cường: gián, Lão Thử: chuột, Tri Chu: nhện, ách, Anh tử quả nhiên xứng đáng đóng vai mẹ kế __!)

Từ đó, mẹ kế đành bỏ qua, đối với tôi không nóng không lạnh, chung sống hoà bình, đem toàn bộ hy vọng của mình ký gửi vào hai người con gái.

Người trẻ tuổi so chiều dĩ nhiên mới mẻ hơn nhiều: các nàng trộm tài liệu ôn thi của tôi, tôi liền xé nát luận văn tốt nghiệp bọn họ cần nộp; đem toàn bộ mỹ phẩm của tôi bôi ra trên bàn hết sức lãng phí, tôi liền bỏ thuốc màu vào nước giúp các nàng chăm sóc làn da tí chút, đem bột mì thay cho mặt nạ, đem chất lỏng mốc meo trộn vào son môi; bọn họ cắt bỏ quần áo tôi mới mua xong, tôi liền phá huỷ đôi giày mới cứng của các nàng; đem hai chữ tiểu nhân dán lên cửa phòng tôi, tôi liền ở trước cửa phòng họ treo cái đầu heo rồi đóng đinh lên đầu, đại loại là như thế

Cho đến một lần, các nàng tức quá tìm bọn đầu đường xó chợ cuộn cuộn tới chặn tôi trên đường đi, ý đồ dạy dỗ cho tôi một bài học, may mắn được một đại tỷ đường phố đi qua cứu mạng, từ đó tôi khổ tâm học võ, luyện quyền, trở thành một cô gái đánh lộn đúng nghĩa. Một buổi tối hắc nguyệt phong cao*, tôi hoá thân làm nữ anh hùng xả thân vì chính nghĩa, đem hai chị em kia ngăn lại ở trong ngõ hẻm không người, dùng quả đấm tràn đầy uy lực và chính nghĩa nói cho các nàng biết, chiều thức của họ quá ư hạ lưu, Hạ Anh tôi đây đang cực kỳ tức giận, vì thế hậu quả của nó vô cùng nghiêm trọng.

(*hắc nguyệt phong cao: tối trời có gió thổi, cụm này thường dùng để chỉ những đêm không trăng thích hợp làm việc bất chính, ngấm lại với câu tự sướng ở trên của Anh tỷ thì... __!)

Từ đó, thế giới hoà bình, ba con cạp còi ngồi yên, một con cạp mẹ xưng bá(^^).

Vì thế, bọn họ coi tôi là không khí, tôi cười mấy kẻ này là căn bã, mọi người nước sông không phạm nước giếng, làm như không thấy nhau, đây chính là nguyên do vì sao tôi cùng một người đàn ông xa lạ dọn đồ đi sống với nhau mà không ai thêm đề ý.

Mẹ chồng sau khi nghe được lịch sử gia đình tôi xong, dùng một vẻ mặt hết sức đau lòng cùng từ ái với những trò đùa dai do tôi thực hiện mà cười. Bà lôi kéo tay tôi, hào khí vạn trượng nói: "Ba mẹ đàn bà không muốn sống kia dám khi dễ người của Hàn gia chúng ta, con dâu ngoan, mẹ chồng sẽ giúp con xua đuổi những thứ ác khí này ra khỏi miệng. Cho nên, mẹ quyết định phái tiểu tử thôi ra sân, làm cho bọn chúng nghiêm túc biết được cái gì gọi là vũ nhục bằng ngôn ngữ! Hàn Lỗi! Lên!"

Nhận được "thánh chỉ" từ mama đại nhân, trong mắt Hàn Lỗi hiện lên một tia tà ác cùng đùa cợt giống y đúc mẹ của mình, ngẩng cao đầu mặt đối mặt với mọi người, thoát cái khôi phục vẻ mặt bình tĩnh cùng vô hại, cười tươi như hoa nói: "Tuân lệnh, vi thần nhất định không làm nhục sứ mạng!"

Nhìn nụ cười xấu xa của hai mẹ con đang suy tính câu kết làm việc xấu, tôi bất chợt cảm thấy lạnh mình, bắt đầu yên lặng thầm nhỏ cầu nguyện cho mẹ kế cùng hai bà chị không may mắn kia.

Một vòng loanh quanh tìm cớ, cuối cùng Hàn Lỗi cũng có thể cùng tôi về nhà gặp gỡ mẹ vợ, anh lôi kéo tôi dùng một vẻ hết sức ưu nhã anh tuần ngồi ở trên ghế salon trong nhà.

Đối với người ngoài, đặc biệt là người xa lạ, Hàn Lỗi luôn đeo trên mặt mình điệu bộ vô hại cùng nụ cười ôn nhu hoà nhã, giọng nói vừa khách khí vừa lễ độ, hết sức khác biệt so với ngày thường.

Mẹ kế cùng đám chị bị mị lực mê người do Hàn Lỗi cố tình phát ra làm cho đầu choáng mắt hoa, rối rít ghen tỵ với vận may của tôi, đặc biệt là hai chị em, nhất là cô em còn chưa kết hôn, luôn cố ý kéo thấp cổ xuống để lộ bộ ngực, ý đồ dùng sắc đẹp dụ dỗ anh.

Tôi nhìn bộ ngực mỹ lệ sinh động của nàng mà cười lạnh trong lòng, vô dụng, chiêu này tôi đã dùng qua rồi, hoàn toàn không có hiệu quả gì hết.

Quả nhiên, Hàn Lỗi đến nhìn cũng không thèm liếc nàng một cái, ánh mắt thẳng đến mẹ kế.

A, đã nhìn ra, anh là tính toán hạ thủ từ bà mẹ trước a.

Mẹ kế bị Hàn Lỗi nhìn chằm chằm, vẻ mặt ngưng ngượng tỏ ý không tốt, chủ động nũng nịu mở miệng nói: "Ai da, thì ra cậu chính là chồng của Hạ Anh à, haha, con bé này mệnh cũng thật tốt nha, tôi chính là mẹ của nó."

Hàn Lỗi không để ý đến nụ cười duyên dáng của mẹ kế, chỉ quay đầu sang ôn nhu hỏi tôi: "Bảo bối, bà ta là mẹ của em sao?"

Tôi nhún nhún vai, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Em không biết a, dù sao ba em cũng không có thừa nhận."

Đó chính là vết thương trí mệnh của mẹ kế tôi, cha đem ba người bọn họ mang về nhà, không giống như là đưa về để yêu thương, chăm sóc, quan tâm, ngược lại giống như là bày biện, ném bỏ, vứt lung tung thì đúng hơn.

Nghe được lời nói của tôi, Hàn Lỗi cười, nụ cười đến là vô hại, anh nhẹ nhàng nói: "Thì ra là như vậy a, ai, cha vợ của anh cũng thật là vĩ đại, tình nguyện đi chu du thế giới cũng không nguyện đối mặt với người phụ nữ này, em nói xem, một người phụ nữ có thể ép người đàn ông bên cạnh mình đến nỗi họ bỏ đi mất quả thật rất bi thảm a, huống chi là một người phụ nữ hoa tàn ít bướm lại ưa thích giả bộ non tơ như vậy."

Mẹ kế bị những lời nói ám Hàn Lỗi làm cho trọng thương, thể diện bị tổn hao nghiêm trọng nhanh chóng lui về phòng, lại một lần nữa đem tất cả hy vọng đều ký thác lên người hai đứa con gái cùng cậu con rể quý hoá.

Hai chị em kia, người chị lớn thì đã kết hôn hai năm trước, cùng chồng mình sống trong nhà tôi, mà cái người gọi là anh rể kia thì lúc nào cũng dùng cái ánh mắt ý dâm mê mẩn nhìn tôi suốt hai năm qua.

Lúc này, cô chị đang dùng ánh mắt mê đắm nhìn chăm chú vào Hàn Lỗi, người chồng thì dùng

ánh mắt mê đắm nhìn chăm chú vào tôi, hai vợ chồng cùng nhau một dạng, thật sự là tuyệt phối.

Hàn Lỗi dùng mắt kính ngăn cản tín hiệu đưa tình mà cô chị cả phóng ra âm âm, nở nụ cười chậm rãi nói: "Bây giờ lũ mèo động tình thật chẳng phân biệt thời gian và địa điểm a, coi xem, hai vợ chồng cùng nhau động tâm xuân kia. Bảo bối, thật cực khổ cho em hai năm qua ngày ngày phải sống với hai con mèo ngu xuẩn chỉ biết động tình này, đừng có nói chúng đối em quá nhiều tình dục nha? Ý anh là anh chẳng những sẽ kiện đám mèo đó, mà còn muốn đem chúng đi đánh một trận cho hả giận, em nghĩ có đúng hay không?"

Chị cả cùng anh rề nghe xong, vẻ mặt cứng ngắc, biểu tình thay đổi vèo vèo, sắc mặt hiện lên đủ loại màu trang nhã.

"Còn có a, " Hàn Lỗi nói tiếp, vẫn như cũ dùng cái giọng vô hại của mình, "Cô em luôn mặc áo trễ ngực, lớn lên mà chẳng hợp khẩu vị người, hết lần này đến lần khác mang trong đầu tư tưởng xấu xa, ô ư hai con mắt của người ta, ai nha, nó còn có thể trừng người kia, hai mí mắt được tia ah, sống mũi nữa, chắc chắn là sản phẩm của dao kéo rồi, còn ngực kia a, được rót bao nhiêu nước vậy? Chị à, nghe tôi khuyên một câu, sau này ra đường cẩn thận kéo đoạ người chạy mất đây, cẩn thận nha."

Cô em gái bị đá kích lớn lao nhìn chằm chằm Hàn Lỗi, rút giấy lia lia lên che khuôn mặt nhỏ nhắn được trang điểm tinh xảo của mình.

Giờ phút này, tất cả mọi người an tĩnh, ba người trên ghế salon vẫn còn đang hoá đá và dùng vẻ mặt sợ hãi nhìn Hàn Lỗi, phát hiện anh vẫn còn mỉm cười, nhưng nụ cười hoàn toàn không có chút nhiệt độ, ánh mắt lại còn lạnh như băng.

Hàn Lỗi quả nhiên không hổ là chồng của cô bé lọ lem thời hiện đại nha!

Mắt thấy đã thoả mãn không còn gì sai biệt lắm, tôi kéo kéo tay của Hàn Lỗi, tỏ vẻ chúng tôi có thể vinh quang rời đi.

Hàn Lỗi nhìn tôi cười cười, đó là nụ cười đặc ý vui mừng hết sức.

Thế là chúng tôi vung phát ống tay áo, tiêu sái bỏ đi, lưu lại bốn người, ba nữ một nam mặt trắng bệch không còn chút máu vẫn còn chưa hoàn hồn tại chỗ.

Đến cửa nhà Hàn Lỗi, anh đứng ở trước cửa dùng vẻ mặt chăm chú nhìn tôi nói: "Hạ Anh, anh tin tưởng cha cùng mẹ rời nhà trốn đi là có ẩn tình, nhưng em không cần lo lắng hay bất an, có anh bên cạnh, sau này, anh sẽ là người yêu cùng người nhà của em, người thân của anh cũng là người thân của em, mà nhà của anh, cũng là nhà của em!"

Nói xong, Hàn Lỗi mở cửa phòng, đứng ở bên trong dùng vẻ mặt mang theo nét cười ôn hoà

nói: "Hoan nghênh về nhà!"

Thì ra anh lại là người đàn ông tử mĩ như vậy, nhìn thấu được mọi lo lắng, bất an cùng cô độc của tôi.

Cho nên, tôi rung rung nước mắt nhào vào trong ngực của anh, thanh âm nghẹn ngào nói: "Vâng, em đã trở về!"

Đúng, từ nay về sau, Hàn Lỗi cùng gia đình anh tất cả đều là người nhà của tôi, mà căn nhà có Hàn Lỗi cũng chính là nhà của Hạ Anh tôi!

Chương 11: Cây cỏ ngon không dành cho những chú ngựa quay đầu

Ý đại khái là con ngựa cho dù có quay đầu cũng không còn cỏ ngon, bà con nào đầu óc nhanh nhẹn sẽ hiểu được ngay thôi, chương này nói về người tình cũ của Hạ Anh tử.

Người khác ngựa tốt không ăn thì thôi, tôi thì ngược lại.

Kể từ khi từ nhà mẹ đẻ trở về xong, cảm tình giữa tôi và Hàn Lỗi ngày một gắn bó, mỗi ngày đều hết sức ngọt ngào, người này còn vô cùng cả gan tìm đủ loại lý do khác nhau để đem tôi vào phòng làm việc chơi trò hôn nhẹ, dĩ nhiên, đó cũng là những lúc nghỉ trưa hoặc công việc không vội vàng mà thôi.

Hôm nay, chúng tôi sáng sớm vừa mới hôn tạm biệt lưu luyến không rời ở bãi đỗ xe cách đó mấy giờ mà thôi, Hàn Lỗi đã lại gọi điện thoại muốn tôi đến văn phòng làm việc của anh.

Tôi mang theo nụ cười ngọt ngào đi vào trong thang máy, phát giác mình càng ngày càng giống con thú được gọi về, chỉ cần anh gọi, tôi nhất định phải xuất hiện ở ngay trước mặt chủ nhân. Không có biện pháp, ai bảo anh là Lão Đại ở trên đỉnh đầu của tôi ah!

Nam thư ký riêng Tần Hạo của Hàn Lỗi vẫn như cũ không thể nào chào đón tôi, nhưng kể từ sau khi cùng nhau tận mắt thấy vụ vật bá đạo gọi cảm bị Hàn Lỗi không chút thương hương tiếc ngọc dùng ngôn ngữ đánh lụi xong, anh ta tựa hồ đem tôi trở thành bằng hữu chung một chiến tuyến. Dù vậy bởi vì tôi là con gái cho nên phản xạ của anh ta vẫn như cũ, chỉ lạnh không nóng. Thật ra thì hiện tại anh ta đối xử với tôi rõ ràng đã tốt hơn nhiều, chỉ lạnh trong ánh mắt, còn lời nói thì không sao.

Bước vào phòng làm việc của Hàn Lỗi, tôi phát hiện trừ anh ra còn có một người đàn ông khác nữa.

Người đàn ông này đứng ở trước cửa sổ sát đất, trông có vẻ như đang hết sức chăm chú ngắm nhìn xe cộ tấp nập bên ngoài. (Momo: nguyên văn là xa thủy mã long, ai nghĩ nó ám chỉ xe cộ đi lại nườm nượp đông đúc, ngựa xe như nước a=]])

Bóng lưng hết sức cao lớn, hết sức ưu nhã, và cũng hết sức quen thuộc.

Đội thân ảnh người kia quay lại, khi tôi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đó thì hoàn toàn trở nên ngây ngốc

Người đàn ông này có diện mạo tuấn lãng, tuổi có lẽ lớn hơn Hàn Lỗi, chừng ba mươi tuổi, toàn thân tản ra mị lực thành thực chững chạc, khuôn mặt tươi cười ôn nhu thư thái.

Tôi cũng không phải chưa từng ảo tưởng về ngày cả hai gặp lại, chẳng qua là không nghĩ tới chúng tôi vẫn còn có cơ hội gặp nhau lần nữa như vậy.

Hàn Lỗi lấy nụ cười vô hại như cũ giới thiệu chúng tôi với nhau. "Vị này là Lâm Triết, Lâm tiên sinh, khách hàng mới của chúng tôi, còn vị này là trưởng phòng thiết kế của công ty chúng tôi..."

Lâm Triết giơ tay lên cắt đứt lời giới thiệu của Hàn Lỗi, dùng trông mắt sẵn sàng chảy nước nhìn tôi, ôn nhu nói tiếp: "Hạ Anh, đã lâu không gặp!"

"Ah?" Hàn Lỗi bị cắt đứt lời nói mặc dù cảm thấy khó chịu, nhưng như cũ mặt không đổi sắc nói, "Xem ra hai người đã sớm quen biết."

Lần này là một câu khẳng định.

"Haha, đó là dĩ nhiên, bởi vì một thân phận khác của tôi chính là thầy giáo chủ nhiệm cấp hai của Hạ Anh mà!" Lâm Triết cười ôn nhu như cũ nhìn tôi trả lời.

Đúng, tôi biết người đàn ông trước mặt, cái người tên Lâm Triết này, anh chẳng những là thầy giáo chủ nhiệm cấp 2 của tôi, mà còn là mối tình đầu của Hạ Anh này.

Được rồi, tôi thừa nhận mình nói quá, thật ra thì lúc trước tôi từng nói chuyện yêu đương tổng cộng là sáu lần mà không phải chỉ có năm lần.

Khác biệt chính là chỉ có lần đầu tiên là tôi chủ động đề nghị, còn lại năm lần là được đối phương chủ động nói ra.

Mà người đàn ông khiến tôi phải chủ động mở lời trước, mối tình đầu, chính là người giờ phút này đang đứng ở trước mắt tôi với thân phận mới là khách hàng của công ty.

Hồi tưởng lại mối tình của mình với Lâm Triết, đó là một đoạn tình cảm u mê và đơn thuần hết mức a.

Năm đó tôi mới vừa lên cấp 2, cha mẹ ngay tại lúc này chọn lựa song song cùng nhau rời nhà, để lại một mình tôi đại chiến với ba con cọp mẹ đột nhiên đến chiếm lấy nhà.

Đúng vào lúc tôi cảm thấy vô cùng cô độc và bất an nhất, Lâm Triết xuất hiện, lấy thân phận là giáo viên chủ nhiệm của tôi.

Khi đó Lâm Triết vẫn còn là một chàng thanh niên lớn lên tuần lã, tính tình ôn hoà, không giống như thầy giáo mà giống như anh trai nhà bên cạnh hơn.

Ở trong trường cấp 2 không thiếu nhất chính là những nữ sinh luôn mơ mộng những tình yêu tốt đẹp, vì vậy Lâm Triết trở thành người được đông đảo các nữ sinh mơ ước cùng thầm mến, nhưng bọn con nít chúng tôi khi ấy chỉ dám giữ trong mình tình cảm đơn thuần đó rồi căng thẳng thấp thỏm, cho dù thích, cũng chỉ dám trốn ở một góc xa xa quan sát mà thôi, phảng phất như thế là đã đủ để thoả mãn rồi. Mà Lâm Triết được mọi người xưng tụng là Thần thánh bốn phương là loại chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà không thể chạm tới.

Lúc mới bắt đầu cùng Lâm Triết tiếp xúc với anh, tôi hoàn toàn không hề có tư tưởng cùng ý đồ bất lương gì hết, chỉ đơn thuần muốn anh cùng tôi chia sẻ sự cô độc và bất an của mình.

Tôi sẽ không quên ánh mắt của Lâm Triết khi nhìn thấy tôi lần đầu, tràn đầy khiếp sợ, vui sướng, còn có nồng đậm thất vọng.

Lâm Triết là một thầy giáo chủ nhiệm xuất sắc, hết sức tận tâm, mỗi lần nói chuyện cùng anh, tôi cảm thấy trong lòng thoải mái dễ chịu hơn rất nhiều, phảng phất giống như được nạp thêm điện để có năng lượng dự trữ nhiều hơn mà đối phó với ba con cọp mẹ tàn bạo trong nhà vậy. Chúng tôi chơi rất thân, vừa là thầy trò vừa là bạn bè.

Theo dòng thời gian, dần dần, kẻ chậm lụt như tôi cũng phát hiện cách Lâm Triết đối đãi với mình không giống như với người khác, anh dường như quan tâm, ái mộ tôi hơn, thậm chí vượt ra khỏi quan hệ thầy trò đơn thuần.

Lâm Triết là một người đàn ông tràn đầy mị lực, tôi dĩ nhiên có chút động tâm, cho nên, hai năm đó tôi hướng anh bày tỏ lòng mình, hơn nữa không có chút nào lo lắng mà yêu thương anh, từ đó triển khai một đoạn tình cảm đơn thuần mà u mê vô cùng.

Bởi vì là thầy trò mà lại yêu nhau trong trường học, vì vậy hết sức che giấu, cho đến tận lúc hai người chia tay, mọi người cũng không biết chúng tôi từng có quen nhau như vậy.

Cùng Lâm Triết ở chung một chỗ hết sức thoải mái, anh luôn cẩn thận quan tâm tôi, giúp tôi đuổi đi bất an cùng phiền não ở trong lòng, có khi thậm chí còn cung cấp điệu kể cho tôi phản lại ba con cọp mẹ tàn bạo ở nhà.

Chúng tôi ở một chỗ thường xuyên tránh né những ánh mắt quen thuộc, sau đó nhẹ nhàng nắm

tay, len lén hôn, nhẹ nhàng ôm, hết thấy đều vô cùng tốt đẹp, cho dù có là nụ hôn chuồn chuồn lướt nước (hôn phớt, hời hợt, thoáng qua) đi chăng nữa, cho dù là một cái ôm không mấy chân thật, tôi vẫn như cũ cảm thấy đó là hạnh phúc, nhưng đồng thời nội tâm cũng tràn đầy bất an, cảm giác như anh nhìn tôi mà lại trở thành ngắm người khác, giống như mình là kẻ thay thế vậy.

Cảm giác như vậy vẫn luôn trói buộc tôi, cho đến khi chính mình có thể chứng thật giác quan thứ sáu của bản thân.

Ngày đó sau khi kết thúc muộn giờ tự học, một cảm giác mãnh liệt thôi thúc tôi đi vào trong rừng cây rậm rạp sau sân trường, lúc ấy, bầu trời rất đen, ánh trăng lại sáng ngời, sáng đủ để cho tôi có thể thấy được hai người nam nữ đang ôm nhau thắm thiết dưới gốc cây gần đấy.

Không sai, nam chính là Lâm Triết, nữ chính thế nhưng lại là phu nhân của hiệu trưởng trường chúng tôi.

Lâm Triết vong tình hôn cô ta thật sâu, dùng lực đạo chặt chẽ ôm vào lòng như muốn đem người đó tan ra vào trong thân thể của mình vậy. Một Lâm Triết như thế, hôn cùng ôm áp mãnh liệt như vậy là người mà tôi chưa từng thấy qua, cũng làm cho tôi vô cùng hâm mộ.

Không nghĩ sẽ thét chói tai cùng khóc lóc, thậm chí đau lòng, cho nên tôi từ từ ra khỏi rừng, không có kinh động đến một mảnh lá cây.

Từ sau đêm đó, Lâm Triết quan tâm đến tôi hơn, không khách khí đối đãi với tôi nữa, thậm chí thích thâm tình nhìn tôi thật lâu đến gần người, nhưng tôi rất rõ ràng, anh thật ra là đang xuyên thấu qua tôi tìm kiếm bóng dáng của phu nhân hiệu trưởng mà thôi.

Theo như quan sát tôi biết được, phu nhân hiệu trưởng bây giờ là vợ thứ hai của ông ta, số tuổi của bọn họ chênh lệch rất lớn. Ngày trước cô ta trẻ trung, tướng mạo xinh đẹp, đứng cùng Lâm Triết quả là xứng đôi vừa lứa, bắt mắt dĩ vì những nguyên nhân khó nói mà tách ra, sau Lâm Triết lại phát hiện tôi cùng với phu nhân hiệu trưởng có khí chất và vẻ mặt khá giống, cho nên ích kỷ đem tôi làm người thế thân.

Tôi vẫn bất động thanh sắc, để cho Lâm Triết tự mình lựa chọn, bởi vì không muốn duy trì những tình cảm miễn cưỡng.

Cuối cùng, Lâm Triết nói cho tôi biết anh muốn từ chức ra nước ngoài, tôi biết cuối cùng anh đã lựa chọn hiệu trưởng phu nhân, nói cho hoa mỹ là ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, kỳ thực là cùng cô tôi bỏ trốn.

Cho nên khi Lâm Triết nói thế, tôi chủ động đề nghị chia tay cùng anh. Sau khi nói ra, tôi tựa hồ có thể thở phào nhẹ nhõm, xem ra so sánh với người tình, anh có vẻ hơn hẳn thân phận đại ca nhà bên cạnh của tôi rồi.

Cười mỉa đưa tiền một đôi cầu nam nữ bí mật bỏ trốn, mối tình đầu của tôi đến đây là kết thúc, không nghĩ sẽ có thể kiên cường được như trong tưởng tượng, tôi khi đó còn rơi không ít nước mắt, trong lòng cũng ê ẩm mãi không thôi.

Xem ra học sinh cấp hai còn chưa thành người đã nói yêu đương đúng là làm cho người ta khó có thể thích ứng.

"Ah? Nói như vậy, tình cảm của hai người hẳn là coi như sai lạc phải không?"

Hàn Lỗi nói một câu nhàn nhạt đem tôi từ trong hồi ức kéo về.

Tôi đem ánh mắt chuyển hướng Hàn Lỗi, nguy rồi, người này mặc dù đang cười nhưng trong mắt không có chút ý cười nào, hoàn toàn có thể nói là trạng thái ngoài cười mà bên trong không cười, hơn nữa ngữ điệu đó còn có chút kỳ quái nữa.

Tôi cười mỉa một chút, thật sự không biết nên trả lời thế nào.

Cuối cùng Lâm Triết vẫn lấy lý do ôn lại chuyện cũ cùng thảo luận công việc chi tiết để mời tôi cùng đi ăn tối.

Buổi tối, ngồi ở trong quán ăn cao cấp, tôi cùng với Lâm Triết cúi đầu ăn cơm giống như năm đó cả hai vẫn còn yêu nhau, cùng dùng bữa chung vậy.

Sau khi ăn xong, Lâm Triết rót rượu đỏ cho hai bên, bắt đầu tán gẫu.

"Gặp lại em thành đạt như thế, anh thật sự cao hứng thay cho em đấy." Lâm Triết cười nói.

Tôi không có ý tốt gây một chút tức, xấu hổ nói: "Làm gì có, đó chỉ là lời nói giỡn của tổng tài mà thôi."

"Đúng rồi, tình cảm giữa anh và học tỷ lúc đó tốt đến mức khiến người ta hâm mộ nha! Lần này sao không cùng học tỷ trở về ah?" Thật ra thì hiệu trưởng phụ nhân cũng đã từng là học sinh của trường chúng tôi, bởi vì không biết tên của nàng nên tôi chỉ có thể xưng nàng là học tỷ (đàn chị khoá trên).

Nghe tôi nói thế, ánh mắt Lâm Triết đột nhiên tối sầm lại, một tia mát mát chợt loé lên, nhìn đến tôi thì lại khôi phục gió êm sóng lặng, anh cười nói: "Chúng tôi chia tay rồi."

Tại sao có thể như vậy chứ, tin tức này khiến cho tôi quá mức kinh hãi, dù sao năm đó bọn họ cũng yêu nhau đến chết đi sống lại, còn bỏ trốn nữa cơ mà.

"A, không tốt, em thật vô tâm." Tôi thật sự không biết nên nói cái gì bây giờ.

"Ha ha, vì sao phải nói xin lỗi chứ, thật ra thì nguyên nhân của bọn anh chỉ là vì tính cách

không hợp mà thôi." Anh nhún nhún vai, vẻ mặt không thèm để ý nói.

Cười mỉa, giờ phút này tôi chỉ biết cười mỉa.

"Hôm nay một lần nữa thấy em, anh lại hối hận, hối hận vì đã rời bỏ em." Anh đột nhiên đem thân thể nghiêng về phía trước, cùng tôi mặt đối mặt chân thành nói.

"Nhưng mà, em đã kết hôn rồi!" Lo bị nhìn đến tôi không nhịn được bật thốt lên.

"Ai nha, đã tới chậm một bước."

Lâm Triết nói xong liền ngồi trở lại trên ghế, giơ cao chén rượu, trong mắt hiện lên ánh nhìn tôi khó có thể hình dung, sau đó cười nói: "Nhưng chuyện đó chẳng đáng là gì, kết hôn vẫn có thể ly hôn, dù sao anh vẫn quyết định theo đuổi em một lần nữa."

Anh làm sao lại có thể nói như thế chứ, giống như tôi phải đứng ở nguyên chỗ chờ anh, hơn nữa nghe ngữ khí của người này, thật giống như chỉ có thể cùng anh chia tay mà không thể kết hôn vậy. Thật là xin lỗi, nếu là trước đây khi tôi chưa gặp được Hàn Lỗi thì có lẽ tôi đã động tâm, nhưng bây giờ thì không còn như vậy nữa, tôi đây chính là ngọn cỏ ngon khinh thường kẻ giống ngựa đầu đàn biết sai quay đầu như anh ta.

Nhưng dù sao cũng từng có với nhau một cuộc tình, vì vậy tôi quyết định phải nhớ là dùng một phương pháp ít đả thương người nhất để cự tuyệt anh.

Đúng lúc tôi vẫn còn đang do dự thì nghe thấy thanh âm của Hàn Lỗi.

"Ái chà! Đây không phải là Lâm tiên sinh sao?"

Hàn Lỗi đột nhiên xuất hiện ưu nhã hướng tới phía chúng tôi, cuối cùng đứng ở bên cạnh tôi, đối trá nhìn Lâm Triết chào hỏi nói.

Đối trá a đối trá, Hàn Lỗi a Hàn Lỗi, người chẳng những nụ cười đối trá, nói liên tục nói giọng cũng đối trá ah.

Lâm Triết sững sốt một chút, sau đó mặt không đổi sắc trả lời: "Đúng vậy a, thật là trùng hợp, Hàn tổng cũng tới chỗ này ăn cơm sao?"

Hàn Lỗi cười càng thêm rực rỡ, đặt mông ngồi vào bên cạnh tôi, vươn tay tính ôm eo của tôi, trong mắt không có chút ý cười nào nói: "Không có, tôi là tới tìm vợ mình, ai bảo cô ấy đi theo người đàn ông khác ăn cơm mà để cho tôi phải vườn không nhà trống chứ!"

Lâm Triết dùng ánh mắt nghi vấn nhìn tôi, nụ cười trên mặt tựa hồ có chút biến hình.

"Ha ha..." tôi cười mỉa hai tiếng, "Một lần nữa giới thiệu một chút a, Hàn tổng thật ra thì còn

là chồng của em nữa." Sau đó quay đầu nhỏ giọng ở bên tai Hàn Lỗi nói: "Vị Lâm tiên sinh này thật ra còn là mối tình đầu của em nữa!"

Nghe vậy, Hàn Lỗi trợn to hai mắt, vẻ mặt thành thật hết sức tôn kính đối với Lâm Triết hô: "Thì ra là tiền bối a!"

Tiền bối... Anh gọi Lâm Triết là tiền bối

Tôi vội vàng cúi đầu, cố nén nụ cười thiếu chút nữa là phốc ra.

Hàn Lỗi a Hàn Lỗi, anh thật sự là kẻ thật tài tình!

Chương 12: Khi đàn ông ghen thì không dễ chọc

Trên thế giới này trừ đàn bà điên không nên chọc ra, đàn ông đang ghen lại càng không được chọc.

Câu nói "Tiền bối" kia của Hàn Lỗi vô cùng ngọt ngào giàu tình cảm khiến cho Lâm Triết mặt mày biến sắc, càng ngày càng trở nên đen hơn. Tôi nghĩ trăm phần trăm là bị giọng điệu vừa thật tình vừa tôn kính lại hàm chứa chút châm chọc của Hàn Lỗi chọc cho phát điên.

Cho nên, nhờ có Hàn Lỗi da mặt cực dày liên tục quấy rầy, cuối cùng, bữa cơm của chúng tôi cũng kết thúc trong sự qua loa.

Về đến nhà, tắm rửa xong xuôi, Hàn Lỗi ngay lập tức nằm lên trên giường trưng ra vẻ mặt quẫn quýt hết mức.

Tôi vừa bước ra khỏi phòng tắm nhìn thấy thế liền bĩu môi, khẽ thở dài, xem ra nếu không đem quan hệ của mình cùng Lâm Triết nói ra cho rõ ràng, tối nay tôi chắc chắn không được ngủ yên, cho nên đành biết điều một chút leo lên giường, cùng anh mặt đối mặt.

"Hạ Anh lớn mặt cuồng đồ, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, phản kháng sẽ nghiêm trị! Thành thật khai báo quan hệ giữa mình và Lâm Triết mau!" Hàn Lỗi không đeo kính, dạng chân khoanh tay, dùng vẻ mặt hung thần ác sát lớn tiếng nói.

Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, phản kháng sẽ nghiêm trị. Thật sao?

Tôi nghiêm chỉnh ngồi xếp bằng lại, khoé miệng khẽ co giật hai cái, chậm rãi giơ tay lên lau những giọt mồ hôi hột chảy xuống trên trán, sau đó dùng ngôn ngữ hết sức ngắn gọn và sâu sắc nói cho anh biết mình và Lâm Triết quen nhau như thế nào, mến nhau ra sao và chia tay sau

đó.

"Ừm..." Nghe xong những lời thẳng thắn của tôi, Hàn Lỗi trầm mặc ậm ừ một tiếng, sau đó cúi đầu ngăn người nhìn cái giường.

Anh vò đầu bứt tai một hồi lâu làm cho mắt tôi mỏi không chịu nổi, đành đưa tay xoa bóp hai mắt, tính toán xem nên làm gì để nhắc nhở kẻ đang phát ngốc đằng kia là thời gian ngủ đã tới.

Đang lúc tôi ngồi xếp bằng mơ gặp chu công thì thanh âm của Hàn Lỗi lại vang lên.

"Chuyện đó...Nghĩa là em đối với anh ta vẫn nhớ mãi không quên sao?"

"Ách...cái này..." Tôi nghiêng đầu tỏ vẻ trầm tư suy nghĩ nói.

"Cái gì! Em còn dám nhập tâm suy tư như vậy?" Hàn Lỗi bị nét mặt của tôi kích thích, nghiêng răng nghiêng lợi rống to.

Tôi xoa xoa lỗ tai, thanh âm của người này thật là lớn quá đi thôi.

Tôi bèn gồi đầu lên đùi của Hàn Lỗi, thoải mái nằm xong mới chăm chú nhìn gương mặt tuấn tú ở phía trên đầu mình, nhẹ nhàng cười nói. "Thành thật ra thì, mỗi một người đàn bà đều đối với mỗi tình đầu của mình nhớ mãi không quên, em cũng không ngoại lệ, mặc dù sớm đã không còn những rung động như lúc ban đầu, nhưng nói thế nào cũng là một đoạn ký ức không cách nào quên được, em không dám cam đoan trong cuộc sống sau này sẽ không nhớ đến anh ta, nhưng mà em đảm bảo với anh, em nhất định sẽ không rời bỏ anh, em đối với anh ta chỉ còn là bạn bè thuần túy, cho nên, anh nhất định không được suy nghĩ bậy bạ, nói đi, hay là anh không hề tín nhiệm em, đối với em không hề có lòng tin nào hết?"

Nghe xong lời bộc bạch thâm tình của tôi, nụ cười của Hàn Lỗi dần lớn hơn, sau đó ngửa mặt lên trời cười to, tiếp theo cuồng vọng nói: "Nói giỡn, anh sẽ không tin tưởng em sao? Làm sao có thể không tin tưởng em được cơ chứ? Anh luôn luôn rất tự tin với mình, con mắt nào của em thấy anh không tin tưởng mị lực bản thân chứ?"

Tôi lạnh lùng nhìn khuôn mặt đùa bỡn với nụ cười ngu ngốc của anh, rất muốn nói cho người này biết thật ra thì cả hai con mắt của tôi đều thấy anh không hề tin tưởng chút nào hết.

Tiếng cười dừng lại, Hàn Lỗi cúi thấp xuống mặt đối mặt với tôi, tròng mắt đen sâu thẳm, bắt được ánh nhìn của tôi xong thì nhếch miệng, môi mỏng khẽ mở: "Làm sao bây giờ, anh thật sự là không có lòng tin đâu, cho nên, chúng ta dùng thân thể kết hợp làm phương pháp để tạo dựng lòng tin không thể phá vỡ, được không?"

Người đàn ông này, cầu hoan thì cứ cầu hoan đi, lại còn bày đặt tìm có này nọ nữa.

Cảm thụ được anh bắt đầu phát ra hormone phái nam, làm sao bây giờ, tôi cũng muốn cùng

anh kết hợp làm một nha.

Vậy cũng tốt, chúng tôi tắt đèn đắp chăn bông là được.

Xuýt! Không nên âm ỉ nha!

Ngày thứ hai, Lâm Triết quả nhiên hành động thật, tìm một cái cơ để chúng tôi có thể một mình chung đụng, mà cái cơ đó thì hết lần này đến lần khác làm cho không ai có thể cự tuyệt được.

Hàn Lỗi tâm không cam tình không muốn, ngoài cười nhưng trong không cười, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Vậy cũng tốt, hai người cứ việc cùng nhau tham khảo nghiên cứu cho tốt, sớm hoàn thành công việc!"

Sau đó, đứng ở cửa phòng làm việc đưa mắt nhìn tôi và Lâm Triết cùng nhau rời đi.

Không sai, Lâm Triết lấy cơ rất đơn giản, đó chính là yêu cầu cùng tôi cùng nhau thảo luận chi tiết công việc.

Mà Hàn Lỗi thật sự phát hỏa vô cùng chẳng phải vì chúng tôi một mình chung đụng không thôi, cho dù Lâm Triết có thật sự đơn thuần cùng tôi thảo luận chi tiết công việc đi chăng nữa thì tên đại ngu ngốc đó chắc chắn sẽ cho là người đó đối với tôi ý đồ bất chính, hết lần này tới lần khác...

Đang làm việc, Lâm Triết hết sức thật tình cùng dây dưa, chúng tôi thường xuyên thảo luận từng chi tiết nhỏ, nghiên cứu không dưới trăm lần cho đến lúc đạt được kết quả hoàn mỹ nhất.

Lâm Triết như thế không hề có chút ý đồ đặc biệt nào để cho tôi phải hoài nghi, tôi lại càng muốn tin tưởng anh ta ngày hôm đó nói giỡn hơn, đặc biệt là sau khi biết Hàn Lỗi là

Nhưng mà, sự thật thì, tôi quá ngây thơ rồi, tôi sai lầm rồi, tôi thật sai lầm rồi, đặc biệt là từ sau khi nhận được hoa hồng của Lâm Triết đưa đến.

Ngày đó, tôi đang ngồi trong phòng làm việc vùi đầu vào bản thiết kế, đột nhiên có người nhờ tôi ký nhận một bó hồng, tôi mở chiếc thiệp nhét bên trong ra thì nhìn thấy cái tên – Lâm Triết.

Khoé miệng tôi co giật đối diện với mấy bông hồng tươi đẹp mà nóng phỏng tay, không khỏi cảm giác một trận co rút đau đớn từ đại não.

Tiếp theo, điện thoại vang lên, bên trong truyền đến thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi như cũ của Hàn Lỗi.

"Nghe nói, tên kia tặng em một bó hoa hồng to?"

"Ách..."

Anh ta làm sao mà biết được?

"Muốn biết làm sao anh biết được? Hừ, Tần Hạo đúng lúc đi qua phòng thiết kế thì nhìn thấy, sau đó nhanh chóng trở về báo cáo với anh tình trạng ở đó chứ sao?"

Thì ra là đồng chí Tần Hạo a, không khỏi khéo gặp quá đi!

"Bây giờ em cái gì cũng không cần nói, hãy nghe anh nói là tốt rồi. Bây giờ! Lập tức! Lập tức đem hoa ném vào thùng rác, sau đó tan việc anh dẫn em đến một nơi. Răng rắc!"

Nhìn chiếc điện thoại bị cắt liên lạc, lại nhìn những bông hồng hoa hồng vô tội nằm ở trên mặt bàn, nói vút bỏ thì thật là đáng tiếc, hay là chia cho các đồng nghiệp đi.

Nhưng mà, sau khi tan việc Hàn Lỗi muốn mang tôi đi nơi nào? Trong giọng nói của anh lúc đó còn có một loại thấy chết không sờn, chẳng lẽ là đầm rồng hang hổ hay sao?

Dĩ nhiên, nơi mà anh mang tôi đi không phải đầm rồng cũng chẳng phải hang hổ gì hết, mà là -
- tiệm bán hoa.

Anh trầm mặc đưa tôi đến đó, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Chúng ta đi chọn một bó hoa

Đôi mắt với một đồng hoa đủ loại hoa tươi ganh đua sắc đẹp, nở rộ vô cùng mà lắm cái mình còn không biết tên kia, tôi trợn tròn mắt, không tài nào giải thích nổi nhìn Hàn Lỗi.

Gương mặt tuần tú của anh ửng đỏ, tránh khỏi tầm mắt của tôi, quay đầu đi, không được tự nhiên nói: "Tên kia không phải là cũng tặng em hoa sao?"

"Phì!" Tôi không nhịn được bật cười ra tiếng.

Ha ha, Hàn Lỗi a Hàn Lỗi, làm sao anh có thể đáng yêu như vậy chứ?

Vẻ mặt Hàn Lỗi vô cùng khó chịu nhìn khuôn mặt tươi cười hớn hở của tôi, lại quay đầu đi, còn phát ra thanh âm hừ hừ khó chịu.

Tôi cười cười đi tới bên cạnh khoác tay anh, dùng đầu chà chà vào rồi cười đến vô cùng rực rỡ nói: "Tiết lộ cho anh một bí mật nha, thật ra thì em bị dị ứng với phấn hoa."

"A?" Vẻ mặt Hàn Lỗi ngốc ra, sau đó dời tầm mắt đi, nói: "Vậy chúng ta đi ăn cơm thôi!"

Mấy ngày sau đó, Lâm Triết tiếp tục tặng quà cho tôi, mà Tần Hạo luôn luôn vô tình gặp gỡ được sau đó ngay lập tức báo cáo với cấp trên, Hàn Lỗi liền bắt tôi vút bỏ sau đó mua lại cho tôi món khác giống thế.

Cho đến một ngày, Lâm Triết đến thẳng trước cửa của công ty tự mình đưa tôi lễ vật là một chiếc hoa cài áo rất đẹp.

Tôi nhận lấy món quà, vẻ mặt làm khó yêu cầu anh không nên tặng quà cho tôi nữa, nhưng anh chỉ cười trừ, sau đó hết sức tiêu sái rời đi.

Tôi nhìn theo bóng lưng Lâm Triết, bất đắc dĩ thở dài, đột nhiên, món quà trên tay bị một bàn tay khác đoạt đi mất, tôi kinh sợ quay đầu nhìn lại, thì ra là Hàn Lỗi.

Tôi cười khan hai tiếng, xem ra lần này là bị bắt quả tang tại trận nha, không phải là Tần Hạo vô tình gặp được sau đó báo cáo với anh à.

Sắc mặt Hàn Lỗi hết sức âm trầm nhìn chằm chằm chiếc hộp nhỏ kia một lát, sau đó anh tuần vung tay về một đường cong hết sức hoàn mỹ, nhắm ngay chiếc thùng rác bên cạnh mà ném đi, không chút do dự.

Tôi đưa mắt nhìn chiếc hộp nhỏ lọt vào thùng rác, lại thấy Hàn Lỗi cực kỳ tàn ác, cực kỳ hung thần.

Quả nhiên không ngoài ý muốn, Hàn Lỗi lại muốn đưa tôi lễ vật như thế, bất đồng chính là lần này anh đợi không nổi đến khi tan làm mà là quang minh chính đại trốn việc rồi đi.

Hàn Lỗi dẫn tôi đến một tiệm trang sức, chạy thẳng tới quầy nhẫn cưới.

"Đem toàn bộ nhẫn cưới trong này lấy hết ra cho tôi!" Hàn Lỗi hắng giọng ra lệnh.

Cô gái đứng quầy đầu tiên là bị vẻ tuấn mỹ tươi đẹp của Hàn Lỗi hút hồn, ngay sau đó hai mắt sáng lên lấy ra đủ loại nhẫn cưới tinh phẩm của tiệm cho chúng tôi chọn lựa.

"Tôi tin tưởng ánh mắt của cô, cứ chọn một đôi đi, chúng tôi cần nhẫn cưới!" Hàn Lỗi đầy ý sở hữu nói.

Được rồi, nếu như đeo nhẫn cưới có thể làm cho anh an tâm cùng tự tin hơn, vậy thì cứ mua đi, dù sao người trả tiền cũng không phải tôi.

Cho nên tôi trái chọn phải chọn, cuối cùng cũng lựa được một đôi nhẫn cưới bạch kim có kiểu dáng đơn giản lại hào phóng để đeo vào.

Ở trong xe, Hàn Lỗi nhìn chiếc nhẫn trên tay, lông mày anh tuấn hơi nhíu lại, thầm nói: "Phụ nữ bọn em không phải đều thích loại nhiều ít cara hay sao...?"

Tôi nhướn mày, ra vẻ chuyên nghiệp nói: "Để em lấy thân phận nhà thiết kế chuyên nghiệp nói cho anh biết, đơn giản mới là mỹ!"

Thấy vẻ mặt thành thật của tôi, Hàn Lỗi ngo ngoe cái hiểu cái không gật đầu, tỏ vẻ khiêm tốn tiếp nhận giáo dục.

Phì! Tôi lại muốn cười.

Một tuần sau, công việc giữa tôi và Lâm Triết có nhiều tiến triển, hoàn thành xong xuôi, tôi cảm thấy đây là lúc nên cùng anh ta chân thành nói chuyện

Hẹn anh đến tiệm cà phê gần công ty xong, tôi mở miệng trước đi thẳng vào vấn đề.

"Lâm Triết, chúng ta chỉ làm bạn bè không tốt hay sao, không nên đem thời gian của mình tiếp tục lãng phí trên người em nữa". Tôi nói với vẻ mặt hết sức thành khẩn.

"Một chút cơ hội anh cũng không có hay sao?" Lâm Triết mặt không đổi sắc cười hỏi.

"Anh biết vấn đề không phải ở chỗ là có cho hay không cho cơ hội mà!"

"Anh thật hời hợt, lúc ấy lẽ ra không nên buông tha cho em."

"Đừng nói như vậy, tình cảm không thể miễn cưỡng, hơn nữa lúc đó anh chỉ nhìn thấy được bóng dáng của học tử mà thôi, em cũng không thích phải làm vật thay thế."

"Năm đó thật sự xin lỗi."

Tôi lắc đầu cười, tỏ vẻ không ngăn ngại, mặc dù không thể phủ nhận năm đó thật sự bị tổn thương.

Lâm Triết đột nhiên nghiêm mặt, nắm lấy bàn tay tôi đang để trên mặt bàn, dùng ngữ khí hết sức chân thành hỏi: "Anh thật sự không được sao?"

Tôi chăm chú nhìn anh giống như trước, kiên định nói: "Xin lỗi, bởi vì em rất yêu anh ấy."

Bàn tay đang nắm chặt từ từ buông lỏng, Lâm Triết khôi phục lại giọng điệu ôn nhu như cũ, ngữ điệu cũng trở nên quen thuộc: "Được rồi, anh buông tay, nhưng anh có một yêu cầu, có thể cho anh một nụ hôn tạm biệt được không?"

Tôi mỉm cười gật đầu, kết thúc nụ hôn này, chúng tôi sẽ thật sự trở thành quan hệ bạn bè.

Hai người chúng tôi đứng lên, Lâm Triết nhẹ nhàng dựa vào gần tôi, dùng đôi môi hơi lạnh nhẹ nhàng đụng chạm môi của tôi, đúng như loại chuồn chuồn lướt nước hơi hột trong trí nhớ, tiếp theo rất nhanh rời đi.

Lâm Triết, anh vẫn luôn là người đàn ông ôn nhu, thể thiết, chính trực như vậy

Đưa mắt nhìn Lâm Triết rời đi rồi, tôi hình như nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, cho dù nó chỉ loé lên nhanh chóng.

Mắt phải của tôi nháy loạn báo điềm xấu sắp tới.

Nhất định là không sai, thân ảnh kia có hoá thành tro tôi cũng không thể nhận làm

Đây tuyệt đối là tay chân đắc lực, tai mắt trung thành của Hàn Lỗi- - đồng chí Tần Hạo.

Chương 13: Ai dạy dỗ ai?

Lúc đầu là ai thề sống thề chết sẽ dạy dỗ người nào? Đến hôm nay, rốt cuộc có đâu?

Tôi thật rất muốn rút dao tự sát vì cái đầu xuẩn ngốc của mình, thử nói xem trời đất bao la như thế, vì sao tôi lại đi chọn cái chỗ gần công ty mình và là nơi nguy hiểm nhất để cùng tình nhân cũ gặp mặt chứ? Vì sao lại đem đồng chí rada theo dõi Tần Hạo quên phéng đi mất a? !

Tần Hạo giống như là cái máy được Hàn Lỗi cài đặt ở bên người ta vậy, như thế anh có thể tùy thời tùy chỗ nắm rõ mọi hành tung của tôi, chứng kiến...và nghe thấy mọi chuyện, thật ra thì sau khi Lâm Triết xuất hiện, Tần Hạo lại có thêm cái tài bói móc dò xét không ai bằng, cho nên có thể thấy rõ, tiềm năng của đồng chí họ Tần là vô hạn ah, hừ hừ, nếu như có thể đem anh ta sử dụng làm của riêng thì...

Tính đi tính lại, cũng không nên lãng phí thời gian để nằm mơ nữa, chỉ cần nhớ đến ánh mắt chăm chú kiên định của Tần Hạo dành cho Hàn Lỗi là đủ biết người này hoàn toàn chính là kẻ chặn giữ "đền thờ trinh tiết", nếu không phải đã cùng với Hàn Lỗi kết hôn, tôi thật muốn hoài nghi anh mới là vợ chính thức của Hàn tổng.

Nhớ đến lúc trước Lâm Triết cùng lắm cũng chỉ đưa mấy món quà nho nhỏ cho tôi thôi mà Hàn Lỗi đã ghen tức bộc phát lắm rồi, hôm nay tôi cùng anh lại còn môi chạm môi, cho dù chỉ là chuồn chuồn lướt nước đi chăng nữa, ở dưới tài báo cáo của đồng chí Tần Hạo, tôi thật không dám tưởng tượng cùng lương trước được cơn tức cực hạn của Hàn Lỗi sẽ ra sao. Bây giờ nguyện vọng của tôi hết sức đơn giản, chỉ mong Tần Hạo ca ca giơ cao đánh khẽ, nghe thật nói thật, ngàn vạn lần đừng thêm mắm thêm muối, khuếch đại sự thật, tuyệt thượng gia sương* là đã tốt lắm rồi.

(*tuyệt thượng gia sương: Trên đầu đội đầu, trên tuyết thêm sương. Bà con hiểu nôm na như thêm dầu vào lửa như bên tôi hay nói là được ^^)

Mặc dù đã rất cố gắng trấn an bản thân mình nhưng mà da đầu của tôi chẳng hiểu sao vẫn tê dại như cũ.

Song, ngoài dự tính của tôi, Hàn Lỗi không hề gọi điện ngay hay trực tiếp đến giết tôi như đã nghĩ mà lúc tan việc, gặp nhau ở bãi đậu xe, vẻ mặt anh ôn nhu hết mức, dịu dàng nói:

"Bà xã, anh có một buổi tiệc xã giao không thể không đi, cho nên em về nhà trước nhé, anh sẽ cố gắng về sớm, ngoan nha!"

Nói xong, anh cười cười hôn nhẹ trên môi tôi như chuồn chuồn lướt nước.

Đưa mắt nhìn chiếc ô tô của anh đi rồi mà toàn thân tôi vẫn run rẩy, da đầu tê dại từng mảng, bất an cắn cắn móng tay, đứng nguyên xi tại chỗ.

Nụ cười của Hàn Lỗi kinh khủng vô cùng, chẳng những môi cong lên thành hình mà trong ánh mắt cũng tràn đầy ý cười, vô cùng, vô cùng quý dị.

Âm mưu, đây tuyệt đối là một âm mưu, theo những gì mà tôi hiểu biết về con người này, anh càng cười ôn nhu, vô hại bao nhiêu thì sau lưng nhất định càng xấu xa, nham hiểm bấy nhiêu.

Đàn đàn độn độn trở về đến nhà, tôi quả thật nuốt không trôi cơm, đêm ngủ không yên suốt cả buổi tối.

Tôi dĩ nhiên sẽ không ngây thơ mà vọng tưởng đồng chí Tàn Hạo sẽ không nói hết với Hàn Lỗi những "hình ảnh" đặc sắc mà anh được chứng kiến, cũng không dám hy vọng xa vời Hàn Lỗi sẽ đột nhiên bị đụng trúng đầu mà tạm thời mất đi

Nhưng mà, tại sao tôi lại phải sợ anh chứ? Tại sao phải chột dạ chứ? Chẳng phải chỉ là một GOODBYE KISS thôi sao! Hừ, mau ngừng thôi!

Dù sao tôi cũng là kẻ suy nghĩ đơn thuần a, nhìn qua thời gian, tắm giặt thơm ngào ngát xong, tôi thoải mái leo lên giường ngủ thật sớm, phụ nữ cần phải bổ sung đảm bảo giấc ngủ đầu đủ mới là điều cần thiết nha!

Đang say ngủ mơ mơ màng màng, tôi tựa như nghe thấy thanh âm cửa chính bị mở ra, tiếp theo là cửa phòng.

Khi cửa phòng vừa được mở ra, một mùi rượu nhàn nhạt theo gió phiêu tán theo vào.

Tốt lắm, xem ra Hàn Lỗi đã trở về rồi, hơn nữa còn uống không ít rượu.

Bước chân của anh rất nhẹ, nhẹ nhàng mở hộc tủ cầm quần áo tắm rửa, nhẹ nhàng đi tới phòng tắm, tiếp theo, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy đều đều.

Thật bất hạnh làm sao, cho dù động tác của anh có nhẹ hơn đi chăng nữa, tôi vẫn là tỉnh lại,

hơn nữa còn hết sức thanh tỉnh. Tuy vậy, trong tiềm thức và giác quan thứ sáu vẫn mách bảo tôi nên giả bộ vẫn hơn.

Chỉ chốc lát sau, tiếng nước chảy ngừng.

Theo tiếng nước chảy dừng lại, trái tim nhỏ bé của tôi bắt đầu mạnh mẽ nảy lên.

Rất nhanh, tôi cảm thấy một bên giường lớn bị lún xuống, tốt lắm, rõ lắm, Hàn Lỗi đang leo lên giường.

Bởi vì tôi đưa lưng về phía anh giả bộ ngủ cho nên không nhìn thấy rõ vẻ mặt cùng cử động của Hàn Lỗi, nhưng tôi cảm thấy được anh đang dựa gần hơn về phía mình, nhiệt độ thân thể ấm nóng lúc gần lúc xa, đem đến một cảm giác rất mất hồn.

Tôi biết rõ, bây giờ chính là lúc kiểm tra kỹ thuật diễn xuất của mình, cho nên mắt không trợn, hơi thở không gấp, thật yên lặng duy trì tư thế nằm ngủ như ban đầu.

Hàn Lỗi đối với trạng thái của tôi cũng không để ý, không lên tiếng, không biểu lộ thái độ, chẳng qua là hành mà thôi.

Đầu tiên anh vuốt ve phần da thịt lộ ra bên ngoài trên cánh tay tôi, sau đó dúi đầu vào trong mái tóc, hôn hít vùng cổ cùng cái lưng trần, tiếp theo đem tay trượt vào trong chiếc chăn đơn tìm kiếm vật áo ngủ, một đường tiến vào đến thẳng bộ ngực sữa của tôi.

Được rồi, nếu như bị quấy rầy thành cái dạng như vậy rồi mà tôi còn có thể giả bộ ngủ nữa thì nhất định chính là đại thần, đáng tiếc tôi không phải, hơn nữa, nếu như trở thành kẻ không có cảm giác như thế, người đó chẳng phải chính là xác chết hoặc sống thực vật hay sao? Xin lỗi đi, tôi vừa lúc không phải hai dạng này, cho nên tôi bắt đầu muốn "tỉnh" rồi đây.

Tôi cố ý dùng vẻ mặt buồn ngủ mông lung đối mặt với Hàn Lỗi, mơ hồ nói: "A... Anh... đã về rồi?"

"Ai da, đánh thức em rồi sao? Thật là ngại quá!" Hàn Lỗi dùng giọng nói hoàn toàn không có ý tốt đáp lại.

Tôi kháo! Người này nhất định là cố ý!

Lúc lên giường Hàn Lỗi đã tắt chiếc đèn lớn đi, chỉ lưu lại ánh sáng mập mờ ô vàng phát ra từ chiếc đèn ở đầu giường, nhờ thế tôi phát hiện ra Hàn Lỗi không hề đeo kính, hai mắt lấp lánh hữu thần, toả ra dục vọng trắng trợn mà tà ác, cả người chỉ quấn mỗi một chiếc khăn tắm ở thắt lưng, thoát nhìn hết sức mê người.

Anh cũng không nói chuyện, chỉ kiên trì cười với tôi, nụ cười đó thật sự rất khó hình dung, nhưng tuyệt đối không hề có ý tốt.

Thật ra thì biểu hiện của anh như thế ngược lại càng làm cho tôi khó tiếp thu hơn, giống như là bị bắn cho trọng thương nhưng không có chết đi vậy, cho nên phải ngồi chờ anh làm cho tôi nhức nhối khó chịu, tôi thà rằng để anh trực tiếp tỏ thái độ ngay từ đầu còn hơn.

Đúng lúc tôi đang muốn chủ động nói rõ chân tướng chuyện gặp mặt ngày hôm nay với Lâm Triết thì Hàn Lỗi đột nhiên dùng ngón tay vuốt ve ngũ quan của tôi, ôn nhu khác thường cùng tốt bụng nói: "Thật ra, anh rất ghen tỵ với cái tên Lâm Triết đó, nhưng mà cũng phải cảm ơn anh ta, nếu không phải ngày xưa anh ta hành động ngốc nghếch ngu xuẩn, anh làm sao có thể lấy được em? Bây giờ anh ta nhất định đang rất hối hận, hối hận đến mức đứng ở góc tường vừa ôm bức tranh vừa khóc lóc, haha, nghĩ đến đây thôi là anh đã vô cùng đắc ý. Nhưng mà anh vẫn rất giận tên này, chưa được sự đồng ý của anh đã dám tự tiện động chạm đến môi của em."

Dứt lời, anh giống như là trừ độc, dùng môi của mình ma sát môi của tôi, lực có hơi mạnh khiến tôi có chút đau đau.

Cho đến khi anh cảm thấy hài lòng mới chậm rãi rời khỏi.

Anh dang chân ngồi chồm hổm ở trên người của tôi, vẻ mặt tà mị nói: "Anh nói qua rồi, anh chỉ biết yêu một mình em, cho nên hết thảy của em đều là thuộc về anh, thân thể, tâm hồn, đôi môi cũng vậy! Dĩ nhiên, tất cả của anh cũng thuộc về em, như thế, em vui vẻ không?"

Tôi có thể nói không vui sao?

"Em còn nhớ rõ không? Anh từng nói không thích bị phụ nữ đụng chạm, nhưng anh cho phép em được hưởng cái đặc quyền này." Dứt lời, anh kéo tay của tôi sờ lên gương mặt tuấn tú, cổ, lồng ngực, bụng... của mình.

Nói thật, tôi hẳn cũng nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng, người đàn ông này, có da có thịt cơ mà. Hừm, muốn thì cứ nói ra, cứ tăng bốc bản thân lên làm gì?

Nhưng mà, đối với tôi mà nói, lần đầu tiên chủ động vuốt ve cơ thể người đàn ông là một trải nghiệm không tồi, tôi xoa xoa cổ anh, cảm nhận được yết hầu anh rung rung; tôi xoa lồng ngực, cảm thấy nó vô cùng rắn chắc và nhịp tim gấp gáp bên trong; tôi xoa bụng, cảm thấy nó bèn chắc mà nóng hừng hực như lửa cháy.

Bàn tay nhỏ bé của tôi ở trên bụng anh chần chờ, không thể hạ quyết tâm tiếp tục đi xuống nữa, dù sao người ta cũng rất hay xấu hổ nha! Nghe thấy thanh âm rên rỉ kêu gọi của Hàn Lỗi, tôi chớp mắt một cái, nhếch môi, ngồi bật dậy hôn lên hai điểm nhỏ trước ngực anh, học theo kỹ xảo của người này mà bắt đầu trêu chọc.

Tiếp tục nghe thấy thanh âm hừ hừ thoải mái và hài lòng của anh, tôi cười đắc ý, bèn tiếp tục hôn lên yết hầu trên cổ, bàn tay nhỏ bé vẫn ngao du trước ngực Hàn Lỗi.

Rốt cục, anh dùng giọng nói trầm thấp mà khàn khàn ngăn tôi lại: "Cung à, đây là em đang đùa với lửa đấy!"

Có sao? Trong tay tôi căn bản cũng không có cái bật lửa hay que diêm nào nha, cái tên vô lại đáng ghét này.

Tôi vừa định kháng nghị thì đột nhiên anh đem tôi áp đảo ở dưới người, thô lỗ mà vội vàng cởi xuống váy ngủ của tôi, bàn tay lửa nóng vuốt ve mỗi chỗ trên cơ thể, bờ môi ẩm ướt một đường hôn thẳng xuống, cuối cùng dừng lại ở giữa hai chân tôi.

Tôi bị đùa bốn đến nỗi toàn thân mềm yếu, thân thể giãy giụa kháng nghị, hy vọng được anh khoá lấp chỗ trống bên trong.

Anh ngẩng đầu lên ở giữa hai chân tôi, khước miệng nhếch lên vẽ thành một đường cong tà mị, một tay cởi bỏ chiếc khăn tắm vây quanh người, sau đó ngồi lên trên, vươn tay mở rộng chân tôi, dùng sức động thân, cả hai cùng lúc phát ra tiếng rên rĩ thoải mái và hài lòng.

Hai chân tôi vây quanh hông của anh, anh đem mặt vùi vào mái tóc tôi, mạnh mẽ tiến vào.

Tôi bị động đi theo luật động cùng tốc độ của anh, chỉ có thể phát ra những tiếng rên rĩ mất hồn vỡ tung thành từng mảnh nhỏ.

Đêm tựa hồ còn rất dài, cơn trùng cũng đã nghỉ ngơi, cả vùng đất yên lặng, ngay cả trăng sáng cũng bụm mặt không biết trốn đi đâu, ngọn lửa trong phòng thể nhưng vẫn thiêu đốt kéo dài hoà cùng những tiếng rên rĩ kiều mị.

Hàn Lỗi vẫn như cũ trêu chọc mà kích tình mãnh liệt, tôi thật sự không biết đến bao giờ mới thấy bình minh ah- -

Bị Hàn Lỗi yêu suốt cả đêm, giấc ngủ của tôi rõ ràng chưa đầy, cho nên ngày thứ hai vừa ngồi xuống xe của anh tôi liền không nhìn được tựa vào trên ghế ngủ tiếp.

Đi tới công ty, Hàn Lỗi cười đến vô cùng bất hảo, vẻ mặt tỏ ra hảo tâm muốn bảo tôi đến ghế salon trong phòng làm việc của anh mà ngủ.

Nhìn nụ cười mờ ám lại cực kỳ không thuần khiết của anh, tôi rất lý trí cự tuyệt "hảo ý" này, sau đó, lần đầu tiên trong đời không thèm màng đến công việc mà gục ở trên bàn say sưa ngủ hết một buổi sáng.

Ăn xong bữa trưa, tôi lại nhận được tin nhắn của Tần Hạo mời tôi lên tầng thượng gặp mặt.

Tôi mang theo tâm tình nghi ngờ cùng bất an đi lên tầng thượng, trong lòng suy nghĩ xem anh ta liệu có phải tính toán đem tôi đẩy xuống từ trên tầng mà cướp ngôi soán vị hay không?

"Cô... Thật sự là vợ của Hàn tổng sao?" Tần Hạo đứng ở bên cạnh rào chắn, vẻ mặt không dám tin muốn tôi chứng thực.

Tôi thành thực gật đầu.

Tiếp theo, Tần Hạo trầm mặc một thời gian dài, vẻ mặt hết sức đả kích.

Haha! Tôi là vợ của Hàn Lỗi khiến anh đã bất mãn và đả kích đến thế sao?

Bất quá, nếu như là cô thì tôi còn có thể chấp nhận được." Cuối cùng, Tần Hạo lạnh lùng tổng kết.

"Hả? Chẳng lẽ anh yêu Hàn Lỗi nhà tôi sao?" Tôi không nhịn được hỏi thẳng.

Gương mặt tuần tú của Tần Hạo đỏ ửng lên, khuỷu tay múa chân vội vàng giải thích: "Cô đừng suy nghĩ lung tung! Tình cảm của tôi đối với Hàn tổng rất là thuần khiết! Đó chính là kính ngưỡng! Sùng bái! Ngưỡng mộ!"

Anh ta cần phải giải thích nhiều đến thế sao?

"Rồi, tôi biết, chung quy thì anh chính là rất yêu..."

"Là kính ngưỡng! Sùng bái! Ngưỡng mộ!"

"Xấu hổ làm gì! Nói thật đi, tôi sẽ không cho anh ấy biết đâu mà..."

"..."

Chương 14: Thiếu niên đẹp trai bí ẩn

Những thiếu niên bình thường đều thích chơi trội và thể hiện, mỹ thiếu niên thì vừa thần bí vừa thâm trầm.

Hậu quả của việc tham ngủ chính là bị Hàn Lỗi, cái người đàn ông quả quyết này "vứt bỏ" -- được tự mình ngồi xe buýt đi làm.

Nguyên nhân bị "vứt bỏ" rất đơn giản, tôi ngồi xem một bộ phim hoạt hình hơn trăm tập suốt cả một đêm, mà lý do khiến cho Hàn Lỗi tức giận là vì tôi đã lãng phí sức lực cùng sự chú ý cả đêm vào bộ phim hoạt hình chết tiệt kia chứ không phải anh. Kết quả, Hàn Lỗi rất tức giận, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, và sự trừng phạt vừa ấu trĩ vừa trẻ con của anh dành cho tôi là tự mình bắt xe buýt đi làm.

Nghe đến hình ảnh anh sáng nay làm bộ mặt lạnh, bĩu môi, mang theo ánh mắt u oán rời khỏi nhà, tôi liền không nhìn được cười ầm lên.

Haha, thật là một người đàn ông trẻ con, nhưng mà, tôi thích là được.

Bị Hàn Lỗi "vứt bỏ" tôi chỉ còn cách một mình đơn độc lên xe buýt đi làm, nhưng khoé miệng vẫn không giấu nổi nụ cười.

Được rồi, tôi thừa nhận thật ra thì mình rất ưa thích ngồi xe buýt, vì sao ư, tôi không thừa nhận mình thích lên xe là để thưởng thức ngắm nhìn các thiếu niên và thiếu nữ đâu nha.

Trong tình hình chung hiện nay, sáng sớm đạp xe buýt đi có ba loại người: thứ nhất là các bà nội trợ đi mua thức ăn, thứ hai là loại giống tôi không mua nổi xe con mà đi làm, thứ ba chính là những người trẻ tuổi tinh thần bông bột phấn chấn.

Bởi vì đoạn đường đến công ty tôi chỉ đi qua có ba trường trung học, cho nên bọn nhỏ trên xe cũng chỉ là học sinh trung học cấp một hoặc cấp hai, toàn là bọn thiếu niên bất trị cả a.

Không thể không thừa nhận, từ sau thời kỳ cải cách, cuộc sống mỗi ngày đều thật đầy đủ, dinh dưỡng tăng lên, bọn nhỏ bây giờ trở mã thật không thể nói là tốt bình thường được nha, mặc dù khuôn mặt bé nhỏ vẫn còn non nớt, nhưng đồng phục học sinh mặc trên người đều hết sức sạch sẽ, ngon miệng, bổ mắt...ách, phải nói là tuần tú, tinh thần phấn chấn, toả hào quang lấp lánh như ánh mặt trời mới đúng chứ.

Các thiếu niên thiếu nữ trên xe có ngồi, có đứng, có cúi đầu ngủ bù có đứng ngây ngốc một chỗ, có người đeo tai nghe nhạc, không thì tùm năm tùm ba một chỗ nói chuyện phiếm, tiếng cười vui thích vô cùng làm cho tôi cũng cảm nhận được một tia vui vẻ cùng sức sống thanh xuân tràn trề.

Rất nhanh sau đó đã tới trạm thứ nhất, một người xuống xe, một chỗ trống, ba người lên xe, hai thiếu niên và một người đi làm.

Chẳng chút chần chừ, chỗ ngồi trống kia bị hai thiếu niên đoạt được, nhìn kỹ thì hai người này đều là bộ dáng của học sinh cấp hai, một cao một thấp, người cao cao thì để đầu trọc, người thấp thì đầu tóc bù xù, trong đó người ngồi xuống là cái cậu đầu trọc. Hai người này lớn lên đều cao ráo nhưng điệu bộ thì lại quá mức lớn lối.

Tôi nhìn hai cậu nhóc này, một trọc một tóc tai bù xù như bươm bướm, hết sức trái ngược nhau, không nhìn được co giật khoé miệng một chút.

Haha, tôi bảo này, bây giờ học sinh cấp hai cũng quá mức tân tiến đi, kiểu tóc này chẳng lẽ không được tính là dẫn đầu trào lưu mới hay sao?

Tiếp theo, lại đến một trạm nữa, không ai xuống xe, nhưng có thêm người lên, trong đó có ba

ông lão.

Lúc này sẽ có những người tốt bụng đạo đức đứng lên nhường chỗ, thật đáng mừng, có hai cậu bé ngoan ngồi ở gần đầu chủ động nhường chỗ, còn một cụ nữa vẫn đứng, đám người trong xe rối rít dịch chuyển để chừa vị trí nhưng xe quá đông, thành ra mọi người có muốn cũng không có cách nào giúp được. Vậy mà hết lần này đến lần khác, hai cậu nhóc một trọc một bờm sư tử kia ngồi bên cạnh ông lão đang đứng không hề hay biết hoặc cử động, vẫn như cũ không coi ai ra gì cười đùa to tiếng, làm cho mọi người thấy thế rất không thoải mái.

Tôi vẫn luôn cho rằng, nhìn một người không thuận mắt không cần lý do, cho nên nhìn hai tên nhóc trước mắt này không thoải mái cũng chẳng cần lý do gì hết.

Mọi người đối với loại chuyện này giống như đã nhìn quá quen, cho nên sẽ lựa chọn lãnh đạm không để ý, có lẽ họ cho rằng chuyện thiên hạ chẳng nên xen vào, dù sao loại trẻ con bất lương mất dạy này không dễ chọc.

Được rồi, tôi thừa nhận tôi thích xen vào việc của người khác, cho nên tôi nắm tay, đi đến gần, bước tới trước mặt cậu đầu trọc, nhìn thẳng vào cái đầu bóng loáng phản quang

Có lẽ là vì cái nhìn của tôi quá mức mãnh liệt nên hai người đang hàn huyên vui vẻ kia không khỏi ăm ý vô cùng đồng thời quay đầu nhìn về chỗ tôi.

Nét mặt của tôi hết sức âm u, ánh mắt lạnh như băng, bắt chước giọng nói lạnh lùng như từ địa ngục vọng lên nói: "Các cậu không nhìn thấy ở đây có ông già sao? Không biết cái gì gọi là kính già yêu trẻ à? Không biết cái gì gọi là nhường chỗ ngồi sao?"

Cậu đầu trọc đầu tiên là sững sốt, khi liếc thấy ông cụ bên cạnh bèn phản xạ có điều kiện muốn đứng lên, nhưng đột nhiên nghĩ tới cái gì liền ngồi trở lại, hướng về phía tôi hung tợn nói: "Đàn bà con gái nhiều sự, không nên xen vào chuyện của người khác, muốn đánh nhau sao?"

Nhìn cậu đầu trọc trước mắt, tôi tự nhiên cảm thấy có chút quen thuộc mà nhất thời nghĩ không ra, nghe lời nói hỗn láo đó, tôi nhíu mày, trong đầu hiện lên ý nghĩ muốn đùa dai một chút, cho nên mỉm cười tủm tỉm nói: "Vậy ư? Thế thì xin thỉnh giáo, cậu là người trong giang hồ sao?"

Đầu trọc cười đắc ý nói: "Không sai, không sai, không khéo cả vùng này đều là của tôi hết đây."

"A? Vậy thì đúng là thất kính, thất kính." Tôi cười lạnh, tựa như Tu La hiện thế chậm rãi nói tiếp: "Tôi đây cũng chỉ là nghĩa nữ được lão đại của Nhật Bản Sơn Khẩu* thu nhận mà thôi"

(*Nhật Bản Sơn Khẩu: đó là băng Yamaguchi, một bang phái mafia lớn mạnh nhất Nhật Bản)

Đó rõ ràng chỉ là một lời nói dối, người địa cầu bình thường đều nghe ra, vậy mà lại dễ dàng lừa được hai kẻ ngốc nghếch này.

Cậu nhóc bờm sư tử luôn im lặng không nói gì đột nhiên dùng ánh mắt kinh sợ nhìn tôi, không kiềm được giật giật ông tay áo tên đầu trọc.

Có lẽ là do ánh mắt của tôi quá lạnh lùng, khí thế lại cường đại, kỹ thuật diễn rất thật nên đầu trọc kia ngây ngẩn cả người, hai mắt nhìn tôi chằm chằm, hai tay nắm lại giống như tùy lúc tùy thời có thể xông lên đánh nhau vậy.

Chúng tôi giằng co như vậy hồi lâu, ánh có chút đau nhức. Cho nên xe vừa dừng lại, cậu đầu bù xù liền lôi kéo bạn mình, nhỏ giọng nói: "Chúng tôi sắp trễ rồi, xuống xe thôi."

Sau đó, cậu ta dùng vẻ mặt cung kính đỡ ông lão đang đứng bên cạnh ngồi xuống, lôi kéo cậu đầu trọc bỏ chạy khỏi xe, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Haha, còn biết nói sắp trễ giờ học, xem ra cũng không phải tất cả đều là kẻ bất lương, ngay cả lời nói dối ngu xuẩn đó cũng tin thì đúng là đứa trẻ khả ái mà, tuy cũng có chút đàn đây.

Tôi xoa xoa hai mắt trộn lên quá độ, chớp chớp vào cái, mấy giọt nước mắt chảy ra nên bớt nhức mỏi hơn nhiều.

Đi vào phòng thiết kế trong công ty, Lãnh Nghiên vô cùng hưng phấn sử dụng "cửu âm bạch cốt trảo" tóm lấy tôi nói không ngừng: "Hôm nay phòng chúng tôi có người mới tới đó.", tiếp theo liền thay ngay vẻ mặt vừa thần bí vừa dâm tiện nói: "Nghe bảo là một thiếu niên nha!"

An Như Tuyết cũng xuất hiện bên cạnh tôi, nâng gọng kính, hưng phấn hết mức nói: "Đúng! Là một thiếu niên!"

Nghe được hai chữ "thiếu niên" này, khóe miệng của tôi theo bản năng co quắp lại, không khỏi nhớ đến hai cậu nhóc đầu trọc và bờm sư tử đã gặp ban sáng.

Được rồi, nếu như không có đụng vào hai cậu nhóc bất lương hỗn láo sáng nay thì có lẽ tôi sẽ giống như hai người này lộ ra vẻ mặt hưng phấn đặc ý cùng dâm tiện, nhưng mà thật xin lỗi, nhờ phúc của hai tên ngốc kia, tôi bây giờ đối với cậu trai trẻ sắp làm việc cùng mình kia một chút hy vọng cùng mơ tưởng đều không có.

Nhưng mà, tôi sai lầm rồi, trên thực tế, người này quả nhiên là thiếu niên, còn là một mỹ thiếu niên nha!

Cậu nhóc đẹp trai dưới sự hướng dẫn của chủ nhiệm đi vào phòng của chúng tôi, nho nhã, có chút rụt rè tự giới thiệu: "Em là đồng nghiệp mới tới, tên là Hà Dịch, xin các anh chị chiếu cố nhiều hơn ạ!"

Nhìn xem, đây quả là một cậu nhóc biết tranh thủ tình cảm của người khác a!

Hà Dịch rất trẻ, nghe nói mới chỉ tốt nghiệp đại học, tuổi ước chừng tầm người ta bảo cậu nhóc này nhảy lớp vượt cấp tốt nghiệp, vóc người thon dài, lớn lên ưu nhã đẹp trai, dáng vẻ thư sinh nho nhã, thanh âm dễ nghe, miệng lại ngọt, vẻn vẹn chỉ cần có năm phút đồng hồ đã có thể đem toàn bộ các đàn chị mỹ nữ cùng đàn anh soái ca trong phòng thu phục.

Nhìn Hà Dịch cười đến mức toả ánh nắng mặt trời, trong lòng tôi thầm rơi lệ cảm khái vô hạn: đầu trục a, bờm sư tử ah, các cậu cũng là thiếu niên như người ta, vì sao lại kém xa Hà Dịch đến thế chứ? Trời ở đâu, đất ở đâu a? ??

Các chị em xinh đẹp như chúng tôi không kìm lòng được mãnh liệt chảy nước miếng nhìn về phía Hà Dịch, hai mắt bắn ra đủ các tia nhìn với ý đồ bắt lương rõ mồn một.

Vốn là thế này, phòng thiết kế chúng tôi đây luôn ở trong tình trạng âm thịnh dương suy, âm dương mất cân đối, nói khó nghe ra thì các đồng nghiệp nam rất thê thảm, không nở nhìn, mà nhìn quá lâu khó tránh khỏi nhức mắt mỗi người, hôm nay vất vả lắm mới có thể rót vào thêm chút máu tươi, lại còn trẻ tuổi, chất lượng tốt như vậy, mọi người nói xem, đám chị em khôn khổ chúng tôi vì "khát khao khó nhịn" của mình, sao có thể hạ thủ lưu tình đây?

Cậu em đẹp trai, các chị đây nhất định sẽ yêu thương em thật tốt!

--!

Đội chủ nhiệm rời đi, chúng mỹ nữ bọn tôi bắt đầu ríu rít vươn "bàn tay rồi ác" về phía Hà Dịch, ríu rít dùng nụ cười ôn nhu ngọt ngào che giấu lớp mặt nạ thô tục, thềm thuồng vây bắt cậu ta lại, "chiếu cố" rồi "chiếu cố", gạt hết đám đàn anh sang một bên, ném vào xó tường ngồi bên bức tranh tự kỷ, cuộc đời thật bất công a!

Hà Dịch vẫn mang theo nụ cười trên môi, ánh mắt ôn nhu nhã nhặn, thực lực quả nhiên không thể khinh thường, không tới bao lâu, khả năng trời cho này của anh đã khiến mọi người sợ hãi than thầm cùng không cam lòng thừa nhận.

Quả nhiên là thiếu niên thiên tài tuấn, vượt cấp tốt nghiệp nha, tôi lập tức cảm thấy được ánh sáng của viên ngọc quý cùng sự nguy hiểm bao vây.

Buổi trưa, mọi người lấy cơm ăn mừng đồng nghiệp mới, rủ nhau đi ăn cơm.

Lúc ăn cơm, các nữ đồng nghiệp cũng cướp chỗ Hà Dịch, gấp thức ăn gấp thức ăn, lấy chân lấy súp, thật sự là dùng đủ mọi hành động để chăm sóc cậu ta.

Tinh thần của đám đàn bà bát quái chúng tôi vẫn luôn là kiên cường khó quật, không thể phá vỡ, một bữa cơm này, các chị em lấy lý do quan tâm thăm hỏi, xuất ra tài năng hóng chuyện của mình, dò xét rất nhiều vấn đề cùng mọi chuyện linh tinh xung quanh Hà Dịch, đặc biệt là

có bạn gái hay không, và mầu chột nữa là có phải...GAY hay không? ??

Đối diện với mấy vấn đề cá nhân không thể riêng tư hơn nữa này, Hà Dịch cũng không thêm để ý, chỉ dùng một nụ cười ôn nhu như ánh mặt trời giả bộ ngây ngốc, tiếp tục duy trì sự thần bí khó hiểu của mình.

Các chị em không thể phòng bị nổi trước nụ cười của cậu ta, chỉ biết ngẩn ra rồi chảy nước miếng rờn rờn, đến khi hoàn hồn, thì lại đi lau nước miếng, rồi lại cam tâm tình nguyện chìm đắm tiếp. Cứ liên tục như vậy, bằng nam sắc của mình, cậu ta né tránh được hết những vấn đề riêng tư kia, thật đúng là thất sách, thất sách mà.

So với các bà chị đang kích động, điên cuồng kia, tôi, Lãnh Nghiên cùng An Như Tuyết chính là ba người bình tĩnh duy nhất còn sót lại, nguyên nhân rất đơn giản, tôi đã kết hôn rồi, Lãnh Nghiên chỉ thích nghiên cứu BL thôi, còn An Như Tuyết đang ảo tưởng về những kỳ nữ xuyên không đến triều Thanh xa tít mù tắp. Nếu Hà Dịch mà là Tứ Tứ* thì cô nàng đã tìm mọi cách bắt kê có bao nhiêu người để đánh ngất cậu ta rồi đem về nhà cất giấu ngay lập tức rồi.

(*Tứ Tứ: Tứ a ca Dân Chân, con trai thứ tư của Khang Hi, sau này là Ung Chính hoàng đế)

Chu Tuấn Hi dùng vẻ mặt cảm động vô cùng nhìn chúng tôi, lấy tay lau nước mắt cảm khái nói: "Ba người quả nhiên là chị em tốt của chúng tôi, kiên quyết không để kẻ ngoài hấp dẫn!"

Các vị đàn anh đẹp trai không phục vì Hà Dịch được hoan nghênh, cho nên tính toán tìm tòi, quyết tra ra bộ mặt thật của cậu ta.

Một người trong đám đàn anh chủ động đứng lên, móc ra một bao thuốc lá, dùng nụ cười đối trá kinh điển của đám sói già rút một điếu đưa cho Hà Dịch, Hà Dịch gần như không thêm suy nghĩ, mặt không đổi sắc từ chối khéo léo, vị đàn anh kia bối rối thu tay về, lại không chịu thua tiếp tục kích cậu ta uống rượu, đáng tiếc, các đàn chị mỹ nữ đã lên tiếng, i trưa uống rượu làm gì, đến chiều vẫn còn phải đi làm mà!

Cuối cùng, các anh em đều bị tiêu diệt, Hà Dịch trở thành đối tượng trọng điểm được bảo vệ nghiêm ngặt bởi các chị em trong công ty.

Nhìn gương mặt tuấn tú tươi cười như cũ của Hà Dịch, tôi cảm thấy nó có chút giả dối, sự ôn nhu trong mắt kia hơi trống rỗng, thần bí và mâu thuẫn.

Có lẽ ở gần Hàn Lỗi lâu, gần mực thì đen nên bị ảnh hưởng, tôi bây giờ nhìn ai cũng cảm thấy kẻ đó đang đeo mặt nạ. Hàn Lỗi ời là Hàn Lỗi, tôi đơn thuần của ngày xưa đâu mất rồi.

Ăn cơm trưa xong, tôi tách khỏi đoàn người, lặng lẽ đi lên tầng thượng, tính hóng gió nghỉ ngơi một chút.

Kể từ sau khi bị đồng chí Tàn Hạo gọi lên mái nhà "đối thoại" xong, tôi liền phát hiện đây là

một nơi rất tốt để lười biếng, ách, nhâm, là nơi nghỉ ngơi rộng rãi mà an tĩnh, đặc biệt nhất chính là không có ai phát hiện ra nơi thú vị này nha.

Đồng chí Tần Hạo, quả nhiên cậu là anh em tốt của tôi, mọi người nói xem người bình thường làm sao có thể tìm được nơi tốt như vậy a.

Vừa nhẹ nhàng đẩy cửa sân thượng xong, giác quan thứ sáu của tôi lập tức cảnh báo cho biết bên trong có người.

Quả nhiên, đằng xa có một thân ảnh vừa xa lạ vừa quen thuộc gục ở trên lan can, từ chiếc áo tôi liền nhận ra, đó tuyệt đối chính là cậu nhóc còn nhanh chân hơn cả tôi—Hà Dịch.

Nhưng mà, anh không phải nói mình không hút thuốc sao, vậy đám sương khói bay lên trước mặt anh kia là cái gì?

Quả nhiên, cậu nhóc này không hề đơn giản.

Giác quan thứ sáu của Hà Dịch cũng không yếu, lạnh lùng đưa mắt liếc về phía cánh cửa mới mở một nửa, gần như là cùng lúc đó, tôi phản xạ có điều kiện núp ngay đi, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Xem xem, tôi đã nói cái nụ cười ôn nhu đó chỉ là mặt nạ thôi mà!

Len lén bóng lưng cậu ta lần nữa, có chút đơn bạc cùng cô độc, làm cho người ta có cảm giác vừa thần bí vừa nguy hiểm vô cùng.

Chương 15: Xuất hiện hàng xóm mới thô bạo

Mẹ chồng độc ác và con dâu ngoan, cũng giống như lão phù thủy độc ác Gargamel luôn khi dễ hành hạ Xì trum.

Sau khi tan việc, tôi quả nhiên nhận được một tin nhắn yêu cầu đợi ở bãi đậu xe, không cần hoài nghi, chính là từ cái người đàn ông tính tình trẻ con hay hờn giận kia gửi đến.

Đến khi tôi với nụ cười hoàn toàn tỉnh bơ không hề có chút ăn năn hối hận ngồi vào xe Hàn Lỗi xong, anh vẫn tức giận ngoảnh mặt đi không thèm quan tâm đến vẻ mặt cười cợt của tôi, cuối cùng tôi đành phải khuyên can năn nỉ mãi, thậm chí không tiếc lấy thân mình làm sắc dụ, đại thiếu gia anh mới miễn cưỡng phát ra hai tiếng "Hừ hừ" , rồi miễn cưỡng đưa ánh mắt thả trở lại trên người tôi.

Anh u oán nhìn tôi, bữu môi ẩm ức nói: "Em không quan tâm anh!"

"Em không có!" Đối mặt với sự lên án chỉ trích của chồng, tôi không chút do dự kháng nghị.

"Em chỉ biết quan tâm đến cái bộ phim hoạt hình...chết tiệt kia cả đêm, không thềm nhìn anh lấy một lần!"

"Không có! Em đã cố ý nằm ở bên cạnh gối đầu lên tay anh, hơn nữa còn thỉnh thoảng dùng ánh mắt ôn nhu nhìn anh còn gì!"

"Hử? Thế sao em không nói lúc nhìn a thực ra là lúc nhạc đầu phim và cuối phim hoạt hình vang lên, hơn nữa em chỉ nhìn phía sau lưng anh thôi, coi xem anh đang ngủ liệu có bị tiếng cười kinh khủng của em đánh thức hay không, hả?"

"..." Được rồi, tôi thừa nhận tôi không nhìn đến anh cả đêm.

"Hừ!"

Ai nha nha, người nào đó miệng chu lên thật cong nha, cong đến độ có thể treo được cả lọ nước tương rồi kìa.

"Được rồi được rồi! Anh đừng giận dỗi nữa! Chúng ta chơi trò hôn nhẹ đi! Ngoan, hôn một cái! Không tức giận! Hmm!" Tôi giống hệt như đang dỗ dành trẻ con, ở trên mặt anh hôn lấy hôn để.

"Hừ! Không có thành ý!" Đại thiếu gia anh tiếp tục bất mãn nói.

Thật là kẻ được voi đòi tiên mà.

Đành thế, dưới ánh nhìn sấm soi của anh, tôi chỉ còn cách chủ động hôn lên môi Hàn Lỗi, tiếp theo đó, anh nhanh chóng đoạt lại quyền chủ động, xoay người đem tôi đặt lên ghế dựa nong nhiệt hôn, không còn chút nào thuần khiết thanh cao nữa.

Đến khi nụ hôn kia ngày một cuồng dã hơn, tôi vỗ vào cánh tay anh nhắc nhở, người này thật là tùy thời tùy chỗ có thể động dục mà.

Rốt cục đành phải chờ Hàn Lỗi thỏa mãn xong, anh mới liếm khước môi ngời trở lại trên ghế bình phục hơi thở của mình, sau đó dùng thanh âm trầm thấp mà khàn khàn nói: "Hừ, lát nữa trở về nhất định dạy dỗ em!"

Tôi không biết tốt xấu nhún nhún vai, tỏ vẻ quyết định không quan tâm đến tuyên ngôn của anh.

Nhìn bộ dáng đắc ý của tôi, anh khẽ cười một tiếng, vừa trộm hôn tôi một cái vừa khởi động xe, tìm chỗ đỗ cả hai cùng giải quyết bữa tối bên ngoài.

Khi hai chúng tôi cơm nước no nê về đến cửa nhà, lúc Hàn Lỗi đang tìm kiếm cái chìa khóa thì tôi lại nhàn nhã ngắm nhìn bốn phía, đột nhiên phát hiện cánh cửa đối diện khác hẳn so với ban sáng, khe cửa còn mở hé lộ ra ánh đèn ấm áp bên trong n

Phát hiện này khiến cho tôi hết sức vui mừng, cười đến là xán lạn.

Chuyện đó biểu thị cho cái gì! Tức là nhà chúng tôi bây giờ đã có hàng xóm nha!

Mọi người có lẽ sẽ cảm thấy, không phải chỉ là một nhà hàng xóm mới chuyển tới hay sao, cần phải cao hứng đến thế à? Đúng là như thế, tôi bây giờ vô cùng vui vẻ vì gia đình hàng xóm này.

Được rồi, tôi muốn giải thích một chút về cái tình huống này, nhà Hàn Lỗi ở trong một khu nhỏ tại tầng thứ mười lăm bên trong một tòa nhà cao đến hai mươi lăm tầng lặn. Tầng này chỉ có bốn gian phòng, sau khi tôi chuyển vào đã phát hiện tầng lầu này chỉ có hai chúng tôi sống mà thôi, xung quanh đều trống không hết cả. Mỗi khi đến đêm khuya, tôi im lặng một mình ra cửa đổ rác, không khí bốn bề yên tĩnh trống rỗng luôn khiến da đầu tôi tê dại, lo sợ sẽ thấy ảo giác của mình cho nên kiên quyết cho là những căn phòng khác trong tầng đều là nơi ở của quỷ.

Hôm nay, nhà cách vách rốt cuộc đã có chủ, cảm giác này thật là vô cùng thoải mái sáng khoái nha.

Đúng lúc này, cánh cửa đối diện giống như là tâm linh tương thông với tôi, từ từ mở rộng, đập vào mắt hai người chúng tôi là một cô bé gái thoát nhìn không khác tuổi của tôi là mấy, lớn lên mi thanh mục tú, ngọt ngào rung động, bộ dáng như chim nhỏ nép vào lòng người lại còn có cả một bộ ngực ngạo nhân khiến kẻ khác phải hâm mộ, đứng ở sau lưng nàng là một con quái vật, ách, phải nói là một bà cô đã lớn tuổi nhưng vẫn cố giả bộ non mềm mới đúng.

Tôi cùng với Hàn Lỗi bị tổ hợp hai người này làm cho sét đánh điện giật, còn bọn họ thì bị vẻ tuấn mỹ của Hàn Lỗi làm cho thất kinh, kết quả là tám con mắt nhìn nhau trừng trừng, thời gian ngưng đọng, vạn vật đóng băng, duy chỉ có tiếng kêu cúi đầu kinh sợ của chúng tôi cùng tiếng cúi đầu thán phục của họ.

Kinh khủng nhất, đáng sợ nhất, hãi hùng nhất chính là bà cô kia dù trát một tầng phấn lót thật dày lên khuôn mặt già nua nhưng vẫn có thể hiện ra được một màu đỏ ửng ngượng ngùng! Mà ánh mắt thì khỏi cần phải nói, càng nhìn càng giống quả phụ lâu ngày không thấy được nam sắc đến mức phát cuồng...

A! Tuyệt đối không thể để cho hai người này dùng ánh mắt khinh nhờn Hàn Lỗi nhà chúng tôi được!

Cho nên tôi không để lại dấu vết khê di động thân thể, hữu ý vô ý cản trở tầm mắt của bà cô già, bà ta mặc dù vô cùng bất mãn nhưng cũng không có cách nào, ai bảo chân của tôi dài hơn

chân bà, lớn lên cũng cao hơn bà ta nha.

Cuối cùng vẫn là Hàn Lỗi khôi phục lại trạng thái bình thường trước tiên, mặt không đổi sắc tiếp tục tìm kiếm cái chìa khóa.

Bà cô già là người thứ hai khôi phục lại vẻ bình thường, hắng giọng một tiếng, dùng tiếng nói mềm mại dẻo quẹo hết sức làm bộ nói với cô gái: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, đem rác đồ đi rồi còn quay về dọn dẹp phòng ốc nữa chứ!"

Thân thể đơn bạc của cô gái nhẹ nhàng rung động một chút, mi mắt rũ xuống, cúi đầu, nhỏ giọng sợ hãi nói: "Vâng, thưa mẹ"

A! Tôi há hốc mồm, bà cô già này hóa ra là mẹ chồng của cô gái kia.

Tôi vẫn còn muốn tiếp tục cảm khái nhưng Hàn Lỗi vì không thể chịu được ánh nhìn chăm chú bốc lửa của bà cô nên đã kéo tôi vội vào trong nhà, dùng cánh cửa lớn ngăn lại tầm mắt khiến người ta khó chịu đó.

Sau khi tắm táp xong xuôi, tôi thay một bộ đồ ngủ rộng rãi thoải mái, ngồi ở trên bàn ăn từng miếng từng miếng lớn kem trong hộp.

Không ngoài dự đoán của tôi, mẹ chồng của cô gái kia chắc chắn không phải mẹ kế, từ ánh mắt ác độc của bà ta là có thể nhìn ra, bà nhất định là một bà mẹ chồng hung hãn, ài, cô gái đáng thương, căn bản chính là xì trum tội nghiệp gặp phải Gargamel* mà!

(*Xì trum: Xì Trum (tiếng Pháp: Les Schtroumpfs) là một loạt truyện tranh và phim hoạt hình của Pháp, được vẽ bởi Peyo (bút danh của Pierre Culliford) người Bỉ. Loạt truyện này đã lần đầu tiên ra mắt vào ngày 23 tháng 10 năm 1958 trên tạp chí Spirou tại Bỉ, vài thập kỷ sau đó nó được chuyển thể thành phim hoạt hình dành cho thiếu nhi với phiên bản lồng tiếng Anh bởi Hanna-Barbera Productions với tên The Smurfs. Cốt truyện chủ yếu xoay quanh cuộc sống hằng ngày của một chủng tộc tí hon có nước da màu xanh biển hay đội mũ và có đuôi giống thỏ cũng như sống rất lâu, họ định cư ở một nơi biệt lập cách xa loài người. Nhà xuất bản Thanh Niên đã từng xuất bản phiên bản tiếng Việt của loạt truyện này với tên Xì Trum)

Đúng lúc này, một cánh tay đột nhiên xuất hiện ở trước mắt tôi, không chút khách khí đoạt mất cái thìa.

Ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên là cái tên lười biếng Hàn Lỗi này, anh đoạt đi cái thìa rồi không chút e ngại nào bắt đầu xâu xé thức ăn của tôi.

"Anh không ngại cùng em chia sẻ một cái muỗng mà." Anh vẫn còn ngậm cái thìa trong miệng, nở nụ cười đắc ý dạt dào nói.

Được, tôi đại nhân đại lượng, cho anh mượn cái thìa cũng không sao.

Cho nên tôi đứng lên, miễn cưỡng di động lần nữa tìm kiếm cái thìa khác, sau đó cùng anh chia sẻ mỹ vị của hộp kem Haagen-Dazs* trước mặt.

(*Haagen-Dazs: thương hiệu kem của Đức nổi tiếng nhất thế giới, chất lượng tuyệt hảo không ngừng cải tiến, giàu hương vị, tan chậm và tạo nên cảm giác thích thú khi thưởng thức nó. Có vẻ Anh tỷ rất thích loại kem này, vì sau này nó cũng xuất hiện rất nhiều ah ^.^)

Chỉ chốc lát sau, trong không gian rộng lớn bắt đầu truyền đến tiếng vang từ nhà đối diện.

"Ai...bây giờ phòng ốc cách âm quả nhiên không tốt a!" Tôi vẫn còn ngậm một ngậm Haagen-Dazs trong mồm, nói năng hàm hồ, cau mày

"Haha..." Hàn Lỗi phát ra cười nhẹ, xấu xa nói: "Yên tâm đi, anh bảo đảm em ở trên giường vong tình, động tình, kích tình thét lớn đến thế nào đi nữa cũng không truyền ra ngoài được, bởi vì anh đã chuẩn bị hết rồi!"

"Ha ha..."

Tôi co quắp khóe miệng nhìn anh, quyết định không thêm đón ý nói đùa với tư tưởng đen tối của người này.

Lại là một trận tiếng vang âm ỉ truyền đến.

"Không phải chỉ là chuyển nhà mới thôi sao? Bọn họ định đập bóng ăn mừng đó à?" Tôi bắt đầu nói.

"Có lẽ bọn họ thích như thế." Hàn Lỗi cũng bắt đầu trả lời một câu.

Xem ra cả hai chúng tôi đều không thích tạp âm bên ngoài.

Hai người cúi đầu yên lặng ăn tiếp, vừa ăn hai miếng đã hết sức ăn ý ngẩng đầu nhìn nhau, từ trong ánh mắt cùng nói ra tin tức: ngu ngốc, kia không phải là thanh âm đập bóng, căn bản chính là tiếng chén bát vỡ mà!

Phản xạ có điều kiện, tôi nắm tay Hàn Lỗi lặng lẽ mở cửa nhà, đứng ở trước cửa căn hộ đối diện chuyên chú nghe động tĩnh bên trong, thậm chí còn khẩn trương đem ánh mắt đặt ở bên trong lỗ khóa, vọng tưởng có thể xuyên thấu qua khe hở tí ti này mà nhìn thấy chuyện bên trong, kết quả rất rõ ràng, vọng tưởng chính là vọng tưởng.

Hừm! Bạo hành gia đình! Đây chắc chắn là bạo hành gia đình rồi!

Thần kinh của tôi hết sức khẩn trương, toàn thân đã sẵn sàng chuẩn bị tư thế, chỉ cần nghe thấy thanh âm không bình thường liền xông vào cứu người vô tội.

Tiếng vang bên trong vẫn không ngừng, có tiếng chửi bậy, khóc lóc cùng với tiếng chén bát đồ vỡ ầm ầm, thanh âm tuy lớn nhưng hết sức mơ hồ khiến cho người ta không cách nào nghe được nội dung, càng khiến cho người ta rối rắm khó hiểu.

Hàn Lỗi đối với hành động thô lỗ của tôi cũng không hề nói lời nào, nhẹ nhàng chọc vào cánh tay tôi, mình không hứng thú với trò chơi nghe lén này, cho nên đứng dậy rời đi.

Tay mắt tôi lạnh lẽo lôi kéo góc áo anh, nói đùa à, anh không có ở đây thì tôi làm sao mà đối phó với bà già độc ác kia ah.

"Nếu như anh ở đây một lát với em, em sẽ thưởng cho anh!" Tôi mở miệng dụ dỗ anh.

Quả nhiên, nhìn không được hấp dẫn Hàn Lỗi liền hưng phấn cười một tiếng, hai mắt sáng lên, đàng hoàng ngồi chồm hổm trở về chỗ cũ, chăm chú nghe động tĩnh bên trong còn hơn cả tôi.

Tôi méo miệng, không thể nói nổi câu nào, cái người đàn ông này...

Hoàn hảo là không có chuyện gì phát sinh để tôi có thể một lần làm mỹ nữ cứu mỹ nữ, tiếng vang kia rất nhanh sau đó liền biến mất, ánh sáng hé ra ngoài khe cửa cũng dần dần tắt, xem ra bên trong đã kết thúc công việc rồi.

Đối mặt với tình huống khiến cho tôi có chút thất vọng lại may mắn này, Hàn Lỗi vô cùng vui vẻ, anh nở nụ cười rực rỡ kéo tôi trở về phòng, hưng phấn chờ đợi phần thưởng của mình.

Tôi nhìn thoáng qua nụ cười càng lúc càng lớn của Hàn Lỗi, xoay người đi ra phòng khách, đem cửa lớn khóa trái, tắt hết mọi ánh đèn, sau đó mới trở về phòng hạ lệnh với anh: "Cởi hết quần áo nằm xuống giường đi."

Hàn Lỗi hết sức nghe lời, nhanh chóng cởi áo ra sau đó nằm vật xuống trên giường, vẻ mặt mong đợi nhìn tôi.

Tôi cũng leo lên ngồi trên giường, đẩy đẩy cánh tay anh, vẻ mặt cười quyến rũ nói: "Nằm úp sấp xuống."

Hàn Lỗi vừa tung mình nằm úp sấp lại vừa hưng phấn nói: "Thì ra là em thích từ phía sau lưng bắt đầu a."

Đường cong phía sau lưng Hàn Lỗi hết sức mỹ hoặc người khác, nhưng mà tôi vẫn làm như không thấy, đặt mông ngồi lên người anh, hai tay bám hướng bờ vai.

"A! Điềm nhẹ chút..." Hàn Lỗi phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ lại có chút thoải mái.

Không sai, cái tôi gọi là phần thưởng chính là giúp anh xoa bóp.

Da thịt phía bả vai có chút cứng ngắc, tôi biết gần đây anh mệt chết đi, chủ yếu nhất chính là việc này đồng chí Tần Hạo từng tìm tôi bí mật trò chuyện một lần, nói là vì chuyện đưa công ty ra thị trường, cấp trên bọn họ đặc biệt là Hàn Lỗi vô cùng bận rộn, hy vọng tôi có thể giúp anh giữ vững thể lực, nghỉ ngơi thật nhiều.

Hắc, Tần Hạo người này xem tôi như hồng nhan họa thủy, như Đắc Kỷ* hay sao? Cái gì mà là giúp anh giữ vững thể lực chứ, chẳng lẽ tôi có ép khô anh sao? Không biết đến tột cùng là ai ép khô ai đâu nha~~~

(*Đắc Kỷ: Đắc Kỷ hay Đát Kỷ (妲己; dá jǐ) là một nhân vật trong huyền sử Trung Quốc. Tương truyền, bà là một mỹ nhân nổi tiếng và là một trong những nguyên nhân chính gây nên sự sụp đổ của nhà Thương trong lịch sử Trung Quốc. Tuy nhiên, hầu hết các nhà nghiên cứu lịch sử đều cho rằng đây chỉ là một nhân vật hư cấu nhằm giảm nhẹ vai trò của Trụ Vương mà thôi. Bọn nào xem Na Tra có anh Trần Hạo Dân đóng là biết liền àh=]], mới đây nhất có Bảng Phong Thần nói về Khương Tử Nha cũng có xuất hiện Đát Kỷ, ta nghe bảo phần I là Phạm Băng Băng, lần II là Lâm Tâm Như diễn vai này)

Bất quá nhìn Hàn Lỗi dù mỗi ngày đều bận rộn mệt mỏi nhưng vẫn đối với tôi hết sức ôn nhu, cộng thêm với việc "miễn cưỡng cười vui", tôi liền hảo tâm giúp đỡ anh, để cho anh hưởng thụ trình độ xoa bóp chuyên nghiệp của tôi cũng được.

Rất nhanh, Hàn Lỗi, kẻ vẫn còn lằm bằm làu bàu bị tôi nói dối và lừa phỉnh đã nhanh chóng tiến vào giấc ngủ say, nhìn gương mặt anh ngủ say sưa không chút nào phòng bị, tôi không nhịn được len lén hôn trộm anh một chút.

Chồng yêu, nghỉ ngơi thật tốt đi.

Ngày thứ hai, nhờ có trình độ xoa bóp chuyên nghiệp của tôi, Hàn Lỗi tinh thần sảng khoái, khoác vai tôi thân mật ra khỏi cửa vào thang máy.

Vừa đúng lúc, cả hai cùng gặp cô gái hàng xóm mới đang đem rác đi đổ.

Khí trời rất nóng nhưng cô vẫn mặc quần dài áo dài, đem mình bọc lại hết sức chặt chẽ.

Cô ấy cười với chúng một tiếng, có chút xấu hổ và ngượng ngùng, chúng tôi cũng cười hòa hảo đáp lại một tiếng.

Khi cô ấy đi qua bên cạnh, tôi muốn giúp đỡ liền không cẩn thận đụng phải cánh tay, cô lập tức phát ra một tiếng kêu rên rỉ đầy thống khổ.

Tôi mở to mắt, trong ánh nhìn tràn đầy nghi vấn không xác định cùng đau lòng.

Cô gái khẽ mỉm cười với tôi, trong mắt có cảm kích, tiếp theo nhanh chóng vứt bỏ rác rồi nhanh chóng trở về phòng.

Bạo lực! Bà già kia tuyệt đối là kẻ bạo lực!

Cả ngày, tâm tình của tôi hết sức kém, đau lòng thay cho cô gái và cảm tức bà già kia vô cùng.

Sau khi tan việc, Hàn Lỗi chân thành nói với tôi: "Mỗi gia đình đều có cái khó của riêng mình, nếu cô ấy không lên tiếng, chúng ta cũng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn mà thôi."

Mặc dù cảm thấy rất không thoải mái, nhưng lời Hàn Lỗi nói lại có đạo lý đến đáng chết đi được.

Vì để cho tâm tình tôi tốt đẹp lên, Hàn Lỗi giống như đang dỗ dành đưa trẻ lôi kéo tôi đến siêu thị tiếp tục mua Haagen-Dazs, ý đồ dùng loại kem tôi thích nhất để phân tán đi sự chú ý, mặc dù tôi không muốn thừa nhận một chút nào nhưng quả thực anh đã thành công.

Từ siêu thị đi ra, tôi khôi phục vẻ ngây thơ hoạt bát của mình, cùng Hàn Lỗi vừa nói vừa cười tản bộ về nhà

Đi qua một ngõ cụt nhỏ âm u, tôi khẽ liếc nhìn qua, không tự chủ được dừng chân lại, từ từ lui về phía sau, rón rén đến gần tường nhìn vào trong ngõ hẻm.

Bên trong có hai bóng người đang hết sức lộn xộn, dĩ nhiên, bọn họ là một nam một nữ.

Quần áo dài tay của cô gái là thứ mà sáng nay lúc đi đến thang máy tôi đã nhìn thấy, còn áo trong của người con trai là vật mà lúc đến công ty đi làm tôi có nhìn qua, thuộc về anh chàng đẹp trai mới tới nhận việc.

Nói cách khác, hai người kia một người là cô gái bị bạo hành gia đình, một người là thiếu niên đẹp trai Hà Dịch!

Nói xem, chẳng lẽ bây giờ lưu hành chuyện cô gái đã có chồng qua lại với thiếu niên cực phẩm đẹp trai sao?

Chương 16: Mẹ chồng phiền não

Mẹ chồng tôi nói: con dâu ngoan, mẹ phiền não vô cùng, mẹ không tính phúc, mẹ muốn câu dẫn ông ta—bố chồng con nha!

Đêm, nguyệt hắc phong cao, cùng nhau thông đồng rình rập.

Lần này là ở một ngõ cụt bên cạnh con đường, chỗ này rất nhỏ, ít người qua lại nhất là vào buổi tối, vì vậy có thể nói đây là nơi tuyệt vời nhất để là những chuyện bí mật mà không sợ ai

biết.

Con đường nhỏ này thông tới đường nhà tôi nên bị tôi phát hiện một cách tình cờ, vì vậy thường xuyên lợi dụng để hỏi thăm người, dù muốn hay không thì tối nay tôi cũng vô tình gặp gỡ như trực đây, hơn nữa đó lại còn là người ta quen nữa chứ.

Mặc dù chỗ này không có đèn đường nên hết sức tối tăm nhưng nhờ vào màu bạc của ánh trăng đang toả ra cùng với việc thường xuyên nhỏ thuốc dưỡng mắt tăng thị lực đến 5.2 mà tôi có thể gần như đại khái thấy được cả hai người bên trong đang "quần lấy nhau" hết sức rõ ràng.

Chỉ thấy Hà Dịch ôm thật chặt lấy tiểu phụ nhân* kia, mở môi ra, không biết là đang nói cái gì, tiểu phụ nhân kia tâm tình dường như có chút kích động, dấy dựa cùng phản kháng. Hà Dịch cắn răng, vịn cái đầu của cô ấy rồi cứ như vậy mà cưỡng ép hôn xuống. Dần dần cô ấy dấy dựa cũng không còn mà khóc ròng cũng không, cả hai cứ như tình nhân triền miên ôm hôn không dứt.

(*tiểu phụ nhân: cô gái đã có chồng, ặc, tìm không ra từ hay hơn nên đành để thế=. =)

Tôi bất đắc dĩ đỡ tường thò vào nhìn lén, mắt thấy rõ bộ mặt thật của Hà Dịch thì không khỏi trầm trồ khen ngợi dưới đáy lòng, thật là không nghĩ tới nha, nhìn cậu trai này vẻ mặt ưu nhã ôn nhu mà không ngờ cũng có lúc nhiệt tình bá đạo như thế á.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hình như trước giờ tôi chưa từng thấy con trai bà già kia, tức là chồng cô gái trẻ này đâu cả?

Vốn tôi còn muốn dụ dỗ Hàn Lỗi để anh cùng tôi thông đồng làm bậy, nhưng anh căn bản chẳng có chút hứng thú nào với chuyện này. Đến lúc mượn ánh trăng nhìn thấy rõ gương mặt Hà Dịch xong, anh lại đột nhiên nở nụ cười khiến tôi không cách nào hình dung ra được.

Được rồi, tôi thừa nhận, nụ cười của Hàn Lỗi so với hai người đang hôn triền miên kia có lực hấp dẫn hơn nhiều. Tôi u mê ngây người nhìn anh đến nỗi bị người này kéo ra khỏi "nơi bí mật kia" lúc nào không biết.

Tôi cứ ngây ra, ý thức cũng mất luôn cho đến khi nghe anh tôi nói: "Ai nha nha, nghĩ không ra em lại thích cái loại này, mặc dù anh không có hứng thú nhưng vì vợ yêu, miễn cưỡng một chút cũng được. Nếu em thấy có hứng thú với kiểu này, lần sau anh dẫn em đi chỗ tốt nhìn cho đủ, nha!"

Tôi nhếch mép, khoé miệng co giật, rốt cuộc là người nào có cảm hứng tốt đây? Nếu không có hứng thú thì sao anh biết được mấy cái chỗ tốt đó chứ?

Gần đây Hà Dịch rất quần quýt lấy cô gái đã có chồng-hàng xóm của tôi, mặc dù quan hệ này

không thể cho ai biết. Còn tôi thì quần quýt Hàn Lỗi tìm hiểu cái gọi là chỗ tốt của anh là nơi nào...

Hàn Lỗi cũng không nói là không thể xen vào chuyện của người khác, anh bảo còn phải xem xem đúng thời cơ để xen vào hay không?

Rất rõ ràng, thời cơ đó bây giờ còn chưa đến.

Cho nên, mỗi lần ra khỏi nhà mà nhìn thấy cô gái trẻ đó, tôi rất muốn chạy tới hỏi thăm cô ấy nhưng đành chịu đựng. Lúc ở công ty, thấy thân ảnh Hà Dịch, tôi cực lực áp chế, tiếp tục nhẫn nại, cả ngày phải nhìn tới nhìn lui, có để cho người sống nữa hay không đây.

Vì thế cứ mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt thành thật làm việc của Hà Dịch, tôi liền hận bản thân không thể xông lên lôi cổ áo của anh mà quát: "Cậu trai trẻ à, làm Tiểu Tam* là một việc hết sức vô đạo đức! Tiểu Tam chính là kẻ phá hư hạnh phúc người ta! Quay đầu là bờ, dĩ nhiên, nếu cậu còn thông minh biết lựa chọn nói cho chị đây hết thấy, chị đây sẽ che chở hai người!"

(*Tiểu Tam: người thứ ba, kẻ đi phá hoại gia đình người khác)

Nhưng đây chỉ là ý nghĩ mà thôi, tôi vẫn phải duy trì vẻ tươi cười như cũ.

Vào thời điểm lúc tôi đang tươi cười ở nơi này thì có một người ở nơi khác phiền não vô cùng: "Con dâu ngoan, có phải là mẹ đã già rồi, rất khó coi nên không còn sức hấp dẫn người khác nữa không?".

Đúng vậy, người đang phiền não chính là bà mẹ chồng đáng yêu của tôi, bà giờ này đang phiền não nhờ tôi chỉ bảo về vấn đề tính phúc* với bố chồng.

tính phúc: khụ, lần trước chưa cắt nghĩa cho bà con, quên đi mất. Tính phúc tức là...chuyện XXOO đó ạh*đỏ mặt-ing*)

Nhớ lại lúc đó tôi vừa tan ca, nhận được điện thoại của mẹ chồng gọi đến, khó mà có cơ hội được mời ăn cơm một mình cùng nhau cho nên tôi không nói hai lời mặc kệ "chim bồ câu" của Hàn Lỗi, chịu một hồi trừng phạt của anh xong liền chạy ngay tới chỗ mẹ chồng ăn liên hoan

Sau bữa cơm tối, hai người chúng tôi, mẹ chồng-nàng dâu, cùng nhau uống trà tâm sự, nội dung thảo luận chính là làm thế nào để mẹ chồng tôi có thể dụ dỗ được cha chồng tôi, khôi phục được cuộc sống tính phúc như trước.

"Mẹ cứ nói đùa, mẹ vẫn như cũ, trẻ đẹp dẻo dai, tướng mạo vẫn hấp dẫn người khác lắm mà!" Tôi vốn không ưa nói láo, nói thật vẫn tốt hơn nhiều.

Đừng có hoài nghi, tôi đang nói sự thật đó nha. Mẹ chồng tôi mặc dù đã sinh bốn đứa bé, tuổi cũng đã đến đầu năm nhưng vì biết cách bảo dưỡng cơ thể nên vóc dáng vẫn hoàn mỹ như cũ.

Thoạt nhìn qua chỉ như mới khoảng ba mươi, cùng lắm đi chăng nữa là bốn mươi mà thôi, mị lực đặc thù của phái đẹp lại càng không thể chê, ngay cả tôi cũng không thể khổng chế nổi mà bị hấp dẫn. Cho nên chúng tôi mới nhất trí cùng gọi bà là "Yêu tinh ngàn năm không già" mà.

"Nhưng mà..." , bà nhú mày, vuốt vuốt miệng chén trà, bữu môi nói: "Vậ con nói coi tại sao chồng mẹ, ông ta không đưng đến mẹ? Đã 1 tháng rồi còn gì!".

"Ách..." Điều này nhất định là có nguyên nhân, tôi đề nghị bà đưa bố chồng đi bệnh viện khám thử coi xem sao.

"Hay là lão già này có người ở bên ngoài?" Mẹ chồng tôi có chút kích động phỏng đoán.

"Không thể nào!" Tôi suy nghĩ một chút, chuyện này tuyệt đối không xảy ra.

Chỉ cần nhìn thấy ánh mắt bố chồng tôi mỗi lần nhìn vợ là đủ biết, bảo ông đi nuôi tình nhân bên ngoài còn không bằng giết ông đi cho rồi.

"Ừm, mẹ cũng nghĩ thế, lão đầu tử không dám thế đâu..." Mẹ chồng tôi cũng ý thức được khả năng kia xác xuất là vô cùng nhỏ. "Vậ rốt cuộc là tại sao ah?

"Có thể hay không là đã đến.. thời mãn kinh?" Tôi nhỏ giọng nói.

Nghe vậy, vẻ mặt mẹ chồng tôi như bừng tỉnh đại ngộ, nắm tay vỗ bàn một cái nói: "Có thể lắm!"

Sau khi suy nghĩ được vấn đề thì cả hai chúng tôi cùng nhau trầm mặc.

Về vấn đề thời kỳ mãn kinh của đàn ông này, mẹ chồng tôi chưa từng gặp phải, tôi lại càng chưa có gặp qua, muốn giải quyết như thế nào cũng là một vấn đề khiến người ta hết sức rối rắm nha.

Mà tại sao gần đây tôi lại hay vướng vào mấy vấn đề rắc rối này thế nhỉ? !

"Vậ..." Mẹ chồng tôi đột nhiên do dự nói, "Mẹ dùng cái thứ thuốc lần trước chuốc cho tiểu tử thối kia thì thế nào?"

Vừa nghe đến viên thuốc thần bí trong truyền thuyết này, tôi lập tức nghiêm túc lắc đầu nói: "Ngàn vạn đừng, con lấy kinh nghiệm của người từng trải nói cho mẹ biết—vì quyền lợi của bản thân tuyệt không nên dùng đến chiêu này."

Uy lực thuốc kia quá cường, tôi sợ cha chồng tôi chịu không nổi nha.

"Vậ con nói nên làm sao bây giờ đây?" Mẹ chồng nôn nóng hỏi tôi.

"Không bằng... Sắc dụ xem sao!" Tôi liếc mạng đề nghị, bằng bất cứ giá nào cũng phải thành công.

"Tiếp tục!" Mẹ chồng tiếp tục thúc giục tôi nói.

Tôi lau lau mồ hôi lạnh đổ dưới cằm, có chút thăm dò nói: "Giả dụ như, thừa dịp đi tắm cùng nhau đi vào, hai người tắm uyên ương chẳng hạn..."

"Chiêu này không thể dùng được." Mẹ chồng khoát tay, thất bại nói: "Lão già này lúc tắm, khóa cửa còn kín hơn cả két sắt ấy chứ!"

Tôi không nén được cười khan hai tiếng, xem ra bố chồng tôi đã có dự cảm rồi nha, hay là mẹ chồng tôi đã từng đánh lén như thế rồi? !

"Thế thì... Uống chút rượu giúp tăng cảm hứng xem sao?"

"Lão đầu tử tửu lượng rất khá..."

"Thế thì... Áo lót gợi cảm thêm điệu nhảy bốc lửa kích tình?"

"Mắt lão già có chút kém rồi..."

Này cũng không được, kia cũng không được, không có biện pháp rồi, xem ra chỉ còn cách...

"Vậy thì sử dụng tuyệt chiêu xem sao!"

Dưới cái nhìn soi mói muốn chảy nước mắt của mẹ chồng, tôi kiên định chân thành nói: "Một chiêu cuối cùng, đó chính là đem ông ấy trói ở trên giường, xuất chiêu dùng cơ thể để trêu chọc, bá vương ngành thượng cung cường gian bố."

Hai mắt mẹ chồng tôi sáng lên, suy tư trong chốc lát rồi mãnh liệt gật đầu, xem ra là bà đã đồng ý với kế sách này rồi.

"Vậy con nói, mẹ nên lựa chọn cái gì để trói ông ta đây? Cà vạt? Khăn lụa? Khăn lông? Hay là sợi dây..."

Tôi co quắp khóe miệng: "... Tùy ý, mẹ thích cái gì thì lấy cái đó là được..."

Cuối cùng thì mẹ chồng tôi sẽ dùng cái gì để trói cha chồng tôi cũng không được biết, nhưng nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn mà tràn đầy tự tin cộng thêm xuân tình phơi phơi lúc rời đi của bà, tôi không khỏi thay cha tôi cầu nguyện, hy vọng lão nhân gia ông có thể tình nguyện bị trói rồi cùng hòa thuận với mẹ chồng hưởng thụ lạc thú.

Bởi vậy có thể thấy được, mẹ chồng tôi là nữ vương công, mà cha chồng tôi chính là... đế

vương thụ nha.

Mặc dù tôi cảm thấy thật có lỗi vì đã gián tiếp kêu mẹ chồng trối cha lại, nhưng mà tôi vẫn hy vọng bà sẽ thành công, tha thứ cho mâu thuẫn trong lòng tôi đi mà, a-men!

Cha chồng ah, ngài chờ bị công đi!

Chia tay cùng mẹ chồng ở cửa quán à sau, bởi vì từ đây cách nhà không xa cho nên tôi tính đi bộ về cũng được.

Bầu trời đêm nay tôi như mực, mây đen xấu tính đem ánh trăng sáng ngời giấu đi mất, vì thế ven đường này vốn đèn đường mờ nhạt nay càng thêm hư ảo, không phải là không có tác dụng mà là vì nơi này vốn ít người ghé qua, lại càng bao phủ thêm thứ không khí âm u khiến người ta bất an lo sợ.

Tên côn đồ bất lương vẫn luôn là những nhân vật phản diện không thể thiếu trên các đường phố, bọn họ thích lui tới đây vào buổi tối, tụm năm tụm ba hoặc kết thành một nhóm ngồi ở khúc quanh hút thuốc, trêu chọc mọi người hay hắt nước làm trò, ý thế bắt nạt người, giật tiền cướp sắc...

Mượn ánh sáng yếu ớt của đèn đường, tôi một người đơn độc đi trên con đường nhỏ nên đành tăng nhanh bước chân, không phải vì sợ mà là vì thật sự không có hứng thú ở tại chỗ này thông thả dạo chơi.

Đi qua một khúc quanh vô cùng âm u, tôi đột nhiên nghe thấy những tiếng cầu cứu yếu ớt và sợ hãi.

"Cứu tôi với..."

Chương 17: Mỹ nữ cứu mỹ nữ

... nhưng không cần lấy thân báo đáp.

Nếu chủ nhân của tiếng kêu là một người đàn ông, có lẽ tôi sẽ xem xét hai giây rồi mới quay đầu lại, còn nếu là nữ, tôi sẽ lập tức xoay người chạy tới, vì vậy, tôi nhanh chóng quay đầu, chạy vào bên trong khúc quanh.

Mượn ánh sáng yếu ớt của đèn đường, tôi phát hiện mình đã trở thành mục tiêu của sự chú ý, năm người bên trong cùng mười con mắt nhìn chăm chăm tôi, trong đó có tám cái là hung thần ác sát và hai cái còn lại thì mừng rỡ mong đợi.

Từ số người và giới tính cả bọn, đến người mù cũng đoán ra được là bốn cậu trai đáng vẻ lưu

manh bắt lương kia khi dễ bắt nạt một cô nữ sinh đi lạc.

Đến khi mấy tên kia lùi ra một chút tôi mới nhìn thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ sinh đó, một câu thôi, đúng là duyên số. Không thể tả nổi, nữ sinh kia không phải chính là cô gái có chồng bên nhà cách vách có mối gian tình không thể cho ai biết cùng Hà Dịch hay sao?

Mọi người nói xem làm sao mà cô bé này lại luôn gắn với mấy từ như "tàn bạo", "dữ dội", "hành hạ" chứ, ở nhà bị bà mẹ chồng ngược đãi còn chưa đủ, đi ra ngoài còn có thể "may mắn" bị mấy tên côn đồ chặn đường, thật là quá có tài XXOO đi mà! !!

Giờ phút này cô bé đang bị bốn tên con trai bắt lương dồn ép vào góc tường, thoạt nhìn còn chưa động thủ, đoán chừng mới chỉ là mở màn của vụ "giật tiền cướp sắc" này mà thôi, đáng mừng nha đáng mừng!

Đàn chị võ hiệp thời đại học từng nói, gặp chuyện bất bình thì phải rút dao tương trợ, những kẻ xấu xí cục cằn có thể không cần nhìn đến, nhưng những nữ sinh khả ái cùng nam sinh tuấn mĩ thì nhất định phải liều chết mà cứu về.

Hôm nay, trước không nói đến tiểu phụ nhân này là nữ sinh được liệt vào hàng mĩ nữ, cô bé còn có quan hệ với Hà Dịch, lại còn là hàng xóm cách vách nhà tôi, cho nên về tình về lý, tôi nên giúp là đúng rồi.

Tiểu phụ nhân nhìn thấy ánh mắt của tôi thì hết sức kích động, so sánh với việc thấy được tổ chức cứu trợ, người nhà, cảnh sát công an còn nhiệt tình và nóng bỏng hơn gấp bội.

Cho nên, tôi bình tĩnh đi tới, đúng lúc này có một cơn gió nhẹ lướt qua khiến cho lá khô dưới chân tôi cuộn cuộn bay lên, uốn lượn xung quanh, bay múa mà rơi, hết sức ăn nhập với khung cảnh, khiến cho tôi xuất hiện càng thêm uy phong cùng tiêu sái, tôi lúc này như một nữ anh hùng che ở trước người cô gái nhỏ, cô bé này cũng mười phần phối hợp núp ở sau lưng tôi liền.

Mặc dù tư thế ra sân của tôi hết sức duy mỹ, tôi cũng vô cùng hài lòng, nhưng mà các cậu trai bắt lương này vẫn khó chịu ra mặt, một kẻ trong đám dùng khẩu khí không vui lên tiếng: "Bà cô đây là có ý gì? !"

Khóe miệng tôi cong lên, trào phúng nói: "Nhìn không ra sao?"

Tiếng nói vừa thốt ra, mọi người rất ăn ý lâm vào trầm mặc, còn hơn nữa là đưa mắt đánh giá đôi phương.

Bọn họ có tất cả bốn người, thoạt nhìn cũng mới mười tám tuổi nhưng toàn thân đã tản mát ra một loại hơi thở cuộn cuộn của ông lão bánh quẩy. Trong đám người này có một kẻ vóc dáng cao to, toàn thân là thịt, một tay ôm bao đồ ăn vặt không ngừng nhóp nhép; một người gầy như

hài cốt, mặc áo phong không tay lộ ra những hình xăm uốn éo hoa văn, tay trái cầm một chai Li Tuyền, tay phải cầm một chai Vạn Lực, hết sức khôi hài; một người nhỏ thó thấp tẹt nhưng cũng to béo không kém; chỉ có một kẻ duy nhất là bình thường, tóc dài quá vai, mềm mại, có hương vị nữ nhân, chắc chắn là tiểu thụ. Tổ hợp bốn người này quả thật là hoàn phi yến sấu* mọi thứ đều có đủ mà.

(*Hoàn phi yến sấu: Hoàn "béo" Yến "gầy" , câu thành ngữ của Trung Quốc, trong đó "hoàn phi" chỉ Dương Ngọc Hoàn-Dương Quý Phi sống ở thời Đường tuy hơi béo nhưng vẫn rất xinh đẹp, "yến sấu" chỉ Triệu Phi Yến, hoàng hậu Hán Thành Đế, sống ở thời Hán, người gầy nhưng cũng rất đẹp. Câu thành ngữ này ý chỉ mỗi người có nét đẹp riêng, thể mạnh khác nhau. Người xưa dùng câu này để chỉ sự đối lập về hình thể giữa mỹ nhân đời Hán và đời Đường.

Về cái đoạn tả người kia, bọn thật sự thắc mắc không biết môn văn tả người của Anh tử hời đi học được mấy điểm, ngôn từ phong phú, giọng điệu trào phúng, đặc tả sắc nét, quả thực là miễn lời bình=]]. Nhất là cái tên xăm người, hai tay cầm hai chai bia, ặc, thật muốn độn thổ. Người ta cầm còn cầm giáo, đằng này mình cầm bia, lại còn hai tay hai chai. Phong phạm nửa điểm ra dáng dân côn đồ cũng không có, giống đám người năm 45 thì hơn=" =. Bọn kia còn kinh hơn, chị Anh liên tưởng ngay đến tiểu thụ mới sợ, amen >" <)

So với đám người này, tôi hình như giống với loại con gái chân yếu tay mềm, trời gà không chặt hơn, chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản lúc ở nhà, đi giày da bình thường, hào phóng lại thoải mái.

Nhìn bộ dáng của tôi, bọn họ cười lên ha hả, tựa hồ như đang cười vì tôi xen vào việc của người khác, không biết tự lượng sức mình, tự chui đầu vào lưới.

Tên tóc dài mở miệng: "Bà cô, chúng tôi cũng chỉ muốn trêu chọc chị gái nhỏ phía sau một chút thôi, cần gì cô phải chạy đến cùng 'tranh thủ tình cảm' chứ?" Dứt lời, cả đám cùng cười phá lên với nhau.

Há! Tại sao cô gái này là chị gái mà tôi lại bị gọi là bà cô? !

Tôi không thèm chấp, mỉm cười như bình thường, chậm rãi nói: "Thật ra thì các cậu đi trêu chọc người khác chị đây cũng không có ý kiến làm gì, thậm chí trêu chọc ai cũng được, nhưng hết lần này tới lần khác để cho chị đây gặp phải, chị đây đành không thể khoanh tay đứng nhìn, bởi vì...cô em này là do tôi bảo vệ."

Nghe lời tôi, bọn họ dừng lại tiếng cười, đánh giá tôi một lượt từ trên xuống dưới lần nữa. Cậu tóc dài tàn bạo nói: "Làm sao, muốn đánh nhau phải không?"

Tôi nhún nhún vai, vẻ mặt bất cần đời, ý tứ chính là "Chỉ cần người dám đánh, chị đây liền dám phụng bồi"

Có lẽ là do quá lâu rồi hoặc chưa từng đụng phải cô gái nào giống tôi cao ngạo, khiêu khích như thế, đám người này liền phát hỏa, giận, nổi giận, không nói hai lời liền cử tên hài cốt ra ứng chiến.

Ánh mắt của tôi lộ ra một tia hưng phấn, đánh nhau rồi, tôi rốt cục lại có thể đánh nhau rồi! Kể từ sau khi hai bà chị kia không dám trêu chọc tôi nữa, tôi vẫn không có cơ hội thể hiện quyền cước của mình, để cho kẻ "thân mang võ nghệ" như tôi ngồi một xó quả thực là rất đáng sợ nha!

Tôi thông dong bình tĩnh từ trong túi lấy ra một sợi dây thun, tùy ý đem cột mái tóc dài sau gáy lại thành một túm, đem túi vứt cho cô gái nhỏ phía sau, quay đầu hài lòng nhìn ánh mắt sùng bái cùng ngưỡng mộ của cô ấy rồi nở một nụ cười hết sức anh tuấn: "Em gái, chị đây là vì cô mà đánh nhau, nếu chị có thể an toàn mang cô ra khỏi nơi này, đáp ứng chị một yêu cầu, được không? Nhưng mà bây giờ, có thể cho chị biết tên của em được không?"

Nhìn vẻ mặt tự tin còn có chút hưng phấn của tôi, cô ấy ngơ ngác gật đầu nói: "Tốt, em đáp ứng, tên em là Lưu Tĩnh."

"Rất tốt, vậy bây giờ hãy bảo vệ tốt túi của chị rồi lùi về bên tường chờ một lát, chị đây rất nhanh sẽ đem em ra khỏi chỗ này." Dứt lời, tôi cho cô ấy một nụ cười an tâm xong liền xoay người đối phó với tên hài cốt được cử ra ứng chiến.

Nói thật, nhìn thân thể gầy yếu của cậu trai hài cốt này, tôi thật là có chút không hạ thủ nổi nha, nhưng mà khi thấy hắn ta không chút do dự vung một quyền hướng tới mình, lòng thương hại của tôi lập tức biến mất không còn tăm hơi, mặt trầm xuống, nhanh chóng né tránh rồi tặng cho hắn một quyền ngay trên bụng. Hắn kêu lên đau đớn rồi lăn đến cạnh góc tường "tĩnh dưỡng" một mình.

Còn lại ba tên tựa hồ hoàn toàn không hề nghĩ tới tôi có thể lợi hại được như vậy, không dám tin ngó chăm chăm tôi.

Rất nhanh, tên tóc dài phái ra kẻ cơ bắp hơn nữa, tôi thấy cậu trai cao chưa qua đến bả vai mình vung ra mấy nắm đấm liền cẩn thận né tránh, cúi người xuống, đá chân lên không chút chậm chạp quật ngã hắn ngay lập tức, đá về góc tường tiếp tục "nghỉ ngơi".

Hoàn hảo là hôm nay tôi mặc quần nha.

Cậu tóc dài tròn tròn mắt, đẩy đẩy tên mập lên trước.

Đại mập mập thân hình tuy lớn nhưng động tác nhanh nhẹn, thoáng cái đã vọt đến sau lưng tôi tính từ đó mà công kích, tôi một phát liền bắt được bàn tay đầy thịt này, xoay người, biểu diễn một cú ném qua vai ngoạn mục, cũng không chút lưu tình thương cho hắn thêm mấy quyền vào cái bụng thừa mỡ nữa.

Thật ra thì cùng với bọn đàn ông đánh nhau cũng có chút quá sức, mặc dù bọn chúng chỉ là thiếu niên nhưng mà thể lực của nam nữ vẫn luôn khác biệt không nhỏ, cũng may tôi chịu khó tập luyện hằng ngày, còn mấy người này có vẻ tựa hồ chưa từng luyện qua.

Thấy ba tên bị mình đánh bay trong chớp mắt, tôi liền muốn cảm tạ mấy bà chị không chung huyết thống của mình, cảm tạ luôn mấy tên côn đồ năm đó bắt nạt tôi, nếu không có bọn họ, tôi làm sao có thể chuyên tâm học võ, làm sao có thể có được chiến tích huy hoàng tới nay đâu.

Tôi phúi phúi bụi trên tay, vẻ mặt như Tu La Địa Ngục tiến gần tới cậu tóc dài.

Cậu này không hiền lành dễ bảo gì cho cam, đây mới chính xác là côn đồ chính hiệu, nhưng mà sau khi thấy đồng bọn bị đánh bại thì liền vội vàng hoảng sợ cầu xin tôi tha thứ.

Tính đi tính lại, dù thế nào đám này cũng chỉ là mấy đứa trẻ bông bột, tôi buông lỏng thân mình, nghĩ giáo huấn bọn chúng một chút thế rồi thôi, ai bảo dám đi bắt nạt phụ nữ, ai bảo dám gọi tôi là bà cô? Bất quá nếu cậu tóc dài này đã biết nhận sai, tha thứ cho nó một lần cũng chẳng sao, dù sao ba kẻ té ngã trên mặt đất kia còn chờ hắn dìu về nhà nữa mà!

Đúng lúc tôi đang xoay người đi về phía Lưu Tĩnh, muốn quay trở về nhà mình đưa ra yêu cầu với cô gái này thì đột nhiên bị đánh lén.

Tôi hét thảm một tiếng, sau lưng vang lên những tiếng cười gian trá đắc ý.

Tôi cúi người ngồi xuống ôm lấy cổ chân phải bị cây gậy tàn bạo đập vào, thật con mẹ nó đau a, đoán chừng gãy xương rồi cũng nên.

Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy cậu tóc dài kia cầm trên tay một câu gậy gỗ không biết lấy từ đâu, vẻ mặt tiểu nhân đắc chí đứng trước mặt tôi, nở nụ cười hết sức vô sỉ.

Tiếp theo, hai mắt anh lóe lên, giơ cao cây gậy muốn vung tới đầu tôi.

Mẹ kiếp, quả này mà bị anh đánh thật vào đầu thì khéo tôi xuyên không mất? !

Cho nên tôi hồi quang phản chiếu*, giơ lên bàn tay vốn đang ôm cổ chân phải rồi giữ chặt lấy cây gậy ở trên đỉnh đầu mình, hai người giăng co bất động.

(*hồi quang phản chiếu: khụ, cái này ai không hiểu để ta giải thích. Chữ "hồi" là quay lại, "quang" là ánh sáng, "phản" là trở lại, chiếu là soi sáng. "Hồi quang phản chiếu" tức là quay ánh sáng trở lại, soi rọi chính mình. Người ta thường nói khi một người sắp chết thường sẽ có hồi quang phản chiếu, tức là đột nhiên cảm thấy mình khỏe hơn, tràn trề năng lượng, khí lực, ăn nhiều hơn, làm khỏe hơn, rồi mới ra đi. Ý chị Hạ Anh là trước lúc chết lấy chút hơi tàn đánh lại kẻ địch ấy mà=])

Cổ chân của tôi truyền tới từng cơn đau nhói, mồ hôi lạnh từ trên trán từng giọt chảy xuống,

tôi biết tình huống bây giờ đối với mình hết sức bất lợi, đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu. Hình như tôi vừa nhìn thấy một cái đầu trọc sáng lên loang loáng, nếu như bây giờ có thể gặp được cậu đầu trọc cùng cậu bờm sư tử thì hay biết mấy.

Đúng lúc tôi đang không ngừng cầu nguyện thì quả nhiên nhìn thấy một cái đầu bóng loáng thật.

"Chị hai? ! Nghĩa nữ của thủ lĩnh Nhật Bản Sơn Khẩu?" Một thanh âm có chút nghi hoặc vang lên phía sau lưng cậu tóc dài, hấn sợ hãi xoay người nhìn lại.

"A! Tiểu Quang! Tiểu Ai! *" Tôi hưng phấn kêu lớn lên, thật sự đúng là cậu đầu trọc cùng bờm sư tử rồi! Mà người vừa gọi tôi chị hai chính là cậu đầu trọc đó.

(*Tiểu Quang, Tiểu Ai: chỗ này chị Anh chơi chữ, Tiểu Quang ám chỉ cái đầu trọc bóng loáng phản ánh sáng ấy, còn tiểu ai tức là chỉ cậu đầu bù xù)

Nhìn xem nhìn xem, đây chính là cái mà người ta gọi là duyên phận đó nha!

Đầu trọc nhếch mép cười, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ai là Tiểu Quang với Tiểu Ai chứ? !"

"Cái này không quan trọng, quan trọng là...các cậu sao lại ở chỗ này?" Tôi suy nghĩ một chút, hình như hai đứa nó có từng nói qua bọn chúng là người trong giang hồ thì phải. "Chẳng lẽ hai cậu ở chỗ này chờ tôi? !"

"Bớt mơ tưởng đi bà chị!" Đầu trọc tiếp tục nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Thật ra thì chúng tôi mới kết thúc giờ tự học về muộn, chỗ này gần đường về nhà nên đi ngang qua thôi." Cậu tóc bù xù ôn tồn trả lời.

"Bà chị, hai người đang làm cái trò gì đấy?" Đầu trọc có chút không giải thích nổi hỏi.

"Ngu ngốc! Nhìn không ra chị đây đang bị thằng biến thái này tập kích đánh lén hay sao? !" Tôi giận đến mức oa oa kêu to, rõ ràng như thế này, tôi vẫn còn đang cúi người giơ tay ngăn cây gậy, bằng không hai người này tưởng tôi đang làm tượng nghệ thuật hay múa à?

"Dạ..." Đầu trọc nhìn thoáng qua ba đứa vẫn đang nằm "giả chết" như cũ trên mặt đất, cau mày nói: "Vậy ba tên kia cũng..."

"Trúng phóc!" Tôi đắc ý hừ hừ.

Trong mắt cậu đầu trọc hiện lên mấy tia sáng khó hiểu, đi từ từ đến sau lưng tên tóc dài, nắm mái tóc của hấn vung một cái, tên này liền oanh liệt bị ném đến góc tường, cùng bạn hữu nằm trên mặt đất thông thả "ôn chuyện".

Bởi vì cổ chân của tôi bị thương, Lưu Tĩnh lại đang sợ đến hóa ngu cho nên đầu trọc quyết định cùng cậu đầu xù trước đem chúng tôi đưa về nhà mình, giúp tôi bôi thuốc vào chỗ bị thương và chờ Lưu Tĩnh hoàn hồn mới tiếp tục quyết định.

Nhà cậu đầu trọc cách nhà chúng tôi rất gần nha, chỉ cách một con đường mà thôi, khó trách chúng tôi có thể ngồi trên cùng một chuyến xe buýt.

Chờ đầu trọc mở cửa nhà ra xong, tôi cảm thấy vô cùng thần kỳ khi có thể thấy được...đồng chí Tần Hạo!

Đầu trọc nhàn nhạt chỉ vào Tần Hạo giới thiệu cho chúng tôi biết: "Đây là anh trai tôi."

Trời đất ạ! Đầu trọc hóa ra là em trai của Tần Hạo! Em trai của Tần Hạo hóa ra là cậu đầu trọc! Khó trách tôi cứ thấy đầu trọc có điểm quen quen, thì ra là giống Tần Hạo a.

Tần Hạo nhìn thấy bộ dạng chật vật của tôi cũng sợ hết hồn nhưng vẫn nhanh chóng đỡ tôi đến ghế salon, bảo em trai mình xúc thuốc cho tôi một cách hết sức chuyên nghiệp.

"Tiểu Quang..." Tôi nhướn mày gọi cậu ta, lực đạo của tên này rất mạnh nha.

Đầu trọc kéo khoe miệng, tăng thêm lực, nói: "Tôi tên là Tần Dương, không phải là Tiểu Quang, còn nữa, hần cũng không phải Tiểu Ải, hần là Cao Phàm Vũ."

Cao Phàm Vũ đầu xù nhìn tôi cười thân thiện một tiếng, tôi cũng gật đầu cười đáp lại.

Xử lý tốt vấn đề của tôi xong, năm người cùng ngồi trên ghế sa lon, bốn người chờ Lưu Tĩnh hồi hồn.

Uống xong chén nước thứ năm Tần Hạo đưa qua, Lưu Tĩnh rốt cục cũng trở về mặt đất, vô cùng cảm kích nhìn tôi nói: "Đa tạ nữ hiệp cứu giúp, tiểu nữ tử đây xin nguyện lấy thân báo đáp cho người!"

Há? ! Cô nàng này ăn nói gì kỳ vậy, đừng bảo là xuyên qua tới đây nhé

"Đừng có gọi là hiệp nữ, kỳ quái chết đi được, chị tên là Hạ Anh, em có thể gọi là Tiểu Hạ, Tiểu Anh, Hạ tỷ hoặc là Anh, còn nữa, quên chuyện lấy thân báo đáp đi, chị đây kết hôn rồi." Nếu để cô bé này lấy thân báo đáp mình thật, Hàn Lỗi không đánh chết tôi mới là lạ.

Lưu Tĩnh chớp chớp đôi mắt to vừa vô tội vừa đơn thuần, không giải thích được hỏi: "Vậy lúc chị nói đáp ứng chị một yêu cầu là cái gì?"

Cô nàng vừa dứt lời, Tần Hạo cùng Tần Dương hai anh em, thêm cả Cao Phàm Vũ nhất trí ăn ý dùng một loại ánh mắt giống như nhìn kẻ biến thái mà ngó tôi, trong mắt có sự khinh bỉ rõ ràng, Tần Hạo còn khoa trương hít vào một hơi nữa.

Mọi người nói xem sao tư tưởng của mấy người này lại xấu xa thế chứ, thanh danh cả đời của tôi còn đâu a?

Tôi bắt đầu dĩ nói: "Lưu Tĩnh, cái mà chị đây gọi là yêu cầu tuyệt đối không phải như em nghĩ đâu, chị thề..." Tôi vẫn còn muốn biết quan hệ của em gái này với Hà Dịch à nha.

Đúng lúc này, Tần Hạo đột nhiên đứng dậy đi mở cửa.

Chuông cửa rõ ràng có vang đâu, anh ta đang làm cái trò gì vậy?

Mọi người không thể hiểu nổi nhìn anh ta soi mói, một giây sau khi cánh cửa vừa mở, tôi lập tức cảm thấy như gặp quỷ đầu thai. Hàn Lỗi, đó là Hàn Lỗi!

Mọi người nhìn thấy vẻ mặt Hàn Lỗi cười đến ôn nhu hướng tôi đi đến, cả đám liền hồi hộp chờ phản ứng của tôi.

Hàn Lỗi không đeo mắt kính, anh cười hết sức ôn nhu...thậm chí còn có chút kinh khủng nữa. Tôi kinh hồn bạt vía, da đầu hoàn toàn tê dại.

"Ha, chồng yêu. Trùng hợp ghê nha!"

Chương 18: Mẹ chồng tốt với mẹ chồng xấu

...cũng gay cấn không kém gì Xì Trum bắt nạt Gargamel.

Tôi đã bảo Tần Hạo làm sao có thể vô duyên vô cớ nhân lúc Tần Dương đang bôi thuốc cho tôi mà rời đi đâu, thì ra là anh ta đi mật báo ah? !

Thật tâm mà nhận xét, Tần Hạo quả nhiên là một đồng chí tốt, trung thành với cương vị công tác của mình, trung thành với sếp lớn, công tư rõ ràng, đối với Hàn Lỗi chỉ một không có hai, cũng ở dưới chỉ thị của Hàn Lỗi mà trở thành nhân tài trên mọi phương diện, lĩnh vực, cụ thể là biểu hiện chuyên nghiệp của anh ta khi "vô tình gặp gỡ" tôi và kỹ xảo "đâm bị thọc chọc bị gao" nhanh chóng của mình vv.. vv, vì thế tôi tin rằng, qua một thời gian nữa, Tần Hạo nhất định sẽ trở thành một kẻ kỳ tài hiếm có trong nhân loại.

Nếu không bà con nói xem, anh ta làm sao có thể chuyên nghiệp được như thế chứ, Hàn Lỗi rốt cuộc đã dạy dỗ anh ta như thế nào ah? TT^TT

Trừ Lưu Tĩnh ra thì mọi người tựa hồ đối với sự xuất hiện của Hàn Lỗi đều cảm thấy hết sức đương nhiên, không có quá nhiều phản ứng, hoàn toàn không giống tôi ban đầu vừa thấy anh, nếu không phải điều kiện không cho phép thì đã nhảy dựng lên khỏi ghế salon tìm chỗ trốn ngay rồi.

Hàn Lỗi vô cùng thân thuộc bắt chuyện với hai anh em nhà họ Tần và Cao Phàm Vũ, sau đó dưới sự giúp đỡ chủ động của mấy người này mà thuận lợi ngồi xuống bên cạnh tôi.

Khi không đeo kính Hàn Lỗi vẫn cứ tỏ ra vẻ ôn nhu vô hại lúc có đeo, nhẹ nhàng đem bàn chân bị thương của tôi đặt lên đùi mình, trong mắt thoáng hiện vẻ đau lòng, anh rũ mi mắt, đặt tay vào cổ chân tôi, nhẹ nhàng nói: "Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, thể hiện bản lĩnh mỹ nữ anh hùng một lần, đúng không?"

"Ừm..." Khẽ giãy giụa.

"Kết quả bị thương đúng không?"

"Dạ..." Ân nhần rên.

"Biết sai lầm rồi sao?"

"A! !! !!!" Thống khổ thét chói tai.

Người đàn ông thối này, mỗi lần hỏi một câu lại là một lần anh ấn mạnh vào cổ chân tôi, lực đạo nặng nhẹ tăng dần, đây rõ ràng là đang bạo hành, trước mặt mọi người bạo hành tôi nha? !!

Đột nhiên, thần sắc Hàn Lỗi trở nên lạnh lẽo, dùng thanh âm vô cảm nói: "Tối nay tạm thời giải tán, có chuyện gì ngày mai đến nhà tôi bàn tiếp, đến lúc đó đem theo cả cái tên kia nữa, biết rồi mau làm đi."

Sau đó, anh nhìn thấy mọi người gật gù tỏ vẻ đã hiểu xong, liền không khách khi đem tôi bế lên, gọi Lưu Tĩnh đang ngây ngơ ngốc nghếch như cũ rồi ba người hoa lệ "khởi hành" về phủ.

Sau khi về đến nhà, Hàn Lỗi lấy lý do chân của tôi không nên đụng nước, tiện thể thuận lý thành chương* xử lý giùm tôi vấn đề tắm rửa.

(*thuận lý thành chương: thuận theo lý thuyết, lời nói gần như đương nhiên, không cần phải bàn cãi nữa làm gì)

Về mặt anh tà mị xấu xa đem tôi cởi gần hết ở trong nhà tắm, cẩn thận tránh vết thương ở cổ chân ra, sau đó tỉ mỉ rửa sạch cơ thể tôi từ trong ra ngoài hai lần, đem kẻ vốn còn sót lại chẳng được bao nhiêu đậu hũ là tôi đây ăn đến một giọt cũng không dư thừa.

Bị Hàn Lỗi ôn nhu ôm trở về giường, tôi mở to hai mắt, giữ cho đầu óc thanh tỉnh chờ anh tắm vòi sen xong đi ra ngoài, lấy hiểu biết không mấy hoàn toàn của tôi về người này, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mình dễ dàng như vậy, tôi có dự cảm, đêm nay cả hai sẽ còn phải nói chuyện dài dằng dặc.

Quả nhiên, Hàn Lỗi chỉ quần quanh hông một cái khăn tắm, xoay mình đặt người lên trên thân tôi, vẻ mặt nhìn như là bất đắc dĩ hỏi thăm: "Cung à, em nói xem anh nên đem em trói vào rồi xử phạt, hay vẫn là nên hôn em nồng nhiệt thì hơn? !"

Hai mắt tôi xoay tròn, cân nhắc quyền lợi một chút, sau đó nghĩ cũng không nghĩ nhiều lựa chọn về sau, chủ động ôm cổ anh, vẻ mặt thâm tình cảm động, hoàn toàn là gian trá mà nhận lỗi, nói: "Anh yêu, cái gì cũng không cần nói, hôn em đi là được!"

Sự thật thì, sau khi xong việc, mệt mỏi mà vô lực nằm úp sấp xuống giường sau, tôi bị ai phát giác, thà lựa chọn về đầu còn hơn ah...

TT____TT

Trước tiên, chúng tôi rốt cục cũng đã được nhận thức rõ về Lưu Tĩnh, kỳ thực đây là một cô gái ngoan cố bảo thủ đến mức khiến người ta muốn một chương đánh bay cô nàng hai mươi lăm tuổi này đi cho rồi.

Mà chuyện tôi vẫn luôn muốn tìm hiểu thực ra là như thế này:

Lưu Tĩnh cùng Hà Dịch là hai chị em nhưng không có chung huyết thống. Bọn họ cùng nhau lớn lên ở cô nhi viện, cùng nhau được một gia đình nhận nuôi, tình cảm của hai người phát triển rất tốt, rất kỳ lạ. Sau khi lớn lên, Hà Dịch rốt cuộc cũng phát hiện được tình cảm mà mình đối với Lưu Tĩnh là tình yêu, nhưng khi đó cha mẹ nuôi bọn họ vì báo ân đã đem Lưu Tĩnh gả cho con trai của một bà năm xưa vì để tang chồng mà thủ tiết cho đến tận bây giờ, nghe nói đó là một phi công tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Có lẽ là vì ông trời có mắt, ách, không đúng, phải nói là ngày không gió không mây, trời cao đổ kị anh tài, khi Lưu Tĩnh cùng vị cơ trưởng này kết hôn, anh ta đột nhiên nhận được lệnh điều động bay khẩn cấp từ đơn vị, và thế là ngài cơ trưởng trẻ tuổi vô tội mới cưới vợ mà không thể động phòng này gặp phải tai nạn trên không, anh dừng ra đi. Người mẹ đáng thương, năm xưa vì để tang chồng mà thủ tiết, bây giờ còn mất đi cả đứa con quý giá, cho nên bà ta giận chó đánh mèo lên người Lưu Tĩnh, không những mắng cô là khắc phu còn thường xuyên dùng đủ mọi cách để hành hạ, ngược đãi con dâu mình. Lưu Tĩnh là một cô gái nào tàn*, cũng cho là việc đều tại mình, vì thế can tâm tình nguyện trở thành cái bao cho người ta trút giận, không bỏ đi cũng không hề oán hận mẹ chồng mình.

Hà Dịch vốn nghĩ nếu Lưu Tĩnh được gả vào nhà chồng thì sẽ buông tay để chúc phúc cho cô, nhưng mọi chuyện diễn biến thành như vậy, cậu ta muốn cứu Lưu Tĩnh ra ngoài, bất đắc dĩ cô nàng này lại cảm thấy như thế không tốt, mặc dù bản thân có tình cảm với Hà Dịch nhưng vẫn thủy chung không bỏ được mẹ chồng, liền phát thề, nếu không phải mẹ chồng mở miệng bảo cô đi, cô sẽ tuyệt đối không rời nửa bước.

(*nào tàn: nguyên văn là chết đầu óc, ta thấy gọi là nào tàn cũng không quá, cho nó gần gũi chút với mọi người=]])

Những lời trên là do Lưu Tĩnh trình bày, Hà Dịch bổ sung.

Đây chính là tiết mục em có tình mà chị có ý nha, tại sao cái cô Lưu Tĩnh ngực to mà não nhỏ này lại làm cho nó trở nên rối rắm phức tạp như thế chứ? !

Mọi người đang ngồi đều đồng loạt quăng về phía Hà Dịch ánh nhìn đồng cảm cùng bất đắc dĩ.

Cậu ta chỉ cười khở, toàn bộ tiếp nhận.

Lần tọa đàm này tổng cộng có tám người tham gia, trừ chủ tọa Lưu Tĩnh, chịu trách nhiệm bổ sung Hà Dịch, còn có tôi, Hàn Lỗi, Tần Hạo, Tần Dương, Cao Phàm Vũ, cùng với...mẹ chồng đại nhân của tôi.

Về phương diện chức vụ, tôi và Hàn Lỗi là chủ nhân trong nhà, cho nên ở tại chỗ; Lưu Tĩnh cùng Hà Dịch là nhân vật chính, cho nên cũng có chỗ; hai anh em Tần gia cùng Cao Phàm Vũ nghe lệnh Hàn Lỗi cũng đến góp vui, nhưng còn mẹ chồng tôi...bà vì sao lại ở đây ah? !

"A ha ha ha ha!" Mẹ chồng tôi che miệng cười duyên một tiếng. "Mẹ đây đến mượn cà vạt của tiểu tử thôi, vừa lúc đụng phải nên ngồi xuống nghe một chút thôi mà!"

Được rồi, sự thật chính là như vậy, mẹ chồng tôi đúng là tới mượn cà vạt của Hàn Lỗi. Nhắc đến tối hôm qua, vì để hoàn thành đại nghiệp sắc dụ cha chồng, mẹ tôi đem toàn bộ đàn bà con gái ở trong nhà đuổi ra khỏi một đêm, cho nên mới không tìm được đạo cụ thích hợp đem trối chồng, bà đành không ngại cực khổ chạy đến nhà chúng tôi tìm Hàn Lỗi mượn, đó chính là mượn cà vạt thuần túy thôi nha.

"Nếu không phải trời đã tối không mua được đồ, nếu không phải mấy đứa kia di truyền tính cẩn thận quá mức của cha nó, đem cửa phòng khóa chặt như tủ sắt thì mẹ có thể mở không được, còn phải mệt nhọc chạy đến chỗ này mượn đồ nữa...Mẹ thật sự là không bỏ được bước dùng dây nha- -" Mẹ chồng tôi còn cặn kẽ trình bày ra.

Gương mặt tuần tú của Hàn Lỗi méo mó, không dám nhìn mọi người, đặc biệt là "mẫu thân đại nhân" của mình, dù sao có câu việc trong nhà không nên để người ngoài nhìn thấy mà, không phải sao? !

Bất quá bây giờ điều quan trọng nhất không phải là cà vạt cùng mục đích của mẹ chồng tôi mà là giải quyết vấn đề tình cảm có thể phát triển thuận lợi hay không giữa Lưu Tĩnh và Hà Dịch mới đúng.

Mấy tiếng liền sau đó, mọi người thay phiên nhau cố gắng tẩy não Lưu Tĩnh, ách, là khuyên nhủ cùng phân tích ích lợi của việc cô ấy ở chung với Hà Dịch chứ, đó là điều tất yếu, tự nhiên ah.

Bất đắc dĩ cô nàng Lưu Tĩnh này trình độ chậm lụt cùng bại não đã đạt tới cảnh giới tiên nhân mất rồi, vô luận chúng tôi có tổn nước miếng, rất cổ bồng hòng nói như thế nào, cô nàng vẫn cứ kiên định "duy trì ý kiến của mình", không chút nào "thỏa hiệp".

Cho đến khi mọi người khuyên nhủ tới lần thứ ba mà vẫn bại trận như cũ, tôi cố nén nỗi vọng động muốn ném cô nàng này ra ngoài cửa sổ, nhìn lướt qua tất cả những người đang nằm bẹp trên ghế salon nghỉ ngơi, gồm có hai anh em Tần gia, góp thêm đủ số là Cao Phàm Vũ cùng Hà Dịch, sau khi trầm tư một chút, cuối cùng quyết định tung ra con bài chủ chốt của mình, nắm lấy cánh tay mẹ chồng, suy yếu nói: "Mẹ, đến lượt người lên rồi!"

Mẹ chồng tôi đầu tiên là nhìn chằm chằm Lưu Tĩnh, sau đó chân thành nói: "Tiểu Tĩnh à, cháu thật sự yêu Hà Dịch sao?"

Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi câu trả lời của Lưu Tĩnh, Hà Dịch lại càng khẩn trương hơn, không tự chủ được nắm chặt đầu gối của mình, dù sao thì Lưu Tĩnh cũng chưa từng bao giờ biểu lộ tình cảm của mình với cậu ta a.

Lưu Tĩnh thâm tình nhìn Hà Dịch, rốt cục gật đầu.

Mọi người cũng rồi rít thở phào nhẹ nhõm, đã bảo là nhà người ta chị có tình em có ý mà, chúng tôi khẩn trương làm cái gì chứ? !

"Thế thì, có phải hay không chỉ cần mẹ chồng cháu miện cho đi, cháu sẽ tiếp nhận Hà Dịch?" Mẹ chồng tiếp tục chân thành hỏi.

Lần này Lưu Tĩnh có chút do dự, cuối cùng khi mọi người đang cố nhìn xuống cái ý định muốn nhào tới ấn đầu cô nàng xuống thì người này cũng chịu dưới con mắt thâm sâu tình tứ của Hà Dịch mà khẽ gật đầu.

Thấy được cái gật đầu này, mẹ chồng tôi cười, vỗ ngực bảo đảm: "Thế thì chuyện còn lại không phải là quá đơn giản sao, cứ giao cho mẹ! Tối nay chúng tôi cùng tới Hồng Môn Yến* xem sao!"

(*Hồng Môn Yến là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc. Đó là bữa tiệc được tổ chức vào năm 206 trước CN ở Hồng Môn (ngoại thành Hàm Dương, kinh đô của nước Tần thời bấy giờ). Người tham dự có : Lưu Bang, Hạng Vũ là những người có vai trò lãnh đạo chống quân Tần, bữa tiệc này có ảnh hưởng sâu sắc tới khởi nghĩa nông dân cuối thời Tần và cuộc chiến Hán – Sở, nó được xem là gián tiếp thúc đẩy sự diệt vong của Hạng Vũ và sự thành công của Lưu Bang lập ra nhà Hán.

Điển tích Hồng Môn Yến nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang. Lưu Bang dù trải qua nhiều phen nguy hiểm nhưng cuối cùng đã an toàn thoát hiểm.

Hồng Môn Yên ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cớ hại người-theo chủ thích bên Mê trai đẹp Group)

Nhìn thấy vẻ mặt tự tin cùng dũng cảm của mẹ chồng, mọi người đều bị khuất phục, rồi rít dòng ánh mắt sùng bái ngấm bà.

Khi mọi người vẫn còn đang bận xúm xít xung quanh mẹ chồng để biểu đạt cảm xúc cùng sự sùng bái của mình, Hàn Lỗi liền ôm vai của tôi, vẻ mặt lão luyện nói: "Anh không phải đã nói là muốn chõ mõm vào chuyện người khác cần có thời cơ hay sao, bây giờ chính là lúc thời cơ đến đó."

Tôi hoài nghi nhìn anh, ngờ vực hỏi: "Anh vì sao muốn giúp Lưu Tĩnh chứ, không, phải hỏi là anh vì sao muốn giúp Hà Dịch hả?" Lấy hiểu biết không mấy hoàn toàn của tôi đối với người này, anh tuyệt đối không phải là kẻ thích giúp đỡ người khác đâu.

"Haha..." Hàn Lỗi cười đến thiếu chút nữa là hụt hơi, nói: "Nếu như anh nói là bởi vì anh cao hứng, nổi lòng tốt, tâm huyết dâng trào nghĩ muốn vui chơi một chút, thuận tiện giúp mấy người này, em tin sao?"

"..." Rất rõ ràng, tôi không tin.

Mà sự thật thì, Hà Dịch chính là mỏ vàng cùng đàn em kiêm cấp dưới của anh, thiếu niên trai trẻ kiệt xuất, tài năng như thế, vì lợi ích lâu dài, giúp nhà người ta giải quyết một chút vấn đề tình cảm thì có chỗ nào không được chứ? !

Buổi tối, mẹ chồng tôi tự tiện quyết định tổ chức Hồng Môn Yên ở nhà Lưu Tĩnh, lấy lòng trọng nghĩa cứu giúp bà già nhà đó cùng con dâu luôn thể.

Mẹ chồng độc ác của Lưu Tĩnh—mặc dù không mấy vui vẻ cho lắm, cũng không hiểu sao rõ ràng nhân vật chính vốn là tôi lại trở thành mẹ chồng của tôi nữa, nhưng mà căn bản vì lễ giáo cùng phép tắc nên bà ta chỉ còn cách giả mù sa mưa cười cười trên mặt, tính toán thầm ăn xong bữa này cả đời cũng sẽ không qua lại cùng chúng tôi nữa.

Ngồi vào chỗ xong, mẹ chồng tôi bắt đầu nở nụ cười dụ dỗ: "Haha, nha đầu Lưu Tĩnh này thật quả là có phúc, có thể có được một người mẹ chồng trẻ trung lại xinh đẹp như vậy, em cũng biết chăm sóc thân thể ghê nha!"

Bà cô này có lẽ là quá lâu rồi chưa được ai khích lệ như thế, gương mặt trát lên mấy cân phấn lót liền ửng đỏ, xấu hổ ngượng ngùng nói: "Nào có, nào có, chị đừng có đùa!"

Hai người đã tự động xưng hô chị em rồi sao =" =

Mẹ chồng tôi mặt không đổi sắc tiếp tục nói: "Em đừng khiêm tốn thế, xem dáng người em đầy đặn nõn nà, thân thể mềm mại, cho dù có mặc quần áo bó sát vẫn cứ mượt mà như thế, ngoại

trừ có chút nếp nhăn ra thì gương mặt em quả thật chính là không có tỳ vết, tinh xảo đến mức nhìn không ra là có trắng điểm, đúng là vu vật cực phẩm nhân gian nha..."

Cả đám người vô cùng bội phục nhìn công lực thâm hậu, mắt mở to nói lời bịa đặt* của mẹ chồng tôi, càng bội phục cái bà cô già nghe thấy lời ngon ngọt liền cười duyên đáng đến híp cả mắt kia hơn nữa.

(*cái này có thể gọi là "nói dối không chớp mắt" cũng không quá đâu ^^~)

Mẹ chồng tôi đã cô già dụ dỗ đến nỗi từng khúc ruột, vui vẻ tràn trề, hoàn toàn không biết trời đất là gì nữa, phấn vụn trên mặt liên tiếp theo những lần "cười duyên" mà lả tả rơi xuống, khi híp mắt lại cười thì những nếp nhăn càng mau đạt tới trình độ bóp chết con ruồi hơn, hình ảnh vô cùng kinh khủng, hãi hùng, khiếp sợ a. Thật quá bội phục định lực của mẹ chồng! Tôi muốn học hỏi lắm nha!

Đột nhiên, lời của mẹ chồng tôi thay đổi, chuyển sang nghiêm túc hỏi: "Em gái tốt, em tin tưởng vào vận mệnh cùng số phận không?"

Bà cô kia cũng nghiêm túc đáp lại: "Chị gái tốt, nói thật, kể từ sau khi con trai gặp nạn, em liền tin tưởng."

"Vậy em vì sao lại trói buộc Lưu Tĩnh chứ?"

"Vì em không cam lòng!"

"Việc gì phải khổ như thế chứ?" Mẹ chồng tôi đột nhiên lôi kéo tay bà cô, vui vẻ nói: "Em còn trẻ tuổi như vậy, tướng mạo đẹp ‘như hoa’, lại chỉ biết ở đây cùng với con dâu sống đời quả phụ, đáng giá sao?"

Bà ta không nói gì, nhưng nhìn ra được đã có chút dao động.

"Chị nói thật, tuổi thanh xuân của phụ nữ chúng ta cũng chỉ có ngần ngụi mấy chục năm mà thôi, nhìn em xem, em đã sống cô quả như thế biết mấy chục năm thanh xuân rồi? Chị cảm thấy thật đau lòng thay cho em, so sánh với cuộc sống hạnh phúc và tính phúc viên mãn của chị bây giờ, em thực cam lòng cho rằng trói buộc con dâu vào với mình là lựa chọn sáng suốt sao? !"

Bà cô rất rõ ràng đã bị nói trúng, vẻ mặt kích động nhìn chằm chằm vào mẹ chồng tôi.

Mẹ chồng tôi đột nhiên tới gần nói nhỏ bên tai bà cô ấy, thanh âm rất nhỏ, nhỏ đến mức chúng tôi cố gắng căng tai nghe lên mà cũng không thể, chỉ thấy mặt bà ta càng lúc càng hồng, ánh mắt cũng mỗi lúc một sáng hơn.

Rốt cục, dưới sự tẩy não của mẹ chồng tôi, bà cô già lộ ra nét mặt ôn nhu ngàn năm mới thấy, nói với Lưu Tĩnh: "Chúng ta cùng tự đi kiếm tìm hạnh phúc riêng của mình đi thôi!"

Cuối cùng, hai người phụ nữ cười cười xán lạn, hai người phụ nữ khác thì ngu ngốc thộn mặt ra nhìn

Tẩy não thành công sau, tôi chống nạng tiến mẹ chồng xuống lầu, nhìn không được hỏi bà một chút xem rốt cục đã nói những gì bí mật với bà cô già ban nãy.

Mẹ chồng tôi nhếch môi, cười nói: "Cũng không có gì, mẹ chỉ bảo nghe nói ở chỗ nông thôn nơi bà ta ở, có một người đàn ông si tình đợi bà ấy hơn phân nửa cuộc đời mà không chịu lập gia đình, vẫn như cũ chờ đợi mà thôi! !!"

Khóe miệng của tôi co quắp: "Bà ta tin sao?"

"Con nói xem? !"

Rất rõ ràng, bà cô ấy đã tin là thật.

"Cái kia...thật sự có người đàn ông si tình như thế tồn tại sao?"

Mẹ chồng tôi nở nụ cười đắc ý khi trò đùa dai được thực hiện, nói: "Ai mà biết được! Mẹ cũng không có đi qua chỗ nông thôn nơi bà ấy sống, chẳng qua chỉ ‘nghe nói’ mà thôi. Ha ha ha ha..."

"..."

Thì ra, phúc hắc cũng có thể di truyền.

Chương 19: Là vợ chồng cần có nạn cùng chịu

Hàn Lỗi nói:

Ký một tờ giấy xong, bà cô già đi tìm tình yêu của mình, Lưu Tĩnh được tự do, Hà Dịch cười đến u mê ngây ngốc, mọi chuyện cứ thế mà viên mãn.

Người mẹ chồng có ước mơ và khao khát tình yêu thì chuyện gì cũng làm được, bà ta đem phòng ở cho Lưu Tĩnh, dĩ nhiên, tiền thuê nhà sau này Lưu Tĩnh tự chi trả, cho nên Hà Dịch thuận lợi chuyển đến sống cùng, thành hàng xóm của chúng tôi.

Thu hoạch của tôi cũng không nhỏ, kết bạn thêm được với hai cậu trai trẻ, chính là đầu trọc cùng bờm sư tử, ách, phải gọi là Tần Dương cùng Cao Phàm Vũ mới đúng.

Tần Hạo vẫn trung thành tuyệt đối với Hàn Lỗi như cũ, làm việc cẩn trọng, lúc cần thiết luôn luôn xuất hiện đúng lúc, kịp thời, hoàn toàn phát huy được tiềm năng chưa được khai phá của bản thân.

Hàn Lỗi thì vẫn như thế, lúc nào cũng đeo cái mặt nạ ôn nhu hiền lành đi lừa gạt thiên hạ làm theo ý mình, được hưởng không tự do sung sướng cùng an nhàn.

Mọi chuyện đều phát triển theo chiều hướng hết sức tốt đẹp, tạo nên cảnh tượng nhất nhất hài hòa, nhưng mà, trái đất vẫn quay đều, cuộc sống vẫn cứ thế mà trôi qua.

Hôm nay, Hàn Lỗi đột nhiên dậy sớm, chủ động nhận lấy trách nhiệm nặng nề là chuẩn bị bữa sáng cho cả hai, và tuân theo chân lý "trẻ con dậy muộn luôn có đồ ăn sáng để dùng", tôi vô cùng thư thái ngủ no nê, hưởng thụ sự phục vụ của anh.

Đồ ăn chính là cháo hải sản mà tôi thích nhất nha.

Khi hai người đang an tĩnh ăn được lưng bụng cháo thì Hàn Lỗi đột nhiên nghiêm túc nhìn tôi, dùng giọng điệu hết sức chân thành nói: "Cung à, chúng mình là vợ chồng đúng không? !"

Tôi bị biểu tình nghiêm túc của anh lây nhiễm, vì thế xúc động ngừng lại bàn tay đang muốn tiếp tục múc cháo, chân thành không kém nói: "Đó là điều dĩ nhiên."

"Cho nêm..." Anh tiếp tục nói: "Là vợ chồng sẽ phải có nạn cùng chịu đúng không?"

Tôi nhú mày, nghiêng đầu bốn mươi lăm độ hồ nghi xem xét anh, chậm rãi nói: "Sau đó?"

"Sau đó.. chúng ta sẽ cùng đi dự một bữa tiệc, được không? !"

Thì ra là không có bạn gái để tham dự tiệc a, còn làm bộ nói có nạn cùng chịu, khoa trương quá đi thôi.

"Nếu như em nói em không muốn đi?"

"Ha ha..." Hàn Lỗi đột nhiên cười phá lên, cười đến mức đáng ghét... "Đừng quên, anh là tổng tài đấy! Người lãnh đạo trực tiếp của em, sao? !"

"..."

Được rồi, được rồi, Lão Đại anh là lớn nhất.

"Vậy em phải mặc cái gì đi bây giờ?" Bởi vì đây là lần đầu tiên tôi theo anh tham dự một bữa tiệc cho nên liền khiêm tốn hướng anh lãnh giáo vấn đề quần áo một chút.

"Ừm... bình thường thì..." Anh trầm tư, nghiêng đầu suy nghĩ. "Hay là mặc váy xem sao..."

Miệng của anh hơi động, thanh âm rất nhỏ, tôi giống như nghe thấy được sau đó mấy chữ "mặc váy tương đối dễ dàng..." thì phải.

Cuối cùng, tôi vẫn là lựa chọn một chiếc váy màu đen kiểu dáng đơn giản phóng khoáng, áo sơ mi trắng đi cùng chân váy đen dài đến đầu gối, bó sát quanh hông, lộ ra hai chân thon dài, thoát nhìn vô cùng khí chất mà cũng không kém phần gợi cảm.

Tôi hết sức thỏa mãn nhìn ngắm bộ dáng của mình, tuy nhiên vẻ mặt của Hàn Lỗi lại có chút quái dị, giống như là không hài lòng cho lắm, kiểu như muốn tôi đổi quần áo đi mà lại chịu đựng không thốt ra thành lời, cuối cùng liếc mắt nhìn coi như không xảy ra chuyện gì, lôi kéo tôi ra cửa.

Gần đây Hà Dịch rất thích cười, mặc dù bình thường cậu ta cũng hay cười nhưng bây giờ trong nụ cười ấy từng giây từng phút luôn tràn ngập tình cảm, thỏa mãn cùng đặc ý.

Mỹ thiếu niên như cậu ta, cho dù không cười cũng tràn ngập nụ cười, hôm nay còn cười lộ ra cả hàm răng trắng sáng chói với mong muốn mọi người cũng được hưởng hạnh phúc không dễ có được như mình

Ý đồ mặc dù tốt, nhưng vấn đề là các mỹ nữ cùng chị em phòng thiết kế không giống cậu ta a, ngoại trừ việc ngửa mặt kêu trời gọi đất, than vãn không thôi thì chính là hô lên ầm ỹ, anh có còn muốn đám sư tử đã kết hôn, chưa kết hôn, đã có bạn trai và chưa có bạn trai này sống hay không đây? !

Cậu thiếu niên đẹp trai này hiển nhiên không hề lo lắng bọn họ sống thế nào, vẫn tiếp tục duy trì nụ cười gặp ai cũng trưng ra, hơn nữa hề cứ gặp tôi là uy lực của nụ cười này càng tăng lên gấp bội, không có biện pháp, ai bảo tôi là ân nhân của cặp tình nhân này chứ.

Hà Dịch là một đứa trẻ tốt, rất biết cách báo ân, trừ việc đối với tôi mỉm cười thăm hỏi ra thì còn rất chân chó chằm trà rót nước, không chút nào giữ lại, kính dâng tài năng sáng tạo cùng năng lực sáng tác của mình, chủ động cùng tôi chia sẻ công việc, để cho kẻ có cuộc sống gia đình đang bình ổn trôi qua, dễ dàng thoải mái là tôi này càng thêm thư thả ngàn lần.

Chúng chị em mỹ nữ nhìn thấy sự hài hòa phối hợp của tôi và cậu trai trẻ thì không nhìn được rồi rít âm thầm rỉ tai nhau, cuối cùng nghiêm túc cho ra một kết luận phủ đầu với uy lực công kích không hề bé nhỏ: Hạ Anh và Hà Dịch có gian tình!

Đối mặt với suy nghĩ huyền hoặc tự cho mình là đúng này của mấy bà cô, tôi cùng với Hà Dịch chỉ nhìn nhau cười một tiếng, tiếp tục làm việc của bản thân, dù sao thanh giả tự thanh*, bọn họ thích nghĩ thế nào thì cứ việc nghĩ thế đấy đi. Dù sao có người biết rõ nguyên nhân chân chính là được rồi, ít nhất việc này tôi biết, Hà Dịch biết, quan trọng nhất là Hàn Lỗi cũng biết, như vậy là đủ.

(*thanh giả tự thanh: nguyên gốc câu này là ‘thanh giả tự thanh, tục giả tự tục’, có nghĩa là trong sạch tự mình biết, ô uế tự mình hay. Câu này chuẩn ^^~)

Nhờ phúc đức của Hà Dịch bảo bối, tôi đã có thể dễ dàng tan ca sớm, cùng Hàn Lỗi tay trong tay tham gia bữa tiệc.

Nếu nói đến việc tham dự một bữa tiệc, theo tôi hiểu thì đó chính là cùng với tổ hợp các "Tiểu thư và mấy lời" mà thành công trong công việc, tính chất này không sai biệt lắm, gặp mặt, tiếp xúc, bồi chuyện, bồi ăn, bồi uống, tục xưng gọi là "ba theo

Đi tới trước cửa nhà hàng, tôi rất dễ dàng kết luận đây chính là một nơi cấp cao, dù gì thì mấy ngôi sao kia cũng không phải tự nhiên mà phát sáng nha.

Bên trong trang trí hết sức phong cách, có một hàng lang thật dài, gấp khúc, chính giữa có ao cá với những hòn non bộ, xung quanh là những rừng trúc xanh mướt, con đường nhỏ rải đầy đá sỏi, khung cảnh hết sức êm đềm, thanh thản. Phục vụ dẫn chúng tôi rẽ trái rẽ phải, đi đến tận cùng mới dừng lại trước cửa một gian ghé lô*, bởi vậy có thể thấy rằng, đây là một gian ghé lô rất rất bí mật.

(*ghé lô: cái này khá phổ biến trong ngôn tình hiện nay, theo ta được biết thì đó là một gian phòng bao theo kiểu Nhật, cái kiểu các nàng xem phim là biết đó, có cửa kéo này, bàn ghế cùng trang trí theo phong cách Nhật, mà theo đoạn tả cảnh trên ta nghĩ chắc cũng là một nhà hàng kiểu Nhật á. Ta chỉ biết thế thôi, ai hiểu rõ hơn xin hãy chỉ giáo nhé >" <, vì không hiểu lắm nên ta không dám thay~~~)

Người phục vụ cung kính kéo cửa, ngay lập tức đập vào mắt tôi chính là cảnh tượng "Hồng Lô Mộng" điển hình: mấy người phụ nữ vây quanh một người đàn ông, mà không ngoa thì chính là phiên bản "một chú lùn và bảy nàng Bạch Tuyết" , bởi vì bọn họ vừa đúng là tám người.

(="=)

Vấn đề là cái người đàn ông kia...ách, sắc thì thôi bỏ đi, dù sao lão thâm thối tôi không nhìn, vóc người thì như Địa Trung Hải, mắt ti hí như hạt đậu, mũi đỏ như cà chua, môi dày như chuối luộc, tay chân như móng heo, bụng thì trương phềnh, xem qua là biết bên trong toàn bia rượu chứ đâu.

Tôi cố nén xúc động muốn cười ầm lên của mình, yên lặng để Hàn Lỗi kéo vào bên trong phòng.

"Lý tổng, ngại quá, chúng tôi tới muộn." Hàn Lỗi buông tay tôi, vươn người về phía trước bắt tay với Lý tổng, cũng khách sáo hàn huyên vài câu, trưng ra cái mặt nạ đầy tính nhân văn và nho nhã.

Lý tổng giống hệt như thế, chìa ra cái móng heo của mình cùng Hàn Lỗi trò chuyện, lảm nhảm vài câu: "Nào có, nào có, là tôi đến sớm thôi..." Lời nói dối trá, chẳng qua cái cặp mắt hạt đậu kia vẫn cứ không ngừng len lén ngó về phía tôi thì phải.

Hàn Lỗi cũng chú ý tới tầm mắt của lão, cho nên không để lại dấu vết dời chuyển thân mình cao lớn của anh, vừa lúc ngăn trở tầm mắt hạt đậu trong phạm vi tối đa, dùng thanh âm khách khí nghe không ra tình cảm nói: "Đây là nhà thiết kế trực thuộc công ty của chúng tôi, Hạ tiểu thư."

Nghe vậy, Lý tổng khấn cấp vươn móng heo, chờ cùng tôi nắm tay, chẳng qua là Hàn Lỗi vẫn cản trở trước mặt khiến lão có chút không hiểu cho lắm, cho nên dần dần lộ ra vẻ cười thô tục không chút thuần khiết mà vẫn cho rằng chỉ có mình mới biết lý do của nó.

Vì lễ phép, tôi đành đẩy đẩy Hàn Lỗi, khó khăn vươn tay của mình chủ động cầm lấy cái móng heo kia.

Lý tổng phát huy quái lực gạt bỏ Hàn Lỗi, tiến tới trước gót chân tôi, dùng con mắt hạt đậu nóng rực nhìn tôi, bờ môi khô gợt đầy như tường thành lúc mở lúc đóng.

Tôi nhìn môi của anh, không nhìn được âm thầm đồ mờ hôi dưới đáy lòng, may mà chúng tôi là người Trung Quốc, chào hỏi không cần hôn vào mu bàn tay, nếu không bị cái môi kia hôn vào, tôi sẽ phải nghiêm túc suy nghĩ xem rốt cuộc có nên hay không chém đứt cái bàn tay bị nó "làm bẩn" mất.

Lý tổng vẫn tiếp tục dùng móng heo mùi phần nung núc thịt nắm tay của tôi, không có ý định buông khỏi, dường như muốn nắm đến thiên trường địa cửu, biển cạn đá mòn, cho đến khi nụ cười của tôi có chút méo mó vặn vẹo, Hàn Lỗi đột nhiên đặt tay vào bàn tay đang nắm "thật chặt" của hai người chúng tôi, cười cười nói với Lý tổng: "Chúng tôi cứ đứng thế cũng không tiện, không bằng ngồi xuống xem sao?"

Nụ cười của Hàn Lỗi tản mát ra hơi thở nguy hiểm, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói cũng lạnh không kém, Lý tổng bị lạnh đến phát run, theo bản năng thả tay tôi ra, sắc mặt có chút quái dị mời chúng tôi ngồi xuống.

Bởi vì là nhà hàng phong cách Nhật cho nên chúng tôi ngồi ở trên những tấm đệm đã được trải sẵn, việc này đối với người mặc váy như tôi mà nói, có thể duy trì được tư thế ngồi ưu nhã là một việc có tính khiêu chiến hết mức.

Thừa dịp phục vụ bùng thức ăn lên, Hàn Lỗi nhìn cũng không thèm đã đem tay tôi bỏ vào lòng bàn tay mình, chính là cái tay vừa bị móng heo tập kích, dùng sức xoa xoa như muốn trừ độ

Tôi cười cười nhìn anh, mặc dù lực đạo của người này khiến tôi có chút đau nhưng vẫn không ngăn cản, so sánh với cái móng heo đầy thịt kia, xem ra tay của Hàn Lỗi nhà tôi vẫn là thoải

mái nhất nha.

Đám đàn ông có vẻ rất thích nói chuyện làm ăn trong khi đang dùng cơm.

Chỉ thấy một bàn thức ăn ngon vừa mới được đem lên, hai người đàn ông tại chỗ liền lập tức thay đổi thành vẻ mặt nghiêm túc khi đang làm ăn, đem những người phụ nữ giống như là dư thừa như chúng tôi đẩy bỏ lại, hoàn toàn không thèm ngó đến một lần.

Không nhìn đến mấy người đàn ông mất hứng ấy nữa, tôi cùng với bảy cô nàng ăn mặc phong cách, to gan lớn mật kia ăn uống chuyện trò, xem ra đàn ông nói chuyện làm ăn, đàn bà hưởng thụ mỹ thực mới đúng là vương đạo, là lựa chọn thông minh a, bởi thế có thể thấy được, chúng tôi đây chính là những cô gái thông minh rồi.

Đúng lúc tôi đã ăn nó được tám phần, việc buôn bán của cánh đàn ông cũng đã gần xong xuôi, hai người nâng chén cạn ly, một ngụm uống cạn, coi như là ăn mừng sau buổi thảo luận ban nãy.

Một chén lại một chén, không khí nghiêm túc dần dần bị quét sạch, mùi vị bất lương và mờ ám dễ dàng tiến vào thay thế.

Bảy mỹ nữ ăn no bắt đầu tiếp tục công việc lúc trước, rồi rít trung ra tất cả vốn liếng bản thân tới lấy lòng Lý tổng, mời rượu kính rượu, trêu chọc đùa bỡn, mập mờ đụng chạm sờ mó, dụ dỗ cho lão tôi vui vẻ, thỏa mãn vô cùng.

Dĩ nhiên, một người đàn ông thì không thể dùng hết bảy người đàn bà để hầu hạ được, cho nên còn dư lại tới mấy cô gương mặt xinh đẹp ma mị, chủ động nhích tới gần Hàn Lỗi, lấy cớ mời rượu mà trêu chọc, câu dẫn anh.

Hàn Lỗi nhất nhất cảm ơn, ôn nhu cười nói: "Không nên, tôi thích thứ mình mang đến hơn, mọi người cứ làm việc của mình đi."

Giọng nói tuy nhẹ nhưng ý tứ thì sáng tỏ kiên định, không chút mị mòi: đừng có làm phiền, chiều cô tốt chủ nhân của các cô là tốt rồi. Cho nên những cô nàng đó thông minh quay về rồi rít lấy lòng Lý tổng.

Tôi nhìn nụ cười của Hàn Lỗi, đột nhiên hiểu, thì ra là người này tìm tôi tới làm bia đỡ đạn nha.

Tôi ngồi cùng Hàn Lỗi ở một bên an tĩnh ăn cơm, Hàn Lỗi cũng đã bàn bạc xong xuôi với Lý tổng nên anh rất lãnh đạm, cơ hồ không thèm nhìn lão lấy một cái.

Lý tổng cũng không thấy chuyện này có chỗ nào không ổn, vẫn cứ chơi đùa mặc sức phóng túng như ở nơi không người, chỗ này cùng một em uống chén rượu, chỗ kia lại cùng em khác ngân nga, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn một ngụm, rồi sờ cái bắp chân trắng tròn một chút.

Thấy một màn này làm cho tôi không khỏi mở rộng tầm mắt, người đàn ông đó cũng không khỏi quá rộng rãi đi, coi hai người chúng tôi là không khí chắc? Mà không, tôi vẫn bội phục nhất là đạo đức nghề nghiệp của mấy tiểu thư kia mới đúng, thật sự quá chuyên nghiệp, quá cao siêu, có thể bình thản đối diện với khuôn mặt mà tôi hận không thể đem ngũ quan bóc ra ném xuống mặt đất kia a.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Hàn Lỗi vang lên, anh lễ phép cúi đầu với chúng tôi, đi ra khỏi phòng tiếp điện thoại.

Thấy thế, Lý tổng lập tức rút ra một xấp tiền nhét vào từng cái cổ áo thấp ngực của mấy cô nàng kia, thuận tiện sờ soạng một chút, sau đó, hấn di động thân thể đầy thịt của mình, nhanh chóng đứng dậy ngồi vào vị trí của Hàn Lỗi, động tác lại hết sức nhẹ nhàng, hết sức thần tốc ngoài dự tính của tôi.

Đầu tiên, lão rót cho tôi cùng mình một ít rượu, cầm lấy chén mê đắm nhìn tôi cười nói: "Hạ tiểu thư thật là mỹ lệ mê người, mời cô một chén."

Mặc dù ánh mắt của lão khiến tôi rất không thoải mái nhưng vẫn lễ phép duy trì nụ cười, đáp lễ lại: "Nào có, nào có, Lý tổng thật là khách khí quá!"

Chén rượu của cả hai chạm nhẹ vào nhau, cùng ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch.

Đặt chén rượu xuống bàn, Lý tổng bắt đầu không ngừng dựa gần vào tôi, tôi thì không ngừng lùi lại phía sau.

Nhìn ngũ quan phối hợp một cách thần kỳ kia, tôi thật sự rất rất muốn nói với lão, lớn lên xấu xí không phải là do lão sai, nhưng mà lớn lên xấu xí còn có tâm địa bản thủ thì là do chính lão không đúng rồi

Lý tổng không nhìn ra khuôn mặt tươi cười có chút lúng túng của tôi, nhếch mép cười gian, thô tục nói: "Hạ tiểu thư, bỏ Hàn tổng, theo tôi, thế nào?"

Tôi cau mày, xem ra cái lão sắc quỷ này đem tôi ngộ nhận thành tình nhân của Hàn Lỗi rồi, tưởng ai cũng giống mình chắc, tức chết tôi mà.

Tôi ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Lý tổng có phải hay không đã hiểu làm cái gì?"

"Đừng giả bộ nữa, tôi có nhìn thấy hai người nắm tay nhau bước vào." Lý tổng đắc ý nói.

Hừ! Nắm tay nhau là phạm pháp sao, kẻ nào qui định tôi cùng Hàn Lỗi nắm tay thì chính là tình nhân chứ? !

Thật sự là quá vũ nhục người khác, đúng lúc tôi đang nghĩ xem nên đánh trả tên này thế nào,

móng heo của lão đột nhiên vọng tưởng ý đồ tập kích bắp đùi của tôi.

Đúng vào thời khắc chỉ mảnh treo chuông kia, Hàn Lỗi vô thanh vô tức* xuất hiện sau lưng chúng tôi, lạnh lùng nói: "Nếu tay của ông dám đụng vào bắp đùi của cô ấy, ngày mai tôi lập tức sẽ cho ông hưởng thụ tư vị từ thiên đường ngã xuống địa ngục là như thế nào."

(*vô thanh vô tức: im lặng, không tiếng động)

Hai người chúng tôi bị lời cảnh cáo lạnh lùng này làm cho sợ hết hồn, Lý tổng ngượng ngừng thu tay lại, bồi hồi nói: "Cũng không phải chỉ là vui đùa một chút thôi à? Vì một con đàn bà, đáng giá lắm sao? !"

Ánh mắt Hàn Lỗi càng thêm lạnh như băng, lông mày tuấn tú nhăn lại, khóe miệng cong lên: "Vấn đề ở chỗ, cô gái này là người phụ nữ của tôi!"

Lúc này, ngay cả kẻ ngu ngốc cũng nhìn ra được là Hàn Lỗi không nói đùa, Lý tổng tất nhiên cũng có thể thấy rõ, cho nên lão rất chân chó hướng tôi nói xin lỗi, còn tự phạt mình một chén rượu, sau đó tiếp tục cùng mấy cô gái kia chơi mấy trò mang chút ít tư vị màu sắc.

Hàn Lỗi vô cùng tức giận, ngay cả chào hỏi cũng không thèm kéo tôi ra khỏi phòng, một đường không nói câu nào đi tới đến tận lúc ngồi vào trong đó.

"Thật xin lỗi." Hàn Lỗi đột nhiên hạ giọng nói với tôi. "Anh không biết là chuyện sẽ thành như vậy, bởi vì đây là lần đầu tiên tham gia loại bữa tiệc cần dẫn theo bạn gái như thế này, nếu như anh biết được hần là kẻ sắc lang như thế, anh chẳng những không dẫn em theo, còn không hợp tác cùng hần ta, khiến em bị lãng nhục như vậy, thật sự xin lỗi. "

Vẻ mặt Hàn Lỗi rất chân thành khiến cho tôi có chút không quen và kích động nho nhỏ.

Tôi lôi kéo cánh tay anh, cọ đầu chà chà làm nũng, cười nói: "Chuyện vẫn chưa đến mức quá là nghiêm trọng mà, hơn nữa trước đó anh cũng không biết hần là người như thế a! Và lại, chúng mình là vợ chồng, có nạn cùng chịu nha, may mà anh dẫn em theo, bằng không đám đàn bà trong kia chả đem anh lột ra ăn sống nuốt tươi luôn ấy chứ."

Nói xong, tôi bĩu môi hừ hừ hai tiếng, có tôi ở đó mà đám phụ nữ kia vẫn làm càn như vậy, nếu mà tôi không ở đó thì...

Dĩ nhiên, tôi rất là tin tưởng Hàn Lỗi, nhưng nghĩ đến anh sẽ bị ánh mắt của những cô gái kia đùa giỡn trên chóc liền cảm thấy rất không thoải mái.

Lực chú ý của Hàn Lỗi rất nhanh bị tôi dời đi, anh cười cười hôn tôi, giúp tôi thắt chặt dây an toàn xong, cười xán lạn nói: "Chúng ta cũng đừng tức tối nữa làm gì, dẫn em đi chỗ tốt thôi!" Dứt lời còn nghịch ngợm nhìn tôi nháy mắt mấy cái.

Nơi tốt a...

Đó rốt cuộc là chỗ nào chứ?

Chương 20: Một người phiền não, cả nhà khuyên can

Sự thật chứng minh, phúc hắc (xấu tính) thật sự>

Nhìn nơi trăm phần trăm dùng để tiêu khiển trước mắt, tôi co giật khóe miệng, cất tiếng: "Chỗ tốt? !"

Hàn Lỗi nhướn mày, khóe miệng cũng cong lên, cười đến là tà ác: "Dĩ nhiên, chẳng lẽ em không cảm thấy thế sao?"

Thật xin lỗi, nhưng tôi thật sự không cảm thấy như vậy đâu.

Nơi này tôi rất quen thuộc, có thể nói là muốn quên mà không được, bởi vì...cái chỗ này, không phải đâu xa, chính là quầy rượu nơi tôi gặp gỡ Hàn Lỗi lần đầu tiên, nhờ phúc của nó, tôi còn có thể gả cho một người đàn ông nhìn như cực phẩm nhưng kỳ thật phúc hắc không ai bằng.

Hàn Lỗi nắm tay tôi rất chặt, đẩy cửa bước vào, bên trong vẫn náo nhiệt như cũ, tiếng người cười nói vang lên ồn ào không ngớt.

Âm nhạc trước sau như một vẫn to đến đỉnh tai nhức óc, động tác của cô vũ công trên đài thì càng lúc càng vong tình, bốc lửa, hết sức kích thích, nam nữ bên dưới cũng rồi rít kìm lòng không nổi mà đong đưa thân thể theo tiếng nhạc, thư giãn, giải tỏa áp lực của bản thân, hưởng thụ cuộc sống.

Tối nay có rất nhiều người đến, gần như là dán lẫn nhau mà đi, Hàn Lỗi phải nắm tay tôi thật chặt để tôi khỏi bị cơn sóng người cuốn mất, vô cùng là phí sức nha.

Rốt cục chen rồi lại chen, Hàn Lỗi cũng có thể thuận lợi kéo tôi lên cầu thang, bước tới góc trong cùng của lầu hai, đây là lần đầu tiên tôi lên lầu cho nên cảm giác khá mới mẻ, thích thú, dù sao tôi cũng mới tới nơi này lần thứ hai thôi mà.

Dưới ánh đèn mập mờ lúc sáng lúc tối, tôi phát hiện lầu hai thì ra cũng có phòng KTV*, hơn nữa càng đi vào trong, tiếng nhạc càng nhỏ dần.

(*KTV: Karaoke Television)

Đến căn phòng trong cùng, Hàn Lỗi mới vươn tay đẩy cửa ra, chúng tôi lập tức trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, nhìn kỹ xem nào, chà, nhân số bên trong không ít, những khuôn mặt cũng quá là quen thuộc.

"Ai dà! Con dâu ngoan! Mau tới ngồi bên cạnh mẹ đây này!"

Đã hiểu chưa, không sai, chính là thanh âm của mẹ chồng tôi, mà bên trong không phải là ai khác xa lạ, chính là toàn bộ thành viên trong Hàn gia, trừ bỏ chị dâu cả Tô Nguyệt Nghiên không biết vì sao vắng mặt.

Tôi nghe lời, buông tay Hàn Lỗi ngồi xuống bên cạnh mẹ chồng, sau đó nhanh chóng phát hiện nhân vật chính tôi nay chính là anh lớn Hàn Ti.

Muốn hỏi tôi vì sao mà biết được hả? Hà hà, rất đơn giản, bởi vì anh là người duy nhất ngồi giữa a.

Đúng, Hàn Ti ngồi ở chính giữa, bên tay phải của anh chia ra là anh hai Hàn Vũ, em út Hàn Tuệ, chị cả Hàn Mẫn cùng với chồng là Quan Dịch, tay trái của anh thì là cha chồng tôi, mẹ chồng, rồi đến tôi và Hàn Lỗi.

Lần này kiểu gì cũng giống đại hội gia đình, có điều không khí này...hình như có chút quái dị.

Phòng bao này cách âm khá tốt, gần như không nghe thấy được những tiếng âm ỉ dưới lầu, mọi người rồi rít chọn những ca khúc mà mình thích, không phải là lấy ra hát mà là lấy ra làm bối cảnh âm nhạc trong lúc nói chuyện phiếm, ai cũng vừa cười vừa nói, chỉ có mỗi Hàn Ti là cô độc một mình uống rượu giải sầu, vẻ mặt có ảo não, có hối hận, thống khổ, xung quanh như đang chìm vào trong bóng tối âm trầm vậy.

Tôi dò xét cẩn thận, nhìn ngắm bốn người đàn ông nhà họ Hàn, phát hiện thì ra bọn họ khá là giống nhau, cha chồng tôi dù sao cũng là công thần chủ chốt sáng tạo ra mấy người nên hết sức cao lớn tuấn lãng, có lẽ vì tuổi tác đã cao nên thoát nhìn ông rất ấm áp, ôn hòa, nhưng khí phách thì vẫn tồn tại khiến người khác khó lòng bỏ qua được; khí chất của Hàn Ti càng giống ông hơn, quả thật là ôn văn nho nhã, ưu tú mê hồn; Hàn Vũ trông qua như công tử phong lưu bất cần đời, cả ngày treo lên mặt nụ cười không hề đứng đắn nhưng lại được mọi người yêu thích đến bất ngờ; còn Hàn Lỗi, hừ, căn bản chính là một con hồ ly khoác da dê chứ còn gì nữa.

Khi tầm mắt của tôi qua lại giữa mấy người này, vừa nhìn đến cha chồng thì đột nhiên khuôn mặt của liền đỏ ửng lên, tư tưởng hết sức không thuần khiết, ảo tưởng đến hình ảnh cha chồng bị mẹ trói cứng ở trên giường, sau đó...

A! Xấu mặt quá!

Nhìn kẻ từ lúc chúng tôi tiến vào vẫn không ngừng uống rượu giải sầu-Hàn Ti, anh đã chuyển từ chén sang chai, trực tiếp cầm lên tu ừng ực, tôi rót cuộc không nhìn được quay sang hỏi mẹ chồng: "Đã xảy ra chuyện gì vậy? Chị dâu đâu mẹ?"

Nghe được hai chữ "Chị dâu" từ miệng tôi, thân hình cao lớn của Hàn Ti hơi cứng lại một chút, một giây sau liền ra sức uống rượu hơn.

Mẹ chồng tôi nhìn Hàn Ti hừ lạnh một tiếng, quay đầu cười nói với tôi: "Bị cái tiểu tử ngu ngốc này chọc cho ghen lên, lại còn không nghe được lời giải thích nên bỏ về nhà mẹ đẻ rồi còn đâu!"

"A?" Tôi có chút bất ngờ khi nghe vậy.

Mẹ chồng lại hảo tâm, tiếp tục giải thích: "Thật ra thì đây đều là do thằng nhóc đàn này tự tìm, căn bản là chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân thấp đèn, mình cùng tình nhân cũ vừa nói vừa cười nhưng lại không cho người ta cùng mỗi tình đầu ăn một bữa cơm, nhìn xem, ghen lên là nói năng hàm hồ, thế là tiểu bạch thủ của chúng ta thấy thế ghen tị, tức giận, rồi bốc hỏa, bỏ nhà ra đi. Thật ra thì tên này tái phạm rồi tái phạm không biết bao nhiêu lần rồi, chúng ta còn lén đánh cược xem khi nào thì tiểu bạch thủ sẽ bộc phát, không nghĩ tới con bé giỏi nhìn như vậy, mãi đến hôm nay mới vùng lên, cho nên kẻ đánh cược tiểu bạch thủ sẽ không phản kháng là Hàn Vũ phải mời khách!"

Nghe lời mẹ, Hàn Vũ nhìn Hàn Ti bĩu môi đầy đáng thương, ai oán nói: "Thiếu em nên anh mới thành như vậy chứ sao, kết quả kia, chẳng những làm người ta thất vọng, còn hại em phải tiêu pha bao mọi người, anh phải đền em đi!"

Lúc này, Hàn Ti lại tìm rượu uống nhưng chỉ chụp được trống không vì cha tôi đã ra tay, đoạt lại chai rượu của anh, nhàn nhạt nói: "Đừng lãng phí rượu ngon."

Hàn Tuệ vẻ mặt nhìn có chút hả hê nói: "Hối hận rồi sao, hối hận đến đứt ruột đứt tóc cũng không làm được gì, đáng đời anh!"

Hàn Mẫn lạnh lùng quét Hàn Ti một cái, chán ghét nói: "Đây chính là kết quả của việc khi dễ tiểu bạch thủ quá mức, hừ, tên đàn ông nhảm chán làm chuyện nhảm chán, quỳ xuống khóc đi!"

Quan Dịch không nói gì nhưng không ngừng gật đầu, tỏ vẻ ủng hộ quan điểm của vợ

Tôi co giật khóe miệng nhìn bọn họ, mấy người này xác định là người một nhà ư? Bọn họ xác định Hàn Ti không phải là đứa bé được ôm về hoặc là con nuôi? Tại sao không ai thêm an ủi anh mà ngược lại còn bỏ đá xuống giếng chứ?

"Con dâu ngoan, con cũng nói một câu đi!" Mẹ chồng đột nhiên yêu cầu tôi cũng tham dự "Hội những kẻ đâm chém châm chọc người" này.

Có lẽ là vì cùng Hàn Lỗi chung sống đã lâu, tôi thế nhưng bật thốt lên: "Dạ ...kẻ này tái phạm nhiều lần không đáng được đồng tình, không đáng được thương xót, không đáng được tha thứ..."

Hàn Lỗi còn tuyệt hơn, chẳng qua là phát ra một tiếng hừ lạnh đầy khinh thường mà thôi.

Lạnh quá, gió lạnh quá, gia đình này đúng là toàn kẻ phúc hắc, trình độ đen tối phải nói là không thể dùng hai chữ bình thường để hình dung nữa rồi.

Rốt cục, Hàn Ti đầu hàng, đáng thương hỏi: "Vậy mọi người nói con nên làm cái gì bây giờ?"

"Cái này dễ thôi a!" Hàn Vũ cười đến không tim không phổi nói: "Anh chạy đến trước mặt chị dâu nói lời xin lỗi, nếu không nghe anh liền khóc, không khóc thì sẽ làm náo loạn mọi thứ lên, nếu náo loạn không được thì ở trước mặt mọi người thất cổ tự tử là được rồi!"

Quả nhiên đúng tiêu chuẩn một khóc hai nháo ba thất cổ.

"Không không không!" Hàn Tuệ cắt đứt lời của Hàn Vũ, dùng vẻ mặt mơ mộng nói: "Anh nên mua chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng đưa cho chị dâu ấy, dùng lòng thành tâm và lời xin lỗi để khiến chị ấy cảm động, theo anh về..."

"Cắt!" Hàn Mẫn hừ lạnh một tiếng. "Muốn chị nói à, hừ, cậu dứt khoát quỳ gối trước mặt nó, nếu nó không tha thứ cho thì mổ bụng ra chứ sao, dao nhỏ chồng chị có thể cho cậu mượn, đến lúc đó nhớ trả lại cho chị là được rồi."

"Đúng, dao nhỏ anh lấy cho cậu, còn có thể tùy ý chọn cái mình thích, miễn là nhớ trả lại anh là được." Quan Dịch tiếp lời.

Cha chồng tôi im

Hàn Lỗi có ý kiến, anh nở nụ cười hết sức tà ác, băng quơ nói: "Chuyện này không phải quá đơn giản à, muốn thì cứ lấy, trực tiếp kéo về nhà, nhốt ở trong phòng ba ngày ba đêm, trước ở trên giường nhận lỗi, sau đó mới dạy dỗ lại một phen, không phải là mọi thứ sẽ viên mãn sao?"

Những lời này mặc dù là Hàn Lỗi nói với Hàn Ti, nhưng tại sao tôi cứ cảm thấy là anh nói cho mình nghe nhỉ?

Mẹ chồng tôi cũng đồng ý với đề nghị của Hàn Lỗi, chỉ thấy bà vung tay, gạt đầu lia lịa: "Mẹ đồng ý, không bằng, con thử trói nó vào xem sao!"

Mẹ vừa dứt lời, tôi liền quay qua nhìn cha, chú ý thấy sắc mặt ông có chút ửng hồng, rất nhanh sau đó liền biến mất.

Hàn Ti trầm mặc, anh vùi đầu vào lòng bàn tay, một lát sau lại ngẩng đầu, vẻ mặt trở nên sáng bừng tự tin, trong mắt có quyết tâm sắt đá. Anh nở nụ cười hết sức vui vẻ, cầm lấy áo khoác tây trang rồi đi về phía cửa, sau khi ra ngoài, không thèm quay đầu mà chỉ bỏ lại một câu: "Cảm ơn mọi người! Một tuần sau, con nhất định đem cô ấy trở về nhà!" Nói xong, anh biến mất hết sức hoa lệ.

Nghe ý tứ của anh thì rõ cuộc là chọn đề nghị của ai a, sẽ không phải là của Hàn Lỗi và mẹ chồng chứ? !

Sau khi Hàn Ti đi, mọi người trong Hàn gia rồi rít ăn ý cùng nhau nâng cốc, cùng nhau nở nụ cười gian trá, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Nhân vật chính đi rồi, mọi người cũng ngồi không yên, mẹ chồng tôi kéo tay cha đứng lên, cười nói: "Đám nhóc con, tối nay các người tự tìm chỗ ngủ đi! Hmm?"

"Con hôm nay chơi suốt đêm, tuyệt đối không thèm về nhà!" Hàn Vũ vỗ ngực bảo đảm nói.

"Con còn phải đến nhà bạn học ôn bài! Suốt đêm không về!" Hàn Tuệ biết điều một chút nói.

Hàn Mẫn không trả lời mẹ, chỉ quay qua hỏi chồng mình: "Tối nay chúng ta đi đâu thuê phòng thì tốt đây anh?"

Quan Dịch trả lời vợ: "Lần trước đi nơi nào thì lần này đi nơi đó, cũng không sao mà!"

Mẹ chồng tôi rất hài lòng với sự thông minh nhanh nhẹn của đám con, không thèm nhìn đến bộ mặt ửng hồng còn chưa tan của cha tôi mà đã lôi kéo ông đi mất tiêu rồi.

Cha chồng tôi nhìn bà với vẻ mặt sủng nịch vô bờ, hết sức biết điều để cho bà kéo đi.

Hàn Lỗi cúi đầu, ở bên tai tôi cười khẽ một tiếng: "Lại muốn chơi trò cà vạt rồi đây!"

Ách, mẹ chồng, trò này cũng được chơi thường xuyên sao?

Hai vị lão nhân gia vừa đi, mọi người cũng rồi rít rời khỏi, tự đi tìm thú vui của mình.

Hàn Lỗi lôi kéo tôi xuống lầu, ngoài dự đoán của tôi, anh không có hướng tới cửa chính mà lại hướng tới nhà vệ sinh, một đường đi thẳng.

Tôi có chút buồn bực đi theo sau anh, trong lòng thầm oán, người này sẽ không phải là sợ tôi nên muốn tôi theo anh tới tận nhà vệ sinh đó chứ.

Ngoài dự đoán của tôi, anh không có đi nhà vệ sinh mà là dẫn tôi tới một khúc quanh u tối bên cạnh chỗ rửa tay.

Khúc quanh này hết sức bí mật, lại tối tăm, người đứng ở bên trong không lên tiếng thì hoàn toàn không lo sẽ bị người ngoài phát hiện.

Hàn Lỗi đặt tôi trên tường, thân hình cao lớn dán vào thật chặt, để cho hạ thân của mình nói cho tôi biết ý đồ của anh lúc này.

Trái tim nhỏ của tôi cực kỳ cuồng loạn mà đập liên hồi, không kìm được đặt tay lên trước ngực anh, nhỏ giọng nói: "Anh đùa à, mau nói cho em biết, anh đang đùa đúng không? !"

Nói đùa, nơi này cũng không phải trong nhà a, mặc dù người khác không nhìn thấy bên trong, nhưng vẫn sẽ có người qua lại chứ, anh thế mà lớn mật muốn ở chỗ này cùng tôi làm chuyện xấu!

Tôi không nhịn được dùng toàn lực chú ý để tâm đến từng tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện xung quanh, giống như sợ bọn họ sẽ nhầm chán giống Hàn Lỗi mà đi vào bên trong này

So sánh với tôi khẩn trương cùng bất an, Hàn Lỗi lại bình tĩnh thong dong hết mức, ở bên tai tôi thủ thỉ: "Bảo bối à, anh đã bao giờ nói đùa với em chưa?"

Sau đó, anh tà ác ngậm lấy vành tai tôi, cắn nhẹ một cái.

Tôi khẽ mở miệng, một tiếng thoải mái rên rỉ dường như sắp tràn ra, giây sau, Hàn Lỗi đột nhiên lấy tay che miệng tôi lại, thành công đem thanh âm kia nuốt ngược trở lại.

Anh buông tay, nhẹ mút môi của tôi, tà tứ nói: "Cung à, không nên phát ra âm thanh, sẽ khiến người khác phát hiện đấy."

Người đàn ông này...Kẻ đáng giận! Tên tà ác! Hàn Lỗi kinh khủng!

Anh vừa cuồng nhiệt hôn, vừa nhanh chóng dùng tay cởi bỏ nút áo rồi thò vào trong vuột ve bộ ngực sữa của tôi.

Tôi cũng không chịu thua kém, dùng đủ mọi cách kéo áo của anh ra, học theo phương pháp của người này, bắt đầu vuột ve lồng ngực anh.

Sau đó, anh thò tay xuống kéo váy của tôi lên, kéo đến tận thắt lưng rồi mới lôi cái quần nhỏ xuống...

Có lẽ là do vấn đề hoàn cảnh, hoặc là do chuyện này quá mức kích thích, tôi thế nhưng rất nhanh động tình, thúc giục Hàn Lỗi làm đến bước kế tiếp.

Thấy tôi vội vàng như thế, Hàn Lỗi liền cười, mặc dù tôi không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của anh, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng cười từ bên cạnh truyền đến.

Sau đó, tôi nghe thấy được thanh âm anh kéo khóa quần, rồi hai chân bị kéo lên vắt ngang hông Hàn Lỗi, anh cúi xuống dùng sức tiến vào, rồi hôn cuồng nhiệt khiến tôi gần như muốn rên rỉ ngây ngất.

"Đây là trừng phạt đối với em, ai bảo thời gian gần đây luôn chú ý đến người đàn ông khác mà không phải anh chứ!" Hàn Lỗi vừa tiến công mãnh liệt, vừa thủ thủ bên tai tôi.

Đúng lúc này, tôi tựa hồ nghe thấy ở cách chỗ này không xa có hai thanh âm cười nói đang đến gần, khoái cảm cứ thế mà trở nên căng thẳngnhìn được tôi liền cúi xuống gặm cắn vai Hàn Lỗi, phát ra những thanh âm hừ hừ ản ản...

Âm nhạc bên ngoài vẫn đinh tai nhức óc như cũ, khúc quanh bên kia vẫn có người đến người đi, còn bên trong góc tối bị mọi người bỏ qua lúc này đang bốc lên lửa nóng hừng hực, xuân sắc tràn trề.

Khoái cảm trí mạng sinh ra trong bóng đêm, người chưa từng trải qua chắc chắn sẽ không thể hiểu rõ.

Mái tóc đen rối loạn, son môi bị ăn sạch, nút áo rách mất một viên, váy uôn nếp, nhăn nhoe rầu rĩ.

Hàn Lỗi thỏa mãn sờ soạng, giúp tôi sửa sang lại y phục, sau đó chỉnh lại quần áo của mình, lòng bàn tay ấm áp của anh lại tiếp tục lôi kéo tôi đi qua đám người, hướng cửa mà tới.

Tóc tôi xõa xuống, mặt mũi ửng hồng, cúi đầu đi theo sau lưng anh, hoàn toàn không dám nhìn ngó xung quanh, chỉ sợ bị ai đó nhìn thấy trên mặt mình viết mấy chữ mới làm "chuyện tốt".

Ngồi vào trong xe, Hàn Lỗi cười y hệt con mèo vừa trộm thịt sống thành công, nhẹ nhàng cười nói: "Quả nhiên là mặc váy tương đối dễ dàng a!"

Nghe vậy, tôi đỏ mặt, xấu hổ quá đi thôi!

Trong lòng âm thầm hạ quyết định, sau này nhất quyết không bao giờ mặc váy nữa!

Chương 21: Công thần phía sau tấm màn che

Em gái nhỏ của Hàn gia nói: Chị dâu a, tam tẩu a, em muốn ăn vụng trái cấm, giúp em một tay đi mà!

Vào một ngày sáng sớm cuối tuần rất thích hợp để ngủ nướng, tôi cong mình rúc vào bên trong

lòng Hàn Lỗi kiên trì nằm trên giường lười biếng đến cùng.

Điện thoại di động đặt trên tủ đầu giường đột nhiên không hề báo vang lên, tôi nhắm tịt mắt, cau mày lắm bả mấy câu phiền phức, tiếp tục chôn đầu vào ngực Hàn Lỗi, lấy tay bịt lỗ tai, nhất quyết muốn làm ã điều để trốn tiếng chuông đó.

Tiếng cười nhẹ của Hàn Lỗi không hề khách khí phát ra trên đỉnh đầu, sau đó đột nhiên cảm giác có một cánh tay lướt qua vai tôi, sau đó tiếng chuông kia liền ngừng, chỉ còn nghe thấy tiếng Hàn Lỗi cố ý hạ giọng nói: "Alo? ...Là anh ba của em, sao, có ý kiến gì à?"

Tôi trở mình, đổi thành tư thế nằm ngửa tiếp tục nhắm mắt ngủ khi khi, hoàn toàn không quan tâm cũng như không thèm để ý đến cái điện thoại, hình như là có người gọi đến tìm tôi thì phải.

Hàn Lỗi cúi người áp sát vào tôi, dùng cái mũi thẳng tắp của mình nhẹ nhàng cọ cọ vào mũi tôi khiến tôi hết sức khó chịu.

"Ừm...Tốt, anh sẽ nói với cô ấy, tạm biệt!" Hàn Lỗi vừa đùa nghịch mũi tôi vừa nói.

Nghe thấy tiếng anh cúp điện thoại, tôi vội đẩy người này ra, sờ sờ mũi của mình, mắt nhắm mắt mở hỏi: "Là tìm em sao? Ai thế?"

Hàn Lỗi vừa bị đẩy ra liền tiếp tục dúi đầu vào mái tóc tôi, lồng ngực rung rung như đang cố nén cười nói: "Vợ yêu à, em ngủ mê sao? Gọi tới điện thoại của em đương nhiên là để tìm em rồi! Cái con nhỏ Hàn Tuệ kia gọi đến, nó bảo tìm em có chút việc, anh giúp em hẹn nó gặp nhau lúc mười giờ. Bây giờ mới có bảy giờ thôi, chúng ta còn nhiều thời gian mà."

Tôi hài lòng phát ra thanh âm hừ hừ, xem ra mình có thể tiếp tục quán giường rồi, không hề mảy may để tâm đến cái câu "chúng ta còn nhiều thời gian mà" của Hàn Lỗi có cái ý nghĩa sâu xa gì.

Đột nhiên thấy phía trên xương quai xanh và cổ truyền đến cảm giác tê tê ngứa ngứa, tôi vội vàng cả kinh, mở to mắt vỗ vỗ vai anh: "Đừng có ồn ào! Chút nữa em còn phải ra ngoài gặp em gái anh nữa đấy!"

Hàn Lỗi vừa vui vẻ hạ xuống mấy dấu hôn vừa bảo đảm nói: "Anh chỉ chơi đùa một chút thôi, anh thề!"

Trên trán của tôi hạ xuống ba đường hắc tuyến, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Trọng điểm không phải ở chỗ đó, trọng điểm là ở chỗ em còn muốn đi ra ngoài! Anh để lại chi chút dấu hôn ở chỗ này thì em làm sao mà che được chứ? !"

"Không có chuyện gì không có chuyện gì! Anh đã chuẩn bị miếng dán cho em rồi! Không thấm nước lại phòng vi khuẩn!" Hàn Lỗi đắc ý nói.

"..."

Tôi bất đắc dĩ trợn mắt nhìn anh, được rồi, tôi bỏ qua, tôi không thèm chấp, kệ anh cao hứng muốn làm gì thì làm.

Đột nhiên, cái người đàn ông được voi đòi tiên này lại thò tay vào trong áo ngủ của tôi khiến tôi suýt chút nữa là nhảy dựng lên kêu ầm trời rồi.

Tôi nắm lấy gương mặt tuấn tú của anh, dùng giọng điệu nghiêm túc chân thành nhất có thể nói: "Lát nữa em phải ra ngoài rồi, bây giờ cần giữ sức, em nói thật đấy!"

Hàn Lỗi nhìn tôi, lộ ra nụ cười gợt cảm vô địch lại xấu xa không ai bằng nói: "Cho nên chỉ cần anh dùng sức, anh động là tốt rồi. Vợ à, anh cũng nói thật mà!"

Cái đồ yêu nghiệt này, lại dám dùng nụ cười quyến rũ mị lực kia đánh tan tác phòng tuyến tư tưởng vốn đã lao đảo của tôi! Hừ!

Cuối cùng, rất rõ ràng, tôi bị Hàn Lỗi không chút lưu tình ăn sạch sẽ từ đầu đến chân.

Đứng ở trước gương, tôi dùng miếng băng dán mà Hàn Lỗi đã hảo tâm cung cấp, cẩn thận che đi những dấu hôn mà tên lưu mang này tạo thành, vô cùng chính xác, vừa vặn che khuất mấy dấu vết tội lỗi kia.

Mặc dù có điểm giấu đầu lòi đuôi lại chột dạ chút chút, nhưng mà so sánh với việc để những dấu hôn kia quang minh chính đại lộ ra ngoài thì thế này vẫn tốt hơn nhiều.

Tôi cự tuyệt tâm ý muốn làm tài xe miễn phí của Hàn Lỗi, vội vàng rời xa cái giường "tội lỗi" kia, chạy tới chỗ gặp mặt với Hàn Tuệ.

Hàn Tuệ là người nhỏ tuổi nhất Hàn gia, đó là một cô gái vừa đáng yêu vừa được lòng người, năm nay mới tròn 17 tuổi, cái tuổi thanh xuân khiến người ta hâm mộ biết bao, hơn nữa con bé còn có cái gien di truyền vô cùng tốt từ gia đình nên trở mã rất nhanh, vóc dáng cao cao, vẻ ngoài xuất chúng, chính là một tiểu mỹ nhân khó gặp trên đ

Hàn Tuệ hẹn tôi ở một quán trà sữa khá đông khách, lúc tôi vừa bước vào, nhìn quanh bốn phía hai lượt, rốt cuộc phát hiện bóng hình cô em chồng xinh đẹp đang ngồi ở trong một góc khuất khá bí mật.

Tôi đột nhiên phát hiện, người của Hàn gia có vẻ rất thích hang ổ hay chỗ góc tối thì phải, đặc biệt là những góc bí mật ít ai biết đến, đúng là một thói quen tốt.

Tôi ngồi vào chỗ đối diện với Hàn Tuệ, gọi một cốc trà sữa, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Nhìn Hàn Tuệ trước mắt có đôi chút giống với Hàn Lỗi, tôi không khỏi nhớ lại cái kẻ bất lương hết sức quỵên rũ mê hoặc kia vẫn còn nằm trên giường ở nhà, đúng lúc ấy thì Hàn Tuệ đột nhiên hâm mộ nói: "Thật ngưỡng mộ tình cảm của hai anh chị!"

Nhận ra được ánh mắt của con bé đang nhìn chằm chằm vào miếng dán trên cổ, mặt của tôi liền đỏ lên phừng phừng.

"Khụ khụ!" Tôi cố ra vẻ bình tĩnh nói. "Đừng nhắc tới tên đó nữa, mất hứng lắm!"

Nghe nói thế, Hàn Tuệ liền cười rộ lên hết sức thanh thúy

Đợi phục vụ bưng trà sữa lên, Hàn Tuệ mới vuốt vuốt cái chén, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng nói: "Thật ra thì em hẹn chị ở bên ngoài thế này là có chuyện muốn nhờ chị giúp đỡ!"

Tôi không đáp lại, chẳng qua chỉ dùng ánh mắt mang ý cười giục con bé nói tiếp.

Hàn Tuệ nhìn tôi, lại tiếp tục đỏ mặt nói: "Thật ra thì, em cùng với giảng viên mới tới trường học quen nhau, chị đừng nhìn em thế, xấu hổ lắm! Thật ra em đã xác định, anh ấy chính là chân mệnh thiên tử của mình, em yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu em, cho nên, em quyết định, tối nay muốn cùng anh ấy vụng trộm ăn trái cấm!"

Nhìn cô bé trước mắt, tôi ngây ngốc một hồi, vừa đờ ra vừa không quên kính nể bội phục sự thẳng thắn, lớn mật cùng kiên định đối với tình yêu của nó.

Cũng là thầy trò yêu nhau như thế, nhớ năm đó tôi cùng với Lâm Triết chỉ dám nắm tay, hôn nhẹ, nhiều nhất là tiến hành tới cấp độ B là đã thấy rất rất giỏi rồi, mà bọn trẻ bây giờ thì sao, nhoáng cái đã tiến lên công thành đoạt đất, thẳng tiến xông lên rồi.

Quả nhiên là thời đại tiến bộ, tư tưởng cùng hành động của con người cũng tiến bộ theo nha.

Tôi ổn định tâm tình, chân thành nhìn con bé nói: "Nếu em đã quyết định rồi thì chị cũng sẽ không ngăn cản, dù sao em cũng đã đến tuổi chịu trách nhiệm với hành vi của mình rồi, chị chỉ muốn nhắc nhở, cần phải chú ý bảo vệ mình, nhớ dùng biện pháp ngừa thai là được rồi."

Hàn Tuệ thản nhiên cười, vui vẻ nói: "Em đã biết thế nào chị cũng sẽ hiểu cho em mà, cho nên em mới muốn hỏi chị, nên dùng bao cao su loại nào mới tốt ạ?"

Cái vấn đề này thật ra tôi cũng chẳng biết, dù sao trước giờ toàn là Hàn Lỗi chuẩn bị nên tôi cũng không có ý thức hỏi anh dùng bao cao su loại gì hết.

Về mặt tôi khó xử, ấp úng nói: "Cái này...không bằng chúng ta gọi điện hỏi anh ba em một chút được không?"

Dĩ nhiên, đó là tôi nói đùa thôi, cho nên cả hai người liền lâm vào trầm mặc.

Bởi vì tôi không thể gọi điện cho Hàn Lỗi hỏi: "Chồng à, anh bình thường đều mua bao cao su loại gì thế?" , càng không thể để cho Hàn Tuệ gọi điện nói: "Anh ba, bình thường anh dùng bao cao su loại nào ạ?" được.

Im lặng một hồi, tôi phát tay gọi phục vụ tới tính tiền, lôi kéo Hàn Tuệ đi đến siêu thị ngay bên cạnh mua đồ.

Không phải chỉ là bao cao su thôi sao, tôi đây đánh lộn còn dám, chẳng lẽ lại đi sợ một cái bao cao su tầm thường à? !

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, tuy bây giờ con gái đi tìm mua bao cao su đã không còn hiếm thấy, có điều con gái cứ chăm chăm nhìn vào từng cái bao cao su một, lại còn là hai người nữa cùng nhau soi thì quả thật hơi kỳ.

Trong siêu thị bày bán rất nhiều loại bao cao su, lại còn bày ở ngay bên cạnh kệ bán băng vệ sinh, xếp thẳng tắp thành một hàng, quả là khiến cho tôi mở rộng tầm mắt nha. lôi kéo Hàn Tuệ thoải mái đứng trước giá chọn lựa, phát hiện khó khăn chất chồng, bao cao su cũng có một đồng nhãn hiệu, hướng chỉ còn có kiểu dáng, mùi vị, chức năng cho người ta lựa chọn nữa cơ.

Đột nhiên tôi phát hiện, hóa ra chọn mua bao cao su cũng là một việc cần học tập đấy chứ.

Có lẽ là do chúng tôi quá mức quang minh chính đại nên mới rước tới không ít ánh nhìn của đám khách nữ đang mua băng vệ sinh đằng kia, đến cả đám khách nam cũng nhin không được quăng tới bên này những ánh mắt không thể nào tin nổi, Hàn Tuệ rút cục cũng xấu hổ, kéo kéo góc áo tôi kháng nghị, aizzz, trẻ con quả nhiên vẫn là trẻ con, da mặt mỏng quá mà!

Cho nên, tôi làm ra một hành động mà mọi người không ai dám thực hiện, đó chính là lấy mỗi loại bao cao su một cái, chất đầy trong giỏ hàng trước mặt.

Lúc tính tiền, khóe miệng của nam nhân viên thu ngân cứ co giật không ngừng, vẻ mặt trầm mặc giúp tôi kiểm kê một đồng hộp lớn hộp nhỏ, có khi còn trộm liếc mắt nhìn tôi, kiểu như muốn nói: "Hai cô gái này rút cuộc muốn làm gì chứ, mua nhiều bao cao su như vậy, chẳng lẽ muốn thổi thành bóng nước chơi à?"

__lll

Tôi mặt không đổi sắc đưa tiền cho anh xong, người này vô cùng chuyên nghiệp hỏi: "Có cần túi bảo vệ môi trường không?"

Tôi bình tĩnh lắc đầu, lấy từ bên người ra một chiếc túi bảo vệ môi trường, đó là thói quen của tôi, đi đâu cũng mang theo túi bảo vệ môi trường, bình tĩnh nhìn nhân viên thu ngân đem tất cả cất vào trong túi rồi ung dung dẫn Hàn Tuệ hoa lệ biến mất trong siêu thị.

Sau khi về nhà, may mắn thấy Hàn Lỗi đã đi vắng, tôi lôi kéo Hàn Tuệ đi vào phòng ngủ cho

khách, đem hộp lớn hộp nhỏ trong túi toàn bộ dốc xuống giường, tỉ mỉ quan sát.

Đàn ông cũng hay ghê, bao cao su có đến mười mấy loại liền, còn nhiều hơn cả chocolate nữa ấy chứ.

Nhãn hiệu thì có Durex, Jissbon, Six Sense, Okamoto Dot-Cool, Rough Rider, Love Card, Trojan Supra, Arouser, G'toint, Unidus Butterfly, Hoạt sắc sinh hương, X-men, Romantic, Pleasure Plus, Inspiral, Beyond Seven, Paradise, Kimono Microthin, Long Lasting; hình dáng cũng được chia làm nhiều loại, có loại kích thích, có loại có vân, siêu mỏng, có xoắn ốc ở đầu, hình bóng đèn, còn có nhiều màu sắc mùi vị khác nhau, mát lạnh, dẫn nhiệt, sần sùi, còn chia ra loại sần sùi mang đến cảm giác mát mẻ hay nóng bỏng nữa; mùi vị thì có hương cỏ thơm, hương socola, hương dâu, hương chuối...

Cuối cùng, tôi thậm chí còn phát hiện có loại dạ quang nữa.

Đôi diện với đủ loại bao cao su rực rỡ muôn màu này, chúng tôi vô cùng phiền não, rốt cuộc nên chọn cái nào mới tốt đây a.

Nói thật, tôi thích Hoạt sắc sinh hương, Romantic, Pleasure Plus cùng Durex hơn, nhưng chỉ xem tên thôi thì chưa thể chắc chắn được.

Dưới con mắt liên tục cầu cứu của Hàn Tuệ, tôi quyết định lựa chọn một số loại thông dụng cho an toàn, thế nên đem Durex, Jissbon và Six Sense đưa cho con bé.

"Một buổi tối ba hộp đủ không?" Tôi hỏi.

"Dạ..." Hàn Tuệ thử ngẫm nghĩ. "Hay là nhiều hơn một hộp nữa xem sao."

Cho nên, tôi lại lấy một hộp Plesure Plus cho cô bé, cũng chỉ vì cái tên của nó.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng cửa mở, tôi cùng với Hàn Tuệ kinh sợ đưa mắt nhìn nhau, vội vàng đem toàn bộ bao cao su cất hết vào túi, sờ soạng hồi lâu mà vẫn không thấy túi bảo vệ môi trường, dưới tình thế cấp bách tôi liền đem giấu chúng vào trong túi xách của mình.

Nhưng mà, tại sao chúng tôi lại phải chột dạ chứ? !

-- 111

Buổi tối, sau khi tắm rửa xong tôi ngồi ở trước bàn trang điểm thoa kem dưỡng da, trong lòng vô cùng hy vọng Hàn Tuệ có thể trải qua đêm đầu tiên một cách tốt đẹp, hoàn mỹ và hạnh phúc nhất.

Hàn Lỗi vừa tắm xong, đột nhiên hỏi tôi: "Vợ à, điện thoại di động của em đâu, cho anh mượn

chơi một chút!"

Haha, thật không nghĩ tới, điện thoại di động của tôi có một trò chơi mà Hàn Lỗi không thể vượt qua tôi được, đây đã không phải lần đầu tiên rồi nên tôi theo thói quen nói: " trong túi xách thì phải, anh tìm xem sao!"

Lời vừa nói ra, tôi lập tức cảm thấy có điểm không đúng, nhưng mà rốt cuộc không đúng chỗ nào a? !

Cho đến khi nghe thấy tiếng kêu mập mờ của Hàn Lỗi, tôi mới vỗ đùi đánh đét một cái, chết rồi, quên mất đám bao cao su vẫn còn cất bên trong túi xách! !!

Tôi nghe thấy tiếng Hàn Lỗi có chút vui mừng lại có chút oán giận nói: "Vợ yêu à, không nghĩ tới em có thể chủ động như thế, nhưng mà anh không có thói quen dùng cái loại này đâu!"

Da đầu tôi tê dại, nặng nề quay về phía anh, âm thầm rơi lệ trong lòng, hận không thể xông qua nói cho anh biết rõ sự thật: Đừng hiểu lầm, đừng có hiểu lầm, những thứ này không phải chuẩn bị cho anh mà.

Nhưng Hàn Tuệ đã nói cần phải giữ bí mật chuyện này, cho nên tôi chỉ còn cách im lặng như ngậm hoàng liên*, có nỗi khổ không tài nào nói ra được.

(*im lặng như ngậm hoàng liên: Hoàng liên là một vị thuốc đông y, có rễ như những hạt châu liên tiếp kết lại, có màu vàng. Tên khoa học là *Coptis teeta* Wall. Thường mọc ở dãy Hoàng Liên Sơn, có vị rất đắng. Câu này có nghĩa giống như "ngậm bồ hòn làm ngọt" vậy, vì Hoàng liên cũng rất đắng)

Đột nhiên, Hàn Lỗi cười rất khoái trá nhìn tôi nói: "Cung à, xem này, có cả loại dạ quang đây!"

"..."

Nhìn Hàn Lỗi đang bước đến chỗ mình, trên tay anh vẫn còn cầm theo cái hộp viết hai chữ "dạ quang" to tướng, tôi rơi lệ đành lòng thỏa hiệp.

Một giây trước khi ý thức tan rã, tôi chỉ muốn nói một câu, ở trong bóng tối, thì ra nó thật sự phát quang.

TT__TT

Ngày thứ hai, Hàn Tuệ hưng phấn bừng bừng hẹn tôi ra ngoài uống nước, vô tư chia sẻ cảm nghĩ đêm đầu của mình, còn nói tôi là đại công thần phía sau giúp cô bé có một đêm đầu tiên mãn nguyện

Thấy vẻ mặt mỗi một của tôi, con bé cười đến cực kỳ mập mờ nói: "Hai người tôi hôm qua cũng dùng sao?"

Biết cô bé đang nói đến mấy cái hộp kia, tôi đành gật đầu thừa nhận.

"Haha! Thế hai người dùng loại gì vậy?"

"Không chú ý đến, chỉ biết nó phát sáng ban đêm thôi."

"Dạ quang à..."

"Ừm..."

"Dùng tốt sao? Cảm giác như thế nào?"

"..."

TÔI LÀ ĐƯỜNG PHÂN CÁCH TRONG SẠCH

Chương 22: Mấy người đàn ông kết bè kéo lũ đánh nhau

Vẫn biết, đám đàn ông đôi khi rất trẻ con, chỉ là không nghĩ đến họ có thể trẻ con đến thế này.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê đột nhiên cảm thấy áp lực cùng trời buộc trên người mình đều biến mất, nguồn nhiệt và cảm xúc âm áp sau lưng cũng theo đó tiêu tan, một nửa giường trở nên trống trải, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra rồi nhẹ nhàng đóng lại, tôi liền mở mắt nhìn về phía cửa sổ, ngạc nhiên phát hiện trời bên ngoài mới chỉ tờ mờ sáng mà thôi, thế nên tôi trở mình, ôm lấy cái gối bị Hàn Lỗi "vứt bỏ", cảm nhận nhiệt độ của anh vẫn còn lưu lại trên đó mà tiếp tục ngủ say.

Từ lúc bắt đầu tháng bảy đến giờ, cho dù tôi không muốn chú ý cũng không thể không để tâm tới việc Hàn Lỗi người này sáng sớm nào cũng tỉnh dậy trước khi chuông báo thức kêu, sau đó rón rén xuống giường, rón rén mở cửa, giống như đang lén la lén lút làm điều gì đó

Có một lần, tôi đánh không lại lòng hiếu kỳ của bản thân liền quyết định hy sinh một giấc ngủ buổi sáng, âm thầm tính toán đi theo phía sau xem rốt cuộc anh đang làm những chuyện thần bí gì.

Nhớ hôm đó, tôi khó khăn tỉnh lại xong, giả bộ ngủ say chờ anh rời giường, quả nhiên người này tỉnh dậy xong lại tiếp tục lén lút rón rén hành động, cố gắng không đánh thức tôi, nhưng có

lẽ do quá mức cẩn thận nên lúc anh nhỡ chân đá phải góc giường, phát ra thanh âm hơi lớn, tựa hồ còn có cả tiếng xương gãy vang lên thì một giây sau đã nín thình trở lại, tôi coi như không nghe thấy âm thanh kia, chuyên nghiệp tiếp tục giả vờ ngủ, một lát sau, tôi nghe thấy mấy tiếng chửi rửa cốc đũa thấp của Hàn Lỗi, rồi tiếng cửa phòng mở ra sau đó đóng nhẹ lại.

Cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa phòng dần dần xa, tôi mới từ từ mở mắt, ngồi dậy nhìn xuống góc giường, không nhìn được liền bật cười.

Sau đó, tôi cũng giống anh rón rén xuống giường, rón rén mở cửa phòng, lặng lẽ thò đầu ra tìm kiếm, lập tức phát hiện từ cánh cửa rộng lớn của thư phòng đang phát ra những tiếng thở dốc có qui luật, hô hấp có phần nặng nề.

Giống như phát hiện đại lục mới, tôi nhẹ nhàng nhón chân, tiêu sái đến trước cửa thư phòng, cẩn thận lộ ra nửa cái đầu, nửa con mắt dòm vào bên trong, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng Hàn Lỗi đang quay lưng lại phía này, hơn nữa có vẻ đang bận rộn lắm thì phải.

Tôi lấy tay dụi dụi mắt cẩn thận nhìn lại lần nữa, phát hiện anh, anh...anh đang cời trần!

Thư phòng của Hàn Lỗi quả nhiên rất thần kỳ, rõ ràng có giá sách cùng bàn làm việc lớn như vậy thế mà vẫn còn đủ chỗ đặt máy tập thể hình, hơn nữa còn sắp xếp hết sức hài hòa, càng khiến tôi hoảng sợ hơn nữa chính là trong phòng thậm chí có dư không gian cho hai người tập cùng nữa chứ.

Ách, tôi lại lạc đề rồi, thật ra thì ý tôi muốn nói ở đây là người này muốn tập thể hình thì cứ tập nha, việc gì phải tỏ vẻ thần bí như thế làm gì? Hơn nữa, bình thường anh vẫn luôn chăm chỉ dậy sớm tập thể hình mà, chẳng qua là từ lúc bắt đầu vào tháng, anh tăng thêm nửa giờ tập thôi. Vì sao thế nhỉ?

Thực ra Hàn Lỗi có thói quen rất tốt, đó chính là sau khi tập thể hình xong thì tắm rửa qua rồi lại trở về giường, khôi phục tư thế ngủ lúc trước, tiếp tục ôm tôi ngủ đến sáng. Cho nên, mỗi lần vuốt ve những bắp thịt bền chắc, nhìn tư thế hoàn mỹ của anh, tôi đều không tự chủ được cảm thán, đây đều là dùng mồ hôi cùng kiên trì đổi lấy nha.

"Cậu có phát hiện tháng này Hàn Lỗi có một loại phản khởi, mong đợi, xuân xuân dục động hết sức ngốc nghếch hay không?" Lúc nghỉ trưa, tôi nằm úp sấp trên lan can tầng thượng, nghi hoặc hỏi.

"Ừm...nên nói như thế nào nhỉ...Dường như mỗi năm vào tháng này ngài ấy luôn như thế..." Người nào đó tỏ vẻ trầm tư trả lời.

"Cậu nói thử xem là tại sao vậy chứ? Tại sao vậy chứ? Tại sao vậy chứ?" Tôi quán quýt hỏi liên tiếp ba câu tại sao liền.

"Ừm...về vấn đề này...hẳn là người ở bên cạnh ngài ấy ba năm như tôi càng muốn biết tại sao hơn cô chứ? !" Người nào đó chống đầu bắt đắ dĩ trả lời.

Tôi cau mày, bĩu môi, vẻ mặt hoài nghi nhìn mỗ nam trước mặt: "Tiểu Hạo Hạo, cậu xác định mình thật sự yêu thích Hàn Lỗi nhà tôi sao? Nếu không tại sao một chuyện cón con như thế cũng không biết chứ?"

Tần Hạo co quắp khoe miệng, nghiêng răng nghiêng lợi nói : "Tiểu... Hạo... Hạo..."

Đúng vậy, người nào đó bị tôi lợi dụng giờ nghỉ trưa túm lên tầng thượng chính là nam thư ký vạn năng bên người Hàn Lỗi—đồng chí Tần Hạo.

"Tôi, nói, lại, một, lần, nữa, tôi đối với Hàn tổng là tình cảm kính trọng! Sùng bái! Ngưỡng mộ! Không phải là tình, yêu! !" Tần Hạo nửa kích động nửa thất bại giải thích với tôi.

Tôi đây dĩ nhiên biết, chẳng qua là cảm thấy trêu chọc anh ta như vậy rất vui vẻ, cho nên chơi nhiều thành nghiện thôi mà.

"Được rồi được rồi, cần gì phải giải thích nhiều như thế, chưa nghe qua giải thích là bao biện hả?"

"..."

"Tưởng im lặng là được à? Có nghe qua im lặng chính là thừa nhận chưa

"..."

"A! Đúng rồi, đột nhiên nhớ tới, nhà cậu cũng khá gần nhà chúng tôi nha, chẳng lẽ là vì muốn kéo gần khoảng cách với Hàn Lỗi."

"..."

"Ai...Đây chính là một đoạn tình cảm luyện ái không có kết quả giữa hai người đàn ông a..."

"..."

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến ngày thứ bảy của tuần thứ ba trong tháng bảy.

Buổi tối, Hàn Lỗi dùng giọng điệu không nén nổi hưng phấn nói: "Vợ yêu à, tối nay chúng ta cùng đi chỗ tốt đi!"

Lại là chỗ tốt, hai chữ này cũng đủ để tôi nhớ lại kích tình cuồng dã trong bóng tối đêm hôm đó, cho nên khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ ửng lên.

Hàn Lỗi tựa hồ không chú ý đến vẻ mặt ngượng ngùng của tôi cho lắm, trong mắt anh lóe ra một ngọn lửa mang tên "mong đợi", không nói không rằng đã kéo tôi ra khỏi nhà.

Y như tôi đoán, cái "chỗ tốt" này quả nhiên là một quán rượu, khác biệt chính là đây không phải quầy rượu tôi từng ghé qua hai lần trước kia, giống nhau ở chỗ đây cũng là một quán cao cấp, rượu cũng thuộc hàng thượng đẳng.

Lúc chúng tôi đến, quán vừa vặn mới mở cửa bắt đầu buôn bán nên không có nhiều khách lắm.

Dưới sự hướng dẫn của bồi bàn, Hàn Lỗi hết sức quen cửa quen đường lôi kéo tôi đến một bàn vuông nhỏ ở trong góc, gọi một chai Vodka Hoàng Thái Tử, cùng tôi nhàn nhã uống từng ngụm từng ngụm, hai mắt thì cứ vô tình liếc nhìn về phía cửa.

Sau đó có năm đôi tình nhân lục tục đi vào, vì ở đây chỉ có ít người và họ cũng là những tuấn nam mỹ nữ nên tôi không khỏi chú ý đến những người này.

Bọn họ chia ra ngồi ở những bàn giống chúng tôi nhưng khác góc, thoạt nhìn ai cũng có vẻ không giống ai hết sức đồng điệu với nhau.

Năm người đàn ông kia cao ráo, anh tuấn, đều có hương vị cả, cũng lộ ra phong thái ưu nhã mà khí chất, có vẻ khá giống Hàn Lỗi nhà chúng tôi, coi như cùng một loại người cả đi. Những cô gái đi bên cạnh bọn họ cũng rất mỹ lệ, xinh xắn, quan trọng nhất là hai người đứng bên cạnh nhau nhìn rất xứng đôi, rất vừa mắt.

Ánh sáng biến đổi, tiếng nhạc cũng vang lên rộn ràng, trong quán rượu nhanh chóng lấp đầy người, vô cùng náo nhiệt, kích thích và ồn ã.

Lúc này, hai trong năm người đàn ông kia hướng ba bàn còn lại đi tới, giống như là muốn mời rượu bạn gái đối phương, kết quả có chút không thuận nên xảy ra tranh chấp.

Đột nhiên, tôi phát hiện trong năm người kia có một người duy nhất còn dư lại đang tiến về phía này, trong tay cũng cầm một ly rượu. Nói thật, được một mỹ nam như vậy mời rượu, tôi có thể đành lòng cự tuyệt sao? Đáp án dĩ nhiên là không nữa rồi.

Đúng như dự liệu, người đàn ông kia dừng lại trước bàn chúng tôi, như có như không liếc nhìn Hàn Lỗi một cái, sau đó mỉm cười nói với tôi: "Tiểu thư xinh đẹp, có thể cùng tôi uống một chén không?"

Nhìn xem, những lời mà anh chàng này vừa thốt ra, thử hỏi có cô gái nào không thích nghe cơ chứ?

Nhưng mà tôi vẫn cần tôn trọng Hàn Lỗi a, thế nên liền dùng ánh mắt thăm hỏi anh xem chén rượu này mình có hay không nên uống.

Hàn Lỗi không nhìn tôi mà chỉ nhìn chăm chăm người đàn ông kia, khóe miệng vẽ nên một đường cong xinh đẹp, nở nụ cười thần bí đến tôi cũng không hình dung ra được.

Một giây sau đó, Hàn Lỗi đột nhiên đoạt lấy chén rượu của tôi, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó khiêu khích nhìn người đàn ông nọ.

Người này cũng không tức giận, chỉ nở một nụ cười thần bí y hệt Hàn Lỗi khiến tôi không hiểu nổi: "Có ý tứ gì?"

"Chính là ý này a!" Hàn Lỗi nhướn mày, khiêu khích đáp.

Tiếp đó, hai người không nói thêm gì nữa, ra sức nhìn chăm chăm vào đối phương, có chút mùi vị đang phân chia cao thấp, trong không khí tựa hồ còn phát ra tia lửa cùng tiếng dòng điện đụng chạm nhau xòen xọet.

Tôi ngồi nhìn ở một bên mà túa mồ hôi lạnh, thật muốn nhắc nhở mỹ nam rằng: Đừng nhìn Hàn Lỗi có bộ dáng vô hại, đó hoàn toàn là giả a, người đàn ông này không dễ chọc đâu, mau mau thu đao kiếm lại, trở về bên cạnh cô gái của anh đi!

Đột nhiên, mỹ nam mở miệng trước: "Chi bằng chúng ta đổi nơi khác so tài đi!"

"Ai sợ ai chứ? Đây đang có ý đó!" Hàn Lỗi trả lời có chút gấp gáp.

Tôi cau mày đưa mắt thăm dò qua lại giữa hai người, đột nhiên có cảm giác, tựa hồ tối nay Hàn Lỗi đang đợi chính là những lời này thì phải.

Lúc này địa điểm đã chuyển, hiện tại tôi đang đứng đối diện với đám cỏ dại cao vút trên sân đá bóng, ở đó có sáu người đàn ông đang đứng thẳng hàng, năm người chính là năm kẻ mà tôi vừa chú ý đến ban nãy, người còn lại chính là Hàn Lỗi, sáu người bọn họ vừa cao vừa soái, khí chất bất phàm, rất có tiềm năng trở thành những kẻ khiến đàn bà si dại.

Tôi ngồi ở trên khán đài quan sát sân bóng, bên cạnh có thêm năm mỹ nữ, chính là bạn gái của năm người kia.

Ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra được không, rốt cuộc là có chuyện gì chứ, tại sao bọn họ lại đứng cùng nhau trên sân bóng, và tại sao chúng tôi lại cùng ngồi trên khán đài a? ??

Tôi vươn tay khép lại cái cằm đã sắp rớt xuống, không nhin được hỏi cô gái xinh xắn bên cạnh: "Cô có thể giải thích tình huống bây giờ một chút cho tôi không?"

Mỹ nữ lạnh lùng nhìn mấy người dưới sân, khinh bỉ nói: "Còn không phải là mấy tên đàn ông trẻ con thích chơi trò trẻ con hay sao!"

Tôi cau mày, nghe không hiểu.

Đúng lúc này, một cô gái có gương mặt trẻ con cười nói: "Cô là bạn gái của tiểu tử Hàn Lỗi kia sao, haha, chúc mừng cô gia nhập hội với chúng tôi."

Nhìn vẻ mặt thộn ratôi, cô ấy tiếp tục giải thích: "Haha, nhìn cô bây giờ giống hệt tôi lúc đầu nhìn thấy cảnh này nha, thật là hoài niệm quá! Nói một cách đơn giản thì, sáu người bọn họ là bạn tốt thời đại học, sau khi tốt nghiệp, bọn họ đến những nước khác nhau, ở những lĩnh vực khác nhau cùng phấn đấu, bởi vì không hay gặp mặt nhưng vẫn muốn gặp lại nhau nên một người đã đề nghị, nói trước là không phải anh nhà tôi ghen, ước định thứ bảy của tuần thứ ba vào tháng bảy hàng năm sẽ gặp mặt tại quán rượu, có bạn gái thì phải mang đi theo, cả đám cùng chơi trò khiêu khích, sau đó chuyển sang đánh nhau kiểu trẻ con, tôi giải thích thế cô hiểu chưa?"

Tôi co quắp khóe miệng gật đầu, cô gái này giải thích rất rõ ràng nha, bọn họ đều biết nhau cả, tối nay gặp mặt cũng là âm mưu, hèn gì Hàn Lỗi tăng thêm nửa giờ tập thể hình nữa, hóa ra là vì cái trận đánh trẻ con nhằm bồi dưỡng tình cảm anh em này.

Quả nhiên là đám đàn ông trẻ con dùng phương pháp ấu trĩ để bồi dưỡng tình cảm mà.

Lúc này, một thanh âm lạnh lùng vang lên: "Trận đấu trẻ con bắt đầu!"

Vì thế, trên khán đài vô cùng an tĩnh còn bên dưới sân bóng lại vô cùng náo nhiệt. Chỉ thấy bọn họ anh một quyền tôi một cước, thỉnh thoảng xúm lại "hội đồng" một người, thỉnh thoảng bị người ta hợp lại ám toán, đánh đến sung sướng, sảng khoái, vui vẻ âm ỉ mới thôi.

Thật sự không thể hiểu nổi suy nghĩ của mấy người này a, mắt lạnh nhìn nhìn, tôi không nhìn được ngáp một cái thật to, đèn cả nước mắt cũng theo đó đi ra nữa.

Một giờ sau, thanh âm lạnh lùng kia lại vang lên: "Kết thúc công việc, chúng ta đem người của mình lôi về nhà thôi."

Những lời này giống như một đạo thánh chỉ, thuận lợi cường chế tôi phải di dời khỏi chỗ. Sau đó sáu cô gái rất ăn ý đi xuống sân bóng, tới bên cạnh người đàn ông của mình. Mấy người này đánh đến mệt mỏi, thi nhau nằm trên mặt đất thở dốc, trên mặt ai cũng thỏa mãn, vui vẻ, hết sức sảng khoái.

Tôi đứng bên cạnh Hàn Lỗi, im lặng nhìn vẻ mặt của anh. Hàn Lỗi liền cười làm nũng với tôi một tiếng, tôi quả quyết quay đi không thèm nhìn.

Sáu cô gái tạm biệt nhau rồi khiêng mấy tên đàn ông về nhà, tôi hết sức khó khăn khiêng Hàn Lỗi quả trên cái giường lớn ở nhà. Sau đó, tôi cầm lấy cái khăn mặt ẩm ướt giúp anh lau hết bụi bẩn trên mặt, phát hiện gương mặt của anh hóa ra chẳng bị gì, trừ khóe miệng.

Nhìn ra nghi vấn của tôi, Hàn Lỗi cười rạng rỡ, dùng giọng nói đặc ý hết sức trẻ con trả lời: "Đây là qui định của bọn anh, không thể công kích gương mặt tuần tú của đối phương và nơi yếu hại, cho nên chúng ta đều là nội thương không nhìn ra được cả, thế nào, tình hữu nghị của bọn anh rất thần kỳ, rất đặc biệt đi."

Tôi hừ lạnh.

Đặc biệt? Thần kỳ? Căn bản là biến thái ấy chứ, nếu không làm gì có ai ra cái ước hẹn mỗi năm một lần đến bồi dưỡng tình cảm theo cách này? !

Quả nhiên là hạng người thế nào thì người chơi cùng cũng thế ấy, rõ ràng thoát nhìn đều bình thường như nhau, thế mà hết lần này đến lần khác...

Cái này gọi là vật hợp theo loài đúng không nhỉ?

"Bảo bối, em tức giận à?" Hàn Lỗi đột nhiên nhỏ giọng sợ hãi hỏi.

Tôi nhìn thoáng qua kẻ đang lộ ra bộ mặt vô tội kia, nở một nụ cười hết sức ôn nhu nói: "Em làm sao có thể tức giận được với anh a? !"

"Dừng... Em cười như vậy...anh thấy hơi sợ..."

Tôi thu hồi nụ cười, mắt lạnh nhìn anh.

"Không bằng..." Hàn Lỗi đột nhiên cười đến là xán lạn. "Chúng ta chơi trò hôn nhẹ đi!"

Tôi nhìn xuống khoe miệng của anh, mọi người nói xem rốt cuộc người đàn ông này đang suy nghĩ cái gì chứ, miệng rách ra đến nơi rồi mà vẫn còn không quên chơi hôn nhẹ.

Thấy tôi không thèm để ý đến mình, Hàn Lỗi liền làm nũng nói: "Tới đây đi mà!"

Làm nũng cũng vô dụng.

"Không muốn ngủ phải không?" Tôi một lần nữa cười với anh, sau đó khẽ đề lên bụng của anh

Một tiếng kêu đau đớn phát ra, Hàn Lỗi biết điều một chút dùng sức nhắm mắt lại, tỏ vẻ anh bây giờ đang muốn đi ngủ ngay lập tức.

Hừ, không nghĩ tới tôi sẽ chạm vào chỗ trọng thương của mình sao, haha, dĩ nhiên tôi sẽ làm, bởi vì tôi đã tận mắt nhìn thấy anh bị người đàn ông đến mời rượu đá cho một cái mà~~~

Ai bảo anh không cho tôi chạm cốc cùng mĩ nam a- --

Chương 23: Thằng nhóc tới sống nhờ

Mẹ tôi nói: Biết con thích thưởng thức mỹ nam nên tặng cho một đứa để vui đùa, thích chứ? Kích động chứ, nói yêu mẹ đi nào! !!

Sau tháng bảy sẽ là tháng tám nóng bức, mặt trời công công nhiệt tình nóng rất như lửa luôn chịu khó đeo bám trên trời, thật là kẻ khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Nhắc tới tháng tám thì không thể không liên tưởng đến nghỉ hè, đó là một khoảng thời gian sung sướng biết bao đã rời xa tôi mãi.

Nhưng mà năm nay, nhờ có phúc của bà mẹ già trốn nhà đi đã mấy năm, tôi lại may mắn có được hơi thở của kỳ nghỉ hè, nguyên do là vì cần phải chiếu cố một thằng nhóc đến đây nghỉ hè, lại một lần nữa cho tôi thực hiện chính sách "ba cùng" : cùng cười, cùng chơi và cùng đầu võ mồm.

Đầu tiên, tôi muốn nói rõ một chút quan hệ tình cảm của tôi cùng lão mẹ bây giờ.

Mọi người hẳn là cũng biết, năm tôi mới vừa lên cấp hai thì mẹ già đã bỏ đi, nhưng việc này cũng không có nghĩa là xảy ra chuyện lãnh đạm tình cảm mẹ con, thật ra là ngược lại, khoảng cách giữa hai người càng xa thì tình cảm càng tốt, đừng hỏi tôi là vì sao, chính tôi cũng tìm không ra nguyên do đây này.

Mặc dù cả hai không ở bên cạnh nhau nhưng mẹ già cũng biết tôi thích thưởng thức mỹ nam giống như tôi cũng biết bà thích được cha đuổi theo, tìm kiếm đằng sau vậy.

Tình cảm của chúng tôi nói là giữa mẹ con ruột thịt không bằng ví như tình cảm bạn bè hoặc chị em thân thiết còn đúng hơn, hoàn toàn không có trở ngại về tuổi tác, tư tưởng hay sự ăn ý, nhuần nhuyễn hết.

Vì vậy, cha tôi đã đưa ra một cái kết luận hết sức sâu sắc: Hạ Anh là một đứa trẻ ngoan có giáo dục, thích hợp để chăn dê ăn cỏ.

Nói đến chuyện "tâm linh tương thông" giữa tôi và mẹ, mọi người đừng có cho là thật nha, mặc dù bà là mẹ ruột tôi nhưng điều này sao có thể chứ, hai người cách xa nhau tới tận vạn dặm, hai quả tim cũng chẳng thể kết nối được với nhau, cho nên, chúng tôi là sử dụng những phương tiện kỹ thuật hiện đại của thế giới bây giờ— máy vi tính và điện thoại để liên lạc cùng nắm giữ tình trạng của đối phương a.

Nói ví dụ như, thông qua E-mail, mẹ tôi ngay lập tức biết được việc tôi đã có chồng; thông qua QQ*, bà cùng Hàn Lỗi hoàn thành xuất sắc cuộc gặp mặt thế kỷ giữa mẹ vợ nương nương và con rể gian trá; thông qua điện thoại, tôi biết được rằng mẹ cùng với người thân đang ở

chỗ nào đó hết sức an toàn.

(*QQ: Mạng xã hội mà giới trẻ Trung Quốc hay dùng, tựa như Yahoo! Việt Nam của chúng ta vậy ấy >" <)

Đã nhiều năm như vậy, mẹ vẫn tiêu sái hành tẩu du ngoạn ở các quốc gia, các thành phố lớn khác nhau, thứ duy nhất không biến đổi là thông lệ gọi cho nhau ba bốn cuộc điện thoại mỗi tháng, ít nhất một tuần phải trò chuyện một lần vào ngày đầu tiên để xác định đối phương còn sống không, đồng thời tám chuyện, trêu chọc lẫn nhau và nói linh tinh đủ thứ.

Cho nên, ở buổi tối đầu tiên của tháng tám, điện thoại di động của tôi đúng lúc đúng giờ vang lên, đợi nó vang ba tiếng xong, tôi nhìn cũng không thèm nhìn đến cái tên hiển thị mà không chút do dự nhấn phím tiếp nhận.

"Con yêu dấu, nhớ mẹ sao? Mong nhận được điện thoại của mẹ lắm à? !" Đầu bên kia di động truyền đến giọng nói đặc biệt cùng tinh thần dị thường của mẹ già nhà tôi.

"Nói thật", tôi bình tĩnh nói, "Ở năm đầu tiên lúc mẹ rời đi, mỗi ngày c mong nhận được điện thoại từ mẹ, nhưng mà đã nhiều năm như vậy, thật xin lỗi cho con nói thật, con chẳng còn mong đợi gì, cũng không biết có nên đề nghị chúng ta đổi thành một tháng một lần gọi điện hay không nữa—"

"Thật đúng là một đứa trẻ không đáng yêu mà!" Mẹ tôi oán trách trong điện thoại nhưng trong giọng nói hoàn toàn không có ý mắng mỏ mà là làm nũng nhiều hơn.

"Mẹ lần này tìm tới là muốn nhờ sự giúp đỡ của con." Bà dùng giọng điệu như thể đang dâng hiến vật quý nói. "Ngày mai con nhớ đăng hoàng một chút, đến phi trường đón một người đàn ông tên là Âu Dương Suất cho mẹ, anh ta muốn sống nhờ ở nhà hai đứa, mà con thì cần phải chăm sóc anh ta một tháng. Haha, biết khẩu vị con nặng rồi, lần này mỹ sắc tuyệt đối hợp với con nha."

Oan uổng quá, oan uổng quá, cái gì gọi là khẩu vị nặng chứ, người ta cũng chỉ là thích thưởng thức mỹ nam mà thôi, sao lại nói người ta như là sắc nữ thế, hơn nữa, để cho một người phụ nữ có chồng đi chăm sóc một người đàn ông, chuyện này sao có thể chứ?

Hơn nữa, kẻ này cần người chăm sóc mình, chẳng lẽ anh ta tàn tật, mù lòa, mất trí hay là động kinh à?

"Ừm..."

Tôi còn đang định phân tích cùng mẹ tình hình thực tế của Hàn Lỗi nhà chúng tôi và bộ mặt thật của anh, ai dè bà đã sớm cắt đứt lời tôi thật nhanh gọn, dứt khoát.

"Không được có dị nghị, con chỉ có một lựa chọn, đó chính là phục tùng mệnh lệnh, sau đó

bây giờ mau đưa máy cho con rể ngoan nhận điện thoại, mau! Ngoan nào!"

Thật đúng là một bà mẹ vợ tiêu chuẩn có con rể quên con ruột a.

Tôi đưa di động đến trước mắt, làm một cái mặt quỷ thật to hướng về phía nó xong mới đưa cho Hàn Lỗi đang ngồi bên cạnh, lạnh lùng nói: "Lão phật gia lật được thẻ bài có tên người, mau mau đến tiếp nhận sủng ái đi."

Hàn Lỗi cười nhận lấy điện thoại, anh tựa hồ rất thích thú và mong đợi được hàn huyền cùng mẹ già nhà tôi a.

Cả quá trình trò chuyện, Hàn Lỗi chỉ ở lúc ban đầu lễ phép hỏi han sức khỏe mẹ tôi thôi, còn đ thì cứ im lặng nghe bên kia nói, thỉnh thoảng liếc nhìn về phía tôi mấy lần, nụ cười trên mặt càng lúc càng mở rộng, cho đến khi biến tướng thành kiêu cười híp lại không còn thấy mắt đâu.

Rất quý dị.

Nhìn thấy tình cảnh này, tôi đột nhiên không khỏi cảm thấy da lưng run lên tê dại, hay là gió lạnh! Thế nên liền dùng vẻ mặt hoài nghi nhìn Hàn Lỗi đang hờ hờ nói chuyện với mẹ qua điện thoại, trong lòng thầm nghĩ, hai kẻ này sẽ không phải đang mưu đồ bí mật làm chuyện gì tổn hại tới tôi đi? !

Cuối cùng, đối mặt với mẹ tôi, Hàn Lỗi liền tiếp nhận "thánh chỉ" , con rể biết điều hàng phục đưa ra một quyết định hết sức quyết đoán, đó chính là quang minh chính đại đưa vợ đi trốn việc đến sân bay đón người.

Sân bay rộng lớn người đến người đi, mặc dù không đến nỗi quá mức chật chội nhưng mà những người đến đón người thân tại đây cũng không ít, tôi cùng Hàn Lỗi chính là hai trong số người đó.

Bên ngoài mặt trời đang lên cao, nhiệt độ cũng tăng dần, tôi cảm thấy hết sức may mắn khi bên trong phòng chờ sân bay có máy điều hòa, nếu không có ném tôi xuống biển làm môi cho cá tôi cũng bằng lòng.

Lúc này, trong tay tôi đang cầm cái bảng viết ba chữ to đùng "Âu Dương Suất" - sản phẩm tối hôm qua Hàn Lỗi hứng trí bưng bưng đích thân chế tạo, đứng ở ngoài rào chắn với Hàn Lỗi ngó mặt vào trong, đợi chờ người đàn ông tên là Âu Dương Suất đi ra.

Máy bay hạ cánh, bên trong lục tục có người đi ra, tôi cố kiềm chân giờ tám bảng lên, hy vọng có thể hấp dẫn sự chú ý của Âu Dương Suất để anh ta chủ động đi đến chỗ mình.

Mẹ đã nói, Âu Dương Suất là một người đàn ông thích hợp với khẩu vị nặng của tôi, vậy thì nhất định sẽ là một mỹ nam, cho nên hẳn là tôi sẽ rất dễ dàng nhận ra mới đúng, nhưng mà

hành khách đã ra gần hết rồi, tôi sửng sốt phát hiện ra là không có ai được coi là kẻ hợp với khẩu vị nặng của mình, chẳng lẽ soái ca thường thích đi ra lúc cuối cùng sao? !

Đúng vào lúc tôi đang rối rắm hết mức thì một đứa bé trai đẹp đến kỳ lạ lôi kéo cái vali nhỏ xíu của mình đi tới bên cạnh tôi và Hàn Lỗi, lễ phép hỏi: "Hai người đang đợi Âu Dương Suất sao?"

Tôi cúi đầu nhìn nó, phản xạ có điều kiện gật gật đầu.

Nhận được khẳng định từ tôi, thằng bé trai cười hết sức rạng rỡ nói: "Chào hai người, em chính là Âu Dương Suất." Sau đó còn tặng kèm một lúm đồng tiền thật khả ái, thật to nữa.

Nước miếng, ôi nước miếng! Mau bắt lấy nó, mau bắt lấy a!

Bất quá, chờ một chút...Tôi nhìn thằng bé trai xinh đẹp trước mắt, kìm lòng không được há to mồm. Âu Dương Suất? Đàn ông? Anh ta căn bản chỉ là một đứa trẻ con mà?

Về mặt tôi không cách nào tiếp nhận được mở ví tìm di động, muốn gọi điện cho mẹ xác nhận tình huống lúc này.

Đứa bé trai giống như đã nhớ ra cái gì đó, cũng mở balô của mình ra, lấy một bức thư đưa cho tôi nói: "Chị à, đây là di Mạc dặn em đưa cho chị!"

Một đứa trẻ biết điều ngoan ngoãn cỡ nào a, gọi tôi một tiếng chị ngọt ngào quá đi mất!

Tôi mỉm cười nhận lấy bức thư mà "di Mạc" gửi cho tôi kia, tinh tế nhìn:

Hạ Anh yêu dấu, ngạc nhiên không, không nghĩ tới Âu Dương Suất sẽ là một đứa bé trai sao, thật ra thì gọi nó là một người đàn ông cũng không sai a, dù sao một ngày nào đó thằng bé sẽ biến thành một người đàn ông chân chính mà. Con nhất định đã hiểu sai đúng không, thật sự cho rằng có một người đàn ông thành thực uy hiếp được địa vị của Hàn Lỗi sao? Haha, làm sao có thể, mẹ đây rất yêu thương Hàn Lỗi nha, hơn nữa, làm gì có người như thế tồn tại? ! Tốt lắm, trở lại chuyện chính, cha mẹ Âu Dương Suất đang ra tòa đòi ly dị, vì để cho nó không bị ảnh hưởng quá nhiều, chúng ta quyết định trước khi có phán quyết của tòa sẽ đưa nó đến chỗ mấy đứa ở tạm một thời gian, nghỉ hè luôn thể, đứa nhỏ này trước kia từng có gặp qua Hàn Lỗi, lại rất thích nó nên mẹ đã cùng Hàn Lỗi nói qua, nó cũng tỏ vẻ sẽ thành tâm tiếp nhận nhiệm vụ này, cho nên con gái yêu a, phối hợp thật tốt cho mẹ, chăm sóc thằng bé cho chu đáo. Đứa nhóc này thật ra thì...

Nhìn ba trang giấy viết thư tràn ngập chữ của mẹ già, tôi ngạc nhiên phát hiện trán của mình đã đầy hắc tuyến đến mức không thể thêm được nữa.

(Momo: hắc tuyến là vạch đen, thường là ba vạch kẻ từ trên trán xuống, hình ảnh này hay có trên các biểu cảm (emoticon) để biểu thị trạng thái bất đắc dĩ của nhân vật ấy mà!)

Tôi cẩn thận cất ba tờ giấy viết thư kia đi, nhìn chăm chú vào Âu Dương Suất, nó bất quá mới chỉ hơn mười tuổi, thân cao đến bên eo tôi là cùng, thế mà đã trở mã lên đẹp trai tuấn tú, tin tưởng một thời gian nữa nó nhất định sẽ trở thành người khiến cho cả đám đàn bà con gái điên cuồng nha. Mỹ nam nhỏ tuổi có một mái tóc ngắn xoăn tự nhiên, cặp mắt xéch to mà sáng ngời, khuôn mặt be bé đỏ bừng hết sức dễ thương.

Nhìn xem, cái này gọi là người cũng như tên, là gen di truyền đó! !!

Thằng nhóc biết điều vẫn đứng im cho tôi đánh giá, không vội vàng không náo loạn, có thể nhìn ra nó ở nhà được dạy dỗ và kèm cặp khá tốt, khí chất vương tử cùng quý tộc biểu lộ ra bên ngoài không sót một thứ gì.

Nhìn bé trai cực phẩm sắp tới sống ở nhà mình này, lòng tôi tràn đầy vui sướng vươn tay với nó nói: "Xin chào, chị là Hạ Anh" , sau đó chỉ vào Hàn Lỗi bên cạnh: "Anh ấy là Hàn Lỗi, thời gian một tháng tới, chúng ta sẽ cùng nhau sống chung."

Âu Dương Suất xấu hổ cười, cũng vươn tay nắm lấy tay tôi, có chút ngượng ngùng nói: "Chị khỏe, anh khỏe ạ." (Cũng có thể hiểu là chào anh, chào chị được, nhưng bạn edit đúng nguyên convert a >" <)

Ấn tượng đầu tiên của Âu Dương Suất đối với chúng tôi có vẻ khá tốt, không, phải nói là nó đối với Hàn Lỗi nhà tôi có ấn tượng rất tốt mới đúng, nhìn trong mắt nó tràn đầy vẻ kính ngưỡng, sùng bái, ngưỡng mộ là đủ hiểu rồi.

Điều này làm tôi chợt nhớ đến Tàn Hạo, trong lòng âm thầm suy nghĩ xem có nên tìm thời gian để nó cùng Tàn Hạo gặp mặt hay không, dù sao bọn họ đều là những người ái mộ vẻ đẹp của Hàn Lỗi nhà tôi a.

Hàn Lỗi nở nụ cười kinh điển đúng tiêu chuẩn ngoại giao với Âu Dương Suất, bắt chuyện với nó xong liền một tay nắm tay nó, một tay kéo vali hành lý, còn tôi nắm tay còn lại của thằng nhóc, ba người cùng đi ra khỏi sân bay.

Âu Dương Suất được Hàn Lỗi nắm tay liền lộ ra nụ cười vui vẻ mừng rỡ vô cùng khả ái nên tôi không nhịn được cũng dùng vẻ mặt sùng bái nhìn anh, người này thật là nam nữ lớn nhỏ ai cũng ăn sạch a, một Tàn Hạo còn không đủ, bây giờ còn thêm cả một đứa trẻ con, thật là làm cho tôi bội phục, bội phục nha!

Hàn Lỗi bảo chúng tôi đứng ở cửa ra trước sân bay chờ anh lấy xe từ bãi đỗ ra ngoài, vì thế, tôi cùng thằng nhóc kia ở chung một chỗ.

Bởi vì không hay cùng những đứa nhóc ở tuổi này quan hệ nên tôi nhất thời không biết nên cùng nó hàn huyên cái gì, bầu không khí vì vậy mà trở nên lúng túng cùng tẻ ngắt.

Đúng lúc này, Âu Dương Suất mở miệng, dùng một giọng nói lạnh như băng đá không thể tin nổi mà nói: "Dì à, con cảm thấy dì không xứng với anh Hàn Lỗi đâu!"

Dì? !

Lông mày của tôi xoắn tít lại, quay mặt nhìn về phía thằng nhóc đang cố tỏ ra bộ dáng người lớn bên cạnh, nó bây giờ chẳng còn bộ dáng đáng yêu biết điều như lúc nãy mà trở nên xem thường, thậm chí là không vừa mắt với tôi nữa.

Cậu ta là con rận trong chần tôi chắc?

Hơn nữa, rõ ràng Hàn Lỗi lớn tuổi hơn tôi lại được gọi là anh, mà tôi lại bị gọi là dì? Không công bằng, không công bằng nha~~~

Không chờ tôi trả lời, Âu Dương Suất chỉ lạnh lùng nhìn tôi một cái, trong mắt hiện lên sự thù ghét rõ ràng.

Haizzz, hay lắm nhóc con, mặc dù khiến chị đây ứng phó không kịp nhưng tôi vẫn hiểu, xem ra bệnh trạng của nó và đồng chí Tần Hạo lúc trước giống nhau a, đối với tôi sinh ra một loại cảm giác không giải thích được, không có chút ý nghĩa nào, lời nói buộc tội vô căn cứ, căm thù và cảm giác xa cách nữa.

Hàn Lỗi ơi là Hàn Lỗi, anh mau nói xem năm đó anh đã đối với người ta làm cái trò gì chứ?

Bất quá Âu Dương Suất như thế có vẻ dễ chơi hơn, thế nên tôi nhếch mép, quyết định đem thằng nhóc trước mặt này làm đối thủ mà xử lý, dù sao, cùng một "đứa trẻ" chơi không bằng khiêu chiến cùng một "đối thủ" làm mình hứng thú nha.

Cho nên, điều chỉnh tốt tâm tình của mình, tôi đảo mắt, nhìn nó cười cười, chậm rãi nói: "À? Thế nhưng vậy thì sao a? Cho dù không xứng đáng, chị đây vẫn là vợ của anh ấy mà."

Thằng bé xấu xa ngây ngẩn cả người, rồi tức giận bộc phát.

Có lẽ chưa từng gặp phải kẻ "không thể nói lý" như tôi đây nên Âu Dương Suất nhất thời tắc tị, chỉ có thể dùng sức trừng trừng nhìn tôi, haha, rất là vui vẻ nha ~~~

Thằng nhóc xấu xa, chị đây sẽ chiều cổ em thật tốt, đảm bảo cho em có một kỳ nghỉ hè thật-là-thú-vị, cả đời không quên được! Chờ tiếp chiêu đi!

Mẹ già! Con nhất định sẽ hoàn thành thật tốt nhiệm vụ!

Chương 24: Cùng nhau đeo mặt nạ

Mỗ Anh nói: Nuôi một đứa trẻ còn không phải là vấn đề giáo dục nó hay sao, lớn thì không lớn, chẳng lẽ lại đi làm cái loại tiểu nhân so đo chuyện này?

Bình tâm mà nói, Âu Dương Suất thật ra là một đứa trẻ vừa hiểu chuyện lại vừa xinh đẹp, tôi rất thích nó, so với cái kẻ vừa không hiểu chuyện vừa làm bộ trẻ con kia, tôi lại càng thích sự thẳng thắn của nó hơn, ít nhất ở trước mặt tôi nó đều rất thẳng thắn, đặc biệt là nó đối với Hàn Lỗi lại sùng bái một cách quá mức.

Cùng nó quen biết chỉ mới ngắn ngủn hơn mười phút đồng hồ tôi liền phát hiện ra, đứa nhỏ này là một đứa trẻ thú vị, chúng tôi chỉ đấu võ mồm vào những lúc Hàn Lỗi không nhìn thấy mà thôi, nó là kẻ rất hay làm trò, bình thường nói chuyện cùng tôi và Hàn Lỗi đều mang một bộ mặt hoàn mỹ, khéo léo, nếu không phải ban nãy đã lộ ra bộ mặt thật thì e là tôi đã bị nó dọa chết rồi. Nhưng mà thật đáng tiếc, tôi dù sao cũng là người có kinh nghiệm sống và sinh hoạt cùng "vua mặt nạ" như Hàn Lỗi kiêm luôn "khán giả" chứng kiến anh trình diễn một thời gian ngắn rồi, loại trình độ kém cỏi này sao để vào mắt tôi được? !

Chẳng qua là vui đùa một chút mà thôi, không phải là mang mặt nạ sao? Tôi cũng có đấy.

Tóm lại mùa hè này của Âu Dương Suất chắc chắn là không thể nhầm chán, điều đó tôi xin bảo đảm.

Khi hai người chúng tôi đi ra ngoài sân bay thì Hàn Lỗi lái xe tới, người bạn nhỏ Âu Dương Suất vừa vặn thay đổi khuôn mặt lạnh như băng, khôi phục lại bộ dáng khôn khéo vô hại như đầu, mở ra tiếng nói non nớt vừa đủ để Hàn Lỗi nghe thấy: "Chị Anh, em nghĩ muốn ngồi ở phía trước, có thể không ạ?"

Tốt, ở sau lưng Hàn Lỗi gọi tôi là dì, ở trước mặt Hàn Lỗi mới biết điều gọi tôi chị Anh, mọi người nói xem đứa nhỏ này sao cứ thông minh như vậy a?

Tôi nâng lên nụ cười vẻ sủng nịch, híp mắt ôn nhu nói: "Dĩ nhiên có thể, chỉ cần em vui là tốt rồi!"

Nhận được sự cho phép của tôi Âu Dương Suất thật vui vẻ a, hấp tấp ngồi thẳng vào vị trí vẫn thuộc về tôi, ngay lúc đóng cửa xe, thừa dịp Hàn Lỗi không có chú ý, cái đứa nhỏ xấu xa này cư nhiên lại hướng tôi làm một cái mặt quỷ khiến tôi suýt chút nữa bật cười, thật là một hành động trẻ con ngây thơ dễ thương đâu, cho nên theo lẽ phép, tôi không chút nghĩ ngợi cũng trả một cái mặt quỷ nho nhỏ cho anh.

Kết quả, nhóc con bị tôi làm chân động đến nỗi...

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, mặt quỷ to so với mặt quỷ nhỏ, có vẻ như nó bị lỗ rồi~~~

Sau đó, tôi ngồi vào trong xe theo, an tĩnh nhìn hai người đàn ông một lớn một nhỏ phía trước

trò chuyện qua lại, chỉ thấy Âu Dương Suất hưng phấn đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng sáng long lanh, chu cái miệng nhỏ khi đóng khi mở, má lúm đồng tiền nho nhỏ xuất hiện thật nhiều, mà Hàn Lỗi thì sao, trên gương mặt tuần tú luôn hiện lên nụ cười dịu dàng, mặc dù không nói lời nào nhưng cho dù là như vậy, cậu nhóc kia vẫn vui vẻ đến nỗi không kiềm chế được.

Dù sao cũng là cơ hội được mặt đối mặt với người mình ngưỡng mộ đã lâu cho nên tôi có thể hiểu được sự kích động của Âu Dương Suất, chẳng qua là lúc này ánh mặt trời đầy mặt, lúc sau lại âm trầm lạnh như băng, đứa trẻ này không sợ bản thân một khi không cẩn thận sẽ rơi vào tình trạng tinh thần phân liệt hoặc nhân cách phân liệt à?

Dọc theo đường đi, nhờ vào phúc của Hàn Lỗi, tôi cũng được Âu Dương Suất tâm không cam tình không nguyện mời tham gia vào cuộc nói chuyện của bọn họ, nhìn tiểu tử rõ ràng không tình nguyện mà lại không dám biểu hiện ra ngoài, đôi mắt của tôi càng híp lại, nụ cười càng lớn.

Cuối cùng, ba người chúng tôi "vừa nói vừa cười", "hòa thuận vui vẻ", "tương thân tương ái" trở về đến nhà.

Tôi biết, Âu Dương Suất ở trước mặt Hàn Lỗi là chân thật nhất, ở trước mặt tôi cũng là chân thật nhất, chẳng qua đó là vấn đề "Chính diện" hay "Phản diện" mà thôi.

Sau khi sắp xếp tốt gian phòng cho Âu Dương Suất, tâm tình tôi không biết vì sao rất tốt, chủ động tính toán cùng Hàn Lỗi thi thố tài năng, muốn chuẩn bị một bữa ăn thật phong phú ngon lành giúp tiểu tử kia đón gió.

Nhìn bóng lưng của Hàn Lỗi trong phòng bếp vừa khí suất vừa bận bịu, trong mắt Âu Dương Suất lóe ra ánh sáng không thể dùng hai chữ sùng bái đơn giản mà hình dung, mà sau đó khi nó ăn bữa tối do đích thân Hàn Lỗi làm, trong mắt lại càng ướt át diễm lệ, lóe lên không ngừng.

Tôi nhìn khuôn mặt tươi cười của Hàn Lỗi, lại nhìn đến vẻ mặt cảm động tột cùng của Âu Dương Suất mà thâm than thở dưới đáy lòng: Hàn Lỗi ơi Hàn Lỗi, anh đến tột cùng muốn cho nhóc con kia sùng bái anh đến mức nào mới chịu thỏa mãn đây, cứ hữu ý vô ý buông thả mệnh mạng của mình như thế, anh có muốn để cho người ta sống khỏe mạnh nữa hay không a?
!

Bởi vì vấn đề chênh lệch múi giờ, tôi cho là Âu Dương Suất sẽ không ngủ sớm, nhưng mà ngoài dự liệu của tôi, chính bởi vì lệch múi giờ nên nó sau khi đánh răng rửa mặt xong thì hết sức biết điều bò lên giường, mở điều hòa, đắp kín chăn, nở một nụ cười ngọt ngào, nhắm mắt lại, tính toán việc tiếp tục hàn huyên trong mộng cùng Hàn Lỗi.

Sau khi tắm rửa tôi mặc một chiếc áo phông rộng rãi đi vào gian phòng của Âu Dương Suất, tay cầm một ly sữa tươi hỏi xem nó có muốn uống hay không.

Âu Dương Suất miễn cưỡng mở mắt liếc nhìn tôi cùng ly sữa tươi trên tay, rất không đáng yêu bĩu môi lắc đầu, trong mắt có nồng đậm khinh bỉ cùng chán ghét, dĩ nhiên, nó khinh bỉ cùng chán ghét chính là sữa tươi chứ không phải tôi.

Tôi nhún nhún vai, không thích coi như xong đi, dù sao miễn cưỡng thì rất không nhân đạo, cho nên, tôi đem sữa tươi đặt vào trên mặt bàn sau đó hướng nó đi tới, giúp cậu bé này chỉnh lại chần bởi vì mặc dù là mùa hè, nhưng chỗ này có điều hòa, nếu không cẩn thận bị cảm lạnh sẽ không tốt.

Đầu tiên tôi thật sự muốn giúp nó chỉnh lại chần, nhưng nhìn thấy khuôn mặt mập mạp mềm mại trơn nhẵn kia, cuối cùng nhìn không nổi vươn móng vuốt sói sò soạng trên mặt nó một cái, ừm, cảm giác trơn trơn y như trong tưởng tượng. Vốn tưởng rằng nhóc con sẽ rất tức giận với hành động của tôi, thậm chí sẽ nhảy dựng lên, bằng không ít nhất cũng sẽ ý kiến này nọ, nhưng mà ngoài dự đoán, nó lại chẳng hề náo loạn chút nào, ngược lại là cứ đỏ mặt nhìn chăm chăm...trước ngực của tôi.

Tôi theo tầm mắt của nó cũng cúi đầu nhìn về phía trước ngực của mình, phát hiện thì ra là bởi vì cổ áo phong hơi rộng, lúc khom lưng không cẩn thận mở ra một khe hở rất đáng yêu, vừa lúc không cẩn thận đúng tầm mắt của nó, lộ ra một chút, thật, chẳng qua là lộ liễu một chút xíu mà thôi, tôi thề, tôi không phải cố ý.

Mặt tôi không đổi sắc, thông dong trần định kéo lại áo sơ mi, nhìn gương mặt Âu Dương Suất vẫn đỏ ửng như cũ liền cong lên khóe miệng, đôi mắt xoay chuyển, đáy lòng bởi vì nghĩ đến trò đùa dai sắp có mà cười thầm một tiếng.

"Này! Chị nói em làm sao có thể cứ như vậy nhìn chăm chăm vào cái bên trong của người ta chứ, bao nhiêu chỗ tốt không nhìn lại cứ thích nhìn vào bên trong là sao? !" Tôi ra vẻ ngượng ngùng làm nũng nói.

"..."

Đôi mắt với sự trêu chọc của tôi, tiểu tử đáp lại bằng cách đem đầu của mình vùi vào trong chần, chết sống không chịu lộ ra.

Ai, nó xác định mình là người đã từng sống ở xã hội nước Mỹ cỡ mở hiện đại sao? Ở nơi đó rất khó để duy trì được tư tưởng đơn thuần và dè dặt như thế đó nha.

Sợ nó sẽ buồn chết cho nên tôi liền giúp nhóc con giữ lại một chiếc đèn ở đầu giường sau đó đi ra khỏi gian phòng, đóng cánh cửa, cong lên một nét cười nhàn nhạt rồi xoay người đi vào trong phòng của mình.

Sau khi vào phòng, tôi thấy Hàn Lỗi đã sớm tắm rửa xong đang nằm nghiêng ở trên giường đọc sách, thế nên tôi nhanh chóng bò lên giường, bả đầu theo thói quen tựa vào trên bả vai

anh, đem tầm mắt dừng lại ở quyển tiểu thuyết trên tay kia, dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi: "Thật ra thì anh đã sớm nhìn thấu bộ mặt thật của tiểu gia hỏa kia đúng không!"

Nếu là người khác dễ dàng bị mặt nạ của Âu Dương Suất lừa gạt tôi còn tin được, nhưng nếu là Hàn Lỗi, cái kẻ "khác người" kia thì tôi cảm thấy đây tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Tôi cảm thấy lồng ngực Hàn Lỗi khẽ chấn động, anh khẽ cười nói: "Có ý gì?"

Giả bộ ngu đúng không.

Tôi lạnh lạnh nói: "Giả bộ a, lại còn giả bộ chẳng giống như ban nãy nữa."

Nghe vậy, Hàn Lỗi đem sách trong tay cất vào trên tủ đầu giường, một tay ôm lấy tôi dùng gương mặt tuấn tú cùng tôi mặt đối mặt, vươn ra một cái tay khác nhẹ điểm đầu mũi của tôi, trong mắt lóe ra tinh quang, nâng lên khóe miệng nói: "Thật ra thì anh có biết hay không cũng có quan hệ gì đâu, chơi thật vui là tốt rồi, không phải sao? Nếu là chơi thật vui, anh nói không biết cũng có quan hệ gì đâu?"

Người đàn ông này chính là đánh vào chủ ý: "Chúng ta vui vẻ chơi đồng thời thuận tiện làm nhóc con kia cũng vui" sao? Giờ này khắc này, tôi chỉ muốn dùng năm chữ cùng hai dấu chấm câu để diễn tả sự sùng bái của tôi đối với anh: cao, thật sự là cao*!

(*Momo: ý chị nói ở đây là cao minh í bà con. Căn bản hai anh chị ấy lấy thằng nhóc ra làm đồ chơi mà nó cũng vui vẻ không biết gì, thậm chí không đỡ được)

Bởi vì ngày hôm sau vẫn là thời gian làm việc cho nên chúng tôi phải đành hoàng đi làm.

Âu Dương Suất ngủ sớm dậy sớm tinh thần sáng láng, vô cùng uyển chuyển biểu hiện nguyện vọng muốn cùng chúng tôi đến công ty, cũng liên tục bảo đảm sẽ không âm ỉ đến chúng tôi mà làm ảnh hưởng đến hiệu suất công việc.

Không có ngoài ý muốn, Hàn Lỗi cười gật đầu đáp ứng

Tôi khóe miệng co giật nhìn khuôn mặt tươi cười của Hàn Lỗi, nghĩ thầm: thật ra thì người này cũng đã tính toán mang thằng nhóc đến công ty chơi rồi. Theo hiểu biết của tôi với anh, nếu tiểu tử này không đi thì anh cũng sẽ tìm mọi cách dụ dỗ cho nó đi theo mới thôi.

Sau khi đến công ty, tôi cùng bọn họ đến phòng làm việc của Hàn Lỗi.

Đợi Hàn Lỗi dẫn Âu Dương Suất đi vào phòng làm việc rồi, Tàn Hạo mới mở to mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi lôi kéo tôi hỏi: "Đứa bé kia là ai?"

"Con trai của tôi a!" Tôi nói giỡn.

"Cô đừng có đùa, đứa trẻ kia thoát nhìn tuyệt đối không dưới mười tuổi, chẳng lẽ mười lăm tuổi cô đã sinh con. Nếu thật sự là thế, đứa bé này nhất định không phải con Hàn tông." Tần Hạo tỉnh táo phân tích.

"Haizz! Tiểu Hạo Hạo, thật không nghĩ tới cậu lại hiểu rõ về tuổi tác của tôi như thế nha!"

"Đừng, gọi, tôi, là Tiểu, Hạo, Hạo, nữa!" Tần Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói .

Tên con trai hẹp hòi.

Tôi vươn tay đâm đâm cánh tay của Tần Hạo, để cho anh cùng tôi nhìn Âu Dương Suất đang ngồi trong phòng làm việc, sau đó tôi nhỏ giọng hỏi: "Thấy tiểu gia hỏa kia không?"

Tần Hạo vừa đánh giá Âu Dương Suất vừa gật đầu.

"Chú ý ánh mắt cùng thần sắc của nó, có phải cảm thấy có chút quen thuộc hay không?" Tôi tiếp tục nói.

Nghe lời của tôi, Tần Hạo nghiêm túc quan sát người bạn nhỏ kia lại một lần nữa, tiếp theo, đôi mắt của anh ta càng ngày càng lóe sáng, có một loại kích động kiểu như tha hương gặp được cố tri* vậy.

(*tha hương gặp người cố tri: Xa quê gặp được người quen cũ)

Xem ra anh ta đã chú ý tới tiểu tử này giống hệt mình lúc trước, cũng là một kẻ kính ngưỡng, sùng bái, hâm mộ Hàn Lỗi vô cùng.

Một giây sau, tôi dám đánh cược, Tần Hạo thích Âu Dương Suất rồi, nhìn ánh mắt của anh ta gần như là mềm nhũn ra nước kia kìa.

Quả nhiên là tri âm gặp tri âm, hai mắt lúng tròng.

Trong dự liệu của tôi, Hàn Lỗi sẽ nhanh chóng đem Âu Dương Suất ném cho Tần Hạo, cho nên, Tần Hạo lại bị đào móc thêm một tài năng mới—bảo mẫu nam toàn năng chăm sóc trẻ con.

Tiểu tử vốn vẫn còn không tình nguyện, nhưng sau khi cùng Tần Hạo bốn mắt nhìn nhau, sau đó chúng sống tiếp một tiếng đồng hồ, hai người đã dễ dàng thiết lập tình hữu nghị giữa các đồng chí, có thể nói là như hình với bóng.

Đến lúc ăn bữa trưa cùng không tìm thấy thân ảnh hai người, đoán chừng bọn họ chắc là chạy đến chỗ nào đó thể hiện tình cảm sùng bái, ngưỡng mộ, kính trọng với Hàn Lỗi của mình rồi- -

Lúc tan việc, Âu Dương Suất cùng Tần Hạo lưu luyến không rời nói lời từ biệt, chúng tôi một

nhóm ba người đi tới Hàn gia.

Tối nay Hàn gia đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt phi phàm, mọi người tề tụ đông đủ chỉ để ăn mừng anh cả Hàn Ti thành công đem chị dâu Tô Nguyệt Nghiên dụ dỗ về nhà.

Ở trên bàn cơm, Hàn Ti cười đến thật thỏa mãn, thật đắc ý, Tô Nguyệt Nghiên thì vẻ mặt ngượng ngùng cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn thẳng chúng tôi đang hết sức hài hước, nói đủ loại chuyện cười, vẻ mặt trêu chọc cùng khuôn mặt hí hửng, vì vậy đem toàn bộ lực chú ý đặt ở trên người Âu Dương Suất-người từ bên ngoài đến.

Tiểu tử thật biết điều, miệng rất ngọt, nụ cười cũng rất ngọt, đem tất cả mọi người dụ dỗ đến không biết Đông Tây Nam Bắc đâu nữa khiến ai cũng yêu thích không thôi, rồi rít muốn cùng nó bồi dưỡng tình cảm, đặc biệt là mẹ chồng tôi, thiên vị nhóc con này hết sức rõ ràng, hoàn toàn không đem nhân vật chính vốn là Hàn Ti để vào mắt, độc tài đem chức vụ này cho Âu Dương Suất.

Mặc dù Âu Dương Suất chiếm được toàn bộ lực chú ý của mẹ chồng tôi, nhưng bà vẫn còn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm, vì vậy khó khăn nhin đầu bỏ những thứ yêu tiểu tử cho mấy người đàn ông, đứng lên phui tay, mấy người phụ nữ chúng tôi cũng lập tức đứng lên, bạo lực đem Tô Nguyệt Nghiên bắt làm nô lệ tiến gian phòng bên trong bức cung.

Chúng tôi đem Tô Nguyệt Nghiên áp ngồi ở vị trí trung tâm giường lớn, tôi cùng với mẹ chồng chia ra ngồi ở hai bên cô ấy, Hàn Mẫn cùng Hàn Tuệ thì đem cái ghế ngồi ở trước mặt cô.

"Haha! Mau mau khai báo đảng hoàng, tên đàn độn Hàn Ti kia đã dùng phương pháp gì để con tha thứ cho nó thế?" Mẹ chồng tôi cười gian xảo hỏi Tô Nguyệt Nghiên.

Nếu mẹ chồng đã đi thẳng vào vấn đề hỏi đúng nỗi lòng của chúng tôi thì ba người còn lại cũng không có ý định giả mồm cãi láo, cùng nhau ăn ý lộ vẻ mờ ám, YY* cười gian.

(*YY: mờ ám)

Nhìn vẻ mặt dữ tợn của chúng tôi, gương mặt xinh đẹp của Tô Nguyệt Nghiên càng đỏ hơn, cô cúi đầu vuốt vuốt ngón tay của mình, nhỏ giọng ngượng ngùng khai: "Thật ra thì cũng không có gì, ngày thứ nhất anh ấy tới tìm con thì bị con nhốt ở ngoài cửa, ngày thứ hai cầm lấy hoa hồng chạy đến công ty con chặn cổng lại bị con đẩy ra, ngày thứ ba vừa chạy đến nhà con... Vừa lúc người nhà của con cũng đi ra ngoài du lịch ... Sau đó bị anh ấy mạnh mẽ kéo vào phòng ngủ... Bốn ngày bốn đêm..."

"Oa!" Tôi sợ hãi than, Hàn Ti nhã nhặn dịu dàng lại có thể... Quả nhiên là người không thể xem bề ngoài a.

"Hừ hừ!" Hàn Mẫn cười hừ hừ.

"Bốn ngày bốn đêm! Mãnh liệt quá!" Hàn Tuệ về mặt đầy hăm mộ nói.

"Quả nhiên là con trai của tôi mà!" Mẹ chồng cười to. "Nó dùng cà vạt không?"

"..." Tô Nguyệt Nghiên đỏ mặt không đáp.

Về phần Hàn Ti rốt cuộc có dùng hay cà vạt hay không, xem ra cũng chỉ có người trong cuộc biết.

Chuyện muốn biết cuối cùng cũng được biết, mẹ chồng tôi hài lòng phỉ tay, ý bảo mọi người tan họp, về mặt khăn cấp muốn chạy trở về phòng khách tiếp tục cùng tiêu tử nói chuyện.

Nhìn chúng tôi lục tục ra khỏi phòng, mẹ chồng đột nhiên lôi kéo tay tôi, len lén liếc một cái, nhỏ giọng cảm thán: "Con nói xem tại sao đứa nhỏ này không phải là của nhà chúng ta a? !"

"..."

Ách, vấn đề này tôi cũng muốn biết tại sao...

Chương 25: Một lớn một bé ở nhà

Hàn Lỗi nói: Anh đi công tác, người bé thì ở lại trông nhà còn người lớn thì phải chăm sóc người bé.

Trong nháy mắt, Âu Dương Suất đã ở nhà chúng tôi sống nhờ bốn buổi tối và chuẩn bị nghênh đón ngày cuối tuần đầu tiên.

Lại nói, kể từ sau khi Âu Dương Suất làm quen được với Tần Hạo, rồi sau đó thằng nhóc này tiếp tục dùng mị lực của mình thu phục được mẹ chồng tôi, nó trở nên vô cùng bận rộn, thậm chí là cực kỳ cực kỳ bận, chúa ơi, phải nói là nó bận hơn so với tất cả mới đúng.

Ban ngày, thằng nhóc bận rộn cùng Tần Hạo "câu kết", về phần bọn họ đang làm những gì, xem ra cũng chỉ có chính bọn họ biết mà thôi, bất quá theo như tôi đoán, chuyện của hai kẻ này tuyệt đối không thoát ra khỏi chủ đề "sự kính ngưỡng, sùng bái, ngưỡng mộ Hàn Lỗi"; buổi tối, Âu Dương Suất lại bận rộn đối phó với cả nhà mẹ chồng tôi, đối mặt với một gia đình lớn như vậy, nó vẫn có thể ứng phó tự nhiên, vì vậy luôn bị Hàn gia giữ lại chơi đến rất muộn.

Căn cứ vào mấy đêm quan sát của mình, tôi thấy Âu Dương Suất bình thường phải đến khoảng mười giờ đêm mới có thể được Hàn gia "thả" cho đi, nếu chúng tôi vẫn ở đó thì cùng nhau về

nhà, nhưng nếu như chúng tôi có việc đi trước thì đành nhờ vợ chồng anh cả hoặc anh hai đưa nó về nhà một cách an toàn.

Dĩ nhiên, cơ hội để tiểu tử kia chịu thoát li khỏi chúng tôi và nhờ người khác đưa về là không nhiều lắm đơn giản nói luôn là không có đi.

Duy chỉ trừ tối nay - - tối thứ sáu.

Tôi chỉ muốn nói thêm một câu thôi, thật ra tối nay hết thấy đều là một âm mưu, một âm mưu bí mật của Hàn Lỗi.

Bắt đầu từ buổi sáng, Hàn Lỗi đã đối xử với Âu Dương Suất ôn nhu cùng thân thiết khác thường, không phải trước kia Hàn Lỗi đối với nó không tốt mà là hôm nay đặc biệt tốt hơn mà thôi, tốt đến mức làm cho tôi cảm thấy quý dị vô cùng, chỉ có tiểu tử ngốc kia là không hề phát hiện, một mực chìm đắm trong khoái cảm khi mơ ước thành hiện thực của mình.

Kết quả là cả sáng hôm ấy Âu Dương Suất khó có được thời gian ở bên Tần Hạo mà cứ cùng Hàn Lỗi như hình với bóng suốt.

Lúc nghỉ trưa, Hàn Lỗi mang theo Âu Dương Suất, kêu tôi và Tần Hạo cùng đi ăn bữa trưa.

Khi ăn trưa Hàn Lỗi cố ý chọn những món ăn của trẻ con, khoe miệng Âu Dương Suất vì thế cứ cong lên không ngừng, cười đến híp cả mắt lại, giờ này phút này trên khuôn mặt không có một tế bào nào là không biểu lộ ra sự sung sướng và hạnh phúc, thỏa mãn hết.

Đợi Âu Dương Suất ăn no, Hàn Lỗi lại tỉ mỉ dùng khăn giấy giúp nó lau khoe miệng, khiến cho tiểu tử đối với sự quan tâm săn sóc của Hàn Lỗi càng thêm khuất phục, đôi mắt to sáng ngời bên trong không khỏi lóe lên ánh sáng mang tên là cảm động.

Nhìn thấy lần ảnh hưởng thứ hai của anh, Tần Hạo hâm mộ không thôi, một mình len lén cắn khăn ăn cảm khái, mà tôi thì chỉ ngồi tĩnh tọa một bên kiên nhẫn đợi chờ hành động tiếp theo của Hàn Lỗi, bởi vì tôi tin tưởng chắc chắn sẽ có đoạn sau. Quả nhiên, Hàn Lỗi cười ôn nhu nói với Âu Dương Suất: "Ăn no chưa?"

"Dạ!" Âu Dương Suất lớn tiếng gật đầu hưởng ứng, cũng tặng kèm một khuôn mặt tươi cười hết cỡ.

"Vui không?"

"Vui ạ!" Vừa gật đầu vừa trả lời.

Nhìn thấy tình cảnh này, hai tròng mắt của Hàn Lỗi sau kính đột nhiên chột lóe, dùng khoe mắt mang ý cười nói: "Vậy chúng tôi làm một giao dịch, thế nào?"

Tiểu tử biết điều một chút gật đầu, hai mắt tản mát ra hưng phấn cùng hứng thú, hết sức chăm chú nghe người nào đó nói cái gọi là "nội dung giao dịch".

"Thật ra thì rất đơn giản" Người đàn ông mang kính (chú ý: Tần Hạo đeo kính cận nha) lộ ra khuôn mặt như hồ ly tươi cười nói. "Buổi chiều hôm nay anh có thể để em tiếp tục ở trong phòng làm việc cùng anh, cũng giải đáp hết thắc mắc mà em muốn biết, nhưng em phải đáp ứng anh tối nay biết điều một chút, một mình ở lại trong nhà bà Hàn, chơi đùa cùng bọn họ, sau đó lại để cho bọn họ đưa về nhà, như thế nào, có lời không? !"

Mọi người nói xem, đối với một đứa trẻ mới mười tuổi như thế biết cái gì gọi là có lời hay không có lời sao?

=. =

Nhưng tôi vẫn tận mắt nhìn thấy, theo quán tính, người bạn nhỏ Âu Dương Suất không hề nghĩ ngợi mà gật đầu lia lịa, cười toe toét như cũ không thôi.

Mặc kệ là Âu Dương Suất suy nghĩ thật lòng hay là gật đầu theo quán tính, Hàn Lỗi vẫn rất hài lòng, cũng tự mình khẳng định "giao dịch" giữa hai người đã thành công, vì vậy nụ cười càng lớn.

Do đó, cả buổi chiều Hàn Lỗi thực hiện đúng lời hứa của anh, để cho tiểu tử cùng ở chung trong phòng làm việc, cũng thỏa mãn bất cứ vấn đề cùng tò mò của anh.

Sau khi tan việc, rốt cục đến phiên Âu Dương Suất thực hiện lời hứa của mình, thẳng nhóc nhìn bàn tay nhỏ bé bị Hàn Vũ lôi kéo, đột nhiên như vừa tỉnh giấc từ trong mộng, khẽ cau mày có chút rối rắm, sau khi biết mình bị mắc lừa, nó chỉ còn cách hết sức đàn ông, ưỡn ngực, vẫy tay từ biệt cùng chúng tôi rồi hoa lệ nắm tay Hàn Vũ rời đi.

Đưa mắt nhìn Âu Dương Suất rời đi, Hàn Lỗi cười đến là đắc ý, nắm tay tôi rời khỏi công ty.

Không có phòng ăn cao cấp, cũng không có buổi hẹn hò lãng mạn nào hết, Hàn Lỗi trực tiếp đem tôi mang về nhà, cũng tự mình xuống bếp chuẩn bị một bữa ăn tối dưới ánh nến rất có không khí.

Mặc dù vẫn cảm thấy loại bữa ăn tối kiểu này vừa tốn thời gian lại vừa buồn nôn, nhưng mà không thể phủ nhận, tôi rất thích Hàn Lỗi chuẩn bị bữa ăn dưới ánh nến này cho mình.

Sau khi hưởng thụ bữa ăn riêng của hai người thật lâu, chúng tôi dời đến một góc quầy bar của phòng khách .

Hàn Lỗi là một người thích thưởng thức rượu ngon, anh cho là một chút rượu nhẹ có thể làm cho tâm tình vui hơn, hưởng thụ thoải mái, say mê hơn, thậm chí có thể làm cho con người ta ngây ngất, vì vậy mới có sở thích sưu tầm rượu ngon, cũng vì thế mà trong nhà có một hộc tủ

lớn cùng một quầy bar nhỏ, học tử lớn trưng bày rất nhiều loại rượu ngon mà anh suu tầm được, có rượu đỏ, rượu nho, rượu mạnh cùng với rất nhiều loại rượu tây mà tôi không nhận ra.

Hàn Lỗi để tôi ngồi ở ghế cao ngoài quầy bar, mình thì đi vào bên trong, đưa tay vào học tử lấy ra một bình rượu và một cái ly uống rượu rồi đi ra ngoài, cười hết sức tự tin với tôi rồi bắt đầu rót rượu.

Không thể phủ nhận, khi rót rượu Hàn Lỗi nhìn rất anh tuấn, nụ cười thần nhiên, thần sắc tự tin, kỹ thuật thành thạo, khí tức vui vẻ, chỉ những thứ này thôi cũng có thể dễ dàng làm cho người khác điên cuồng rồi.

Một lát sau, Hàn Lỗi cười đưa cho tôi một chén rượu, chất lỏng trong suốt màu hổ phách trong chiếc ly rượu chân hình tam giác rất đẹp, dọc theo chén rượu còn dùng một viên anh đào làm đẹp, toàn thân thoát nhìn tựa như một người con gái cao quý mà hấp dẫn khiến cho tôi yêu thích không thôi.

Thấy tôi lộ ra vẻ mặt yêu thích, khóe miệng Hàn Lỗi nâng lên một độ cong đắc ý, dùng thanh âm trầm thấp từ tính cười nói: "Đây là tác phẩm do anh sáng tạo, đặc biệt thiết kế cho em, tên của nó là ‘Người phụ nữ của tôi’."

Cầm lấy ly rượu, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Hàn Lỗi cùng đôi mắt từ từ sâu lại, trái tim nhỏ bé của tôi không khỏi nhảy lên một cách cuồng loạn, trong lòng có sự ngọt ngào không nói ra lời cùng cảm động.

Nhìn đến ly rượu ngon trong tay, tôi lộ ra nụ cười ngọt ngào, đây là loại rượu thuộc về một mình tôi a.

Dưới ánh nhìn của Hàn Lỗi, tôi ngạo mạn cầm lấy ly rượu đặt ở bên môi, khẽ nhấp một ngụm, ừm, có chút giòn ngọt.

"Mùi vị thế nào?" Hàn Lỗi mong đợi nhìn tôi .

"Ừ! Uống rất ngon, còn có chút ngọt nữa, em rất thích!" Tôi tiếp tục nở nụ cười ngọt ngào nói.

Cuối cùng, trong nụ cười tràn đầy thỏa mãn của Hàn Lỗi và cái nhìn chăm chú, tôi có chút quyền luyện nâng cốc từ từ thưởng thức hết.

Khi tôi đặt chén rượu xuống, Hàn Lỗi đã từ quầy bar đi ra đến trước mặt tôi, lúc này tôi đang dựa lưng vào thành quầy, anh liền chống hai tay vào đó, đem tôi vây lại giữa lòng mình vào quầy bar, tạo thành một tư thế hết sức đáng yêu, cũng không kém phần ái muội.

Hàn Lỗi cười cười, khom lưng cúi đầu tìm kiếm môi anh đào của tôi, lè lưỡi nhẹ nhàng liếm trên cánh môi rồi nói: "Thật sự có chút vị ngọt, rất thích hợp với em."

Tôi ngẩng đầu ngênh đón sự đụng chạm của anh, phát ra thanh âm hừ hừ, giờ phút này tôi chỉ muốn cùng anh hôn môi mà thôi.

Sau giây phút hai môi chạm nhẹ đi qua, Hàn Lỗi dùng trán của mình đụng vào trán tôi, nhắm mắt lại, có chút ít ai oán nói: "Bốn ngày rồi, anh lại có bốn ngày không có ôm em, chúng ta đã bốn ngày không có yêu nhau rồi!"

Thật là anh đang nói cái khi gì vậy?

Thôi, tôi đành không ngần ngại trở thành kẻ chủ động trong chuyện này vậy, thế nên vươn tay kéo đầu anh xuống, dùng miệng ngăn ngừa những lời "oán trách" còn chưa thốt ra, hôn lên đôi môi mỏng khêu gợi trước mặt.

Hàn Lỗi nở nụ cười, dưới sự chủ động cùng "khát khao" của tôi liền đoạt lại chủ quyền ngay giây sau đó, đem đầu lưỡi dò vào trong miệng, tìm kiếm lưỡi của tôi cùng nhau chơi đùa, càn quét trong khoang miệng không bỏ sót bất kỳ một góc nào.

Đây là một nụ hôn điên cuồng và nóng bỏng, tôi phải dùng hai tay nắm chặt lấy áo trước ngực anh mới có thể miễn cưỡng ổn định bản thân đang từ từ mềm nhũn ra, cũng kì lạ lòng không nổi phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Hàn Lỗi vừa động tình hôn, vừa đem một cái tay đặt lên trước ngực, cách một l quần áo vuốt ve bộ ngực sữa của tôi.

Tôi cũng không cam chịu yếu thế, đem tay từ chéo áo của anh dò vào bên trong, trực tiếp xoa nắn da thịt cứng rắn bên dưới.

Anh phát ra một tiếng rên rỉ thoải mái, tay kia vẫn như cũ ở trên ngực tôi làm loạn, thu hồi đầu lưỡi lại rồi khẽ cắn môi của tôi, hấp dẫn nói: "Chúng ta trở về phòng, được chứ?"

Lúc này tôi đã sớm ý loạn tình mê đến mức không thể động đậy mà chỉ có thể gật đầu.

Dưới ánh đèn mờ mờ trong phòng ngủ, không khí tràn ngập hơi thở hoan ái triền miên và mập mờ, tôi toàn thân mềm yếu nằm nghiêng bên người Hàn Lỗi mà nghỉ ngơi, hưởng thụ sự yên tĩnh sau khi kích tình qua đi, tùy ý người chồng bên cạnh tiếp tục muốn làm gì thì làm.

Hàn Lỗi cũng nằm nghiêng đối mặt với tôi, khoe miệng cười khởi một nụ cười quyến rũ đầy thỏa mãn, nâng một cánh tay của tôi đưa đến trước mặt mình cho đến khi ngón tay đụng chạm vào đôi môi của mình, sau đó anh mở ra môi mỏng, nhẹ nhàng khẽ cắn ngón trỏ của tôi, tựa như mút mà không phải là mút, tựa như hôn mà không phải là hôn, rất mất hồn.

Đến khi ngón trỏ của tôi truyền tới một trận tê dại, tôi mới nhắm mắt lại, bĩu môi nói: "Đừng làm ồn, em muốn nghỉ ngơi."

Nghe vậy, Hàn Lỗi cúi đầu cười, nghe lời bỏ qua cho ngón tay của tôi, đổi qua thành đùa nghịch mấy sợi tóc dài trên gối, dùng giọng điệu hoan hỉ nói: "Sáng mai anh phải đi công tác, hành trình là hai ngày một đêm, chậm nhất là buổi tối chủ nhật có thể về đến nhà, cho nên hai ngày này đành nhờ em cùng tiểu tử kia giữ nhà rồi!"

Tôi vẫn nhắm mắt như cũ, dùng lỗ mũi hừ hừ nói: "Anh cố ý đúng không!"

Hàn Lỗi dùng thanh âm vô tội nói: "Ai da, cung à, em đang nói gì đấy, sao anh nghe không hiểu."

Chông à, anh đang nói xạo cái gì a, rõ ràng biết thằng nhóc kia rất chán ghét tôi mà vẫn muốn hai người cùng nhau ở chung, hay là anh đang suy nghĩ muốn đem hai người chúng tôi thành đồ giải trí của mình vậy? !

Tôi cự tuyệt đáp lại anh, chỉ cảm thấy có hơi thở ấm áp phun ở bên tai trầm thấp khàn khàn vang lên bên cạnh: "Cung à, chúng ta yêu một lần nữa đi!"

Thân thể của tôi bởi vì hơi thở nóng rực kia mà nhẹ run lên một cái, nhưng còn chưa chờ tôi cự tuyệt anh, thì chuông cửa đã đúng lúc vang lên.

Một giây sau, thân thể cao lớn nóng bỏng của người nào đó đang treo lên trên thân tôi lập tức cứng ngắc lại, phát ra tiếng rên rỉ thất bại, còn tôi thì không chút nề tình cười ầm lên. Tiếng chuông ngoài cửa vẫn đều đều vang lên như cũ.

Rạng sáng ngày hôm sau, Âu Dương Suất ngồi ở trước bàn ăn, mím môi nhìn tờ giấy trong tay mà Hàn Lỗi đã để lại cho nó, tâm tình xuống cấp trầm trọng.

Tôi đã cố ý làm cho anh một bữa ăn sáng thật ngon—chân giò hun khói cùng với trứng ốp-la đưa tới trước mắt, ai ngờ tiểu tử này không thềm nề tình, ngay cả liếc mắt nhìn một chút cũng khinh, mặc kệ mỹ vị trước mắt, chỉ chăm chăm dùng ánh mắt vô cùng ai oán nhìn tôi mà thôi.

Haha, nhìn xem nhìn xem, đây chính là ánh mắt ai oán của một người vợ bị chồng ruồng bỏ nha, tôi vô tội nhìn nó, cũng không phải là tôi làm Hàn Lỗi biến mất a, nhìn cái gì mà nhìn.

Hai người rất quật cường nhìn nhau đúng một phút sau, tôi thật mất mặt bại trận, ngậm thở dài một hơi, chậm rãi nói: "Không ăn cũng đừng hời hện đấy, đây cũng là bữa sáng mà anh Hàn Lỗi của em ngàn dặn vạn dò chị chuẩn bị đặc biệt cho em, em không ăn nghĩa là đã cô phụ ý tốt của anh ấy, chị không phụ trách đâu!"

Hê hê, đây là một lời nói dối cao thượng cỡ nào a !!

Nghe thấy lời của tôi, hai mắt Âu Dương Suất lập tức sáng ngời, đôi má phẩn trên khuôn mặt nhỏ bé phát ra ánh sáng vui mừng hỏi: "Thật sự là anh Hàn Lỗi cố ý bảo chị làm bữa sáng cho em?"

"Đúng vậy!" Tôi qua loa đại khái trả lời.

Âu Dương Suất không có đề ý tôi mà hết sức cảm động chuyên tâm ăn bữa ăn sáng.

Nhìn Âu Dương Suất vui vẻ vui đầu vào ăn sáng, tôi không thể không nói, cái tên Hàn Lỗi này dùng cũng thật tốt nhỉ, nếu bây giờ tôi bảo Hàn Lỗi nói anh muốn nó nhảy xuống từ tầng này, thằng nhóc cũng sẽ bắt khuất quên mình liền ngay mất thôi~~~

Tôi chỉ có thể nói một câu, sự sùng bái mù quáng này này thật đúng là không phải kinh khủng bình thường.

Sau bữa ăn sáng, tôi cảm thấy hai người cứ ngồi cả ngày mắt to trừng mắt nhỏ thế này cũng không hay, vì vậy quyết định mang thằng nhóc đi dạo, thuận tiện để cho nó làm quen với cảnh vật xung quanh.

Dù sao cũng phải ở chỗ này một tháng, không thể mỗi lần ra cửa đều bị lạc đường sẽ phiền toái đến cảnh sát lắm đấy!

Ban đầu thằng nhóc chết sống không chịu cùng tôi ra khỏi nhà, vì thế tôi thông minh lập tức sử dụng cái tên Hàn Lỗi một lần nữa, thành công dụ dỗ nó ra ngoài.

Đầu tiên tôi mang Âu Dương Suất lưu dấu chân tại khắp các đường phố xung quanh, cuối cùng kéo nó vào một cửa hàng bách hóa, tính mua cho đứa nhóc này một bộ quần áo.

Đi vào cửa hàng thời trang trẻ em, Âu Dương Suất lập tức nhận được tiếng kinh hô vui mừng của đám bà cô bên trong, rồi rít tranh nhau giới thiệu quần áo cho chúng tôi.

Nói thật, người bạn nhỏ Âu Dương Suất này quả thật có đủ tư chất khiến đám bà cô chảy nước miếng ầm ầm, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn tinh xảo, nụ cười khả ái như ánh mặt trời, khí chất cao quý, thân sĩ phong độ, có giáo dục, biểu hiện hoàn mỹ, chừng ấy đã đủ để ép những cô, những dì trong kia rồi rít gia nhập hàng ngũ kẻ hâm mộ rồi.

Vốn là Âu Dương Suất còn tỏ vẻ khách khí, không cần tốn tiền cho nó, nhưng mà tôi lại một lần nữa mang cái tên Hàn Lỗi ra, thái độ tên nhóc lập tức chuyển đổi, không hề ngại ngần chọn lựa đủ loại quần áo.

Tôi bỗng dưng cảm thấy hai chữ "Hàn Lỗi" này quả nhiên không chỉ hữu dụng bình thường, nếu đi vào trong ngân hàng, hướng về phía quầy nói hai chữ "Hàn Lỗi" này ra mà có thể rút được vô hạn tiền thì tốt biết mấy, hấp dẫn cực kỳ nha!

Âu Dương Suất có con mắt khá tốt, quần áo tự chọn cũng rất thích hợp với mình, càng đem nó trở nên đẹp trai, phong độ. Cho nên, ban đầu dự định chỉ mua một bộ thôi, cuối cùng biến thành ba bộ quần áo liền, bởi vì tôi thật sự là không nỡ để những bộ y phục kia mất nh hào

quang rực rỡ a~~~

Lúc đi tính tiền, Âu Dương Suất đang hoảng tụt ý để tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của mình, đứng trước quầy thu ngân chờ mấy người kia cất y phục vào túi.

Nhìn tốc độ của mấy nhân viên thu ngân, tôi e là những người này cố ý rồi, cứ nhìn Âu Dương Suất như thế thì làm sao làm việc chứ? !

Giả bộ chuẩn bị túi, một người trong đó nhìn Âu Dương Suất một chút rồi nhìn tôi một chút sau đó cười hỏi: "Đây là con trai của cô sao? Thật là xinh đẹp! Hai người đúng là một cặp mẹ con vừa mỹ lệ vừa xinh đẹp đây!"

Lời vừa nói ra, tôi bỗng nhiên cảm thấy bàn tay nhỏ bé đang nắm trong tay mình cứng ngắt một chút, mặc dù thấy kỳ quái nhưng tôi vẫn cứ cười hờ hợt, kiêu ngạo nói: "Dĩ nhiên rồi, con trai tôi mà, không những xinh đẹp còn hết sức tuấn tú nữa nha!"

Nhìn thấy tôi thân thiện như thế, những người ban đầu giả bộ bận rộn cũng dần bu lại, về mặt rồi rít nhìn chúng tôi, dùng khẩu khí hâm mộ nói: "Cô sướng thật! Còn trẻ như vậy mà đã có con lớn như thế, gia đình nhất định là hạnh phúc đến chết đi được!"

Tôi đem Âu Dương Suất kéo đến trước người, khẽ khom lưng ôm nó vào trong ngực, nở nụ cười vui vẻ ngọt ngào nói: "Làm sao lại muốn chết chứ, có mà hạnh phúc đến nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh giấc mới đúng, có một đứa con anh tuấn lại biết điều, tôi cũng thấy hạnh phúc lắm lắm!"

Ngữ khí của tôi rất thành khẩn, bởi vì tôi thật sự cảm thấy như vậy, nếu Âu Dương Suất là con trai của tôi thì tốt bao nhiêu a, những thứ khác không nói, chỉ cần nói riêng mặt mũi của nó đã đủ thích hợp với "khẩu vị nặng" của tôi rồi...

Mọi người còn nói rất nhiều, hàn huyên trong chốc lát, sau đó tôi một tay cầm túi, một tay lôi kéo Âu Dương Suất hoa lệ tiêu sái đi ra khỏi cửa hàng, lưu lại vô vàn những tiếng cảm thán quanh quẩn ở phía sau.

Kể từ khi đi khỏi cửa hàng, cả đoạn đường Âu Dương Suất đều ở trong trạng thái thâm trầm, tôi trêu chọc như thế nào cũng không để ý, chẳng qua là biết điều một chút ngoan ngoãn để tôi lôi kéo đi, bàn tay nhỏ bé thì thoảng lại nắm chặt lại khiến tôi cũng hơi rối rắm, không biết làm sao

Chẳng lẽ là tức giận? Bởi vì bị những người kia "đùa giỡn" mà tức giận rồi sao? Hay tại bởi vì tôi giả mạo mẹ xinh đẹp của mình mà cảm thấy khó chịu? Hoặc là bởi vì bị nói là con trai của tôi nên cảm thấy ủy khuất và hổ thẹn? !

Sau khi suy nghĩ đủ kiểu mà vẫn không thông, tôi quyết định tiếp tục sử dụng chính sách "Hàn

Lỗi", nhưng mà lần này... Thế nhưng thất bại!

Ngay cả khi nghe được hai chữ "Hàn Lỗi" mà vẫn không phản ứng chút nào như cũ, nó cứ thờ ơ khiến tôi cảm thấy da đầu tê dại, đây đúng là một chuyện lớn, chuyện quan trọng a, tôi cần đi cầu cứu người khác mới được !

Đồng chí Tần Hạo! Đúng rồi, tôi cần cậu trợ giúp! Chờ tôi nhé, hmmm!

Chương 26: Tình hữu nghị trong bóng tối

Mỗ Anh nói: Đêm đêm gió mát trăng thanh, tâm sự nhộn nhạo.

Bàn tay nhỏ bé theo thói quen sờ soạng một bên đệm giường, phát hiện nơi đó trống không, lạnh lẽo, không chút hơi ấm, hiển nhiên là không có ai nằm cả.

Tôi mở ra cặp mắt không chút nào buồn ngủ, nhìn vị trí bên cạnh trống không thuộc về Hàn Lỗi kia, khẽ thở dài.

Xem ra thói quen này quả thật đúng là không vui gì hết cả, tôi vốn dĩ vẫn luôn có thể ngủ một mình, đến hôm nay thì sao, thiếu lồng ngực ấm áp cùng hơi thở an tâm kia của Hàn Lỗi, tôi mất ngủ!

Lại thở dài lần nữa, tôi chậm rãi ngồi dậy, thả hai chân xuống đất sờ soạng tìm được dép xong, rón rén mở cửa phòng, hướng phòng ngủ cho khách bên cạnh đi tới.

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi cùng với Âu Dương Suất trông coi nhà cửa một mình, kết quả sáng nay nó biểu hiện hết sức lạ thường, đây có thể hiểu như là tôi với anh thủy hỏa bất dung được không?

Nhẹ nhàng mở cửa phòng khách sau, tôi tì tay lên khung cửa, ló đầu vào nhìn gương mặt tiểu tử Âu Dương Suất đang bị ánh sáng mờ mờ nhu hòa của đèn ngủ trên đầu giường bao vây xung quanh, lại không khỏi nhớ tới cảnh tượng ngay cả chào hỏi cũng không đã trực tiếp đuổi giết tới nhà Tần Hạo chiều nay.

Khi ấy tay tôi vẫn còn cầm mấy cái túi, một tay kia lôi kéo Âu Dương Suất đang làm bộ ông cụ non bên cạnh, vẻ mặt bi thương sắp khóc đến nơi điên cuồng ấn chuông cửa nhà Tần Hạo.

Rất nhanh, cửa được ôn nhu mở ra, gương mặt tuần tú đeo mắt kiếng của Tần Hạo xuất hiện ở trước mắt, một khắc đó, tôi cảm thấy được dường như phía sau anh ta có ánh sáng trắng lấp lánh lóe lên, anh giống như là thiên sứ được thượng đế phái xuống cứu vớt mình vậy.

Nhưng mà một giây sau, tôi lập tức nghi ngờ, nếu Hàn Lỗi đi công tác thì tại sao thân là thư ký

của anh mà Tần Hạo ngược lại lại ung dung ở nhà a? !

Tần Hạo tựa hồ cũng nhìn thấy nghi ngờ của tôi, anh ta khép môi âm trầm nhìn tôi một cái, sau đó nghiêng đầu nở nụ cười kéo Âu Dương Suất này giờ vẫn cúi gằm mặt vào nhà.

Nhìn bóng lưng của anh ta, tôi đột nhiên cho cảm thấy hết sức tiếc nuối trong lòng: aizzz, xem ra là bị thất sủng rồi, tiếc cho một đời Tần Hạo, nhất định là đã thất sủng!

^ ^

Tôi cùng với Âu Dương Suất biết điều một chút ngồi ở trên ghế salon nhà Tần Hạo, im lặng uống nước chanh, không khí có chút lúng túng cùng quý dị.

Thừa dịp Âu Dương Suất vẫn còn đang thất thần, Tần Hạo ngồi xuống bên cạnh tôi, thấp giọng hỏi: "Cô đã làm gì với thằng bé vậy?" Trong giọng nói có khinh bỉ, trách cứ, nghi ngờ và... không tín nhiệm.

Nhìn vẻ mặt Tần Hạo, tôi oan ức đây mình, vẻ mặt vô tội kể hết mọi chuyện buổi sáng ở cửa hàng quần áo trẻ em ra cho anh ta.

Nghe xong lời tôi kể, Tần Hạo liền dựa lưng vào salon, một tay sờ cằm, một tay khoác lên tay vịn của ghế, vẻ mặt trầm tư vô cùng.

Đột nhiên, hai mắt anh ta sáng ngời, nhẹ nhàng gọi Âu Dương Suất: "Tiểu Suất, trò chơi lần trước em bảo anh hình như Tần Dương đang download thì phải, em vào trong gian phòng kia tìm nó xem sao đi!"

Nghe thấy lời Tần Hạo, Âu Dương Suất đột nhiên "thức tỉnh", khôi phục thần sắc bình thường sau đó nhanh như chớp dạ một tiếng rồi phóng như bay vào gian phòng mà Tần Hạo chỉ.

Nhìn vẻ mặt tươi cười một lần nữa hiện lên trên gương mặt thẳng thóc, tôi chỉ muốn cảm khái, thì ra, "Hàn Lỗi" vẫn là không sánh bằng được với trò chơi kia rồi.

"Quả nhiên cậu đã có đối sách, đúng bệnh bốc thuốc rồi!" Vẻ mặt tôi vạn phần bội phục nhìn Tần Hạo-kẻ có thể làm cho Âu Dương Suất khôi phục bộ dáng bình thường.

Ai dè Tần Hạo đảo mắt nói: "Làm sao mà được, chiêu của tôi đây là dòi đi lực chú ý, như thế nào, cao tay không?"

"..."

Sau đó, tôi cùng với Tần Hạo cũng đi vào gian phòng của Tần Dương, không thể không nói, thứ ấn tượng nhất trong này vẫn là cái đèn trục sáng bóng có thể phản quang của nó.

Lúc này Âu Dương Suất biết điều một chút ngồi ở bên người Tần Dương, hai người đối mặt với máy vi tính, vừa nói vừa cười.

Tôi đi tới phía sau bọn họ, phát hiện bọn họ đang download trò chơi, ngó thử danh sách xong, tôi khẽ cau mày.

Warcraft, bóng rổ đường phố, Mộng Ảo Tây Du, Nhiệt Huyết Giang Hồ...

Mọi người nói xem, bọn trẻ bây giờ đang thích chơi cái gì cơ chứ, không phải là ma thú thì là đánh nhau máu me đầm đìa, lại nhớ tới mình năm đó, chơi toàn là xe tăng với cả Mario, hơn nữa còn là chơi trên máy điện tử* cơ nhé, có phải máy tính như thế này đâu, sau đó bị cha phát hiện ra, kết quả là bị một trận cãi cách "Tu tưởng giáo dục" toi bời.

(*Máy điện tử: Loại máy ngày xưa hay chơi ý các nàng, dạo ấy thịnh hành mua đĩa trò chơi về bỏ vào đầu đĩa, sau đó cắm dắchai cái tay cầm vào, thế là chỉnh trò chơi, bấm bấm nút=]], có loại khác thì là nhét băng vào máy, nhưng ngày ấy bạn Momo chơi cái loại đầu đĩa cơ nên hem rõ lắm ^^ Ai, một thời thơ ấu ngày xưa, lần nào cũng chơi đến liệt tay cầm, lại mếu máo đòi bố đi mua tay cầm khác, về...làm liệt tiếp=]] Chơi mãi hình như đến năm lớp 3, lớp 4, dạo đó papa mua máy tính về, cái đầu cũng bỏ không, rồi cũng chẳng ai chơi nữa, người ta xài máy tính với cả Internet, rồi di động hết rồi =. =. Đoạn này trong convert nói là tay cầm cùng vô tuyến truyền hình nên tai nghĩ chắc là cái loại đó thôi, chứ còn chơi cái khi gì mà Mario với xe tăng trên vô tuyến nữa~~Ngày xưa ta còn chơi cả Xếp hình với tìm đường cho ếch nữa cơ ^____^)

Quả nhiên là thời đại tiên bộ, trò chơi cũng theo đó mà đổi mới a.

"Các cậu không chơi Sức Mạnh Vô Song à?" Tôi không nhịn được hỏi.

Nghe vậy, Tần Dương thì khinh bỉ nhìn, còn Âu Dương Suất thì nghi hoặc ngó tôi chăm chăm.

Tôi lạnh lùng nhìn trả lại Tần Dương, đó là Sức Mạnh Vô Song a, tôi bây giờ chỉ mới miễn cưỡng chơi đến cấp 140 thôi đó, hơn nữa, game muốn hỏi nhất tôi còn chưa có nói ra khỏi miệng đâu, nếu tôi mà hỏi, đầu trọc này có mà nhảy dựng lên luôn ấy chứ!

Thật ra thì tôi muốn hỏi nhất chính là các cậu có chơi "Mắt kiếng của quỷ" không?

Cho nên suốt cả buổi chiều, Tần Dương cùng với Âu Dương Suất một lớn một nhỏ ngồi chơi hết mấy trò game kia, hò hét âm ỉ, mặc kệ tôi đang nước mắt ròng ròng ngồi ngay bên cạnh.

Thật sự là không thể không thừa nhận, tuổi mình cũng đã lớn rồi a, những trò chơi nhiệt huyết kia chẳng còn thích hợp với "lão thái gia" đây nữa rồi, sau này có lẽ chỉ có thể chơi đùa một chút với QQ được thôi, tỷ như game đúng sai, cờ caro, chọn điểm khác biệt, tìm lỗi sai hay mạt chược là tốt rồi.

TT__TT

Suy nghĩ chán chê, tôi liếc nhìn Âu Dương Suất đang ngủ say sau đó xoay người muốn rời đi, nhưng chỉ mới thoáng quay đầu, tôi đã lập tức trở lại, rón rén hướng chiếc giường tiến tới.

Quả nhiên, tôi không có nhìn lầm, khóe mắt Âu Dương Suất thật sự vẫn còn đọng những giọt nước, cái miệng nhắn khê nhếch lên như đang làm bằm cái gì đó.

Tôi nhẹ nhàng quỳ gối xuống cạnh giường, đưa lỗ tai nhích tới gần cái miệng nhỏ của nó, lấy bộ dáng nghe lén thô tục nhất cố giải nghĩa tiếng nói mớ từ miệng tiểu tử này.

"Mẹ... Mẹ..."

Thì ra là nó nhớ mẹ.

Tôi đứng thẳng người, vẻ mặt ôn nhu nhìn cậu bé, kim lòng không được vươn tay xoa đầu đứa nhỏ.

Từ thư của mẹ già tôi biết được, khi Âu Dương Suất năm tuổi đã theo cha mẹ tới nước Mỹ định cư, hai người họ bận rộn làm ăn thường xuyên không có cách nào chăm sóc ở bên cạnh nó, vì thế tiểu tử này rất cô độc, thiếu thốn tình cảm gia đình, không có mẹ đau, không có cha thương, mà bây giờ hai bên cha mẹ lại muốn ly hôn, tìm kiếm hạnh phúc của riêng mình, họ thì dễ dàng thôi, chỉ có đứa nhỏ này là đáng thương, ở bên cha hay mẹ cũng không tốt, bất luận đi theo ai, đối với nó mà nói cũng là một tổn thương không nhỏ. Cho nên thân là bạn bè tốt, mẹ tôi mới chủ động đề nghị trong giai đoạn làm thủ tục này đưa thằng bé sang chỗ tôi nghỉ ngơi, thực tế là muốn thoát khỏi thực tế tàn khốc lúc cha mẹ chia tay, ít nhất trong tháng này nó có thể thật vui vẻ chơi đùa, có người khác làm bạn.

Nhìn Âu Dương Suất đã dần dần không còn nói mớ nữa, tôi biết lòng mình đang dần dần mềm nhũn ra, nhìn từ một khía cạnh khác, chúng tôi cũng có thể coi như là đồng bệnh tương liên, cùng là kẻ lưu lạc, nhưng mà nó so với tôi đáng thương hơn rất nhiều. Nhớ năm đó, khi cả cha lẫn mẹ đều song song "rời nhà trốn đi", tôi đã lên cấp 2 rồi, suy nghĩ cùng năng lực thừa nhận cũng mạnh hơn so với đứa nhỏ này, chủ yếu nhất là tôi vẫn có thể hưởng thụ tình yêu thương của mẹ, mà Âu Dương Suất thì sao, tuổi còn nhỏ đã thiếu hụt tình yêu thương, bây giờ cha mẹ còn muốn tách ra mỗi người một ngả nữa, haizz, thật là một đứa trẻ tội nghiệp!

Thật khó có thể hiểu được làm sao để nó lớn lên hiểu chuyện, biết điều lại ngoan ngoãn như thế này a!

Tình thương của mẹ thì tôi không cách nào có thể cho anh, cho dù mẹ ruột của đứa trẻ này cũng không phải tôi, nhưng mà sự ấm áp thì ít nhất Hạ Anh này vẫn còn làm được.

Thế nên tôi nhẹ nhàng bò lên giường của nó, nằm nghiêng bên cạnh, đem đứa nhỏ người sang

hướng mình, dịu dàng kéo nó vào trong ngực.

Âu Dương Suất chơi đến mệt mỏi nên ngủ rất say, dĩ nhiên không hề hay biết đầu hũ nhỏ nhỏ của mình đã bị tôi không chút khách khí hưởng dụng, chỉ thấy nó mơ màng phát ra những tiếng hừ hừ thoải mái, cái đầu nhỏ cũng hướng trong ngực tôi mà dụi vào, khóe môi nhếch lên nụ cười mờ ảo, chỉ chốc lát sau, khóe mắt đã khô nước, còn có cả tiếng ngáy nhỏ đều đều phát ra.

Tôi không có chút nào buồn ngủ nhìn nó, lấy tay sờ soạng môn trớn gương mặt trơn mềm, aizz, xúc cảm này quả thực là dễ chịu chết đi được.

Khi ngoài cửa sổ đã bắt đầu tờ mờ sáng, tôi cẩn thận nhẹ nhàng, cố gắng không đánh thức đứa nhỏ, xuống giường ra khỏi phòng.

Vuốt vuốt khóe mắt khô cong, tôi âm thầm rơi lệ trong lòng, tại sao mình phải sợ đứa nhóc này biết cả hai cùng nhau ngủ một đêm chứ, lại còn vô tư dùng cả buổi tối để cho nó ngủ yên ổn nữa, quả nhiên tôi chính là một người phụ nữ nhân hậu mà, làm chuyện tốt không cần báo ơn nha!

Âu Dương Suất sau khi tỉnh ngủ, mặc dù không có giả bộ thâm trầm như hôm qua nữa, nhưng vẻ mặt lại mâu thuẫn khiến tôi không cách nào chấp nhận được.

Từ lúc đi ra cửa phòng nhìn thấy tôi, thằng nhóc này luôn dùng vẻ mặt phức tạp ngó tôi chằm chằm, cái miệng nhỏ nhắn cứ lúc khép lúc mở, muốn nói lại thôi làm tôi chả biết nó đang suy nghĩ cái gì.

Sau khi ăn cơm trưa xong, tôi hỏi nó có muốn đi đâu chơi hay không, ví dụ như phòng của Tần Dương trong nhà của đồng chí Tần Hạo chẳng hạn, thằng nhóc đầu tiên là tỏ vẻ dăm chiêu nhìn tôi, sau đó nghiêng đầu né tránh tầm mắt tôi, lắc đầu tỏ vẻ nó không muốn ra khỏi cửa, kết quả, đứa nhỏ này ngồi trong nhà ngây người suốt cả buổi chiều.

Mặc dù tôi biết tiểu tử có tâm sự, đây rõ ràng là sự thật môn một nha, nhưng mà tôi cũng không ép nó làm gì, cứ chờ tới lúc nó mở miệng hỏi mình là được.

Mỗi lần nhìn thấy cửa phòng anh, tôi đều len lén đến gần thăm dò, nhìn trộm vào xem bên trong có động tĩnh gì hay không, trong phòng không có máy tính, không có điện thoại, mọi người nói xem có cái gì hay ho để mà nó ở lâu trong đó đến thế, không phải là đọc lên mấy thứ sách báo trộm mang đến đ

Sau bữa cơm chiều, vì không để cho thằng nhóc tiếp tục ngây ngốc ở trong phòng chơi với cái bóng nữa, tôi lôi kéo nó đến ngồi ở trên salon phòng khách xem tivi.

Ngoài ý muốn, tiểu tử lại hết sức phối hợp, biết điều ngồi ở vị trí cách tôi rất xa, vẻ mặt

chuyên tâm xem tivi.

Vì tưởng thưởng cho sự biết điều này, tôi nổi hứng làm một chuyện rất ngu xuẩn, đó chính là đem điều khiển tivi cho nó.

Mọi người nói xem đây có phải là thứ mà một đứa trẻ mười tuổi nên xem hay không a? ! Không phải là kênh bóng đá, không phải kênh thiếu nhi, không phải kênh thể thao, cũng không phải kênh phim truyện, mà là kênh thời sự tiếng Anh? ??

Được rồi, nó là người tới từ nước Mỹ, cho nên nghe hiểu được tiếng Anh, nhưng vấn đề là lấy trình độ của tôi mà nói thì hoàn toàn không thể cắt nghĩa được lưu loát thứ tiếng kia nha.

Nhưng mà chuyện ngu xuẩn làm cũng đã làm rồi, vì thể diện, tôi còn cách giả bộ cũng hiểu, về mặt thành thật ngồi xem tin tức cùng nó.

Cực kỳ thống khổ nha!

Đúng lúc nội tâm của tôi đang đau đớn kêu gào, bất chợt "bụp" một tiếng, không còn bất cứ tiếng động nào, giọng tiếng Anh cũng tắt ngấm, màn hình đen ngòm, trước mắt một mảnh tối om.

Tốt lắm, chung cư nhà tôi bị cúp điện rồi.

Muốn biết tại sao tôi có thể khẳng định được chắc chắn như thế sao? Bởi vì tôi nghe được một khắc lúc mọi thứ tối om, đồng loạt nổ ra một tràng kêu gào vang khắp khu nhà, đình tai nhức óc chứ sao.

Trái lại, hai người chúng tôi vẫn thong dong bình tĩnh ngồi yên một chỗ trong bóng tối, không thét chói tai, không kêu loạn xạ, chỉ khẽ khàng thở ra, lẳng lặng chờ ánh sáng khôi phục.

"Cái đó..." Một giọng nói non nớt, do dự vang lên trong bóng tối. "Em có thể hỏi chị một vấn đề được không?"

"Được, chị còn có thể miễn phí nữa cơ, bây giờ em có thể hỏi chị hai vấn đề cũng được." Tôi rất hào phóng nói.

"Ngày hôm qua...trong cửa hàng quần áo trẻ em, vì sao chị không phủ nhận chuyện em là con trai của chị?"

"A? Tại sao chị lại phải phủ nhận? Mặc dù em quả thật không phải con trai chị."

"Bởi vì phụ nữ không phải luôn hy vọng mọi người không ai biết mình có một đứa con lớn như vậy hay sao?" Giọng nói vang lên có chút kích động nho nhỏ.

"Ai nói thế?"

"Mẹ của em...Mỗi lần cùng bà ra khỏi nhà, bà luôn phủ nhận rằng mình không có đứa con nào lớn như vậy..." Giọng nói trở nên mất mát cùng thương tâm.

"Cắt, đó là do mẹ em quá đàn, hiểu không!"

"A?"

"A cái gì a, đúng là thế còn gì, nếu chị mà có đứa con lớn như em, vừa đẹp trai, vừa biết điều, lễ phép, đi ra ngoài sẽ hết sức kiêu ngạo nói với mọi người, đây là con trai bảo bối của tôi đây, sau đó người khác sẽ xúm vào ca ngợi ‘Còn trẻ như vậy mà đã có một đứa con lớn như thế, thật là hạnh phúc quá!’. Chẳng lẽ em không cảm thấy, làm một người mẹ xinh đẹp lúc tuổi còn trẻ rất là thoải mái sao?"

"..."

"A... Em sẽ không phải vì ngày hôm qua chị giả mạo mẹ của em mà tức giận đi?"

"..."

"Khó chịu cứ việc nói thẳng đi ra ngoài a! Cùng lắm thì chị nói xin lỗi là được chứ sao!"

"..."

Sau một hồi dài trầm mặc, đề nén, thằng nhóc mới cúi đầu, mở miệng : "Cám ơn chị."

Nghe thế, tôi liền hiểu đứa trẻ thông minh này đang nói tới cái gì, liền trêu chọc: "Muốn cảm ơn thì tới đây chị ôm một cái"

Không nghĩ tới, tiểu tử thật sự di động cơ thể, đưa cái đầu nhỏ tựa vào vai của tôi, đơn thuần cho rằng đây chính là để cho tôi "Ôm một cái".

Trong bóng tối, tôi cong khoe miệng, để đứa nhỏ an tâm dựa vào vai. Cảm giác thấy nó hoàn toàn buông lỏng thân thể, tôi biết nó đã quyết định chấp nhận, tin tưởng tôi rồi, thật là một hiện tượng tốt nha!

Đúng lúc cả hai đang lẳng lặng hưởng thụ thời khắc "hòa bình" hiếm có này thì một tiếng "tạch" vang lên, kèm theo một tiếng mở khóa cửa, trong phòng lập tức sáng bừng lên.

Tôi cùng Âu Dương Suất ăn ý quay đầu về phía cửa liền nhìn thấy Hàn Lỗi đang nghi hoặc nhìn cảnh tượng hòa ái trước mặt, Âu Dương Suất vẫn còn tựa đầu vào vai của tôi mà.

Đột nhiên ý thức được điều gì đó, người bạn nhỏ Âu Dương Suất liền đỏ bừng cả mặt, xấu hổ

vô cùng, nhanh như chớp chạy vội về phòng.

"Cưng à, em không thể làm như vậy được a, tại sao có thể ngay cả đứa trẻ con cũng không buông tha chứ!"

"..."

"Nếu em có nhu cầu thì hãy gọi điện thoại cho anh, anh đảm bảo cho dù lúc ấy mình ở đâu trên Trái Đất cũng lập tức bay về với em mà—"

"..."

"Mau khai thật đi, em đã làm gì nó rồi, tại sao khuôn mặt bé tẹo của thằng nhóc đỏ ửng lên như vậy?"

"..."

"Chẳng lẽ em thật sự đã xuống tay với nó rồi? !! !"

"Cút!"

Người đàn ông này, dám biến tôi thành con sói háo sắc sao?

Chương 27: Đã gặp nhau thì cũng sẽ có ngày chia tay

Âu Dương Suất mỉm cười nói: "Thiên hạ không có buổi tiệc nào là không tàn, em sẽ luôn tưởng nhớ đến mọi người, đặc biệt là anh Hàn Lỗi!" (mỗ nam nào đó mếu máo ngồi góc nhà vẽ vòng tròn ai oán khóc than: vì sao "đặc biệt" không phải là anh chứ? !)

(Momo: Mỗ nam đó là Tần Hạo~~)

Một tháng có bao nhiêu thời gian đây?

So sánh với một ngày là dài, nhưng nếu so với thời gian Trái Đất tự quay quanh thì ngắn hơn rất nhiều.

Tôi nghĩ nói đúng ra phải là thời gian như nước chảy trôi qua, trong nháy mắt, còn có ba ngày nữa, Âu Dương Suất sẽ phải trở về Mỹ.

Ở đây sống đã hai mươi bảy ngày, nó cơ bản đã có thể thích ứng được với cách sinh hoạt,

cách nói chuyện của chúng tôi, còn hận vì sao làm bạn với Tần Hạo muộn đến thế, cùng Tần Dương chơi những trò chơi vui vẻ suốt ngày, rồi dùng mọi lực điên đảo chúng sinh để thu phục cả gia đình mẹ chồng tôi, lưu lại dấu chân bé tẹo của mình trên khắp các phố lớn ngõ nhỏ xung quanh căn hộ mình đang sống, thậm chí đã có thể một mình đi từ nhà chúng tôi tới nhà Tần Hạo, một mình đi tới siêu thị bên cạnh giúp tôi mua Haagen-Dazs, cũng thông minh đi theo lối tắt mà tôi đã từng phát hiện, trở thành người tiếp theo sau tôi biết đến con đường này, tính cùng với cả Hàn Lỗi, Hà Dịch, Lưu Tĩnh, Tần Dương và Cao Phàm Vũ thành một tổ hợp "Người đi hoang".

Phải nói rằng trong khoảng thời gian này, biến hóa lớn nhất ngược lại chính là mối quan hệ của tôi và Âu Dương Suất đột nhiên thay đổi, đầu tiên là âm thầm đấu đá với nhau trong bóng tối, bây giờ lại quay ngoắt sang đối xử với nhau tốt không thể tin được, làm cho ai nấy đều được một phen mở rộng tầm mắt.

Kể từ sau ngày tâm sự lúc cúp điện kia, Âu Dương Suất đối đãi với tôi y như với Hàn Lỗi và Tần Hạo, hết sức bình đẳng, để cho tôi may mắn được là kẻ thứ ba mà nó ngưỡng mộ, người thứ nhất là Hàn Lỗi, thứ hai là Tần Hạo và cuối cùng là tôi-Hạ Anh.

Sáng sớm tinh mơ, Hàn Lỗi nằm nghiêng người, dùng một tay ch đầu nhìn tôi, giọng nói ai oán đến mức tận cùng nói: "Cung ơi, em xác định mình thật sự không có làm gì với đứa nhỏ kia sao?"

Tôi buồn cười nhìn anh, đây là điều nghi vấn người này đã hỏi tôi đến n lần trong tuần rồi.

"Em thề, em thật sự thật sự không làm gì nó cả, bây giờ thái độ của nó chuyển biến, sao anh không nghĩ đó là do mọi lực trời sinh của chính vợ anh chứ? !"

Hàn Lỗi cau mày, có vẻ như rất khó chấp nhận giải thích của tôi.

Hừ! Đó là thái độ gì đây! Chẳng lẽ mọi lực của tôi lại kém cỏi như vậy à? !

Hàn Lỗi cúi đầu vào trong mái tóc của tôi, tiếp tục tính trẻ con ai oán nói. "Gần đây nó cũng không bám dính lấy anh nữa, tia sáng ngưỡng mộ trong mắt với anh cũng không còn, ngược lại cả ngày cứ bám dính lấy em..."

Tôi bật cười, lấy tay vỗ vỗ phía sau lưng anh coi như là an ủi, sau đó tủm tỉm nói: "Ngoan, nói cho chị đây nghe thử xem, có phải là đang ghen hay không? Ăn giấm vì lực chú ý của tiểu tử đối với anh ngày càng ít, hay là do tiểu tử kia đối với em ngày càng dính chặt hơn trước, hử?"

Hàn Lỗi phát ra những tiếng nói hàm hồ, tôi không nghe rõ được, nhưng mà một giây sau đã bị anh tập kích bất ngờ, đón nhận ngay một nụ hôn nóng bỏng.

Đúng lúc hai người bởi vì nụ hôn nóng bỏng này mà động tình, bên ngoài cửa liền truyền tới một giọng nói nhẹ nhàng non nớt: "Anh Lỗi! Chị Anh! Mau rời giường đi thôi!"

Lửa nhiệt tình ngay lập tức bị "nước trong" dập tắt, chỉ còn lại đám khói ai oán tiêu tan trong bầu không khí.

Hàn Lỗi buông môi, bả đầu chôn ở trước ngực của tôi phát ra những thanh âm thống khổ thất bại, mà tôi lại rất không nể tình cất tiếng cười to, Âu Dương Suất a Âu Dương Suất, em xuất hiện thật là đúng lúc nha! Ngay cả người mà em ngưỡng mộ cũng bị em làm cho tức điên lên rồi đây này, khá lắm cậu nhóc!

Ba người chúng tôi cùng ngồi trước bàn ăn dùng bữa sáng, vẻ mặt Hàn Lỗi âm thầm nhìn tôi cùng Âu Dương Suất vừa nói vừa cười, không cam lòng bị vắng vẻ nên đôi mắt anh xoay động gần nửa vòng lên nụ cười tràn đầy mỉa mai đối với Âu Dương Suất nói: "Hôm nay chúng ta cùng ra ngoài chơi có được hay không, em muốn đi chỗ nào nhất hả nhóc? "

Ngay khi tiêu tử này bởi vì lời nói đó mà quay đầu lại nhìn mình, Hàn Lỗi nghiêng đầu nở một nụ cười hết sức đắc ý với tôi.

Vẻ mặt Âu Dương Suất vừa hưng phấn lại vừa mong mỏi lớn tiếng nói với chúng tôi: "Em muốn đi nhất chính là công viên giải trí!"

"Tốt! Vậy chúng tôi cùng đi công viên giải trí!" Hàn Lỗi vỗ bàn quyết định.

Sau khi sắp xếp hành trình cùng điểm đến của hôm nay, ba người chúng tôi lập tức đi thay quần áo, chuẩn bị lên đường sớm một chút.

Hàn Lỗi chọn mặc một chiếc quần dài màu đen phối hợp với chiếc áo ngắn tay màu trắng, khoác thêm áo vest nhỏ màu đen bên ngoài, thắt một chiếc cà vạt lỏng trên cổ rồi đeo gọng kính đen vào, cả người trông hết sức phóng khoáng, đẹp trai lại cuốn hút.

Thì ra là Hàn Lỗi trừ kính sát tròng còn có kính gọng đen nữa nha.

Âu Dương Suất cũng lựa chọn quần áo giống như vậy, áo sơ mi cùng quần dài.

Để phối hợp với phong cách của hai chàng trai, tôi cũng lựa chọn trang phục y như thế, cột mái tóc dài lại sau gáy, đeo chiếc kính mát lớn đến độ che hết nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, mang theo chút mùi vị nam tính của các soái ca.

Thế là ba người chúng tôi cùng nhau mặc trang phục "giả bộ đứng đắn" tiến đến công viên trò chơi.

Bởi vì là cuối tuần nên công viên trò chơi rất náo nhiệt, tiếng cười đùa hòa cùng những tiếng hét chói tai rất vui vẻ lúc thì tách biệt lúc thì phát ra như nhau, không khí rất hoạt bát, thoải

mái, vui vẻ.

Ba người chúng tôi cũng không thể phủ nhận chính là mỹ nam xứng mỹ nữ, vì vậy đi đến đâu cũng không thiếu những thanh âm kinh ngạc hoặc hâm mộ vang lên, cũng có khi là ghen tị cũng nên.

Rõ ràng chúng tôi đã nói rất nhỏ nhẹ rồi nhưng mà sao vẫn thế

Tuy nhiên, sự thật thì đôi khi càng nghĩ im hơi lặng tiếng lại càng gây sự chú ý nhiều hơn, cho nên cần phải bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh a bình tĩnh.

Vì thế, chúng tôi cố gắng trấn định đi tiếp về phía trước, không thêm quan tâm xem người khác đang bàn tán cái gì.

Âu Dương Suất nhìn mấy trò thuyền hải tặc cùng các trò khác một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn đôi lúc nhăn lại nhìn hết sức đáng yêu, có vẻ như đang rất khó khăn không biết nên quyết định nên chơi cái gì đầu tiên.

Cuối cùng, thằng nhóc lộ ra khuôn mặt tươi cười thật thật lớn, lộ ra chiếc răng nanh khả ái nói: "Chúng ta đi nhà ma trước đi!"

Nhà... ma...

Sao thằng nhóc này có thể vui vẻ chạy về chỗ nhà ma như thế chứ...

Hàn Lỗi nhìn gương mặt có chút biến sắc của tôi, nở nụ cười đều giả, hài hước nói: "Nếu như em sợ, anh không ngần ngại cho em mượn một cái tay đâu."

Tôi hừ hừ, khôi phục lại vẻ bình thường: "Nói giỡn, trên thế giới này, em ngay cả người còn không sợ, huống chi là mấy con ma kia chứ!"

Hơn nữa, bên trong căn nhà kia thật sự là ma sao?

Chúng tôi đi vào bên trong nhà ma, bên trong tối mờ mờ, ánh đèn quỷ dị chiếu vào những mô hình mặt quỷ dữ tợn rất dọa người, phối hợp với những âm thanh u uất vang lên, quả thật cực kỳ hiệu quả.

Âu Dương Suất một tay nắm lấy tay tôi, vừa sợ vừa hưng phấn, chính xác là "Nhát chết mà vẫn ham" mới đúng.

Khi chúng tôi đi được một nửa đường, âm nhạc đột nhiên dừng lại, ánh đèn cũng phụt tắt.

Ba người hết sức ăn ý dừng chân lại, tôi còn cảm nhận thấy tay đưa nhỏ kia rõ ràng có chút run rẩy, đột nhiên, cảm giác bên cạnh có cái gì đánh tới, phản xạ có điều kiện, tôi lập tức

đánh!

"A!" Một tiếng kêu rên sợ hãi vang lên ngay bên cạnh tôi.

Lúc này, ánh đèn quỳnh di một lần nữa sáng lên, con quỷ đang đứng cạnh tôi giơ tay che mặt, thì ra đó là nhân viên nhà ma được sắp đặt cố định đến giờ sẽ ra sân dọa người, kết quả lại ngoài ý muốn đụng phải nữ du khách đặc biệt "kích động" như tôi.

Không khí có chút lúng túng, Hàn Lỗi cùng Âu Dương Suất vẻ mặt cố gắng nín cười, "con quỷ" kia thì vẫn cứ ôm mặt như cũ, còn các "con quỷ" khác thì không biết làm sao cứ đứng đờ ra đây.

Cuối cùng, tôi co quắp khóe miệng, thành tâm thành ý nói xin lỗi: "Thật sự xin lỗi, cái kia, đó là do tôi có chút kích động nên..."

Không có cách nào a, đây chính là phản xạ của một người bình thường khi gặp nguy hiểm mà, chẳng lẽ bị tập kích mà tôi lại không được phản công sao?

Sau khi đi ra khỏi nhà ma, Hàn Lỗi cùng Âu Dương Suất cũng không nhịn được nữa ôm bụng cười to, giống như là đỉnh ốc bị nói lỏng vậy, cười không ngừng.

Tôi khẽ chớp lông mi, lạnh lùng nói: "Đủ rồi đây!"

"Ha ha ha ha, cung ời, làm sao em có thể buồn cười đến thế chứ? !"

"Chị Anh! Chị thật, thật, thật sự rất mạnh mẽ a!"

Đủ rồi nha, hình tượng hoàn mỹ của tôi mất hết rồi còn gì? !

"Cười nữa đi! Cười nữa tôi không ngần ngại thưởng cho hai người một quyền đầu!" Tôi tàn bạo uy hiếp nói.

Kết quả...

Tiếng cười lớn càng kéo dài không ngừng.

Sau đó, chúng tôi cùng nhau chơi mấy trò như thuyền hải tặc, cáp treo, xe điện, chơi vui vẻ đến quên cả trời đất, vô cùng thỏa mãn.

Lúc nghỉ ngơi, tôi cùng với Âu Dương Suất ngồi trên một cái ghế đá dưới bóng cây thở dốc, đuổi Hàn Lỗi đi mua nước trái cây giúp

Thừa dịp Hàn Lỗi không có ở đây, tôi không nhịn được hỏi Âu Dương Suất một vấn đề mà mình vẫn luôn thắc mắc: "Tại sao em lại sùng bái, yêu thích Hàn Lỗi như vậy?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Dương Suất nghiêng một chút, giống như đang nhớ lại chuyện cũ ngày xưa, sau đó nở nụ cười ngọt ngào nói: "Đây là ở tiệc sinh nhật năm em tám tuổi, bởi vì không tìm được ba mẹ nên em đi tìm loạn cả lên, kết quả rơi xuống hồ nước, lại không biết bơi nhưng anh Hàn Lỗi đã kéo em lên, sau đó còn đi cùng em, kể rất nhiều chuyện hay cho em nghe nữa!"

"Chỉ có vậy thôi sao?" Tôi cảm thấy khóe miệng của mình kéo dài co quắp.

"Dạ! Chỉ có như thế thôi!" Âu Dương Suất kiên định gật đầu nói.

Tôi bật cười hai tiếng, mọi người nói xem tôi có câu nào để bình luận về nguyên nhân sùng bái một cách mù quáng của đứa trẻ này không đây? Nói là "không thể tưởng tượng nổi" hay sao?

Các trò chơi trong công viên căn bản chúng tôi đều đã thử một lần, trừ đu quay bánh xe, vì vậy nhìn vẻ mặt của Âu Dương Suất, ba người chúng tôi quyết định lên thử đu quay bánh xe xem sao.

Đu quay dần dần chuyển động chậm chạp đi lên, nhưng khi nó lên tới vị trí cao nhất, cảnh sắc nhìn được bên ngoài cửa sổ quả thực rất đẹp khiến cho người ta kinh ngạc và phấn khích vô cùng.

Âu Dương Suất cứ tựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cái miệng nhỏ nhắn thì thoảng còn phát ra những âm thanh cảm thán, hưng phấn hết mức.

Đang cùng thằng nhóc chuyên tâm thưởng thức cảnh sắc bên ngoài thì bỗng nhiên Hàn Lỗi kéo tay tôi, vừa mới quay đầu lại nhìn về phía anh thì đã thấy anh nghiêng người về phía trước, cười một cách hết sức xấu xa ngoắc ngoắc ngón trỏ với tôi, ý bảo tôi tới gần mình thêm chút nữa.

Mọi người nghĩ thử xem bên trong cabin của đu quay bánh xe có bao nhiêu không gian chứ, lúc này tôi nghe lời nghiêng người về phía trước, khoảng cách giữa hai chúng tôi quả nhiên gần hơn rất nhiều, hơi động một chút đã có thể chạm vào đối phương.

Tôi cả kinh, vội vàng muốn lùi người lại, nhưng suy nghĩ mới chỉ hiện lên trong đầu đã bị con cáo già Hàn Lỗi sớm nhìn ra, anh lập tức đưa tay tóm lấy chiếc dây chuyền Mitch ở trên cổ tôi, dùng sức một chút, thân thể tôi cứ thế không nghe lời đổ về phía anh, hai môi chạm nhau.

Tôi trợn to hai mắt nhìn anh, đùa à, thằng nhóc vẫn còn ở bên cạnh đấy, mặc dù lực chú ý của nó đang đặt ở ngoài cửa sổ.

Hàn Lỗi nheo mắt, cười xấu xa tiếp tục hôn tôi, còn hôn rất triền miên, rất lớn mật nữa.

Không thể phủ nhận, đây là một nụ hôn rất lãng mạn, và bởi vì Âu Dương Suất vẫn còn ở một

bên nên đây cũng là một nụ hôn rất kích thích.

Đến khi tôi không thể nhìn được phát ra một tiếng rên rỉ mờ ám kéo lại sự chú ý của Âu Dương Suất, Hàn Lỗi mới chịu buông tay, vẻ mặt tươi cười nhìn thẳng nhóc.

"Hai người vừa mới chơi cái trò gì thế? Mặt chị Anh vì sao hồng như vậy?" Nó cau mày nghi vấn.

Tôi che mặt tuyệt không đáp còn Hàn Lỗi thì bật cười âm ỉ.

Buổi tối, cảm xúc của thằng nhóc vẫn rất phấn khởi, sau khi đem một ngày đi chơi vui vẻ nói với mẹ chồng tôi cùng Tần Hạo qua điện thoại, nó vẫn như cũ không chịu tắm mà đòi đi ngủ.

Lúc này, Hàn Lỗi lôi kéo tay nhỏ bé của Âu Dương Suất, ôn nhu dụ dỗ nói: "Chúng ta cùng nhau đi tắm được không!"

Thằng nhóc dĩ nhiên thật cao hứng, nhưng vẫn quay đầu lại nhìn tôi, trong mắt có thần sắc khó hiểu mà tôi không cách nào hình dung ra được.

Tôi nhíu mi, vẻ mặt không có hảo ý nói: "Sao thế, muốn rủ chị cùng nhau tắm với em sao?" Dừng một chút, tôi cố ý tỏ vẻ tiếc hận tiếp tục, "Đáng tiếc bồn tắm kia không đủ lớn đâu! Nếu không, em trước cùng Hàn Lỗi tắm đã, sau đó lại theo chị tắm một lần nữa?" Dứt lời, tôi còn rất tình tứ đá lông nheo với nó.

Kết quả, thằng nhóc đỏ mặt lôi kéo Hàn Lỗi vội vã chạy vào phòng tắm.

A ha ha ha ha, thật là một đứa trẻ đơn thuần khả ái mà.

Nghe thanh âm cười đùa truyền ra từ nhà tắm, tôi không khỏi bật cười vui vẻ, nhớ lại cảnh tượng hôm nay Hàn Lỗi và Âu Dương Suất chơi cùng nhau, rồi Hàn Lỗi cẩn thận nắm tay thằng nhóc, sau đó trêu chọc cho nó cười, xem ra Hàn Lỗi sau này sẽ là một người cha tốt đây! Không biết nếu làm cha thật sự thì anh sẽ còn biểu hiện nào tốt hơn nữa không a?

Sau khi Âu Dương Suất tắm rửa sạch sẽ đi ra ngoài, tôi chưa từ bỏ ý định trêu chọc nó thêm lần nữa: "Thật bất công, không cùng chị Anh tắm nữa sao? Cơ hội ngàn năm khó có được đấy nhé!"

"Rầm!" Trả lời tôi là tiếng cánh cửa sập mạnh, thằng nhóc đỏ mặt chạy vào phòng của mình... Khóa trái lại..

Chúng tôi lại đến sân bay đã từng đón Âu Dương Suất một tháng trước.

Thằng nhóc không cho gia đình mẹ chồng và Tần Hạo tới tiễn mình, chỉ muốn tôi cùng Hàn Lỗi đưa nó đi một đoạn. Khi ấy đứa trẻ này một mình tới, hôm nay có lẽ cũng là một mình trở

về.

Vừa nghĩ tới việc khi trở lại Mỹ, Âu Dương Suất sẽ phải đối mặt với thực tế tàn khốc, cha mẹ chia tay, tôi không khỏi thương xót trong lòng, nhìn ánh mắt của nó có chút ướt át, tôi không không chế được cũng cảm thấy mũi mình cay cay, nếu không phải tôi cố nén, biết đâu sẽ xảy ra một màn chia tay ràn rụa trong nước mắt cũng nên.

Nhìn thấy tôi lúc này "ôn nhu" khác thường, đứa nhỏ kia thế mà không hề cảm kích, nó đột nhiên nở nụ cười xấu xa giống y hệt Hàn Lỗi nói: "Nói cho hai người biết một bí mật nha! Thật ra thì em hiện nay mười một tuổi rồi, không phải mười tuổi đâu! Hai người đều nghĩ sai hết rồi!"

"Phì!" Phản xạ có điều kiện, tôi bật cười thành tiếng.

Tiểu tử thôi, đơn giản thế thôi mà làm cho màn tạm biệt mũi lòng tôi vất vả tạo nên tan thành mây khói, nhưng mà nhìn nụ cười xấu xa của nó thật sự giống đến chín mươi chín phần trăm nụ cười của Hàn Lỗi nha!

Quả nhiên là gần mực thì đen a, đáng sợ quá đáng sợ quá- -

Thấy tôi một lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười, Âu Dương Suất ôm lấy Hàn Lỗi sau đó lấy tôi, xoay người kéo hành lý, dùng bóng lưng hướng về phía chúng tôi nói: "Trong một tháng này em rất vui vẻ, thật lòng cảm ơn hai người... Chị Anh, em sẽ không quên hai anh chị đâu, em sẽ viết E-mail cho mọi người nhé! "

Nói xong lời này, tiểu tử cũng không quay đầu lại, cứ thế hướng về phía máy bay mà đi, còn rất anh tuấn đưa lưng về phía chúng tôi vẫy vẫy tay.

Tiểu tử thôi, trước khi đi vẫn còn không quên đùa bốn nữa!

Vào một ngày nào đó của một tháng sau.

"Ai..."

"Sao?"

"Một tháng rồi!"

"Thì sao?"

"Sao vẫn không có E-mail nào?"

Tiểu tử thôi Âu Dương Suất kia rõ ràng đã nói sẽ viết E-mail cho tôi, kết quả là một tháng rồi mà trong email của tôi vẫn như cũ không có thư của nó.

"Em xác định mình thật sự có lưu lại địa chỉ hòm thư cho thằng nhóc?"

"Dĩ nhiên! Trong mỗi trang vở của nó em đều có ghi hết cả mà!"

"... Vậy em xác định mình viết đúng chính tả chứ? Không viết thừa ra chữ nào?"

"..."

Chương 28: Mưa to chỗ tốt

Hàn Lỗi nói: Chỉ cần làm ướt quần áo của em, đưa em vào phòng tắm, sau đó... Khả khả!!

Mẹ tôi bắt đắ dĩ báo rằng, sự thật đúng là tôi viết sai địa chỉ hòm thư cho Âu Dương Suất, không, không phải là viết sai, cùng lắm là viết ngoáy một chút, cho nên Âu Dương Suất mới nhìn sai.

Vì thế, thằng nhóc đã suốt một tháng trời gửi thư theo cái địa chỉ sai lầm ấy, khiến cả hai chúng tôi ông nói gà bà nói vịt mãi từ đó đến giờ, nó rốt cục nhin không được chủ động gọi điện thoại vượt đại dương cho tôi, sau một giờ hết tán gẫu lại trốn tránh trách nhiệm trong vụ này xong, cả hai lại khôi phục tình hữu nghị như trước, tiếp tục kéo dài cuộc nói chuyện vượt đại dương này.

Âu Dương Suất tiêu sái phát ống tay áo không mang một gợn mây mà đi, nhưng những người ở lại đều tương tư nghiêm trọng, gọi là "di chứng Âu Dương Suất".

Tỷ như, mỗi khi không có việc gì làm, Tần Hạo sẽ vô ý thức ngẩn người nhìn vào cái ghế mà Âu Dương Suất từng ngồi, dĩ nhiên, đây chỉ là ảnh hưởng không lớn lắm, bệnh trạng sau một tháng đã có biến chuyển tốt, ít nhất người nào đó không hề nhìn ghế nhớ người nữa.

Di chứng nghiêm trọng nhất thì phải nhắc đến mẹ chồng tôi.

Lại nói vào một ngày nào đó tại Hàn gia, tôi, Hàn Lỗi, Hàn Ti, Tô Nguyệt Nghiê, Hàn Vũ, Hàn Mẫn, Quan Dịch, Hàn Tuệ cả đám người biết điều một chút ngồi ở phòng khách trên ghế sa lon, mẹ chồng cùng ba chồng thì chia nhau ra ngồi ở 2 ghế trên đối diện với chúng tôi.

"Mẹ..." Bà đột nhiên nghiêm túc mở miệng. "Rất thích thằng nhóc dễ thương Âu Dương Suất, cho nên...Bây giờ ta giao cho các con một nhiệm vụ quan trọng, đó chính là cố gắng tạo người! Dĩ nhiên ta cũng không trông cậy mấy đứa sinh ra được những đứa trẻ dễ thương như Âu Dương Suất, bởi vì không thể có khả năng đó, vì thế mẹ hạ thấp yêu cầu, chỉ cần có con là tốt rồi, hiểu chưa, mẹ muốn yêu cầu mấy đứa trong vòng hai năm cho mẹ ít nhất mỗi người một đứa. Đặc biệt là những người đã kết hôn như Hàn Ti, Hàn Lỗi và Hàn Mẫn, đừng nói với mẹ vợ chồng mấy đứa buổi tối không làm gì cả đấy, bắt đầu từ bây giờ, làm thật tốt cho mẹ,

cố gắng làm nữa, tranh thủ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ mẹ giao phó! Mà Hàn Vũ chưa kết hôn, mẹ cũng không để ý nếu con chơi trò lên xe trước mua vé bổ sung sau, quan trọng là chỉ cần cho mẹ một đứa cháu là được. Về phần Hàn Tuệ còn chưa có tốt nghiệp trung học thì coi như xong, sẽ không tham gia trò chơi lần này."

Quạ, chúng tôi đột nhiên cảm thấy có hàng đàn quạ đang bay trên đỉnh đầu mình

Mẹ ơi là mẹ, người muốn có cháu đến điên rồi sao? Đứa nhỏ là đồ vật nói tạo là tạo ra được chắc, hơn nữa làm sao có thể tạo qua quýt được? Hơn nữa...Con không biết thì ra mẹ coi việc tạo đứa nhỏ như một trò chơi nha! !!

=. =|||

Cho nên, chúng tôi nổi giận rồi kết luận hết sức lý trí, đây chính là triệu chứng nghiêm trọng của một căn bệnh không có thực, gọi là "di chứng Âu Dương Suất".

Không biết là kẻ nào đã ném tới đám quạ bay trên đầu chúng tôi, bay xong, tập thể cả đồng người hết sức ăn ý liền đem ánh mắt cầu cứu quăng về hướng cha chồng tôi, người vẫn đang giữ im lặng này giờ, xem ra, giờ phút này người có thể cứu vớt chúng tôi chỉ có ông mà thôi a.

Vì thế, dưới ánh mắt tràn đầy hy vọng của đám con đằng kia, cha chồng tôi hết sức uy nghiêm lập tức đứng lên đem mẹ chồng kéo vào trong phòng, sau đó đóng cửa, khóa trái lại.

Đối mặt với tiếng sập cửa, mọi người liền chụm đầu vào thì thầm: "Vậy còn trò chơi kia thì sao?"

Ba ngày sau, mẹ chồng tôi lại triệu tập mọi người tại Hàn gia, chỉ thấy vẻ mặt bà xuân tình phơi phới, ý cười tràn đầy nói: "A ha ha ha, lần trước mẹ nói cái chuyện gì mà trong vòng hai năm sinh con cũng chỉ là nói giỡn thôi, đương nhiên rồi, chuyện hệ trọng như sinh con thế thì phải tùy duyên nha, không thể quá miễn cưỡng được, nhưng mà nếu như các con không cẩn thận chơi quá mức tạo ra một đứa thì cũng chẳng sao! Đúng không! Ha Ha.. Về phần cái gì mà lên xe trước mua vé bổ sung sau thì Hàn Vũ tự mình xử lý đi. Dù sao mọi người đều tốt mới là chuyện tốt nhất! A ha ha ha..."

Đối mặt với một người chỉ sau ba ngày liền thay đổi, chúng tôi rối rít ngẫm hướng người đàn ông của bà mà giờ ngón tay cái lên, quả nhiên là chồng a, đã bảo chỉ có ông mới có thể cứu vớt chúng tôi được mà!

Không biết ba ngày nay cha chồng tôi rốt cuộc là dùng phương pháp gì để tẩy não mẹ chồng tôi, ừm, trở về chính đạo nhỉ, a nhầm, là khôi phục tư tưởng mới đúng, sẽ không phải là sử dụng mĩ nam kế chứ, chẳng lẽ còn sử dụng đến cả...cà vạt?

Nhưng mà bất kể thế nào đi chăng nữa thì "Thánh chi" không thực tia cũng đã bị triệt tiêu, Âu

Dương Suất thật sự đã rời khỏi suy nghĩ của chúng tôi, sinh hoạt hằng ngày cũng vẫn tiếp tục giống như bình thường.

Tháng mười mùa thu, vốn là mùa của tình yêu khiến con người ta sáng khoái, nhưng những năm gần đây ô nhiễm càng nhiều cùng hiệu ứng nhà kính khiến cho khí hậu trở nên biến đổi thất thường, không ai kịp thích ứng.

Sau ba ngày liên tiếp mưa to, bầu trời bao la rớt cục cũng xuất hiện, vì thế thừa dịp cuối tuần, mọi người đều rời rít đi ra ngoài, hưởng thụ ánh nắng chói chang đã lâu không gặp, cho dù nhiệt độ không phải là thấp cũng không khiến ai chùn bước.

Mà tôi cùng Hàn Lỗi cũng là hai trong số "mọi người" đó.

Giờ phút này tôi đang ngồi một người nhàn nhã ở một quán nước ngoài trời có mái che, vui vẻ thưởng thức cà phê. Không phải bên trong không có bàn ghế trống mà là tôi nghĩ nếu đã đi ra ngoài hưởng thụ ánh nắng mặt trời thì ngồi trong phòng còn cần thiết sao?

Cách đó không xa, trên mặt đất vẫn còn đọng lại những vũng nước mưa đêm qua, không khí có chút nóng bức, người đến kẻ đi không ngừng, tất nhiên cũng có vài kẻ thông minh giống tôi đây vừa hưởng dụng cà phê vừa thưởng thức ánh mặt trời.

Mà tôi sở dĩ được ngồi một mình ở chỗ này nhàn nhã rong chơi hoàn toàn là nhờ vào Hàn Lỗi, bởi vì đi theo anh đến chỗ này làm việc, kẻ cuối tuần không có việc gì làm như tôi dĩ nhiên lựa chọn lúc anh đi làm ở chỗ xung quanh thì đi dạo linh tinh, cũng vì lý do ngày chủ nhật không muốn liên quan gì đến công việc nên tôi mới chọn ngồi ở một quán cà phê gần đó vừa thưởng thức đồ uống vừa chờ anh về.

Đúng lúc này, một người đàn ông cao lớn anh tuấn trẻ tuổi cầm lấy một ly cà phê đi tới trước bàn của tôi, lễ phép nói: "Tiểu thư xinh đẹp, tôi có thể vinh hạnh được ngồi với cô hay không?"

Xem đi, mị lực của tôi cũng không thể khinh thường đâu nha, giá thị trường rất tốt.

Bởi vì đang nhàm chán cho nên tôi mỉm cười gật đầu đáp ứng, dù sao anh khá tinh mắt đó nhé. Người đàn ông ưu nhã xinh đẹp kia sau khi ngồi xuống liền bắt chuyện với tôi: "Một người sao?"

"Làm sao có thể chứ, tôi đợi người." Tôi mỉm cười trả lời.

"A? Bạn trai sao?"

"Ha ha, là chồng!"

Nghe thấy vậy, ánh mắt của người đàn ông kia nhất thời nóng rực, trong đó hiển lộ ra tia sáng

rõ ràng "khiêu chiến với người phụ nữ đã có chồng".

"Vây anh ấy thật là một người đàn ông hạnh phúc, đứng từ mọi góc độ khác nhau mà xem xét đều đúng cả." Anh ta cố ý dùng giọng điệu hâm mộ nói, trong từ ngữ rõ ràng có ý trêu chọc.

"Đâu chỉ vậy, đứa nhỏ nhà chúng tôi cũng rất hạnh phúc mà." Tôi cố ý nghe không hiểu lời anh, cười đến rục rờ như hoa anh đào đáp lại.

"Trẻ nhỏ, con?" Sắc mặt người đàn ông liền thoáng chút biến đổi, khóe miệng cũng hơi co quắp lại.

"Ừ!" Tôi ra vẻ hạnh phúc gật đầu, lấy từ trong ví tiền ra ảnh chụp của mình với Âu Dương Suất, cười đến càng ôn nhu nói, "Đây chính là đứa nhỏ nhà tôi, thằng bé năm nay mười tuổi, a, không, hẳn là mười một tuổi mới đúng."

Khuôn mặt người đàn ông lộ ra nét không thể nào tin cùng không thể chấp nhận.

"Á, cái kia, tôi đột nhiên nghĩ ra mình còn có chút chuyện, trước xin lỗi không tiếp được, rất ân hận được quen biết với cô." Dứt lời, anh ta đem ảnh dán trả lại cho tôi rồi chạy trời chết.

Nhìn bước chân của anh ta có chút không ổn định, tôi liền cầm khăn tay ra vung vẩy mấy cái tiễn biệt với anh chàng xấu số này.

Đuổi xong một con ruồi, tôi thoải mái cầm lấy cốc cà phê rồi ưu nhã uống một hớp, lúc này, bờ vai của tôi bỗng bị một cánh tay đặt xuống, phía sau truyền đến tiếng cười hài hước: "Cung à, không tiếp tục chơi nữa sao?"

Tôi cũng không quay đầu lại, để cốc cà phê xuống sau đó nhún vai nói: "Vẫn còn muốn chơi chứ, chẳng qua là người nọ không phối hợp mà thôi."

Hàn Lỗi bật cười ồm ồm ngồi xuống bên cạnh tôi, cũng điềm đàm hưởng thụ cà phê nói: "Thật là một kẻ đáng thương, cũng không nhìn xem một chút người mà mình tiếp cận là ai, chẳng lẽ phụ nữ của Hàn Lỗi này lại là người tốt đến mức để cho anh muốn làm gì thì làm sao?"

Hừ, đây là anh đang khen hay là đang châm chọc tôi đây chứ? !

Sau khi nhàn nhã thưởng thức cà phê xong, Hàn Lỗi lôi kéo tôi đi dạo trên đường, định cùng đi bộ về nhà, bởi vì nơi này cách nhà không xa, thật sự không xa, chỉ có mấy con phố mà thôi nên Hàn Lỗi không lái xe theo, hơn nữa chúng tôi ban đầu cũng định đi phơi nắng mà.

Đều nói đàn bà trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, tôi thì thấy nói mặt trời trở mặt so với đàn bà càng nhanh hơn thì mới đúng.

Một giây trước ánh nắng vẫn còn chiếu khắp nơi, một giây sau lập tức đã mây đen giăng đầy, càng khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi chính là nó không hề rơi xuống từng hạt li ti như lúc bắt đầu mà là một chốc đã toàn những hạt nước to làm da thịt có chút đau nhẹ, vì thế, không đến mấy phút sau, tôi cùng Hàn Lỗi đã thành công biến thành con chuột lột.

Không phải là ông mặt trời bị bà trăng cự tuyệt nên chào hỏi không có đã rơi lệ ầm ầm đây chứ? !

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, một người bình thường khi gặp mưa to sẽ theo bản năng rất bình thường là đi tìm chỗ trú, nhưng là có những người yêu mưa thì sẽ tiếp tục tiêu sái bước chậm trong mưa.

Tôi vốn không phải là một kẻ như vậy, song tôi lại đi cùng với một người có bệnh như thế, vì vậy mới làm ra cái chuyện cũng bệnh theo, đó chính là tản bộ về nhà mình dưới cơn mưa như trút nước.

Vì thế, suốt đoạn đường chỉ có những câu hội thoại như sau:

"Anh tại sao không mang theo xe chứ?"

"Ấy chết, anh có ý!"

"Vậy tại sao không mang theo cây dù?"

"Ấy chết, anh quên mất!"

"Vậy anh tại sao không nhắc em mang theo?"

"Ấy chết, anh quên không nhắc em sao?"

"Vậy tại sao chúng ta không trú mưa chứ?"

"Ấy chết, chẳng lẽ em không cảm thấy như thế này khá là lãng mạn sao?"

"..."

Tôi có thể đánh người ngay bây giờ không? ??

=. =|||

Đến lúc hai người chúng tôi một thân chật vật về được đến nhà, dưới cái nhìn soi mói của chú An bảo vệ, hai người cố gắng thông dong bình tĩnh tiến tới thảng máy, muốn về nhà thật nhanh để tắm rửa ngâm nước nóng, hy vọng sẽ không cảm mạo là tốt rồi.

Tôi đi vào phòng tắm, đóng cửa lại, cởi y phục xuống sau đó trước tiên mở vòi nước để gội đầu, rồi ngâm mình vào bồn tắm đầy nước và bọt xà phòng.

Đang nhắm mắt dưỡng thần, tôi bỗng nhiên nghe thấy âm thanh cửa phòng bị mở ra, vừa mở mắt, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt xấu xa của Hàn Lỗi đang thò ra cạnh đó.

Đầu tóc anh vẫn còn ướt, thân dưới được bao quanh bởi một cái khăn tắm rộng rãi, rất rõ ràng anh đã dội vòi sen ở nhà tắm bên trong phòng ngủ rồi.

"Em nhớ là mình đã khóa cửa rồi." Tôi lạnh lạnh nói.

"Ha ha, nhưng mà cung ời em đã quên rồi sao, anh là chủ nhân của cái nhà này cơ mà."

Được rồi, kẻ có tên trên hợp đồng mua nhà này là anh, kẻ thiết kế cái nhà này cũng là anh, nên kẻ thắng cũng đương nhiên là anh.

"Vậy bây giờ anh là có ý gì?"

"Rất rõ ràng a, tất nhiên là tắm bọt cùng em rồi." Dứt lời, anh vừa đi tới chỗ tôi vừa cởi khăn tắm quanh hông mình ra.

Theo động tác trêu chọc của anh, tôi vội giơ hai tay lên che mắt, kêu to: "Muốn chết, anh đây là mong em bị đau mắt hột sao!"

Hàn Lỗi bật cười, nghĩa vô phản cố* ngồi vào trong bồn tắm.

(*nghĩa vô phản cố : Làm việc nghĩa không chùn bước)

Nước trong bồn tắm bởi vì sự gia nhập của anh mà tràn ra bên ngoài, không gian trong bồn cũng theo đó mà trở nên nhỏ hẹp hơn.

"Anh không cảm thấy hai người cùng tắm quá chật chội sao?" Tôi đưa ánh mắt liếc nhìn cô định tại gương mặt tuấn tú của anh, hoàn toàn không dám nhìn loạn thêm, đặc biệt là phần ở dưới nước, chỉ sợ sẽ phải nhìn thấy thứ không nên nhìn mà thôi.

"Có sao? Anh không cảm thấy a, ngược lại anh thấy tư thế này còn rất tình cảm nữa cơ!" Hàn Lỗi cười vô cùng rục rờ trả lời tôi.

Quả nhiên là tư thế rất đáng yêu, bởi vì sự gia nhập của anh, tôi chỉ có thể dựa lưng vào thành bồn tắm, đầu gối bị buộc cong lên để ở chính giữa, mà Hàn Lỗi thì mở ra hai chân, giống như trước co đầu gối lên tựa vào bên trong bồn tắm.

Giờ phút này tôi cảm thấy thật may mắn vì mình đã lựa chọn một loại sữa tắm có thể tạo ra nhiều bọt, mặc dù cứ như ẩn như hiện trong nước nhưng ít nhất sẽ không lộ hết vốn liếng ra

ngoài.

"Hôm nay trận mưa to kia không phải là rất dễ thương à, có thể xúc tiến tình cảm và tình thú giữa vợ chồng mà, không phải sao?" Hàn Lỗi đột nhiên biểu đạt sự yêu thích với trận mưa lúc này, cũng mập mờ vút cho tôi một cái mị nhãn.

"Hoàn toàn không cảm thấy chút nào, còn nữa, anh đừng có động tay động chân a, em sẽ tức giận thật đấy!" Tôi lạnh lùng nói.

Lúc này anh đang dùng tay nắm lấy chân của tôi, từ từ vuốt ve xuống phía dưới khiến tôi cảm thấy tê dại vô cùng.

Hàn Lỗi chỉ cười mà không nói, bàn tay kia cũng càng thêm làm loạn trên đùi tôi.

Tôi cắn răng, dứt khoát giơ lên một chân nhẹ nhàng chống đỡ ở lồng ngực của anh làm ra vẻ nữ vương cao cao tại thượng liếc nhìn kẻ phía dưới chân mình.

Mặc dù tư thế của tôi rất anh tuấn, rất đáng được vỗ tay, nhưng mà tôi đã quên hành động này của mình đối với Hàn Lỗi càng thêm tiện lợi, bởi vì ... đây chính là tư thế có thể làm cho Hàn Lỗi càng dễ dàng vuốt ve bắp đùi của tôi hơn.

Bàn tay to của anh giống như có ma pháp, mỗi một nơi chạm đến đều đem lại cho tôi cảm giác rất mát hờn, vì vậy tôi bắt đầu thử suy nghĩ xem rốt cuộc có nên ném thử tư vị hoan ái trong bồn tắm không a? !

Hàn Lỗi không cho tôi quá nhiều thời gian để suy nghĩ, anh đột nhiên kéo mạnh một cái để tôi ngồi lên bắp đùi mình, hai tay vòng ra sau cổ anh.

Sau đó, anh bắt đầu mút cổ của tôi cùng với xương quai xanh, một cái tay vuốt ve tấm lưng bóng loáng, một cái tay khác thì nâng bắp đùi lên, ve vuốt hết sức mát hờn.

Tôi bị anh trêu chọc đã có chút thở không yên, vì thế cố dùng chút lý trí cuối cùng nói: "Chúng ta vẫn đang ở trong nước đấy!"

Hàn Lỗi tìm được nụ hoa anh đào trước ngực tôi, vừa mút vừa cúi đầu cười nói: "Cung ới, anh biết, đừng quên anh cũng đang ở trong nước cùng em cơ mà!"

A ! Dưới sự vuốt ve cùng trêu đùa không ngừng của anh, bụng dưới của tôi run rẩy dữ dội, rõ ràng đã động tình.

"Cung ới, em nở lòng nào từ chối anh sao, hử?" Lúc này Hàn Lỗi cũng đã có chút thở không yên, mặc dù đang hỏi ý kiến tôi nhưng đã sớm dùng vật cứng rắn của mình để vào nơi non mềm của tôi, vận sức chờ phát động rồi.

Ai, có thể từ chối anh được sao, tôi đã chịu không nổi nữa rồi.

Vì vậy tôi liền cường thế nâng gương mặt tuấn tú của anh lên, ấn môi mình xuống đôi môi mỏng khêu gợi đó, dưới nụ cười đắc ý của anh, tôi cảm thấy thất lưng của mình bị một bàn tay nâng lên, mượn dòng nước, chúng tôi rất dễ dàng kết hợp lại làm một... A, cảm giác kia thật sự rất mất hồn~

Trong phòng tắm tràn đầy tiếng rên rỉ mập mờ cùng tiếng thở gấp, nước trong bồn liên tục tràn ra tạo nên đủ thứ thanh âm.

Bị làm hư rồi, tôi thật sự bị anh làm hư rồi, ở trong nhà tắm phát sinh gian tình, có thể dễ dàng bị nghiện hay không a ???

Chương 29: Chủ nhà thực sự

Mỗ Anh nói: Một cậu bé đẹp trai đi rồi lại tới một ông già đẹp trai khác xuất hiện, tôi gần đây cũng có số đào hoa quá đi chứ nhỉ?

Gần đây Hàn Lỗi bẽ bộn nhiều việc, không, phải nói là các thành viên của Hàn gia đều bẽ bộn nhiều việc.

Nghe nói Hàn gia phát sinh một chuyện lớn-hai vị chủ nhà chân chính của Hàn gia đang dưỡng lão ở Australia xa xôi-Hàn lão gia tử rời nhà trốn đi, mất tăm không tung tích.

Tại sao lại rời nhà trốn đi chứ, tại sao những người bên cạnh tôi lúc nào cũng thích chơi cái trò chỉ dành cho một đám trẻ con này chứ? !

Chẳng lẽ bọn họ đều không chịu lớn?

Buổi sáng hôm nay, toàn bộ thành viên trong Hàn gia đều bị triệu tập ở nhà lớn, hy vọng có thể thảo luận được đối sách cho việc này.

Mọi người đều thay đổi vẻ mặt cột nhà thường ngày bằng vẻ nghiêm túc khó có thể thấy được, ngồi trên salon, không khí hết sức đè nén.

"Chắc là mọi người đều đã nhận được lời xác định chắc chắn cho tin tức lần này rồi đúng không!" Người cha chồng bình thường rất ít phát biểu ngôn luận của tôi hết sức nghiêm túc nói: "Đúng, lần này không phải là nói giỡn, không phải là diễn trò mà là thật sự, ông nội của các con thật sự đã mất tích."

"Đầu tiên, các con phải hiểu được tầm quan trọng của việc mất tích lần này." Mẹ chồng tôi ở một bên bổ sung nói. "Có nghe qua sự kiện 911[1] , tranh chấp tại Ấn Độ Dương[2] chưa,

xem ‘Ngày tận thế’ color="#0033CC">[3] rồi chứ gì, thế có biết nguy cơ khủng hoảng tài chính không? Không sai! Chuyện này cùng với những sự kiện kể trên hoàn toàn là những chuyện có cùng tính chất quan trọng như nhau."

Có quá khoa trương không vậy hờ mẹ...

Tôi nhin xuống giọt mồ hôi vọng động của mình, tiếp tục thật tâm nghe tiếp.

Lúc này, cha chồng đột nhiên lấy ra một phần của bản đồ thế giới bày lên bàn trà, ý bảo chúng tôi vây quanh nó để nhìn rồi nhướn mày, ngưng trọng nói: "Theo bà nội của con nói thì lần này cùng với lần trước tìm được ông trong hầm rượu có chút khác nhau, lần này đã lật tung khắp nơi kéo lách ở Australia mà vẫn không thấy bóng dáng ông nội đâu. Cho nên, ta định ra kế hoạch tác chiến như thế này: đầu tiên, chúng ta cần phải xác định đối tượng truy nã là một người đàn ông Trung Quốc, khoảng 80 tuổi, đặc thù nhận dạng là tóc trắng bắt mắt cùng râu dài, người này thường xuyên du tẩu ở các quốc gia trừ Australia ra còn có năm nơi khác, đó là Áo, Pháp, Canada, Ai Cập và Ba Tư."

Cha chồng tôi dùng ngón tay chỉ năm điểm trên bản đồ kia xong liền tiếp tục nói: "Lần hành động này để ta, Hàn Ti, Hàn Vũ, Hàn Lỗi cùng với Quan Dịch tạo thành tổ năm người đi trước thực hiện, lộ tuyến rất đơn giản, chúng ta trước tới Australia cùng với bà nội của các con tập hợp, hiểu rõ tình huống xong sẽ rút thăm quyết định xem ai đi tới nước nào, về phần những thành viên còn dư lại thì thủ ở trong nhà, bởi vì không biết ông có khả năng len lén chạy về hay không nên chúng ta cần giữ liên lạc với nhau. Bây giờ, còn chỗ nào không rõ nữa không?"

Khóe miệng cùng khóe mắt của tôi thi nhau co quắp lại nhìn vẻ mặt kiên định của mọi người, bọn họ xem phim Hồng Kông nhiều quá hay sao chứ, rốt cuộc là đang nói giỡn hay nói thật đây a? !

Nhưng sự thật thì, đó không phải là trò đùa cợt nhả để chọc cười, khi Tần Hạo nói cho Hàn Lỗi biết đã đặt trước năm cái vé máy bay đi Australia xong thì năm người được chỉ định để thi hành nhiệm vụ liền vội vã cáo biệt, lên đường "truy nã" người ông nội mà tôi còn chưa từng nhìn thấy mặt kia.

Đợi bọn họ đi rồi, không khí của phòng khách liền khôi phục lại như cũ, Hàn Tuệ ngáp một cái rồi mới thay đổi bộ dáng nghiêm túc, gãi đầu bĩu môi nói: "Mẹ, em với Hạ Anh, con về phòng đi ngủ trước, có cái gì tiến triển mới thì cho con biết sau, dù sao đây cũng chỉ là một trò chơi nhảm chán thôi mà." Dứt lời, Hàn Tuệ đầu cũng không thèm quay lại trước tiếp phiêu du về gian phòng của mình.

Hàn Mẫn cũng học theo, lấy cớ muốn cùng bạn học ôn tập bài cũ liền vui vẻ cấp cạp ra khỏi nhà, nụ cười trên mặt rực rỡ không nên lời.

Chờ, một, chút, đã! Ai có thể tới giải thích một chút cho tôi biết tình huống hiện giờ là gì

không a! Chẳng lẽ bọn họ không ai lo lắng cho ông nội của mình cả sao?

Khi tôi dùng vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm hỏi thăm mẹ chồng sau, phát hiện ra bà cũng đã đỡ xuống bộ dáng ngưng trọng như khi nãy, dùng vẻ mặt như đang xem kịch vui nói với tôi: "A! Đúng rồi, năm nay con mới gia nhập nên không hiểu làm sao cả cũng đúng thôi!"

Nhìn thấy tôi thành thực gật đầu sau, bà tiếp tục nói: "Thật ra thì đây là trò đùa dai mà bố chồng của mẹ thích làm hằng năm nhất, theo như lời ông nói thì trò chơi trốn tìm này rất hữu ích để giúp các thành viên đoàn kết với nhau, bồi dưỡng tình cảm gia đình. Cứ nói đến năm ngoái đi, chúng ta cả nhà cùng nhau đến Australia rồi tìm được ông trong hầm rượu bí mật ở trong nhà, năm trước nữa lại cả nhà tới Australia rồi tóm được ông tại nhà của một người quen...Ai nha, dù sao cũng ở trong phạm vi Australia tìm được ông là tốt rồi. Nhưng mà lần này ông thật có chút quá, đem phạm vi mở rộng đến nhiều nơi khác ngoại trừ Australia, haha, để xem mấy người đàn ông nhà chúng ta làm sao tìm được đây! A ha ha ha! !!"

Đây rất rõ ràng là trò đùa giỡn người khác mà! Xem ra vị ông nội chưa từng gặp mặt kia của tôi là một người dở hơi cấp bậc quốc bảo* rồi nha.

(*quốc bảo: hiếm thấy, bảo bối của quốc gia)

Ai... Sao tôi lại cảm thấy mẹ chồng mình thấy bọn họ bị đùa giỡn mà lại vui vẻ như thế a.

"Chẳng lẽ mọi người không lo lắng gì đến an toàn của ông sao?" Tôi không nhịn được nói lên một vấn đề tương đối bình thường trong chuyện này.

"Hoàn toàn không có! Con phải biết rằng, ông nội của chồng con là cái loại đàn ông mà có đem nhét vào trong núi sâu thâm sơn cùng cốc thì cũng sẽ chiến tanhg dã hùng mà xưng bá làm chúa tể rừng xanh, cho nên a, đừng có xem thường đàn ông của Hàn gia! Được rồi, không nói những thứ này nữa, mẹ cho con nhìn hình lúc trẻ của ông nội nhé!" Mẹ chồng đột nhiên hưng phấn, nháy mắt ra hiệu với tôi. "Nói nhỏ, ông nội con lúc trẻ cũng là một mỹ nam hiếm thấy đấy!"

Ách, cái này tôi có thể hiểu được, dù sao thì cha nào con nấy mà, có con như thế thì cha cũng không thể kém cạnh được rồi.

Kể từ lần trước Hàn Lỗi đi công tác đến giờ, tôi lại mất ngủ một lần nữa, nằm một mình lăn tới lăn lui trên giường lớn mà mí mắt vẫn không thể khép lại.

Đến tận cùng là bắt đầu từ khi nào thì Hàn Lỗi đối với tôi mà nói trọng yếu như vậy chứ, hôm nào thiếu anh làm bạn tôi cũng đều khó ngủ, đây đâu phải là một hiện tượng tốt chứ, nguy hiểm quá nguy hiểm quá.

Trở mình, suy nghĩ của tôi vừa bay tới trên người của ông nội Hàn Lỗi thì khóe miệng liền

mỉm cười, có vẻ như tôi rất mong đợi được quen biết sớm một chút với ông nha.

Sáng ngày thứ hai, bởi vì không có xe tiện lợi bên cạnh để ngồi cho nên tôi đành phải ra cửa sớm hơn mọi hôm.

Suốt cả một buổi tối, tôi không hề nhận được một cuộc điện thoại nào của Hàn Lỗi, không biết là bởi vì sai giờ hay là vì sự tình có biến chuyển đây nữa—

Cùng chú An bảo vệ ở lầu dưới bắt chuyện qua loa, tôi bước ra khỏi cửa chính của khu chung cư.

Khu chung cư chúng tôi đang ở rất coi trọng vệ sinh môi trường cùng xanh hóa đô thị nên bốn phía có rất nhiều hoa cỏ đủ loại cùng các cây đại thụ làm đẹp, trước cổng khu nhà, chỗ ghé đá dưới gốc cây đại thụ cách đây không xa có một người đàn ông đang ngồi, cạnh chân còn có một rương hành lý nữa.

Bởi vì bây giờ khí trời có chút mát mẻ nên người nọ mặc một chiếc áo gió đơn giản, kéo cao cổ áo lên, đội một chiếc mũ cùng màu kéo thật thấp xuống, gần như đem cả mặt mình che lại, chỉ để lộ ra một đôi mắt hữu thần chăm chú ngắm nhìn...tôi.

Nói thật, bộ dạng của người này khiến tôi rất tự nhiên liên tưởng đến một loại người, đó chính là biến thái, nhưng vừa nghĩ tới biến thái không thể vào chung cư của mình, tôi liền không nhìn được nhìn người đó nhiều hơn một chút, khá tò mò với thân phận của hắn ta.

Vì thế mới tạo thành một hình ảnh quý dị: sáng sớm, một cô nàng chuẩn bị đi làm tại công sở cùng với một người đàn ông biến thái hư hư ảo ảo bốn mắt nhìn nhau, con người cứ liên tục đảo qua đảo lại.

Đi tới công ty liền phát hiện Tần Hạo bề bộn nhiều việc, loay hoay căn bản không có thời gian để trêu chọc mình, nhưng mà thử nghĩ ra thì cũng đúng, công ty không có Hàn Lỗi trấn giữ, Tần Hạo không bận rộn mới là gặp quý ấy, vì thế tôi rất ngoan ngoãn không đi quấy rầy anh ta nữa.

Sau khi tan việc, vốn định tìm Hà Dịch làm bạn cùng nhau về nhà, ai ngờ cậu nhóc đẹp trai này lại hẹn hò với bạn gái đi chơi cho lãng mạn, thế nên tôi đành nhân đạo tự mình trở về.

Khi tôi đi vào trong sân của khu chung cư, mặt trời chiều đang ngả dần về phía tây, vẫn là gốc cây đại thụ kia, băng ghế đá kia, người đàn ông biến thái hư hư thực thực đó, chỉ khác nhau ở chỗ, vali hành lý bên chân hắn ta không còn.

Đang lúc tôi bận rộn suy nghĩ xem nên đi thẳng qua hắn hay là đi đường vòng qua để về khu nhà ở thì người đàn ông ấy chợt đứng lên, một đường hướng tôi đi tới.

Phản xạ có điều kiện, tôi quay đầu ngó hai bên một chút, phát hiện không có ai khác bên cạnh

mình mới có thể khẳng định, mục tiêu của gã đúng là tôi.

Khi khoảng cách giữ hai người còn chừng một cánh tay thì hắn ngừng lại, tôi im lặng bất động thanh sắc nhìn người này, chờ hắn làm ra động tác mới.

Chỉ thấy hắn đột nhiên giơ tay lên kéo áo gió của mình ra, điều này khiến tôi kinh ngạc trong nháy mắt, nhưng mà lập tức đã chuẩn bị tâm lý nếu kẻ này dám kéo áo cho mình nhìn cái gì không nên nhìn thì sẽ sẵn sàng thưởng cho gã một quyền, nhưng mà đáng tiếc, hắn chẳng qua là kéo thấp cổ áo xuống, lộ ra bộ râu bạc trắng, rồi lấy cái mũ xuống, lộ ra mái tóc cũng bạc trắng theo nốt.

Từ mái tóc đến chòm râu đều bạc, không thể phủ nhận, hắn là một người đàn ông đã có tuổi nhưng cũng là một người đẹp trai, chẳng qua chỉ để lộ đôi mắt mà thôi nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra được người này lúc còn trẻ nhất định chính là một mỹ nam hiếm có.

Đúng lúc tôi đang ngây ngốc ngắm nhìn thì người đàn ông này đột nhiên lấy tay gạt mấy cọng râu che miệng mình ra, nở một nụ cười xấu xa hết mức.

Quý dị, đây là một nụ cười quý dị, cùng với nụ cười xấu xa của Hàn Lỗi giống đến chín mươi chín phần trăm thì chính là nụ cười quý dị.

Tóc trắng bắt mắt cùng râu ria a...

Trong cơn sấm sét lửa đạn, tôi đột nhiên lóe sáng trong đầu, từ trong túi rút ra một tấm hình, giơ nó lên đối chiếu với khuôn mặt của người đàn ông bên cạnh, nhìn qua nhìn lại để so sánh. Đây là tấm hình của ông nội Hàn Lỗi lúc còn trẻ mà mẹ chồng tôi tặng, không nghĩ tới là có lúc cần dùng đến nó.

Quạ! Tôi cần một đám quạ bay tới trên đầu mình ca múa! Không có quạ thì bướm bay cũng được!

Quá ác liệt! Thật sự quá ác liệt mà!

Động trời a! Quá động trời! Sấm sét đánh tôi đen thui từ trong ra ngoài a!

Người đàn ông trước mắt rõ ràng chính là Hàn lão gia tử đang bị năm người của Hàn gia kia "truy nã" tại Australia mà.

Nhưng mà... người bị "truy nã" đang ở trước mặt tôi, vậy bọn họ muốn đi đâu để "truy nã" ông chứ? !

Về việc vì sao tôi lúc đầu không nhận ra đây là ông chủ lớn của Hàn gia, đó là điều đương nhiên thôi vì cha chồng chỉ nói là ông có tóc trắng và râu ria thôi a, không hề có nhắc tới ông nhiều râu đến độ gần như đem cả mặt che lấp luôn rồi còn đâu...

Hơn nữa lúc ban sáng tôi còn nhầm lẫn đem ông chủ lớn nhà họ Hàn thành kẻ biến thái nha, thật là nhầm lẫn, nhầm lẫn, Hàn lão gia, con xin lỗi ngài xin lỗi ngài a!

Nhìn thấy tôi liên tục thay đổi sắc mặt, Hàn lão gia tử cho là tôi vẫn còn đang hoài nghi sự tồn tại của ông liền dàng hoàng lấy chứng minh thư ra cho tôi xem để chứng thực thân phận "không thể xóa nhòa" của mình.

Tôi ý tứ xem qua chứng minh thư xong, lấy tay day day cái trán, suy nhược hỏi: "Ngài...thật sự là ông nội của Hàn Lỗi sao?"

Mặc dù không cho là ông sẽ gạt mình

"Dĩ nhiên! Ta chính là ông chủ lớn của Hàn gia đây! Chẳng lẽ lại đi gạt một tiểu nha đầu nhà người sao?" Hàn lão gia tử đắc ý nói.

Biết tôi vì sao phải hoài nghi không, theo như lời nói của cha chồng thì người ông nội này hẳn là phải tới tám mươi tuổi, nhưng mà người đàn ông đứng trước mặt tôi chẳng những thân hình cao lớn mà còn tay chân linh hoạt, khung xương cường tráng, kinh khủng nhất chính là ông thoát nhìn chỉ có vẻ mặt của một người 60 tuổi mà thôi! Thậm chí còn trẻ hơn! Yêu quái ôi yêu quái! Yêu quái không già!

Nhìn vẻ mặt không thể tin của tôi, Hàn lão gia tử cười híp mắt nói: "Đối với vẻ ngoài cùng số tuổi của ta cảm thấy không thể tin đúng không? A ha ha ha! Chẳng lẽ nha đầu người không biết nhà chúng ta luôn có vẻ ngoài trẻ trung không giống với độ tuổi thực hay sao?"

Thật là không tốt a, vì tôi thực sự không biết chuyện này.

Nhưng mà nghe ông nói như thế thì dường như có chuyện này thật thì phải, bất luận là Hàn Lỗi hay là cha chồng tôi đều thoát nhìn trẻ hơn tuổi thật.

Cho nên bây giờ tôi chỉ có thể cầu nguyện, hy vọng qua mấy năm nữa, Hàn Lỗi tốt nhất không nên lộ ra vẻ trẻ hơn so với tôi là tốt rồi, dù sao bị hiểu lầm thành trâu già gặm cỏ non chẳng hay một chút nào!

Đang lúc tôi vẫn còn đắm chìm trong ảo tưởng của chính mình, Hàn lão gia tử đột nhiên đem tay khoác lên trên vai của tôi, cười nói: "Chúng tôi vào nhà nói chuyện tiếp đi, vì chờ con tan làm, ông phải ngồi ngoài này hứng gió mát không lâu đâu đấy!"

Không chờ tôi đáp lời, ông đã đẩy tôi hướng tới chung cư.

"Nha đầu! Con hẳn là lần đầu tiên nhìn thấy ông đi! Ta nhưng là ông chủ lớn của nhà họ Hàn đấy nhé!"

Quen thói rồi, Hàn lão gia tử lại một lần nữa nhắc tới cái địa vị không thể dao động kia...

"Hàn Dực Thiên! Nếu như ông là chủ lớn của nhà họ Hàn thì tôi đây là cái gì hả?"

Phía sau lưng tôi, một giọng nữ tràn ngập khí phách uy nghiêm vang lên, thanh âm kia phá vỡ mọi rào cản, chạy thẳng tới chân trời.

Chúng tôi rồi rít quay đầu lại.

Xem ra bà chủ lớn chân chính của Hàn gia bây giờ mới xuất hiện.

[1] Sự kiện 11/9 hay còn gọi là sự kiện 911, là một loạt tấn công khủng bố cảm tử có phối hợp tại Hoa Kỳ diễn ra vào thứ Ba, ngày 11 tháng 9 năm 2001, khi một nhóm không tặc gần như cùng một lúc cướp bốn máy bay hành khách hiệu Boeing đang trên đường bay nội địa trong nước Mỹ. Nhóm không tặc lái hai phi cơ lao thẳng vào Tòa Tháp Đôi của Trung tâm Thương mại Thế giới tại Manhattan, Thành phố New York – mỗi chiếc đâm vào một trong hai tòa tháp cao nhất, cách nhau khoảng 18 phút. Trong vòng hai tiếng đồng hồ, cả hai tòa tháp bị sụp đổ. Một nhóm không tặc khác lái chiếc phi cơ thứ ba đâm vào tổng hành dinh của Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ tại Ngũ Giác Đài ở Quận Arlington, Virginia. Chiếc máy bay thứ tư rơi xuống một cánh đồng gần Shanksville thuộc Quận Somerset, Pennsylvania, cách Pittsburgh 129 km (80 dặm) về phía Đông, sau khi hành khách trên máy bay chống cự lại nhóm không tặc này.

Nếu không tính 19 không tặc, có cả thảy 2.974 người thiệt mạng trong vụ tấn công, và 24 người liệt kê mất tích xem như đã chết.

[2] Tranh chấp tại Ấn Độ Dương xảy ra giữa Trung Quốc và Ấn Độ để thể hiện vị thế và ảnh hưởng của mình tại khu vực này. Khôn, đi đâu cái bọn Trung Quốc này cũng không từ, đúng là "nhân dân tệ" =. =

[3] Ngày tận thế được nhắc đến trong một tài liệu gọi là Dresden Codex. Cuốn sách cỡ 74 trang này được viết trên vỏ cây tại đền thờ nổi tiếng của người Maya và đã được nghị viện Tây Ban Nha gửi cho vua Charles V vào năm 1519. Tài liệu bao gồm nhiều số liệu về chuyển động của Mặt Trăng, Sao Kim, chu kỳ các nhật nguyệt thực, Mặt Trời và các sao Các nhà nghiên cứu đã phát hiện ra rằng điểm kết thúc của lịch Mayan được đánh dấu là 13.0. 0.0. 0 tương ứng với lúc 10 giờ sáng ngày 21 tháng 12 năm 2012 tính theo lịch chúng ta đang sử dụng. Vào thời điểm đó, quỷ địa ngục sẽ xuất hiện và đó là ngày cuối cùng của chúng ta.

Các nhà khoa học và NA đã liên tục dự đoán về khả năng sẽ xảy ra vào năm 2012 này, bao gồm động đất, sóng thần, núi lửa phun trào, thiên thạch va chạm, sức nóng của mặt trời...mà đã quên mất trường hợp người Maya hết lịch để viết.

Chương 30: Chủ nghĩa nữ quyền

Mỗ Anh cảm khái: Quả nhiên gừng càng già càng cay, đàn bà con gái là đáng sợ nhất.

"Hàn Dực Thiên, ông nói mà cũng không thèm nhìn một chút thử xem, nếu như ông là chủ lớn của Hàn gia, như thế tôi đây là cái gì? Hử?"

Người phụ nữ kia dưới cái nhìn chăm chú của chúng tôi lặp lại câu nói vừa nãy một lần nữa, khác biệt ở chỗ chính là câu hỏi lần này thêm được vài chữ, đặc biệt là cái chữ "Hử" ở cuối, âm điệu kéo dài nghe mà ghê tai, giống như dư âm vẫn còn văng vẳng bên cạnh màng nhĩ ba ngày không hết vậy.

Đột nhiên tôi cảm thấy lực nặng bên vai biến mất, quay đầu nhìn lại liền thấy Hàn lão gia lộ vẻ mặt nịnh hót lấy lòng cười chạy tới chỗ người phụ nữ kia, sau đó cúi người nịnh nọt nói: "Ai nha nha, bạn già, bà có nghe lầm hay không vậy! Người ta nào có nói mình là ông chủ lớn của Hàn gia đâu! Chủ nhà chân chính của Hàn gia đương nhiên phải là bà rồi! Bà phải biết rằng, ở Hàn gia địa vị của bà là không thể phá vỡ, ai cũng đối với bà kính trọng ngưỡng mộ cuộn cuộn như nước sông Trường Giang chảy liên miên không dứt..."

Gió lạnh, ôi gió lạnh, một ông già hơn tám mươi tuổi đầu mở mắt ra là có thể nói đủ lời bịa đặt làm nũng, tôi nhìn được sao? Nhưng sự thật là ng ấy không những làm được mà còn làm hết sức hài hòa, đẹp mắt nữa cơ à!

Cho nên, tôi hoa hoa lệ lệ một lần nữa bị sét đánh cháy đen thui từ trong ra ngoài...

Dĩ nhiên, nguyên nhân tôi bị sét đánh không phải là vị Hàn lão gia giở bộ mặt làm nũng ra mà là bởi vì người đàn bà được ông thân mật gọi là "bạn già" kia ấy.

Đúng, đó là một người phụ nữ xinh xắn lạnh lùng, khí chất phi phàm, mặc dù không có vẻ ngoài quá mức mỹ lệ nhưng sự cao quý trang nhã trên thân lại hết sức nổi bật và chói lọi, đáng sợ nhất chính là bà ấy thoát nhìn trông rất trẻ tuổi.

Tại sao lại đáng sợ á? Bởi vì người bạn già trong miệng ông Hàn này có nghĩa đó chính là bà Hàn, theo như lời mẹ chồng tôi nói, Hàn lão gia từ đời này chỉ cưới có đúng một người phụ nữ, và người ấy cũng chỉ nhỏ hơn ông ba tuổi mà thôi, nói cách khác, người phụ nữ nhìn qua trông như bốn mươi, năm mươi tuổi này kỳ thực chính là một bà lão hơn bảy mươi tuổi rồi sao? ??

Yêu tinh, ôi yêu tinh! Yêu tinh không già!

Nhưng mà, yêu quái không già đi cùng với yêu tinh không già, quả nhiên là tuyệt phối đó nha!

Hai người lúc này ở trước mắt của tôi không coi ai ra gì "liếc mắt đưa tình", "mắt đi mày lại", thoát nhìn giống như là... mỹ nữ và dã thú, ách, phải là mỹ nữ cùng hoàng tử đã phá vỡ lớp ma pháp da thú mới đúng chứ.

Đang lúc tôi tính toán đi tới ghề đá kia ngồi xuống chờ hai bậc tiền bối "thông suốt" xong để

cùng nhau về nhà thì Hàn lão phu nhân đã đem bạn già của mình đẩy ra, nở nụ cười hòa ái dễ gần đi tới chỗ này.

"Con chính là vợ của tiểu tử thối Hàn Lỗi kia sao! A ha ha ha! Thoạt nhìn rất hợp khẩu vị của bà đây! Chúng ta về nhà nói chuyện đi, nơi này gió thổi mạnh quá, không thích hợp chút nào!" Dứt lời, bà thân mật kéo tay của tôi đi tới khu chung cư.

Tiểu tử thối? Lại là tiểu tử thối, xem ra nick name của Hàn Lỗi quả đúng là "Tiểu tử thối" rồi.

Nhưng mà hai bậc tiền bối này cũng thật ăn ý quá đi, một người nắm vai tôi còn một người thì nắm tay của tôi.

Khi ba người chúng tôi tiến vào cổng khu chung cư xong, Hàn lão gia tử quen cửa quen ngõ tiêu sái đi tới phòng bảo vệ, cùng chú An bắt chuyện qua loa xong liền kéo hành lý của mình ra.

Khó trách tôi cứ thắc mắc hành lý của ông ở đâu, hóa ra là ở đây.

Cuối cùng, dưới "đề nghị" của Hàn lão phu nhân, va li hành lý của hai người bọn họ đều do Hàn lão gia khệ nệ mang lên, sau đó ba người cùng đi thang máy lên tầng

Đi vào nhà, sau khi nhìn thấy tín hiệu rõ ràng trên mặt của hai người, biểu thị "chúng ta nhất định phải ở đây cả tối" xong, tôi đem bọn họ dẫn vào gian phòng ngủ cho khách duy nhất trong nhà.

Phòng này lúc trước tôi từng ở qua, sau đó trở thành chỗ ngủ của Âu Dương Suất, hôm nay tiếp tục nghênh đón hai vị khách mới, thật là đáng mừng a, tung hoa, tung hoa~~~

Cất kỹ hành lý sau, ba người chúng tôi ngồi vào trên ghế sofa trong phòng khách.

Hàn lão phu nhân nhìn xung quanh phòng ốc một vòng sau đó cảm thán nói: "Aizz! Lâu lắm rồi chưa tới đây rồi!" sau đó nói tiếp. "Đúng rồi, cháu dâu a, nhà có đồ ăn chứ? Bụng của bà đói quá!"

Đúng rồi, trời đã tối, bụng của tôi cũng đói.

"Dạ, trong tủ lạnh có chuẩn bị một chút thức ăn, hai người đợi một lát, cháu vào nấu cơm ngay đây." Tôi vừa nói vừa muốn đứng dậy.

Lúc này, bà Hàn đột nhiên kéo tôi lại, lắc đầu kiên định sau đó xoay người nhìn ông Hàn, dùng vẻ mặt tôi không nhìn thấy và giọng điệu ôn nhu hết mức nói: "Còn ngồi đó là sao? Không nghe thấy trong tủ lạnh có thức ăn à? Không đi làm cơm đi còn đứng ì ở đó, muốn tạo phản sao? Hử~"

"Ách, để con làm là được rồi..." Làm con cháu ai dám phiền toái tới bậc tiền bối trong nhà chứ.

Nhưng Hàn lão phu nhân đã giơ tay lên cắt đứt lời của tôi, quay đầu trở lại cười híp mắt nói: "Đừng tranh giành, nấu cơm vốn là hứng thú của ông ta, ai không để cho ông nấu cơm ông sẽ quyết tử với kẻ đó đấy!"

Hả, thật sự là như vậy sao... Nhưng tại sao tôi lại có cảm giác bóng lưng ông mặc áo gió, choàng khăn len có vẻ tâm không cam tình không nguyện như vậy a?

Lúc này, Hàn lão phu nhân lại dùng thanh âm vừa đủ để Hàn lão gia tử vừa lúc nghe thấy nói: "Hơn nữa, bà chỉ quen ăn đồ do ông ấy làm, người khác nấu cẩn thận bà không tiêu hóa được mất!" Dứt lời còn nghịch ngợm nháy mắt với tôi mấy cái, dùng ngón tay chỉ chỉ bóng lưng Hàn lão gia tử.

Quả nhiên thân ảnh trong nhà bếp kia liền từ tâm không cam tình không nguyện biến thành cam tâm tình còn vui vẻ ư ử những điệu hát dân gian nữa cơ.

Cường đại quá, cường đại quá, Hàn lão phu nhân thật sự quá cường đại, hãy để cho con quỳ lạy dưới chân ngài!

Bởi vì ăn theo Hàn lão phu nhân nên có thể hưởng thụ được bữa ăn tối tình yêu do ông Hàn tỉ mỉ chuẩn bị cho vợ, tôi không khỏi cảm thán: Người đàn ông của Hàn gia đều biết ra phòng khách vào nhà bếp quả là tốt a, hơn nữa còn yêu thương bà xã nữa!

Hì hì, xem ra có thể gả cho Hàn Lỗi, tôi thế nhưng thật sự lời to rồi a!

Sau khi ăn xong, tôi tính toán trở về phòng tắm rửa, không nghĩ tới vừa mới cửa phòng, hai bậc tiền bối họ Hàn cũng đi theo phía sau, vẻ mặt hết sức mong đợi muốn vào thăm thú bên trong.

Vốn dĩ Hàn Lỗi chính là cháu trai của hai người, hôm nay bề trên muốn đi thăm phòng ngủ của cháu, tôi có lý do gì ngăn lại đâu, cho nên hào phóng nghiêng người để cho bọn họ vào phòng.

Khi hai người rất ăn ý ngồi lên cái giường lớn của tôi và Hàn Lỗi xong, Hàn lão phu nhân cười nói: "Quả nhiên là cháu dâu hiểu chuyện a, không giống tiểu tử thói Hàn lỗi kia, lúc nào cũng không cho chúng ta vào phòng, lần nào cũng khóa y như khóa kết sắt vậy, chúng ta có cạy sao cũng mở không được."

Toát mồ hôi, ngày đó không phải tôi đã len lén cạy mở khóa rồi chui vào phòng này hay sao, kỹ thuật của mình xem ra khá tốt đấy!

Khoan đã, tôi nhớ hình như mẹ chồng cũng từng đi vào gian phòng này mà, bằng không tôi làm sao lại bị lừa thành vợ của Hàn Lỗi chứ!

Thế thì, tại sao Hàn Lỗi lại không để cho ông bà nội của mình đi vào đây nhỉ?

Tôi nghĩ thế nào liền hỏi ra miệng thế ấy, Hàn lão phu nhân liền bĩu môi, trẻ con nói: "Sợ bà mang đồ đạc của mình đi chứ sao, nói ví dụ như cái giường lớn bà đang ngồi này, cái tủ treo quần áo kia, rồi còn cả cái rèm cửa sổ nữa, ...thứ nào bà cũng thích, ai bảo ánh mắt tiểu tử thối này vừa tốt vừa hợp khẩu vị của bà đâu, hơn nữa không phải mấy năm trước tôi từng thừa dịp lúc nó không ở nhà mang đi một ít đồ đạc thì bây giờ nó cũng chẳng đề phòng kinh như thế..." Lại toát mồ hôi, khoe miệng co giật, nếu nói như vậy có lẽ tôi cũng cần đề phòng hai vị rồi.

Vậy lúc này để hai người tiến vào phòng có phải là sai rồi hay không a? !

Đúng lúc hai người già đang cúi đầu ghé tai thương lượng xem nên mang thứ gì đi bây giờ thì điện thoại trong phòng khách vang lên, có lẽ là Hàn Lỗi gọi về.

Đột nhiên, một trận gió thổi vù qua, tôi vừa định thần nhìn lại đã thấy không còn thân ảnh hai ông bà trong phòng, đi vào phòng khách thì hóa ra họ đã sớm ngồi xuống cái ghế bên cạnh chiếc điện thoại, cùng sử dụng ánh mắt nói với tôi: "Không cho phép nói cho nó biết chúng ta ở chỗ này"

Tôi mới vừa ngồi vào ghế salon bên cạnh điện thoại, bà Hàn đã nhanh chóng giúp tôi nhấn nút loa ngoài, rất nhanh sau đó, tiếng kêu than oán trách của Hàn Lỗi liền truyền ra từ bên trong.

"Cung ơi! Anh thật đáng thương quá!"

Một tiếng "cung ơi" của Hàn Lỗi này khiến hai bậc tiền bối hết sức ăn ý chớp mắt, vẻ mặt mập mờ cười nhạo chờ tôi trả lời.

Tôi không nhịn được vồ vồ khuôn mặt nhỏ nhắn đã có chút nóng lên, hắng giọng một cái mới lên tiếng: "Làm sao làm sao? Vẫn chưa tìm được ông nội ư?"

Được rồi, bị Hàn lão gia tử làm ô nhiễm, tôi cũng đã học được chiêu mở mắt nói lời bịa đặt rồi.

"Đúng vậy! Hơn nữa bây giờ ngay cả bà nội cũng không thấy đâu nữa!"

"Cái đó..."

Đó là dĩ nhiên rồi, bởi vì bọn họ đều đang ở trên ghế salon trong nhà anh mà.

"Nhưng mà..." Giọng điệu của Hàn Lỗi lộ ra chút may mắn. "Bà nội đã hảo tâm để lại một tờ giấy, cho nên bọn anh liền đi tới chỗ mà bà đề nghị có thể sẽ tìm được ông."

Hàn Lỗi ơi Hàn Lỗi, đừng quá cao hứng a, em dám cam đoan chỗ mà bà anh chỉ tuyệt đối không phải nhà anh

Nghe lời của Hàn Lỗi, Hàn lão phu nhân không nhịn được che miệng cười trộm, xem ra bà đối với hiệu quả của trò đùa dai mà mình tạo ra hết sức hưng phấn và vui vẻ.

Lúc này, tiếng cười trộm của Hàn lão phu nhân bị Hàn Lỗi tai thính nghe được, anh nghi hoặc hỏi: "Nhà chúng ta có khách sao? Anh vừa nghe thấy giọng của một người phụ nữ?"

Tôi khóc không ra nước mắt, nhà chúng ta đâu phải chỉ có khách không thôi a, đâu phải chỉ có một người phụ nữ thôi a, còn có cả một người đàn ông nữa kìa. Tôi rất muốn nói ra sự thật cho bọn họ biết, nhưng mà tôi có thể sao?

Sự thật thì, tôi không thể.

Bởi vì hai ông bà lão liền hung hăng nhìn tôi, rất ăn ý giơ tay phải lên, hướng về phía cổ mình cắt xoẹt, ám chỉ "nếu người dám bán đứng chúng ta, chúng ta liền làm thịt người ngay tức khắc."

Cho nên, dưới nguy cơ tính mạng bị uy hiếp trắng trợn, tôi quyết định hy sinh đám người Hàn Lỗi, hãy tha thứ cho tôi nhé!

"Không có người nào khác đâu, em đang xem tivi, đúng lúc có cảnh một cô gái cười lên mà thôi!" Tôi nghe thấy mình trả lời Hàn Lỗi như vậy.

Hoang đường chết đi được.

"Được rồi, mọi người chẳng phải còn cần lên đường hay sao, đi đường cẩn thận nhé! Hmm, chờ mọi người trở lại chúng ta sẽ nói chuyện sau nhé!" Dứt lời tôi vội vã cúp điện thoại, chỉ sợ mình vọng động muốn nói sự thật ra cho anh mà đi tong cái mạng nhỏ này.

Nhưng mà khả năng xảy ra chuyện này có cao không nhỉ? Tôi rất lý trí trả lời: không biết.

Xem ra tôi cũng đã học được một chút xiu tính phúc hắc của Hàn Lỗi rồi, quả nhiên là gần mực thì đen mà.

Sau đoạn nhạc đệm nho nhỏ này, hai bậc tiền bối không thèm để ý đến tôi nữa, cũng không còn hứng thú dào dạt đối với bất kỳ vật gì trong phòng của Hàn Lỗi mà họ hăng trí bừng bừng tập trung trước màn hình tivi, vui vẻ bấm điều khiển từ xa loạn xạ lên sau đó chọn được một kênh giải trí, kênh này vừa vặn đang lần lượt từ phim hoạt hình cho đến thời sự rồi cả tiết mục ảo thuật nữa...

Xem ra hai bậc tiền bối của tôi là FANS trung thành của đài truyền hình Hồ Nam nha.

Ngày thứ hai, bởi vì tôi còn phải đi làm nên tính toán xin nghỉ nửa ngày đưa hai ông bà lão này đến nhà lớn của Hàn gia, ai dè bà Hàn hết sức khí phách nói: "Công ty không phải là của Hàn Lỗi sao, nếu nó không có ở đây thì cháu còn đến đó làm quái gì, dứt khoát xin nghỉ một tuần đi theo hai ông bà già này thôi, nếu tiểu tử thôi kia dám có bất kỳ kháng nghị nào, bà nội sẽ giúp cháu đá PP* của nó!"

(*PP: cái mông a =. =)

Cho nên, dưới sự bảo kê của hai chủ lớn nhà họ Hàn, tôi may mắn chiếm được vé nghỉ phép nguyên một tuần, thật là thiên đường của thiên đường mà! Nhưng mà tôi muốn nói rõ trước đã nha, tôi sở dĩ đi làm không phải bởi vì có Hàn Lỗi ở công ty đâu nhé!

Khi ba người chúng tôi cùng hai vali hành lý đồng thời xuất hiện trước cửa lớn của Hàn gia thì phát hiện lúc này chỉ có một mình mẹ chồng tôi ở đó trông nhà.

Khi mẹ chồng tôi nhìn thấy hai ông bà già cũng không hề lộ ra vẻ kinh sợ, giật mình, bị sét đánh gì hết, ngược lại lộ ra vẻ mặt "biết ngay là sẽ thế mà".

Mẹ chồng tôi thân mật lôi kéo tay của Hàn lão phu nhân, chào hỏi vài câu rồi cùng ngồi vào ghế salon, bà lộ ra vẻ mặt xấu xa nói: "Hai người thật là xấu xa nha, lừa gạt bọn họ chạy tới tận Australia xong lại tự mình chạy về chỗ này!"

Hàn lão phu nhân còn nở nụ cười tẻ nhạt hơn nói: "Chỉ đem họ lừa đến Australia thôi mà đã thỏa mãn được sao? Mẹ còn cố tình để lại cho họ một tờ giấy nữa cơ!"

Đúng rồi, Hàn Lỗi cũng có nói bà gửi lại một tờ giấy.

"Ồ trên tờ giấy mẹ ghi là ‘Bà nội đã quyết định đi tìm ông với các con, nhưng mà nếu như lỡ đi trước mọi người một bước thì theo như tôi đoán, ông của con không có ở Áo thì ở Pháp, không thì Canada, Ai Cập hoặc là Ba Tư, tóm lại, chúng ta có duyên liền gặp mặt chứ sao nữa! Bye! ’ A ha ha ha, cho nên a, mẹ đoán khi bọn họ phát hiện tất cả đều chỉ là âm mưu rồi đuổi trở về đây có lẽ là chuyện của một tuần sau nữa đi, vì thế một tuần này, chúng ta nhất định phải thật phong lưu thoải mái đấy nhé!"

Tiếng nói vừa dứt, bên trong Hàn gia liền truyền tới rất nhiều những tiếng cười xấu xa, thỏa mãn, như ý.

Nhìn hai người phụ nữ trước mắt, tôi không khỏi len lén lau mồ hôi lạnh hai bên thái dương, thật là khủng khiếp a, đám người Hàn Lỗi có lẽ nên can tâm bị chơi xỏ đi thôi, tôi cảm thấy họ đâu không lại được với hai nữ nhân Hàn gia này đâu.

Đúng lúc này, Hàn lão gia đang ngồi ở bên cạnh người tôi bỗng nhỏ giọng thăm thì: "Con trai ơi, các cháu nội ơi, cháu rể thân mến ơi, thật ra trò chơi lần này bà nội các người mới là chủ

mưu chân chính, ông chỉ là đồng lõa thôi a..."

Sấm sét ời là sấm sét, sao gần đây ngài lại hoan hỉ vui mừng tới lui trên đầu tôi thường xuyên thế? !

"Mọi người sao lại đi cùng Hạ Anh vậy?" Mẹ chồng tôi hỏi.

"A ha ha ha, đương nhiên là vì chúng ta đi cùng nó rồi, mẹ để cho lão già đi trước một bước, mình thì ở lại tỉ mỉ chuẩn bị tờ giấy xong mới lên đường, vì thế tối hôm qua hai người ở nhà của nó ngủ một đêm. " Hàn lão phu nhân nói hết sức đương nhiên.

"Không nói đến chuyện này nữa, chúng ta đi dạo phố thôi, buổi tối mẹ còn muốn xem tivi nữa!" Hàn lão phu nhân đột nhiên hăng hái bưng bưng nói.

Vì thế ba người phụ nữ từ bên trong nhà lớn của Hàn gia tay nắm tay bước ra ngoài phố, lưu lại một mình Hàn lão gia tử đáng thương ở lại giữ nhà.

Xem ra Hàn lão phu nhân đã rất lâu chưa trở về nước để đi dạo phố, bà đi không biết mệt mỏi dẫn chúng tôi từ nơi này chạy đến nơi nọ, từ lâu một lên đến lâu bảy, tinh thần khỏe mạnh sáng láng đến mức làm tôi muốn quỳ xuống bái phục luôn.

Rốt cục đợi đến lúc bà chịu dừng chân lại, tôi định thần nhìn kỹ mới biết, thì ra chúng tôi đang đứng trong một cửa hàng bán quần áo lót, mà bà sở dĩ dừng lại là vì muốn chọn mua áo lót ở đây.

Tôi vẫn luôn nghĩ áo lót là thứ mặc bên trong người cho nên chỉ cần thoải mái cùng thực hiện tốt các chức năng của mình là OK rồi, nhưng bọn họ lại không cho là như vậy, mọi người đều nói chọn áo lót thứ nhất là để mặc cho thoải mái, thứ hai chính là để cho người đàn ông mà mình thích ngắm nhìn, cho nên việc lựa chọn cẩn thận là hết sức cần thiết.

Cho dù đã nói như thế thấy tôi vẫn thiếu hứng thú như cũ, cuối cùng, Hàn lão nhìn không được nhân cơ hội tặng tôi một cái váy ngủ nói là lễ vật ra mắt của bà.

Nhìn miếng vải màu trắng bay phất phơ trong gió kia, nói nó là váy ngủ còn thật sự là đánh giá cao ấy, căn bản đây là chỉ là một mảnh vải vụn trong suốt mà thôi.

Nhưng bởi vì đó là thứ trường bối đưa cho nên tôi chỉ có thể mang lòng cảm ơn mà nhận lấy.

Xem ra góc sâu nhất trong học tủ nhà tôi sẽ có thêm cái váy ngủ gợi cảm này làm bạn rồi, mọi người còn nhớ bộ váy ngủ màu đen tôi từng mặc để quyến rũ Hàn Lỗi nhưng thất bại nên đã bị đá vào lãnh cung không? Miếng vải màu trắng này hôm nay cũng sắp nghênh đón vận mệnh bi thảm như thế đấy!

Bởi vì theo như hứng thú bây giờ của Hàn Lỗi với mình, tôi nhận thấy đám vải vóc này chẳng

cần thiết để vác tới kích thích anh nữa.

Lúc này mọi người hãy ảo tưởng thử xem, trong một góc sâu của học tử, hai miếng vải sa mỏng manh trong suốt sống chung một chỗ, cỡ nào mát hờn, cỡ nào nhộn nhạo a!

Cái mà Hàn lão phu nhân gọi là "phong lưu" trong một tuần không phải là cùng chúng tôi đi dạo khắp phố mà chính là cùng bạn già nhà mình canh chừng cái tivi, khóa ngòi trước kênh văn nghệ tổng hợp như cũ.

Có lẽ ở Australia không có kênh này nên hai ông bà ở đó mới nổi lên ý nghĩ chơi cái trò xiếc này chỉ vì cái kênh văn nghệ kia.

Một tuần sau, ở ngày thứ tám, khi năm người phụ nữ Hàn gia vừa nói vừa cười đi vào nhà lớn liền phát hiện bầu không khí bên trong rất quỷ dị, bị đè nén với áp suất thấp kinh khủng khiếp, hết như cơn trầm mặc trước bão táp phong ba.

Đi vào phòng khách nhìn thấy ở đó đã có một, hai, một, hai, ba, bốn, năm trong sáu người đàn ông nghiêm mặt ngồi ở trên ghế salon, còn dư lại một thì đang bắt a nở nụ cười nịnh nọt.

Khi nhìn thấy năm người phụ nữ chúng tôi, người đàn ông đang không ngừng cười nịnh kia vội vàng lớn tiếng kêu gọi, vẻ mặt khẩn cấp nói: "Bạn già! Những thằng nhóc này muốn tạo phản rồi! Nơi này cần ngài trấn áp!"

Chương 31: Tiểu biệt thắng tân hôn

Hàn Lỗi nói: "Cung ơi, chúng ta làm ở đây luôn được không, hắc hắc (XD~) ..."

"Tạo phản?" Hàn lão phu nhân chậm rãi lặp lại cái từ này, sau đó thông dong bình tĩnh tiêu sái đến bên cạnh Hàn lão gia tử, rồi lại chậm rãi ngồi xuống ghế salon, ưu nhã nhìn chung quanh một lượt bắt đầu từ cha chồng tôi-người cầm đầu đang oán niệm ngút trời và mấy người còn lại...không nói lời nào.

Thấy thế, mấy người phụ nữ chúng tôi cũng rồi rít đi đến bên cạnh chồng mình mà ngồi xuống, tập trung tinh lực chờ Hàn lão phu nhân "trấn áp" .

So sánh với sự khẩn trương và bất an của mấy người đàn ông thì đám đàn bà con gái chúng tôi lại tò mò và mong đợi nhiều hơn.

Lúc này, Hàn lão phu nhân cầm lấy chén trà của Hàn lão gia tử ở trên bàn, ưu nhã uống một hớp cho nhuận lợi nhuận cổ họng xong, bà nói với chồng mình đang ngồi bên cạnh hết như đang nói chuyện phiếm bình thường: "Bạn già à, bây giờ bọn nhỏ thật là không có lấy một chút tế bào hài hước cùng dí dỏm, không phải là chỉ đùa một chút thôi sao, có cần phải thật tình

như vậy không cơ chứ?"

Hàn lão gia tử vội vã cởi bỏ áp lực từ "Bọn nhỏ", dùng sức gạt đầu lia lịa, không ai dám có dũng khí bàn tán bất cứ việc gì.

"Mẹ..." Cha chồng tôi bất đắc dĩ kêu lên một tiếng.

"Con chính là đứa trẻ hư, biết gọi ta là mẹ thế sao còn dám bày sắc mặt như thế cho mẹ mình xem hả?" Hàn lão phu nhân bĩu môi, vẻ mặt "ủy khuất" nhìn con của mình nói.

Cha chồng tôi không dấu vết thở dài, nhắm mắt, nghiêm túc thật tâm nói với mẹ của mình: "Lần này hai người thật sự là hơi quá đáng rồi, không để lại cho chúng con một chút tin tức nào, hại chúng con lúc nào cũng lo lắng sợ đã xảy ra chuyện gì..."

"Chẳng lẽ mấy đứa chưa nghe nói qua ‘Không có tin tức gì mới là tin tức tốt nhất’ sao?" Hàn lão phu nhân mạnh miệng cãi lại.

Một giây sau, Hàn lão phu nhân đột nhiên thay đổi, vẻ mặt nhu tình cùng từ ái nhìn cha chồng tôi nói: "Con ngoan a, con biết chúng ta cũng không thật sự muốn làm như vậy mà! Có lẽ vì tuổi đã lớn, chúng ta lúc nào cũng nhớ đến con, đặc biệt là những lúc khi con còn bé, suốt ngày trần truồng chạy loạn khắp nơi..."

"Khụ khụ khụ!" Có người nặng nề ho khan ba tiếng.

"Thật ra thì chúng ta không phải là chỉ muốn cho các con một chút ngạc nhiên thôi sao, chẳng lẽ mấy đứa không muốn gặp lại bà nội của mình à?" Hàn lão phu nhân mặt không đổi sắc nhìn chúng tôi, trông mắt ướt át động tình nói.

Mọi người ở đây rõ ràng không thích ứng kịp với chiêu "Động cái là dùng nước mắt" của Hàn lão phu nhân, chỉ có thể ngồi lì trên ghế chẳng biết làm sao.

Lúc này, Hàn Lỗi mở miệng, dùng thanh âm nghe không ra tình cảm nói: "Nói thẳng đi, hai người chạy về đây rốt cục là vì nguyên nhân gì."

"Hay cho Hàn Lỗi, quả là người hiểu bà nội nhất a!" Hàn lão phu nhân vui vẻ vỗ tay phát ra tiếng, vứt bỏ mặt nhu tình lúc nãy qua một bên, cười ha hả nói. "Thật ra thì hai người chúng ta sợ dĩ vãng đây đương nhiên trước nhất là để thăm mọi người rồi! Không tin hả? Làm sao có thể không tin lời của bậc tiền bối như chúng ta chứ? Được rồi, được rồi, bà nói thật, bao nhiêu chiêu như thế mà chẳng ăn thua gì với mấy người, thật ra thì trở về thăm bọn nhỏ là chuyện thứ yếu, quan trọng nhất là trở về xem kênh văn nghệ của đài Hồ Nam a! Còn không phải tại mấy đứa đem chúng ta nhét vào cái nước khi họ còn gáy không có kênh truyền hình quốc gia sao? Chẳng lẽ không đứa nào biết người già cần nhất chính là sự quan tâm hỏi han của con cháu à?"

"Ban đầu ính hai người yêu cầu đi Australia dưỡng lão..." Cha chồng tôi bắt đầu dĩ dĩ nhắc nhở.

"A ha ha ha ha, là như vậy sao? Ai nha nha, già rồi đầu óc đúng là chẳng có ích lợi gì cả! A ha ha ha ha!" Hàn lão phu nhân ngượng ngùng cười nói.

"Tổng kết lại một chút thì..." Hàn Lỗi đột nhiên bình tĩnh nói. "Tóm lại, hai người là bởi vì kênh văn nghệ kia nên mới trở về, sau đó cảm thấy cứ về như thế thì không vui chút nào, không đủ sáng ý, không đủ phong cách nên thuận tiện đùa giỡn với mọi người một chút, thế thì theo cháu đoán, hai người đang tính toán về nhà sống lâu dài, nguyên nhân cũng là vì Australia không có kênh truyền hình, đúng không."

"Đúng đúng đúng đúng! Chúc mừng Hàn Lỗi đã trả lời chính xác!" Hai người già vui vẻ gật đầu tán dương.

"Àm" một tiếng, bên trong Hàn gia đột nhiên nghe thấy một tiếng vang thật lớn, đem tất cả mọi người đánh cho chết cháy đen thui từ trong ra ngoài.

Đây có thể coi như là một trò chơi khôi hài do kênh truyền hình kia đưa ra được không a?

=. =

Bởi vì một kênh truyền hình, năm người đàn ông của Hàn gia phải bôn ba suốt năm, ách, sáu quốc gia để "truy nã" một lão già, kết quả phát hiện ra là bị hai người đó bố trí đặt bẫy, trêu cợt, bị đùa bỡn thì cũng thôi cho qua, thế nhưng lại còn phát hiện lý do mình bị đùa bỡn lại bởi vì một kênh truyền hình chết tiệt, mọi người nói xem họ tiêu hóa thế nào?

Sự thật là mấy người đàn ông của Hàn gia rất tức giận, mà hậu quả... cũng không hề giống nhau.

Nhưng bất luận như thế nào, trận "tạo phản" này cuối cùng vẫn bị Hàn lão phu nhân thỉnh thoảng dùng mãnh thỉnh thoảng nhu tình để cảm động rồi hoa hoa lệ lệ "trấn áp" hoàn toàn.

Cho nên, Hàn Vũ chỉ ngửa đầu rên rỉ một tiếng, Quan Dịch cúi đầu than thở im lặng, Hàn Ti nghiêng đầu nâng trán nhẹ day day, Hàn Lỗi trực tiếp nhắm mắt không nhìn, về phần cha chồng tôi thì... bạo tẩu? !

Chỉ thấy ông kéo mẹ chồng tôi, bắt đầu dĩ dĩ nói rõ "Vậy mọi người muốn như thế nào thì làm, chỉ cần thấy vui vẻ sau đó liền xoay người trở về phòng nghỉ ngơi.

Hàn Ti cùng Quan Dịch cũng học theo, lễ phép chào hỏi rồi lôi kéo vợ mình trở về phòng, hắc hắc, cũng hẳn là nghỉ ngơi đi.

Nhìn thấy Hàn Lỗi cũng đem tôi kéo lên, Hàn Vũ cùng Hàn Tuệ rất cơ trí tìm lý do trước chúng tôi một bước hoa hoa lệ lệ biến mất ở bên trong Hàn gia.

Hàn Lỗi hẳn là rất không thoải mái bởi vì anh không thèm chào hỏi với hai người già đã trực tiếp lôi tôi đi, thấy thế, tôi vừa bị lôi kéo vừa ngoái đầu lại tính lễ phép cúi người chào họ, ai dè lại nhìn thấy...hai người già kia rất rõ ràng đang nheo mắt cùng cong miệng khoái trá nở nụ cười...

Đen quá, đen quá, cứ coi như tôi tạm thời bị mù rồi nha.

Bởi vì không lái xe nên ra và Hàn Lỗi cùng nhau ngồi taxi trở về nhà.

Ngồi vào taxi, khuôn mặt Hàn Lỗi mỗi một gục đầu tựa vào trên vai tôi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tài xế xe taxi rất chuyên nghiệp không nhìn kính chiếu hậu, tựa hồ chỉ sợ nhìn thấy cái gì không nên nhìn thấy, cũng rất chuyên nghiệp đem xe hướng về phía nhà chúng tôi mà đi.

Nhìn vẻ mỗi một của Hàn Lỗi, dưới mi mắt còn có quầng thâm, tôi có chút đau lòng, không nhìn được vươn tay chạm nhẹ vào gương mặt tuần tú của anh, thậm chí oán: thật là một đứa cháu đáng thương mà.

Xuống xe, Hàn Lỗi kéo tôi đi qua phòng bảo vệ của chú An dưới tầng một, nở nụ cười kinh điển với những người ở đó rồi hai người tiến tới thang máy.

Thang máy dừng, đi ra, mở cửa nhà, việc đầu tiên Hàn Lỗi làm chính là đem tôi đẩy mạnh vào, bản thân cũng đi theo, vươn tay đóng kín cửa lại sau đó tựa lưng vào đó, từng chút từng chút kéo tôi lại gần ngực của anh.

Ngôi nhà quen thuộc, vòng ôm quen thuộc, tôi không khỏi thoải mái phát ra những tiếng hừ hừ thỏa mãn.

Đột nhiên cảm giác có ngón tay ở trên lưng mình làm loạn, tôi bình tĩnh hỏi: "Anh không phải là rất mệt mỏi sao?"

"Ừ..." Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười Hàn Lỗi "Mới vừa rồi anh rất mệt mỏi a, cho nên không phải đã nhắm mắt nghỉ ngơi ở trên xe sao!"

Quả nhiên, anh đột nhiên biết điều nhắm mắt nghỉ ngơi là có mục đích mà.

Còn chưa chờ tôi đáp lời, Hàn Lỗi đã đột nhiên tựa đầu vào cổ tôi, làm môi mỏng dán lên đó vừa hôn vừa mút khiến tôi cảm thấy hết sức mất hồn.

Tôi đặt tay trên ngực anh, vừa tránh né công kích vừa cười nói: "Đừng làm ồn, bây giờ vẫn còn là ban ngày mà!"

Hàn Lỗi vươn tay cố định đầu tôi ngang tầm mắt mình, bữu môi nói: "Ai quy định vợ chồng ban ngày không được làm chuyện yêu đương? Cung à, chúng ta đã bảy ngày, không, là tám

ngày không yêu nhau rồi đó! Chẳng lẽ em không nhớ tới anh sao? Nhưng anh lại rất nhớ em mà!"

Anh đột nhiên nhìn chằm chằm tôi, dùng vẻ mặt rất chân thành nói: "Anh thật sự rất nhớ em, trừ mẹ, bà nội, chị gái cùng em gái của anh ra, đây là lần đầu tiên anh nghĩ đến một cô gái nhiều như vậy, nghĩ đến mức cả người đều đau."

A! Lời ngon tiếng ngọt này trí mạng cỡ nào a, tôi cảm giác trái tim nhỏ bé của mình đang mãnh liệt đập loạn, nhìn vẻ mặt chân thật của anh, nghe lời nói chân thành tha thiết của anh, tôi cảm giác mình phảng phất có thể hòa tuyền trong nháy mắt, toàn thân trống rỗng mềm nhũn đổ vào ngực Hàn Lỗi, hai tay phải vòng qua ôm cổ anh mới có thể miễn cưỡng mà đứng vững.

Không nhớ rõ là ai hôn ai trước, chỉ nhớ rõ hơi thở hai người cứ quanh quẩn, đôi môi đụng chạm, đầu lưỡi quấn quanh, rất triền miên.

Sau đó, một tay của Hàn Lỗi dò vào bên trong quần áo của tôi, xoa nắn nơi đầy đặn, một tay khác thì cách lớp quần áo vuốt ve tấm lưng không ngừng, còn xấu xa càng lúc càng đi xuống dưới nữa...

Thừa dịp hít thở không khí, tôi gấp gáp nói: "Đừng làm ở chỗ này, chúng ta trở về phòng đi anh!"

Nói giỡn chứ, nơi này chính là cửa chính, hơn nữa cách âm cũng không tốt, vạn nhất bị người ta nghe thấy được, che mặt cũng vô dụng thôi.

Nghe thấy đề nghị đó, Hàn Lỗi vừa cắn vành tai tôi vừa khẽ cười nói: "Chẳng lẽ muốn ở chỗ này thử một chút sao?"

Tôi rất thành thực lập tức lắc đầu.

"Ha ha! Vậy nếu anh nói anh rất muốn thử một lần thì sao?" Hàn Lỗi nở nụ cười câu dẫn.

Tôi nhìn anh chằm chằm, mỹ nam kế cũng vô dụng thôi, lão nương đây còn không có giác ngộ cao thế, lần sau hẵng bàn tiếp.

Nhìn vẻ mặt kiên định của tôi, Hàn Lỗi không từ bỏ ý định tiếp tục cười quyến rũ, cố gắng dùng nụ hôn như mật để dụ dỗ tôi cùng anh làm chuyện xấu trước cửa nhà, phát hiện tôi vẫn "không có chút nào hối cải" như cũ, người này còn ác ý lấy tay đem tiểu PP của tôi áp vào nửa người dưới của mình để tôi có thể cảm nhận rõ ràng khát khao cùng mong muốn của anh.

Tôi phát huy uy lực khế đẩy anh ra, mặc dù khuôn mặt cũng hiện đầy khát khao không thể chối từ, nhưng tôi vẫn cố dùng chút lực còn con khế run run chỉ hướng gian phòng:" Vào phòng..."

"A ha ha ha ha!" Hàn Lỗi không nhịn được cười ra tiếng, "Cung ơi, em thắng, chúng ta trở về

phòng rồi tiếp tục vậy!"

Người đàn ông này khẩn cấp kéo tôi vào phòng, đẩy tôi lên giường còn mình thì đứng ở bên chậm rãi cởi quần áo, ánh mắt anh nhìn tôi giống hệt như một thợ săn đang nhìn con mồi của mình vậy, tựa hồ còn đang do dự xem nên thưởng thức con mồi như thế nào mới có thể nếm đủ mỹ vị của nó.

Tôi bị ánh mắt của anh làm cả người nóng lên, không được, người đàn ông này sao có thể chỉ dùng ánh mắt đã khiến tôi động tình được chứ.

Anh từ từ bò lên giường, nhẹ nhàng đặt trên người tôi, thuần thục đem tôi cởi sạch, làm môi mòng dán bên tai tôi nhẹ nhàng dụ dỗ: "Cung ơi, tối nay chúng ta chơi đùa một chút, làm khác với mọi lần một chút được không, coi như ăn mừng hai người tiểu biệt thắng tân hôn* đi vậy."

(*tiểu biệt thắng tân hôn: đêm "gặp gỡ" sau xa cách lâu ngày giữa hai vợ chồng còn hơn cả đêm tân hôn, ý nói hai người đã lâu xa cách nay trở về ấy mà)

Thật ra thì đôi lại tư thế tôi vẫn có thể chấp nhận được, dù sao đôi tư thế mới thì cảm giác cũng mới nha, chỉ cần tư thế đó không quá mức BT (biến thái, không bình thường) là được rồi, nếu không tôi cũng không dám đảm bảo mình sẽ không một cước đá văng anh đi.

Nhận được sự đáp ứng một cách ngượng ngùng của tôi, Hàn Lỗi liền làm một nụ hôn nồng nhiệt, sau đó đem tôi trở mình, để cho tôi nằm lỳ ở trên giường, không, hẳn là quỳ ở trên giường mới đúng.

Á, tư thế này không phải là đẩy xe bò sao?

Còn chưa chờ tôi tỉnh tã nghiên cứu cái tư thế này, Hàn Lỗi đã dùng vật cứng rắn của mình đặt vào nơi non mềm của tôi, bồi hồi đong đưa nhưng chết sống không chịu đi tới để tôi được thoải mái.

Tôi quỳ ở trên giường, không nhìn được ngẩng đầu lên thống khổ kháng nghị: "Này!"

Lập tức, Hàn Lỗi tà ác thẳng tiến tới, trong nháy mắt lấp đầy cơ thể tôi, khoái cảm mát hôn cứ thế ập tới.

Hàn Lỗi vừa luật động, vừa hôn lên tám lưng trần của tôi, còn vuốt ve cả nơi đầy đà bên dưới khiến tôi cảm thấy thoải mái hơn hẳn bình thường, rất mới mẻ, cũng rất dễ nghiện.

Tiếng thỏa mãn rên rỉ từ trong miệng phát ra thành những âm thanh nhỏ, tôi không nhìn được dúi đầu vào bên trong gối, hy vọng có thể để cho tiếng kêu dâm đãng kia tiêu tan ở trong đó, bàn tay nhỏ bé càng dùng sức nắm chặt vỏ gối hơn, mong là có thể khiến nó cùng tôi chia sẻ sự vui thích...

Ngoài cửa sổ là bầu trời bao la tựa hồ đang dần đen lại, đèn tốt cùng phải yêu yêu cùng đụng chạm bao nhiêu lần, rên rỉ, gặm nhẹ cùng thở dốc bao nhiêu lần thì mới đến tối a?

Mở mắt ra lần nữa, tôi phát hiện ngoài cửa sổ đã là buổi tối, ngay cả bà trăng sáng cũng không biết đi đâu thông đồng lén lút với người nào để bầu trời đen nhánh một mảnh như thế.

Đưa tay mở đèn đầu giường, tôi phát hiện vẫn còn rất sớm, thật sự rất sớm, mới có mười hai rưỡi mà thôi, chẳng phải rất sớm à?

Tôi quay đầu nhìn Hàn Lỗi đang tựa đầu vào vai mình ngủ say, vẻ mặt quen thuộc, mùi hương quen thuộc, khoe miệng anh lúc ngủ còn khẽ nhếch lên, thỏa mãn vô cùng.

Anh nhất định là mệt muốn chết rồi, từ nước ngoài bay trở về đã rất mệt, mà trận hoan ái kịch liệt mới vừa rồi khiến tôi xấu hổ càng khiến anh tiêu hao không ít thể lực, bây giờ không mệt mới mới là kỳ quặc ấy.

Liếc nhìn khuôn mặt đang ngủ đầy thỏa mãn của anh lần nữa, tôi đưa tay tắt đèn ở đầu giường, chậm rãi tiến vào trong ngực anh, cái đầu nhỏ cọ xát tìm vị trí thoải mái rồi chậm rãi tiến vào mộng đẹp, xem ra người tiêu hao thể lực nhiều phải là tôi mới đúng.

Sáng sớm ngày thứ hai, cảm thấy đói bụng nên tỉnh giấc, tôi đặt Hàn Lỗi đang ngủ say trên vai mình vào chiếc gối đầu, ôm xương sống thắt lưng đau nhức đi vào phòng bếp, tính toán chuẩn bị một bữa sáng thịnh soạn để bổ sung thể lực và năng lượng.

Mặc dù rất muốn làm một bữa sáng thịnh soạn nhưng khi phát hiện trong tủ lạnh chỉ có trứng gà cùng chân giò hun khói, tôi đành nhận mệnh đem trứng tươi cùng chân giò hun khói làm đồ ăn, dù sao cũng có lúc không thể yêu cầu quá cao được.

Đang đập trứng gà ra một cách hoàn mỹ, tôi đột nhiên bị người từ phía sau nhốt lại, cảm giác có hơi thở nóng rực phun trên cổ mình.

Tôi ý tứ ý tứ quây người một cái, kháng nghị nói: "Đừng làm rộn, em cần khôi phục thể lực!"

Hàn Lỗi cười khẽ, sau đó ấn nhẹ một cái xuống cổ tôi, biết điều một chút buông tay, chủ động tiêu sái ngồi xuống bàn chờ bữa sáng tình yêu của tôi.

Làm sao anh có thể chắc chắn tôi sẽ chuẩn bị một phần ăn cho mình chứ? Mặc dù đúng là tôi có làm cho anh một phần thật.

Ăn xong bữa sáng, khôi phục thể lực xong, Hàn Lỗi lại tiếp tục lấy lý do "Tiểu biệt thắng tân hôn", dụ dỗ tôi cùng với anh yêu yêu, vấn đề là tôi cũng cam tâm tình nguyện bị dụ dỗ như vậy.

Cho nên, cả một ngày đó, bàn bếp, nhà tắm, ghế salon, trên giường lớn...gần như nơi nào cũng

để lại dấu vết chúng tôi hung hăng "giày xéo".

Thật là phóng túng a phóng túng, mặt a xấu mặt.

Lại là một ngày sáng sớm, Hàn Lỗi tinh thần rõ ràng rất phấn chấn lôi kéo tôi cùng nhau đi làm.

Bởi vì vô duyên vô cớ được nghỉ một tuần, vừa đi làm đã hiện lên vẻ mặt mệt mỏi rõ ràng, thế nên tôi buộc phải nghênh đón ánh mắt mập mờ của một đám đồng nghiệp cả nam lẫn nữ, độc thân hoặc đã có chồng lao tới "bức cung".

Nói giỡn, tôi Hạ Anh là ai chứ, nếu đơn giản thế đã "Đầu hàng" dưới sự bức cung của mọi người thì thật mất mặt a, hơn nữa trên người tôi nơi nào cũng không dày, chẳng may mặt lại là thứ dày nhất, thế nên cả đám đều bị cái kẻ mặt dày này đuổi đi, còn lại mình tôi phe phẩy cái khăn YY (tự sướng) một hồi đến lúc cao hứng hài lòng mới thôi.

Buổi trưa lúc nghỉ ngơi, tôi ở trên sân thượng vô tình gặp gỡ Tần Hạo.

"Này! Tiểu Hạo Hạo! Đã lâu không gặp a!" Tôi vui vẻ chào hỏi với hắn.

Rất hiếm khi có lúc Tần Hạo không hề kháng nghị cách gọi của tôi mà nghiêm túc chân thành đánh giá tôi rồi nghi ngờ hỏi: "Cô không phải là đang mang thai đấy chứ?"

Tôi nheo lại mắt, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: "Cậu cảm thấy tôi bây giờ thế nào?"

"Ừm..." Hắn đem tầm mắt dừng ở trên bụng của tôi, vươn tay sờ sờ cảm, gật gù nói: "Xem mặt thì không giống nhưng nhìn cái bụng nhỏ kia thì..."

Hừ, nhân tiện nói móc dáng người của tôi đúng không.

"Tiểu Hạo Hạo!" Tôi đột nhiên cười rất ngọt gọi hắn, "Cậu cảm thấy rơi tự do từ tầng cao nhất xuống tầng dưới sảnh khoải đến cỡ nào a?"

"... Tôi sai lầm rồi..."

Trở lại nhà trọ, sau khi bước vào thang máy, tôi vui mừng phát hiện mình lại thêm một hàng xóm mới.

Kể từ khi gia đình Lưu Tĩnh chuyển vào, tầng lầu này của chúng tôi càng ngày càng có nhân kh

Đội dọn nhà của Hà Dịch và Lưu Tĩnh khiêng rất nhiều đồ dùng gia dụng từ trong thang máy ra ra vào vào, bận rộn không hết việc.

Bởi vì nhà của chúng tôi ở phía trong cho nên cần phải đi qua cái cửa lớn đang có rất nhiều

người tới lui không ngớt kia.

Vì tò mò, tôi không nhịn được thò đầu vào bên trong liếc nhìn.

Ừm, rất hỗn loạn...

Nhưng mà tôi có thể xác định một chuyện, chủ nhân của cái nhà này chính là một người đàn ông.

Chương 32: Người đàn ông "được" bao nuôi

Mỗ Anh nghi ngờ: một người đàn ông thường xuyên có phụ nữ qua đêm ở nhà, không phải chính là loại công tử lãng nhãng hay sao?

Tôi phải hình dung người hàng xóm mới tới này là một người đàn ông như thế nào đây a?

Vóc người thon dài, làn da trắng nõn, áo sơ mi dài tay, quần rộng thùng thình, có một chút tang thương, mái tóc lộn xộn không cắt ngắn mà hơi dài, vừa vặn che khuất ánh mắt của anh ta, sống mũi cao thẳng, đôi môi so với Hàn Lỗi có chút đầy đặn hơn, cảm thêm chút râu ria nữa.

Dạ, tôi chỉ có thể nói anh ta là một người đàn ông rất có tính nghệ thuật, biết đâu thật sự là một người ham mê nghệ thuật thì sao nhỉ?

Không giống chúng tôi, so sánh với chơi cùng nghệ thuật thì càng giống như là bị nghệ thuật chơi đùa hơn.

Người đàn ông kia đứng ở giữa phòng khách, vừa lúc tầm mắt cùng tôi chạm nhau, anh ta hơi sững sờ một chút, nhưng ngay sau đó liền mỉm cười gật đầu, vì lễ phép, tôi cũng gật đầu mỉm cười theo, chẳng qua là tôi vừa muốn cười liền phát hiện trước mắt tôi sẫm lại, nghi ngờ chăm chú nhìn một chút, nguyên lai là không biết từ lúc nào mình lại đứng sau lưng của Hàn Lỗi, chỉ thấy từ phía sau ót của anh ấy hướng về phía người đàn ông nọ đang đứng bên trong gập đầu, làm cho tôi không nhìn thấy vẻ mặt.

Kế tiếp, Hàn Lỗi không hề cho tôi bất kỳ cơ hội nào nữa để nhìn kỹ người đàn ông kia, một phen kéo tôi đi thẳng tắp qua cánh cửa.

Có lẽ là thanh âm dọn nhà có chút lớn, Hà Dịch và Lưu Tĩnh so với chúng tôi đã sớm rời khỏi công ty cũng mở rộng cửa quan sát.

Tôi bước nhanh tới chỗ Lưu Tĩnh, thân mật lôi kéo cô ấy, đem miệng tiến lại gần bên tai rồi

cùng nhau đi ra sau cửa, nhỏ giọng hỏi: "Cô có quen với người hàng xóm kia không? Lai lịch của anh ta thế nào?"

Lưu Tĩnh cũng rất phối hợp với tôi nhỏ giọng nói: "Hoàn toàn không biết cũng chưa từng thấy qua, xế chiều hôm nay lại đột nhiên dọn đến, nhân viên dọn nhà vẫn bận rộn với những thứ kia từ đó đến giờ đây."

Trời ạ, không phải chứ, từ xế chiều đến giờ ít nhất cũng phải mấy tiếng đồng hồ rồi đi, mọi người nói xem một người đàn ông tại sao lại có thể nhiều đồ như vậy chứ? Người đàn ông này tại sao lại có nhiều như thế chứ? Người đàn ông này tại sao lại có nhiều như thế chứ?

Bên này, tôi và Lưu Tĩnh tụ cùng một chỗ rất bà tám suy đoán tuổi của người đàn ông mới tới, rồi nghề nghiệp, thậm chí còn cả chuyện anh ta có người yêu hay không nữa... Mặt khác, bên kia, Hàn Lỗi cũng đang cùng Hà Dịch đứng một chỗ, hai người vai đung vai, đưa lưng về phía chúng tôi tựa hồ cũng đang "Bát quái" rất hăng say, thi thoảng còn nghiêng mặt nghiêng đầu tỏ vẻ có chút phức tạp và kỳ quái.

Chẳng lẽ bọn họ cũng cảm thấy có hứng thú với người hàng xóm mới này?

Xem ra, bây giờ có hứng thú đối với đàn ông không còn là độc quyền của phụ nữ nữa rồi.

Buổi tối, nằm ở trên giường tôi bắt đầu nghĩ tới một người đàn ông khác lần thứ N ngoại trừ Hàn Lỗi.

Thật ra thì tôi nghĩ đến những người đàn ông khác cũng không phải là nhiều, bởi vì tôi cũng chỉ biết có vài người đàn ông mà thôi, có thể nói là dùng mười đầu ngón tay cũng có thể đếm hết.

Bây giờ chúng ta thử nói tới những người đàn ông khác xuất hiện sau khi tôi cùng Hàn Lỗi kết hôn xem sao: trước hết là người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời của tôi, cũng là một người đàn ông hết sức quan trọng, hơn nữa có thể nói nếu không có ông ấy sẽ không có tôi, đó chính là cha tôi, nguyên nhân nghĩ tới ông cũng rất đơn giản, không biết ông ấy "rời nhà trốn đi" ở bên ngoài có tự chăm sóc bản thân tốt hay không, có dụ dỗ mẹ tôi thành công hay không; sau đó là Tần Hạo, bởi vì có một khoảng thời gian không nhỏ tôi đã coi người này chính là tình địch của mình, nghĩ xem anh ta làm những cách nào để hấp dẫn Hàn Lỗi, mặc dù sau đó kết quả hấp dẫn đều là thất bại; tiếp theo là Tần Dương cùng Cao Phạm Vũ, chỉ vì hai người này một kẻ đầu trọc một kẻ tóc bù xù; tiếp theo đó lại chính là Lâm Triết, chính là mối tình đầu của tôi, bởi vì là mối tình đầu cho nên đôi khi cũng có lúc nhớ lại câu chuyện thuận khiết năm xưa, thuận đường nhớ tới anh ta một chút; rồi sau đó là Hà Dịch, trước không nói đến những thứ khác, người ta nhưng là mỹ thiếu niên đó nha, chẳng lẽ một kẻ biết thưởng thức mỹ nam như tôi đây lại có thể dễ dàng bỏ qua cho anh ta sao, dù gì nhiều lúc cũng cần những người hoặc vật tốt đẹp như thế để dỗ dành giấc ngủ mà; còn có cả cha chồng tôi, đặc biệt là việc ông ấy bị mẹ chồng sử dụng cả vật trời lại; cả Âu Dương Suất nữa, nghĩ tới là chỉ muốn "so chiều"

cùng cậu nhóc đẹp trai này; thêm cả ông Hàn, vẻ mặt làm nũng của ông ngày đó quả thực rất hài hước, rất buồn cười; bây giờ là người hàng xóm mới đến kia, tạm thời tôi mới chỉ nghĩ đến hẳn là kẻ đàn ông cũng phải yêu thích tôi, chứ rốt cuộc anh ta là người thế nào thì không rõ lắm.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười, vừa đúng mười người đàn ông, tôi đã nói mười đầu ngón tay là có thể đếm hết rồi mà.

"Cung ơi, em tròn mắt ngơ ngác đang suy nghĩ gì đây?"

Lúc này, Hàn Lỗi đột nhiên cúi người nhìn tôi hỏi.

Tôi một phen đẩy anh ra, lạnh nhạt nói: "Nghĩ đến người đàn ông khác."

"A?" Hàn Lỗi lấy tay chống đầu nằm nghiêng ở bên cạnh tôi, dùng một tay kia vuốt vuốt tóc của tôi rồi thì thầm thật nhỏ, "Để người chồng thông minh của em đoán một chút xem, người đàn ông bây giờ em đang nghĩ tới hẳn không phải là anh, đúng không nào?"

"Nha! Em chưa nói qua anh rất thông minh sao?" Tôi đem mặt về phía anh ấy, cố ý tạo ra vẻ sùng bái đầy dối trá nói.

"Mặc dù đây là lần đầu tiên em nói như vậy nhưng mà anh cũng biết mình thật sự rất thông minh, đây là chuyện không thể chối cãi, bất quá em cũng rất lớn mật nha, lại dám ở trước mặt người đàn ông như anh thừa nhận người đàn ông mình đang nghĩ không phải chồng của mình, cung à, anh hẳn nên bồi phục dũng khí của em đúng không?"

Lời này nghe sao cũng thấy có mùi vị nguy hiểm nha, hơn nữa còn là nguy hiểm cận kề nữa.

"Em nói thế thì anh làm sao có thể không trừng phạt nghiêm khắc em đây?" Anh vừa cười đến ôn nhu vừa dùng ngón tay khẽ ve vuốt môi của tôi nói: "Cung à, đối với sự trừng phạt này em có ý kiến hay đề nghị gì không?"

"Cái đó..." Tôi ngưng ngưng cười nói. "Vấn đề này chúng ta ngày mai hãy thảo luận được không, em cảm thấy đây là một vấn đề rất đáng để tham khảo cho nên muốn suy nghĩ thật nghiêm túc, nhưng bởi vì vấn đề thời gian nên không thể qua loa quyết định được, vì thế đề nghị của em là bây giờ chúng ta đi ngủ trước đã đi!"

"Ha ha..." Hàn Lỗi cười đến càng ôn nhu hơn, "Anh rất vui vì em cũng cảm thấy đây là một vấn đề đáng để tham khảo, cũng rất vui vì em đã coi trọng nó, nhưng mà anh phát hiện nếu như đêm nay không thảo luận được gì thì chồng em sẽ mất ngủ a, mất ngủ thì mắt sẽ có quầng thâm, lái xe cũng dễ dàng gặp chuyện không may, chẳng lẽ em không đau lòng cho anh hay sao?"

Tôi có thể nói không sao? Nếu như ở trên xe không có lời của tôi tôi nhất định sẽ nói...

Xem ra tự mình đào hồ thì tự mình cũng phải đi lấp thôi, mọi người nói xem tôi tại sao lại tự nhiên đi đào hồ lấp mình a, tôi thật là đáng đời mà đáng đời mà, bị coi thường ôi bị coi thường.

Ý thức được chuyện nghiêm trọng sắp xảy ra, vẻ mặt tôi trở nên nghiêm túc, chân thành tha thiết nhìn Hàn Lỗi nói: "Được rồi, cá nhân em cảm thấy, người phụ nữ đã có chồng còn đi nghĩ đến người đàn ông khác là rất đáng giận, nhưng mà, có lẽ cô ấy nghĩ tới người đàn ông khác là do có nguyên nhân thì sao? Vậy thì có thể tha thứ cho em không, hơn nữa, em không có nghĩ tới người đàn ông khác thật mà, em không có!"

"Vậy em nói anh thông minh là có ý gì a?"

"Nói anh thông minh ý là anh đã đoán sai! Đây là phản đòn! Từ ngữ phản đòn!"

"Cung ơi, lại nữa sao, lần tới cũng sẽ giống vậy sao."

"..."

"Được rồi, vậy anh muốn kết thúc vụ án này từ đâu?"

"Chúng ta ngủ đi!" Tôi thành khẩn nói.

"Được rồi, vậy chúng ta đi ngủ!" Hàn Lỗi cười hết sức vô hại, còn cố ý cường điệu hai chữ mấu chốt "ngủ" nữa.

Về phần tôi rồi cuộc có được một giấc ngủ ngon hay không thì nhìn kết quả đau lưng ngày thứ hai là cũng đủ biết rồi.

Sáng ngày thứ hai, tôi với Hàn Lỗi cùng đi làm, không ngờ vừa mới mở cửa, Hà Dịch ở nhà đối diện cũng mở cửa ra, phía sau là Lưu Tĩnh đi tiễn Hà Dịch.

Bốn người chúng tôi cứ như vậy đứng trước cửa nhà trung ra cái mặt nạ gật đầu cười mỉm, sau đó định cùng Hà Dịch đi chung thang máy xuống lầu.

Vừa lúc ấy, rất đúng dịp, người hàng xóm mới tới hôm qua cũng mở cửa tiễn một cô gái ra, hoa hoa lệ lệ vong tình ôm hôn ngoài đó, không, hẳn là giống nụ hôn tạm biệt mới đúng.

Oa, mới sáng sớm đã được nhìn thấy hình ảnh kích tình như vậy để nâng cao tinh thần, thật là so sánh với uống cà phê Nestle còn hiệu quả hơn gấp trăm lần a.

Đó là một nữ tiếp viên hàng không, bởi vì cô ấy đang mặc trang phục của nữ tiếp viên, bên chân cũng là một chiếc vali kéo, cổ gái ấy có dáng người rất tốt, vóc dáng cao gầy, tiền đột hậu kiêu (trước sau lồi lõm), có thể coi như là điển hình của loại phụ nữ có dáng hình ma quỷ, gần như khiến mắt tôi mù lòa, đến nỗi tôi chỉ chăm chú xem thân hình của cô ấy mà không

để ý tới dung mạo, mãi đến lúc cô gái đó quay đầu rời đi, tôi mới giật mình, thế nhưng không chú ý tới gương mặt người ta chút nào! Thật là thất sách quá, thất sách quá!

Bất quá người phụ nữ có dáng người ma quỷ thì tôi nghĩ gương mặt của cô ấy chắc có lẽ không khác gì thiên sứ.

Nhưng mà, bốn người chúng ta rõ ràng đứng rành rành tại chỗ như vậy, cô gái kia vì sao không hề tò mò mà quay đầu nhìn qua một chút a? Chẳng lẽ tất cả chúng tôi đều là người vô hình cả hay sao, mặc dù ai cũng rất an tĩnh song nhìn người ta một cái cũng là một chuyện đáng bị nguyên rủa à?

Đợi đến lúc bóng dáng cô gái kia khuất dạng ở khúc quanh, người đàn ông ấy mới thoáng quay người lại, nhìn thấy chúng tôi liền mỉm cười đi về phía này.

Tốt lắm, thì ra chúng tôi không phải là người vô hình.

Người đàn ông kia đi đến trước mặt chúng tôi, đầu tiên là nở nụ cười hết sức thân thiện nói: "Chào mọi người, tôi là người mới đến đây hôm qua, tên Lưu Tuấn, từ nay sẽ là hàng xóm mới của các bạn, sau này xin chiếu cố nhiều hơn!"

Nhìn gần người đàn ông này, tôi không khỏi cố đè nén ý nghĩ muốn hét lên chói tai, anh ta xác định chính là người ngày hôm qua có vóc dáng rất mang tính nghệ thuật hay sao? Mặc dù vẫn là cái vẻ tang thương như thế, vẫn quần ngủ áo sơ mi như thường, nhưng mái tóc lộn xộn giờ phiêu dật tự nhiên, cái mái dài quá trán được kẹp lại gọn gàng, lộ ra vàng trán mắt to mày rậm, sống mũi cao thẳng không thay đổi, cằm sạch sẽ không chút râu ria, mặc dù đeo trên đầu cái kẹp tóc nhưng một chút cũng không hề mất đi khí chất, thậm chí còn nghệ thuật hơn rất nhiều, tuổi anh ta cũng thoát nhìn không quá lớn, đoán chừng không kém Hàn Lỗi bao nhiêu đâu.

Được rồi, thật tâm bình luận mà nói, anh ta không phải là một người đàn ông tuấn mã, mặc dù ngũ quan đoan chính nhưng nhìn khá bình thường, song trên người lại tản ra một loại khí chất kỳ lạ, vô tình hấp dẫn sự chú ý của những người xung quanh.

Chúng tôi lần lượt bắt tay tự giới thiệu mình, đến phiên tôi, anh ta nắm tay tựa hồ có chút lâu hơn với người khác, mà ánh mắt anh ta nhìn tôi cũng có chút... Ngạc nhiên?

Đang lúc khuôn mặt của tôi dần dần cứng lại, Hàn Lỗi chủ động đưa tay của mình ra trước mặt Lưu Tuấn, dùng nụ cười công thức đến không thể công thức, kinh điển đến không thể kinh điển hơn, thường xuyên bị tôi gọi là kiểu cười "lừa tình" nói: "Lưu tiên sinh mạnh khỏe, tôi là Hàn Lỗi, là chồng của cô ấy!"

Tôi tựa hồ còn nghe thấy hai chữ "chồng" được nhấn mạnh nữa cơ.

Nghe Hàn Lỗi nói, Lưu Tuấn mặt không đổi sắc buông tay của tôi ra, đổi sang cầm tay của Hàn Lỗi, tiếp tục mặt không đổi sắc cười nói: "A ha ha ha ha, thì ra là như vậy a, chào anh chào anh, nhưng mà mọi người cũng không cần khách khí với tôi như vậy, đừng gọi tôi là Lưu tiên sinh, cứ gọi Lưu Tuấn đi, tôi cũng sẽ trực tiếp gọi anh là Hàn Lỗi như vậy." sau đó anh ta nhìn tôi, Lưu Tĩnh, Hà Dịch nói, "Gọi cô là Hạ Anh, gọi cô là Tiểu Tĩnh, gọi anh là Hà Dịch."

Mọi người không có dị nghị gì cho nên gật đầu đồng ý .

Lúc này, Hàn Lỗi chủ động đem tay rút ra, dùng tay kia kéo tôi lại gần nói với Lưu Tuấn: "Vậy chúng ta khi nào rảnh rồi cùng nói chuyện đi, bây giờ chúng tôi muốn đi làm, anh có muốn cùng nhau xuống lầu hay không?"

Xin anh đi, Lưu Tuấn người thế kia giống vẻ như đang muốn ra cửa đi làm à, trên đầu vẫn còn kẹp cái cặp, chân mang dép đi trong nhà, so sánh với kẻ đi làm thì hẳn ta càng giống trạch nam* hơn gấp bội.

(*trạch nam: giống với trạch nữ, ý chỉ người lúc nào cũng ru rú ở trong nhà)

Quả nhiên, Lưu Tuấn ngượng ngùng cười nói: "Ha ha, tôi không ra khỏi cửa đi làm, cái kia, mọi người mau đi đi, đến trễ sẽ không tốt, ừm, không tiễn, hôm khác chúng ta sẽ tiếp tục nói chuyện nhé!"

Cho nên dưới ánh nhìn của Lưu Tuấn và Tiểu Tĩnh, ba người chúng tôi đi vào thang máy.

Một người đàn ông không cần đi làm, một người đàn ông cùng phụ nữ hôn nhau trước cửa nhà, Lưu Tuấn này rốt cuộc là một anh chàng như thế nào đây chứ?

Lưu Tuấn là người đàn ông rất cuốn hút, là một người có rất nhiều phụ nữ vây quanh.

Một tuần lễ trôi qua, thậm chí hai tuần lễ trôi qua, tôi không biết mình rốt cuộc đã đúng dịp gặp gỡ Lưu Tuấn ở trước cửa nhà hôn tạm biệt hoặc hôn những người phụ nữ khác nhau bao nhiêu lần nữa

Ra khỏi cửa đi làm có thể vô tình gặp gỡ, buổi tối đi vào cầu thang bộ để vứt rác cũng vô tình gặp gỡ.

Trừ một nữ tiếp viên hàng không bốn người chúng tôi đã nhìn thấy vào ngày thứ nhất, còn có cả OL (office lady*) cùng các phu nhân, vân vân, được rồi, tôi nghĩ đó chẳng qua cũng chỉ là những cô gái đó giả dạng mà thôi, tuy rằng mỗi lần hóa trang một kiểu khác nhau nhưng rất quý dị là tất cả đều cao ráo và có một vóc người ma quỷ hết mức.

(*OL: office lady, tức là nữ nhân viên công sở)

Từ ngày nhìn thấy Lưu Tuấn tôi đã không ngừng suy đoán nghề nghiệp của anh ta, mà đến hôm

nay đã tựa hồ có thể xác định, phòng ốc của hần dung nạp từng ấy người phụ nữ, nếu kẻ này không phải loại công tử lãng nhãng thì chính xác là một kẻ được người ta bao nuôi, gọi chuyên nghiệp một chút thì là Ngưu Lang*, mà thô tục thì chính là Tiểu Bạch Kiềm*, hơn nữa, còn là một man trắng nữa.

(*ngưu lang: trai bao đó bà con ^^~. Còn tiểu bạch kiềm tức là đàn ông, chỉ những anh chàng có vẻ ngoài đẹp đẽ nhưng dựa vào phụ nữ để kiếm sống, ăn bám đàn bà. Man tức là đàn ông)

Ừm, theo như số lượng đàn bà ra vào trong căn phòng của anh ta thì tôi nên nói giá thị trường của anh ta tốt hay là kêu người này biết cách làm ăn đây?

Tối hôm đó, tôi với Lưu Tĩnh cùng nhau từ siêu thị trở về chung cư, vô tình đúng dịp gặp gỡ được anh chàng Lưu Tuấn khó có cơ hội chui đầu ra khỏi căn nhà ở tầng mười lăm này.

Chỉ thấy anh ta vẫn mặc một bộ trang phục hưu nhân thoải mái, vừa nhìn thấy chúng tôi đã nở nụ cười khiến tôi cảm giác nói không ra lời, sau đó hướng phía này đi tới.

Lưu Tĩnh có vẻ không thích ứng được với sự có mặt của Lưu Tuấn nên sợ hãi đứng ở sau lưng tôi, ló đầu ra chút xíu nhìn anh chàng Lưu Tuấn trước mặt.

Cũng là cùng họ Lưu với nhau mà sao khác biệt lại có thể lớn đến như vậy được

"Này, hai người mới từ siêu thị trở về sao?" Lưu Tuấn biết rõ còn cố hỏi.

Nhìn một chút Lưu Tĩnh đang sợ hãi không dám lên tiếng ở bên cạnh, tôi đành đảm nhiệm vai trò nặng nề là kẻ trao đổi cùng Lưu Tuấn, cho nên tôi cười trả lời: "Đúng vậy, còn anh đang ra ngoài tản bộ sao?"

Tôi nhớ người đàn ông này lúc nào cũng không ra khỏi cửa cơ mà, coi như ra khỏi thì cũng chỉ nhiều nhất là mò mẫm đi dạo trong tầng mười lăm mà thôi.

"Ừ" Hần không yên lòng trả lời tôi một tiếng sau đó đột nhiên dựa vào gần tôi, nhỏ giọng hỏi, "Có hứng thú chơi một đêm tình không? Có hứng thú bên ngoài... Sao?"

Xem đi, tôi đã bảo hần không phải hạng đàn ông trắng hoa thì chính là Ngưu lang mà! Lại còn dám kéo moi làm ăn từ hàng xóm phụ cận xung quanh nhà nữa chứ.

"Chẳng lẽ anh cho là tôi có một người chồng chất lượng tốt như vậy mà còn cần bên ngoài sao, có cần thiết sao? Tôi cũng không nghĩ trên đời này có người đàn ông có thể hấp dẫn hứng thú và lực chú ý của tôi hơn Hàn Lỗi tồn tại đâu!" Tôi bình tĩnh nhíu mày, giọng nói nghiêm túc chân thành nói.

Ngoài dự liệu của tôi, Lưu Tuấn thế nhưng vỗ vỗ tay, vẻ mặt cũng kích động không kém nói: "Thật là một câu trả lời có cá tính a! Thật sự cảm ơn cô nhé!"

Người đàn ông này cảm ơn tôi sau liền xoay người chạy về nhà trọ, tiến vào thang máy, hoa lệ biến mất ngay trước mặt chúng tôi.

Tôi khờ mắt, cho nên ngây ngốc hỏi: "Tiểu Tĩnh a, đây là tình huống kiểu gì a, anh ta có ý gì chứ?"

Lưu Tĩnh cũng ngây ngốc nhìn nơi hân biến mất, rồi ngây ngốc lắc đầu.

Xem ra Lưu Tuấn còn là một người đàn ông quái dị nữa a.

Lại là một buổi tối cuối tuần, tôi ở trong cầu thang vứt túi rác cẩn thận xong, mở cửa cầu thang bộ ra lại vô tình gặp gỡ Lưu Tuấn đang hôn tạm biệt một cô gái.

Lòng tràn ngập nhiệt huyết, tôi không nhìn được đi tới trước mặt anh ta, vẻ mặt Thánh mẫu Maria khổ sở mở miệng từ bi nói: "Đồng chí Lưu Tuấn, nghe tôi khuyên một câu, phần công việc này của anh vẫn là sớm nên nghỉ hưu đi thì hơn, dù sao cũng là ăn cơm thanh xuân, hơn nữa còn dễ dàng lây nhiễm cái bệnh mở đầu bằng chữ A kia nữa, vừa hao tổn tinh thần lại còn làm hại đến thân, anh còn trẻ như thế, chẳng lẽ không có công việc nào khác để làm hay sao?"

(Momo: bệnh chữ A là AIDS ạ=]))

Lưu Tuấn bị tôi nói nghe không hiểu ra sao, cau mày hỏi: "Cô biết rõ tính chất công việc của tôi sao?"

"Rất rõ ràng thế là chuyện tốt chứ sao!" Tôi ôm theo tâm tình kích động nói.

"Cái đó...Cô có phải đã hiểu lầm cái gì hay không?"

"Nhiều phụ nữ đến nhà như vậy anh nói tôi có thể làm thành cái gì?"

"Ai nha, cô thật sự hiểu lầm, các cô ấy, không, là cô ấy, cô ấy là vợ của tôi mà!" Lưu Tuấn có chút quỳnh quáng giải thích.

Tôi khi đó tâm tình kích động chỉ nghe thấy được cụm "các cô ấy" mà tự động rò rỉ cụm "cô ấy" đằng sau.

"Vợ? Nhiều như vậy? Anh tưởng mình là Vi Tiểu Bảo* chắc?" Tôi khinh thường hừ lạnh.

(*Vi Tiểu Bảo: là nam nhân vật chính trong cuốn Lộc Đỉnh Ký. Lộc Đỉnh Ký, chữ Hán giản thể(鹿鼎记), chính thể: 鹿鼎記, latin hóa: lù dǐng jì hay Lộc Đỉnh Công là cuốn tiểu thuyết cuối cùng của Kim Dung. Nhân vật Vi Tiểu Bảo thường được so sánh với AQ của Lỗ Tấn vì nói lên được tính cách chung của người Trung Quốc. Trong truyện, nhân vật này có tới 7 vợ)

"Ai nha, Hạ Anh ơi là Hạ Anh, cô thật sự hiểu lầm tôi rồi!" Về mặt Lưu Tuấn cầu xin tha thứ

nói.

"Hừ hừ!" Về mặt tôi không tin chút nào.

"Làm sao mà cô lại vẫn bướng bỉnh như trước kia nhỉ?" Lưu Tuấn đột nhiên cười cảm khái.

Này này, sao anh ta nói cứ nghe như chúng tôi đã từng quen biết nhau vậy, nhưng mà tôi nhớ là mình không hề nhận ra hắn nha, thậm chí còn chưa từng thấy qua ấy.

"Đừng có lôi kéo làm quen, nếu không mau nói anh tại sao không hề ra cửa đi làm, lại còn có rất nhiều phụ nữ trang phục khác nhau vào nhà qua đêm mỗi ngày, anh nói anh không phải ngư lang thì là cái gì chứ?"

Khóe miệng Lưu Tuấn rất rõ ràng co quắp một chút, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chẳng lẽ cô chưa nghe nói qua có một loại nghề nghiệp có thể ngồi ở nhà sao? Tôi là tác gia! Tác gia*!"

(*tác gia tức là nhà văn, nhà thơ, nói về những người chuyên nghiệp viết lách nói chung, ví dụ như Tô Hoài, Xuân Diệu chẳng hạn~~~ Tất nhiên, trừ bỏ kẻ làm báo ra nhé!)

"Gì cơ? Ngồi nhà? Ngồi ở nhà?"

"..."

(giải thích chút, gia tức là nhà, anh ấy nói mình là tác gia, tức là người viết văn ấy, nhưng chỉ Anh lại hiểu thành ngồi nhà)

Chương 33: Tình thú giữa vợ chồng

Một đôi vợ chồng trẻ tuổi nói: loại chuyện sắm vai nhân vật này tuyệt đối hữu ích cho việc gia tăng tình cảm đôi bên

Được rồi, tác gia dĩ nhiên không phải là ngồi nhà, nhưng Lưu Tuấn đúng là thường xuyên ngồi ở nhà a.

Khi hai người chúng tôi đang mắt to trừng mắt nhỏ giằng co không ngừng với nhau, một giọng nói ngọt ngào bỗng cất lên, bóng hình xinh đẹp sau lưng Lưu Tuấn xuất hiện trước mắt tôi.

Đó là một người phụ nữ có vóc người cao gầy, đường cong ma quỷ, khuôn mặt thiên sứ đó nha.

Cô gái ấy nhìn tôi và Lưu Tuấn một đang ngẩng đầu ngưỡng mộ một đang cúi đầu mắt nhìn xuống, "hài hòa" trừng mắt lẫn nhau, không khỏi khẽ nhăn cặp mày liễu gọn gàng tinh xảo, mím

cười xinh đẹp, bờ môi đỏ mọng khê mở ra. "Các người đây là... Chơi cái gì vậy? Tôi có thể gia nhập không?"

Nghe thấy thanh âm này vẽ mặt Lưu Tuấn cao hứng quay đầu lại, thấy người đằng sau lại càng hưng phấn nhiều hơn, tiêu sái đi đến bên cạnh cô gái ấy, thân mật nói: "Mặc! Bảo bối Tiểu Mặc! Em không đi buổi hẹn nữa sao? Cố ý thoái thác không gặp để trở về với anh à? Uhm, anh biết em đối với anh tốt nhất mà! Biết anh ở nhà tịch mịch nên cố ý trở về! Để anh cho em một nụ hôn cảm kích nào!"

Va dứt lời, Lưu Tuấn đã nghĩ muốn ở trước mắt tôi trình diễn hình ảnh hạn chế người xem, nhưng đúng lúc tôi không nhìn được giờ hai tay lên che mắt, mở ra một khe hẹp để nhìn lên bọn họ, đúng vào thời khắc mấu chốt nhất, anh ta giống như là chợt nhớ ra cái gì, đột nhiên ngẩng đầu lên, thay bằng vẽ mặt khóc thương nói với cô gái kia: "Cung à, nhẫn nhịn chút nữa được hmmm, bây giờ không phải là lúc chơi hôn nhẹ rồi, mặc dù anh cũng rất muốn..." Anh ta đem cô gái ấy kéo đến trước mặt tôi, tiếp tục nói: "Bảo bối Mặc Mặc! Em mau tới giải thích với Hạ Anh một chút đi! Anh không phải là cái gì Ngưu Lang, mặc dù anh họ Lưu, không cẩn thận sẽ bị đọc sai thành Ngưu, nhưng anh thật sự không phải là Ngưu Lang! Tác gia! Tác gia!"

Cô gái được gọi là Mặc Mặc nghe vậy cong cong khóe miệng, hai con mắt to mở ra, hàng lông mi uốn cong chớp chớp như chiếc quạt lông lên lên xuống xuống, ngọt ngào cười nói với tôi: "Hạ Anh, chúng tôi đến nhà cô chơi được không?"

Địa điểm: Hang ổ của Hàn Lỗi, Hạ Anh.

Thời gian: 20

Sự kiện: Đại hội trao đổi giữa những người hàng xóm

Thành viên tham gia: Hàn Lỗi, Hạ Anh, Hà Dịch, Lưu Tĩnh cùng với vợ chồng Lưu Tuấn.

Hiện trường: trong phòng khách sáu người chia ra ngồi ở trên ghế sa lon, bốn người chờ chân tướng rõ ràng.

Tôi cùng Hàn Lỗi tùy ý kê mông ngồi xuống ghế salon, hai tay tôi khoanh lại để ở trước ngực, tay của Hàn Lỗi thì hào phóng khoác lên vai tôi; Hà Dịch và Lưu Tĩnh rất khách khí ngồi ở bên cạnh; vợ chồng Lưu Tuấn thì ngồi ở trên ghế salon nhỏ, trên mặt có loại biểu hiện thư thái cứ như đang ở nhà của mình.

Giang Mặc Mặc ưu nhã cầm lấy một cốc nước trái cây trên bàn, bờ môi đỏ mọng hoàn mỹ nhấp một ngụm nho nhỏ xong, đặt cái cốc trong tay thưởng thức, vẽ mặt tươi cười ngọt ngào nói: "Mặc dù đã chuyển đến đây vài tuần nhưng đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt nhỉ? Chào mọi người, tôi là Giang Mặc Mặc, sống ở nhà cách vách, sau này xin chiếu cố nhiều hơn."

Dứt lời, cô ấy nhìn chúng tôi một cái, sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng: "Nói vậy tức là mọi người đang tò mò về quan hệ của tôi và Lưu Tuấn sao?"

Thấy vẻ mặt rất rõ ràng của tôi, Giang Mặc Mặc che miệng cười to hai tiếng sau đó nói: "Tôi trước nên tự giới thiệu mình đã chứ nhỉ, tôi là một nhà thiết kế nội thất, thuộc về loại tự do, nếu có đơn hàng sẽ thực hiện, không có đơn hàng thì ở nhà nằm ngủ, mà trong vài tuần chúng tôi chuyển đến đây đúng là thời điểm tôi bận rộn nhất nên chúng ta mới coi như là hôm nay chính thức gặp mặt. Về người đàn ông này," Giang Mặc Mặc chỉ chỉ Lưu Tuấn. "Không sai, anh ta là người đàn ông mà tôi bao nuôi!"

Nghe được lời giải thích của Giang Mặc Mặc về thân phận của Lưu Tuấn, vẻ mặt của tôi lập tức trở thành khinh bỉ, rõ mồn một mấy chữ "anh còn dám giả bộ à", vẻ mặt Hàn Lỗi y như đang xem kịch vui, gương mặt tuấn tú của Hà Dịch thì ửng đỏ, trợn mắt há hốc mồm, dù sao vẫn còn trẻ tuổi cho nên có chút bị dọa sợ, còn Lưu Tĩnh mặc dù đã chuẩn bị tâm tư nhưng vẫn nhin không được thở nhẹ.

Lúc ấy Lưu Tuấn đang uống một ngụm nước trái cây, nghe thấy những lời này lập tức phun ra tất cả những gì vừa uống, anh ta chật vật vừa thu dọn tàn cuộc, vừa rên rỉ kêu lên: "Cung à, không phải là lúc nói giỡn đâu!"

"Đừng nóng vội a! Bây giờ em sẽ giải thích lại một lần nữa thật rõ ràng là được mà!" Vẻ mặt Giang Mặc Mặc vô tội an ủi Lưu Tuấn, xem qua sắc mặt khác nhau của bốn người chúng tôi sau đó cười nói: "Bị dọa sợ sao? Ha ha, thật ra thì đây chỉ là trò chơi của chúng tôi mà thôi, đúng rồi, tôi còn chưa nói cho mọi người biết sao, thật ra thì chúng tôi là vợ chồng, hơn nữa còn là vợ chồng hợp pháp có giấy hôn thú đăng hoàng nha!"

Biết bây giờ Giang Mặc Mặc mới chịu giới thiệu mình cẩn thận, Lưu Tuấn liền ngồi nghiêm chỉnh lại, sau đó cô ấy giống như đang giới thiệu sản phẩm cho khách hàng, vươn một tay bày ra trước mặt Lưu Tuấn, mỉm cười nói: "Người đàn ông này thật ra thì thật sự là một tác gia, chuyên viết sách, chẳng qua là tôi thấy anh ấy không mấy nổi tiếng mà thôi." Bỏ qua tiếng ho khan kháng nghị của mỗi tác gia nhà chúng ta, cô ấy tiếp tục nói: "Anh ấy là tác gia tự do, tôi là nhà thiết kế nội thất tự do, cả hai người đều cần linh cảm nên rất thích chơi trò sắm vai nhân vật."

Nghe đến từ máu chốt này, Hàn Lỗi chỉnh lại kính, lộ ra vẻ mặt hứng thú.

Người đàn ông này!

"Nếu nói đến sắm vai nhân vật, thật ra thì chính là nhân vật sắm vai." Giang Mặc Mặc giải thích.

Được rồi, cái này nói rồi cùng chưa nói như nhau cả thôi.

"Bởi vì muốn kích thích linh cảm của anh ấy, tôi thường xuyên sắm vai những nhân vật khác nhau, tỷ như nữ tiếp viên hàng không, học sinh, phu nhân..., được rồi, tôi thừa nhận thật ra thì mình cũng khá mê trò này nữa, chẳng lẽ mọi người không cảm thấy như thế tương đối tình thú hay sao? Mà tháng này, chúng tôi vừa lúc chơi trò bị ‘bao nuôi’, cho nên thật xin lỗi vì đã để mọi người hiểu lầm." Giang Mặc Mặc thành tâm thành ý nói xin lỗi.

Nhưng mà, thật ra thì hiểu lầm bọn họ cũng chỉ có tôi và Lưu Tĩnh mà thôi.

Sau khi oan tình bị rửa sạch, Lưu Tuấn tựa vào trên ghế sa lon vươn tay ôm lấy khuôn mặt của vợ, bộ dáng đắc ý nhìn tôi, dùng khẩu khí hết sức hoài niệm nói: "Hạ Anh a, em thật sự là một chút cũng không thay đổi, vẫn còn cố chấp như thế cơ à!"

Rất tốt, bây giờ đối với nghề nghiệp thần bí của Lưu Tuấn thần bí coi như đã chân tướng rõ ràng, nhưng lại có vấn đề mới xuất hiện, đó chính là nghe giọng điệu của Lưu Tuấn thì thật giống như tôi và anh ta rất quen thuộc với nhau, nhưng vấn đề ở chỗ, trong trí nhớ của tôi tựa hồ không có người này tồn tại.

Nhìn thấy vẻ mặt tôi đăm chiêu hoàn toàn nhớ không nổi ra cái gì, ở trước mặt mọi người Lưu Tuấn tỏ vẻ thương tâm, hai tay ôm lấy trái tim, ai oán nói: "Tiểu Anh, em thật đúng là một người phụ nữ tuyệt tình, cứ thể quên hết đoạn ký ức vui vẻ ngày xưa của chúng ta! Anh thật đau lòng, thật đau lòng quá! Tâm tình thiện lương đau đau quá đau quá a!"

Xem ra anh ta có vẻ như biết tôi thật, bởi vì cái nickname Tiểu Anh này chỉ có người tôi quen trước năm bốn tuổi mới biết mà thôi, chẳng lẽ tôi cùng anh ta thật sự từng có một đoạn "kí ức vui vẻ" hay sao?

Lưu Tuấn rất lớn mật, làm trò trước mặt vợ dám nói về người phụ nữ khác, nhưng Hàn Lỗi tất nhiên không thể sáng khoái.

Còn chưa chờ tôi có đầy đủ thời gian nhớ lại chuyện cũ đã phát hiện sự khác thường của Hàn Lỗi, mặc dù khóe miệng anh vẫn cong cong, nhìn như có vẻ rất hứng thú với chuyện cũ của tôi, nhưng ánh mắt cứ từ từ lạnh như băng, ngay cả bàn tay đang khoác trên vai tôi tựa hồ cũng tăng thêm sức nặng, mẹ ơi, người đàn ông này không phải là đang hiểu lầm chuyện gì đó mà ghen đấy chứ? !

Lưu Tuấn vẫn còn đang khoa trương giả bộ đau lòng, chộc cho ba người còn lại cười âm ỉ, tôi cắn răng hung tợn nói với anh ta: "Nhanh một chút đem sự thật khai ra, nếu không tôi sẽ làm cho anh phải đau lòng hơn đây!"

Nghe vậy, Lưu Tuấn cuối cùng mới khôi phục như bình thường, nhưng vẻ mặt vẫn là thương tâm nói: "Tiểu Anh, trí nhớ của em thật sự chẳng tốt chút nào, đem anh quên đi như thế, được rồi được rồi, đừng có trừng anh nữa, trợn mắt cả một đêm rồi mà không mệt à, được rồi được rồi, anh không nhiều lời, bắt quá, em thực sự không nhớ rõ anh sao? Được được được, anh

nói anh nói, anh nhưng là nhân vật trọng yếu, đã được tận mắt thấy em chào đời đây! Còn nhìn em cởi quần để hở PP bò loạn khắp nơi nữa... Được rồi, đoạn này cắt bớt, dù sao anh cùng em vẫn còn phải sống cạnh nhau thêm mấy năm nữa! Em thật sự không nhớ rõ sao? Thử nghĩ lại xem, nói ví dụ như cái đầu trọc..."

Nhắc tới đầu trọc, trong đầu tôi đột nhiên linh quang chợt lóe, tựa hồ nhớ tới lúc còn rất nhỏ, tôi cùng với một cái đầu trọc "vắt chày ra nước", mà chủ nhân của cái đầu trọc lóc này, hình như là một bé trai hơn tôi mấy tuổi, chẳng lẽ...

"Anh chính là anh đầu trọc năm đó?" Tôi duỗi ra ngón tay, run rẩy chỉ vào anh ta. Vẻ mặt Lưu Tuấn hiện rõ mấy chữ "em cuối cùng cũng nhớ ra".

"Hừ! Không thể trách em a, ai bảo anh bây giờ không còn đầu trọc nữa chứ? Hơn nữa khi đó em còn nhỏ như vậy, không nhớ rõ anh thì có gì kỳ quái chứ!" Tôi giải thích, nhưng đó cũng là sự thật, hình như từ lúc bốn tuổi tới giờ tôi chưa từng gặp lại anh ta nữa.

Quả nhiên là con trai mười tám sẽ trở mã a.

"Nhưng mà, anh so với em rốt cuộc lớn hơn bao nhiêu tuổi a?"

"Anh bây giờ là ba mươi tuổi, em thử nói xem?" Lưu Tuấn hỏi ngược lại, sau đó oán trách nói. "Em lại dám quên mất đoạn ký ức bắt nạt anh ngày xưa. Ngày đó em rất không ngoan, thích 'chạy trần truồng' còn chưa đủ, còn vừa đánh vừa toét miệng cười, không cho em đánh thì sẽ khóc, quá phận nhất chính là đánh thì đánh đi, lại còn không ngừng chảy nước miếng từ khóe miệng ra nữa..."

Ách, tôi thật sự quá đáng như vậy hay sao?

Cho nên, cả buổi tối, tất cả mọi người đều ngồi nghe Lưu Tuấn kể chuyện "ký sự huy hoàng" thời tôi còn bé, tiếng cười không ngừng, tình cảm phát sinh nhanh chóng.

Tiền khách xong nằm ở trên giường tôi không không chế được cong cong khóe miệng, dù sao cũng là vô tình gặp gỡ một người bạn nối khố từng bị tôi "chơi đùa" ngày xưa mà, tôi dĩ nhiên rất cao hứng, nhưng mà người nào đó đi đâu mất rồi?

Hàn Lỗi nằm nghiêng ở bên cạnh tôi, khóe miệng vẽ thành một đường cong đẹp mắt, hai mắt tỏa ra tia nhìn nóng rực, hài hước nói: "Thì ra là lúc nhỏ em thích 'chạy trần truồng' a, lại còn chạy cho người đàn ông khác nhìn nữa."

Haha, ngại ghê, khi đó Lưu Tuấn cũng là một bé trai khỏe mạnh nhưng mà một đứa nhóc mới năm tuổi đã được tính là một người đàn ông rồi sao? Nếu như lúc ấy tôi quen biết Hàn Lỗi, tôi cũng sẽ không ngần ngại "Chạy trần truồng" cho anh nhìn đâu, dù sao tôi cũng không nhớ rõ mà

Hàn Lỗi từ từ nhích tới gần tôi, bàn tay đặt ở trên hông tôi không ngừng làm loạn, về mặt tà tà xấu xa nói: "Cung à, anh cũng muốn nhìn em ‘chạy trần truồng’ một lần a!"

Dứt lời, anh không thêm phân trần hướng tôi đi xuống.

Oan uổng quá, tôi mới không thích "Chạy trần truồng" a, chẳng lẽ trẻ con lúc bé vào mùa hè không thích đem toàn thân cởi trống trơn hay sao? Như thế rất lạnh a, rất lạnh!

Cùng Giang Mặc Mặc tiếp xúc qua một thời gian, mọi người liền phát hiện cô gái có vóc người cao gầy, hoàn mỹ, ngọt ngào dịu hoặc này là một người vừa khả ái vừa dễ sống chung, mặc dù bằng tuổi với Lưu Tuấn nhưng lại có một tâm hồn đi ngược với tuổi tác của mình.

Từ ngày đó, ba người phụ nữ chúng tôi trở thành chị em tốt với nhau, bởi vì liên quan tới số tuổi nên tôi cùng Lưu Tĩnh muốn gọi cô ấy là Giang tỷ, nhưng Giang Mặc Mặc chết sống không chịu, nói là gọi thế sẽ khiến cô ấy mau già, cho nên cuối cùng chúng tôi quyết định gọi thẳng tên của đôi phương.

Giang Mặc Mặc nói, tất cả mọi người đều là phụ nữ, tức là đã kết hôn hoặc là có đàn ông bên cạnh, cho nên những cuộc giao lưu trao đổi xem làm thế nào để duy trì hôn nhân là rất có ý nghĩa và quan trọng.

Giang Mặc Mặc còn nói, kết hôn là chuyện của người nhà, nhưng cũng là chuyện của riêng hai người, cho nên song phương đều có nghĩa vụ vì một cuộc hôn nhân chất lượng tốt mà không ngừng cố gắng.

Trong phương diện cuộc sống hôn nhân, tôi là tay mới, Lưu Tĩnh cùng Hà Dịch cũng mới ở chung một chỗ không bao lâu, cho nên người có cuộc sống vợ chồng phong phú là Giang Mặc Mặc liền vỗ ngực tự xưng là lão làng, hào sảng nói: "Các em gái, để chị đây dạy mọi người một chút phương pháp để gia tăng tình thú giữa vợ chồng và nam nữ với nhau!"

Đem Lưu Tuấn đuổi ra khỏi nhà xong, ba người chúng tôi ở trong phòng bắt đầu "Giang Mặc Mặc's Talk Show*"

(*Talk Show: tức là tọa đàm. Một buổi tọa đàm khuyến khích thành phần tham dự then chốt, thường được gọi là "panelists" , tạm dịch là danh sách khách mời tọa đàm, cùng chia sẻ các kinh nghiệm trong một môi trường gần gũi thân thiện. Bản chất của nó không đáng sợ như một buổi thảo luận nhóm, và sẽ được phát huy công dụng đến mức cao nhất khi câu chuyện của các khách mời có liên quan đến nhau nhưng vẫn bộc lộ các khía cạnh mới mẻ)

Giang Mặc Mặc ưu nhã ngồi vắt chân trên sofa nhỏ, thảo luận: "Rất nhiều người sau khi kết hôn sẽ cảm thấy không còn những tình cảm xúc động hay kích tình như lúc ban đầu nữa, bởi vì công việc, bởi vì áp lực, bởi vì củi gạo mắm muối, ước mơ về một tình yêu sẽ không còn, như vậy là sai lầm! Sau khi cưới mọi người cần nhất chính là giữ vững tình cảm giống như yêu

nhau ngày trước, vì vậy chúng ta cần tình thú, cần kích tình!"

Giang Mặc Mặc có chút kích động, tôi cùng Lưu Tĩnh thì ở một bên an tĩnh nghe.

"Cho nên a..." Giang Mặc Mặc cười mị mị nói với chúng tôi: "Thử chơi trò sắm vai nhân vật xem sao! Rất vui về đây nhé!"

Thấy vẻ mặt chúng tôi không giải thích được, Giang Mặc Mặc đứng dậy mở tủ treo quần áo, đem ra một vài bộ y phục đặt ở trên giường.

Tôi cùng với Lưu Tĩnh đi tới bên giường, phát hiện đồng quần áo trên giường có cả đồng phục y tá, đồng phục học sinh, trang phục nghề nghiệp... lại còn cả những bộ đồng phục chuyên nghiệp tổ hợp của S lẫn M*, một bên còn có cả tóc giả và đạo cụ nữa.

(*S là sadist, M là masochist, nôm na là bạo lực, ngược thân, có thể hiểu là bạo *** nữa, chi tiết mời bà con tự tìm hiểu)

Tôi nhìn những món đồ này, lại nhìn đến vẻ mặt Giang Mặc Mặc tràn ngập sắc xuân, không khỏi cảm khái lên tiếng: "Các người nhất định rất tính phúc, tên Lưu Tuấn kia kiếm được quá lời rồi!"

Giang Mặc Mặc không chút khách khí gật đầu đồng ý, mọi người cười vui vẻ.

Giang Mặc Mặc nói, đàn ông là loại sinh vật thích mùa nào thức nấy, mặc dù rất yêu bạn nhưng mà vẫn hy vọng có thể thấy được một bạn trong vẻ khác, dù sao thì vẻ ngoài bất biến lúc nào cũng dễ dàng khiến người ta sinh ra chán ghét mà, thỉnh thoảng vui đùa một chút trò chơi y tá-bệnh nhân, thầy giáo-học sinh, như thế mới mẻ và thú vị cỡ nào a, phải biết rằng, XXOO là một điều quan trọng trong hôn nhân a, dĩ nhiên, trao đổi về vấn đề tâm lý cũng khá trọng yếu, cho nên, muốn giữ vững một cuộc hôn nhân ngọt ngào thì hẹn hò, hẹn hò, đi hẹn hò đi! !!

Giang Mặc Mặc còn nói rất nhiều, từ cấp độ không hạn chế số tuổi cho đến hạn chế cao, khiến tôi thu được nhiều ích lợi không nhỏ, ăn no thỏa mãn vô cùng, còn Lưu Tĩnh thì xấu hổ cho nên đỏ mặt nghe xong.

Tan cuộc, Giang Mặc Mặc hỏi chúng tôi đối với mấy món đồ "cực phẩm" kia có hứng thú hay

không, cô ấy có thể giúp chúng tôi đặt hàng, nhìn bộ đồng phục y tá chưa từng thử mặc và bộ đồng phục học sinh sau khi tốt nghiệp đã không còn mặc nữa, tôi co giật khóe miệng lắc đầu, đi hẹn hò thì có thể chứ những thứ này thì lần sau sẽ bàn nha, lần sau sẽ bàn, bây giờ tôi còn chưa có đủ dũng khí!

Nói đến hẹn hò, tôi hình như chưa từng hẹn hò cùng Hàn Lỗi thì phải.

Thừa dịp cuối tuần, tôi tìm được Hàn Lỗi trong thư phòng sau, cười mị mị đi vào.

"Cung à! Chúng mình đi hẹn hò đi!" Tôi gục ở trên bàn sách nói với anh.

Hàn Lỗi tháo mắt kiếng xuống, sủng nịch điểm chút trên đầu mũi tôi, cười nói: "Được! Chúng ta đi hẹn hò!"

Lúc thay quần áo, vì chịu ảnh hưởng của "Giang Mặc Mặc's Talk Show" nên tôi cứ suy nghĩ trong lòng mãi, không mặc đồng phục y tá, đồng phục học sinh, vậy thì mặc như một sinh viên đại học liệu có thể coi là một kiểu sắm vai nhân vật không nhỉ?

Cho nên, tôi lôi ra bộ quần áo nhẹ nhàng tràn đầy sức sống và quần jean, cột tóc lên thành đuôi ngựa, đeo thêm một chút đồ trang sức nhã nhặn, ừm, rất có khí chất thanh xuân và mùi vị của một sinh viên đại học đấy!

Hàn Lỗi tựa hồ tâm hữu linh tê* cùng với tôi, anh cũng mặc một bộ trang phục nhẹ nhàng đơn giản, thoát nhìn rất đẹp trai và khoan khoái, thanh thời nữa.

(*tâm hữu linh tê: tâm ý tương thông)

Không thể không thừa nhận, cái má Hàn gia cũng thật tốt quá đi, rất cường đại, người này rõ ràng lớn hơn tôi đến mấy tuổi mà thoát nhìn như là bằng tuổi tôi, thật muốn hô to ông trời không công bằng.

Ra đường, tôi cùng với Hàn Lỗi thân mật tay nắm tay, đi dạo phố, xem chiếu phim, giống hệt như một buổi hẹn hò của các cặp tình nhân, cảm giác rất tuyệt vời vì đây là lần đầu tiên cùng anh hẹn hò, thế nên phá lệ quý trọng từng giờ từng phút.

Tan buổi chiếu phim, tôi cùng Hàn Lỗi ngồi trong một quán cà phê hết sức phong cách để nghỉ chân, vị trí hai người chọn là nơi có cửa sổ sát đất, vừa ở đó uống cà phê vừa quan sát dòng người đi đường.

Lúc này, Hàn Lỗi đột nhiên đem lực chú ý của tôi di dời đến trên người anh, chỉ thấy anh ngoắc ngoắc ngón tay với tôi.

Tôi nghe lời đặt tay xuống bàn, nghiêng người về phía trước, Hàn Lỗi cũng đặt tay lên bàn nghiêng người theo, vì thế mặt của hai chúng tôi cách nhau rất gần.

Hàn Lỗi đem mắt kiếng tháo xuống đặt lên bàn, tà tà cười nói: "Cung à, chúng ta hôn môi đi!"

Hôn môi? Ở chỗ này? Đừng nói bên cạnh vẫn còn người, ngay cả người đi đường bên ngoài lớp thủy tinh kia cũng có thể thấy được a! Thật là một người đàn ông to gan mà.

Mặc dù xấu hổ, nhưng rất động tâm.

Cho nên tôi chủ động nhắm hai mắt lại, trong tiếng cười nhẹ của Hàn Lỗi, chúng tôi ở trước mặt mọi người thân mật hôn môi.

Quả nhiên là Hàn Lỗi, cái kẻ làm người gian trá này, làm việc cũng có phong cách riêng của nó a.

Trước mặt mọi người hôn môi cũng rất động tâm, rất mật hôn.

Thật là một buổi hẹn hò khoái trá, tôi nhất định sẽ suốt đời không quên.

Đoạn nhỏ:

Một ngày, mẹ chồng tôi đột nhiên khẩn cấp triệu hồi tôi về nhà lớn

Vào nhà, tôi phát hiện chỉ có một mình mẹ chồng mà thôi, bà kéo tôi vào góc phòng, lấy một cái hộp lớn từ trong tủ quần áo, cẩn thận mở ra.

Trời a! Tôi nhìn thấy cái gì đây chứ! Tôi nhìn thấy đồng phục thủy thủ a!

Mẹ chồng vui vẻ cười nói với tôi: "Thế nào? Mẹ đặt hàng từ trên mạng đấy, con nói xem có thích hợp với mẹ không?"

Nếu không phải mẹ chồng tôi không quen biết với Giang Mặc Mặc, tôi sẽ còn hoài nghi bà cũng nghe "Giang Mặc Mặc's Talk Show" mất thôi.

Khóe miệng tôi khẽ co quắp cười nói: "Chắc là khá thích hợp với mẹ..."

Đột nhiên, mẹ chồng tôi cong cái miệng nhỏ, có chút hồi hận nói: "Không biết ông nhà có thích đồng phục thủy thủ không nhỉ? Quả nhiên là cần phải lập danh sách những thứ cần thiết mà..."

Tôi cười méo xệch, thật lòng cầu nguyện cho "những thứ cần thiết" mà mẹ tôi đang nói kia, chính là mấy cái đạo cụ SM dành riêng cho tình thú vợ chồng, tỷ như roi a, dây lưng a, nến nữa a...

Aizz! Cầu nguyện thượng đế phù hộ cho cha chồng tôi, hy vọng ông có đủ can đảm để tiếp nhận mọi chuyện cùng với dũng khí để giác ngộ! A-men!

Chương 34: Hạ Anh là một người chị có tâm

Mỗ Anh nói rằng: về vấn đề tình cảm xin hãy mời cô vấn!

Đều nói mùa xuân là mùa động tình, vậy còn mùa đông thì sao, chẳng lẽ là mùa phiền não của "xuân" sao?

Theo sự quan sát nhàm chán của tôi thì phát hiện một nhóm bạn tốt bên cạnh mình gần đây thường xuyên có chút xu hướng khác thường, cụ thể là biểu hiện và vẻ mặt tư xuân có chút tương tự, khác nhau chỉ ở chỗ có người tư xuân lộ ra dưới nụ cười khúc khích ngu ngốc, nhưng cũng có người cau mày, vẻ mặt rối rắm mà thôi.

Cho nên, tổ viên bị tôi xếp vào danh sách những kẻ bất thường hiện tại có: Lưu Tĩnh, Hà Dịch, Hàn Vũ cùng với... Tần Hạo.

Nói cái cặp Lưu Tĩnh cùng Hà Dịch này có chút vấn đề về tình cảm cũng coi như là hiện tượng bình thường, Hàn Vũ là cái kẻ như công tử trắng hoa thì gặp phải rắc rối tình cảm cũng là chuyện đương nhiên, chẳng qua là Tần Hạo...có vẻ chưa từng nghe qua chuyện xấu gì của anh ta a, chẳng lẽ trừ Hàn Lỗi, anh ta còn có tư tâm khác. Sẽ không phải là một người đàn ông khác đây chứ? !

Mà tôi sợ dĩ có thể dễ dàng phát hiện ra sự khác thường của bọn họ, ngoại trừ việc quá nhàm chán ra thì chính là bởi vì mấy kẻ này cứ như "âm hồn bất tán" thổi qua trước mắt tôi, hơn nữa lúc nào cũng làm cái bộ đáng rồi rắm muốn nói rồi lại thôi, chẳng khác gì đang thúc giục tôi chủ động mở đường đi "giải cứu" bọn họ, nhưng mà, thân là người phụ nữ của Hàn Lỗi, tôi nhìn trông giống bà chị thân thiết rộng lượng tư vấn tâm lý tình cảm miễn phí lắm sao?

Mặc dù nói ra có chút mất thể diện, nhưng mà tôi đúng là đã "giải cứu" mấy kẻ này miễn phí, nếu như đó được coi là một công cuộc "giải cứu" thật sự...

Người ta vẫn luôn cho rằng, phải dậy sớm đi học hoặc đi làm vào mùa đông là một loại hành hạ phi nhân tính và là một thách thức không nhỏ với mọi người.

Mặc áo khoác ngoài ấm áp, ngoác miệng ra ngáp, tôi tâm không cam tình không muốn bị bàn tay to của Hàn Lỗi lôi ra khỏi ổ chăn ấm áp, kéo ra khỏi nhà, lúc Hàn Lỗi xoay người khóa cửa thì Hà Dịch ở đối diện vừa lúc cũng mở cửa ra, Lưu Tĩnh vẫn như thường ngày tiễn cậu ta ra cửa, chẳng qua vẻ mặt của cặp vợ chồng son này làm sao lại chẳng có chút "cua đồng" * nào vậy a?

(*cua đồng: "Cua đồng" là cách dùng từ trên internet, cũng chính là hài âm (phát âm gần giống hoặc giống) của từ "Hài hòa". Bởi vì Đảng Cộng Sản Trung Quốc phổ biến chính sách "Xã hội hài hòa", cũng thường coi đây là lý do trừ đi các tin tức trái chiều, thế là dân mạng liền lấy từ "Cua đồng" chỉ hành động phong tỏa, che giấu tin tức mặt trái, đồng thời cũng có ý chỉ sự "hoành hành", ý tứ "bá đạo". Cảm ơn sự giúp đỡ của bạn Ngọc Quỳnh cho từ này nhé ^^)

Tôi cảm thấy bọn họ hẳn là nên sang học tập vợ chồng Lưu Tuấn cách vách một chút đi, cho dù là ở mùa đông lạnh giá, vợ chồng son nhà người ta vẫn gió mặc gió, mưa mặc mưa đi ra ngoài du lịch, ngọt ngào mật mật, lãng mạn vô cùng, rất biết hưởng thụ, quả nhiên là sự kết hợp tuyệt phối giữa một tác gia và một người thiết kế nội thất a.

Lưu Tĩnh nhìn thấy tôi, đầu tiên là gật đầu nói sớm, sau đó môi anh đào khẽ mở, nhưng hồi lâu cũng chẳng phát ra tiếng nào, vẻ mặt tâm sự nặng nề, muốn nói lại thôi, thấy vậy tôi cũng có chút ủ rũ đi theo.

Cuối cùng, Lưu Tĩnh không nói thêm gì nữa, ngoại trừ câu "đi đường cẩn thận" với ba người chúng tôi.

Nhìn xem a, một cô gái ôn nhu và hiền lành cỡ nào a, chỉ là người con gái như vậy rốt cuộc đang có tâm sự gì chứ?

Ba người chúng tôi đi vào thang máy, vẻ mặt Hà Dịch vẫn giống như trước có chút tâm sự nặng nề, nụ cười sáng rực rỡ bình thường hay giắt trên mặt giờ phút này lại càng không biết đã "xuyên qua" đến chỗ nào, biến mất không thấy tăm tích nào hết, mà ánh mắt cậu ta nhìn tôi như đang reo hò "tôi cần sự trợ giúp của chị", nhưng cuối cùng, cậu ta cũng giống như Lưu Tĩnh, ngoại trừ cái vẻ muốn nói lại thôi kia.

So sánh với Hà Dịch đang ôm tâm sự nặng nề, đỉnh đầu mây đen sấm chớp ùn ùn kéo tới thì tôi và Hàn Lỗi lại ân ái hết sức ngọt ngào.

Bởi vì tay tôi rất dễ lạnh, cho nên Hàn Lỗi lúc nào cũng hào phóng đem hai tay của tôi đặt vào trong tay của mình, cũng có thể truyền hơi ấm từ đó sang cho tôi khiến nó ấm áp hơn.

Mặc dù hành động của chúng tôi có chút buồn nôn, hơn nữa vẫn còn có một Hà Dịch đang đứng bên cạnh, nhưng mà cùng Hàn Lỗi sống chung đã lâu, tôi đã sớm học xong công phu bản lĩnh hàng đầu của anh-da mặt dày. Cho nên tôi cùng anh không coi ai ra gì ở trong thang máy "liếc mắt đưa tình", "mắt đưa mày lại", hoàn toàn bỏ qua cậu nhóc Hà Dịch đáng thương đang ai oán, ánh mắt tràn ngập kháng nghị kia.

Tôi chính là muốn kích thích cậu ta hành động a, ai bảo bọn họ để cho tôi sáng sớm phải rối rắm đầu đầu như thế chứ!

Đến bãi đỗ xe, chia tay với Hà Dịch đang "oán khí" nặng nề xong, chúng tôi lại ở trong phòng làm việc của Hàn Lỗi nghênh đón Hàn Vũ vẻ mặt đau thương mất mát cực kỳ.

Bởi vì mẹ chồng sợ chúng tôi lạnh lẽo nên cố ý nấu cho hai người một nồi súp, mà Hàn Vũ đáng thương thì trở thành chân chạy việc của bà, mà tôi nhờ vậy cũng có thể may mắn ở trong phòng làm việc của Hàn Lỗi vừa ăn chực vừa gặm thịt cá.

Vì đó là súp nóng đuổi khí lạnh nên Hàn Lỗi rất đúng mực giúp tôi thổi nguội bớt, tôi uống một hớp, cảm thấy Hàn Lỗi đối với chén súp này không có công lao cũng có sức lực, thế nên mời anh cùng nhau hưởng dụng.

Mặc dù bên cạnh có một Hàn Vũ, nhưng Hàn Lỗi là ai chứ, anh cùng tôi giống nhau, da mặt phải thuộc loại dày nhất quả đất, vì vậy mặt không đỏ sắc cùng tôi ngọt ngào mật mật chia sẻ một chén canh.

Hàn Vũ yên lặng nhìn chúng tôi ân ái, cuối cùng, anh ta chơi xấu ngồi ở trên ghế sa lon tâm không cam lòng không muốn cảm thán: "Tình cảm của hai người thật tốt, tốt đến mức làm người ta hâm mộ, đến nỗi muốn nhảy xuống từ nơi này a..."

Nghe vậy, Hàn Lỗi lấy tay đẩy đẩy mắt kiếng, khóe miệng cong lên, lạnh nhạt nói: "Xin lỗi, cửa sổ phòng tôi đây không mở được, nhưng nếu anh đi ra ngoài quẹo phải lên tới tầng cao nhất thì vẫn có thể nhận được kết quả ưng ý như mong muốn, xin cứ tự nhiên, đi thông thả, không tiền."

Tôi: "..."

Hàn Vũ xỉa xói: "Hàn Lỗi, anh đã nói qua chú vô cùng máu lạnh bao giờ chưa?"

Đôi lông mày anh tuấn của Hàn Lỗi cong lên: "Đã nói, cảm ơn."

Tôi cùng Hàn Vũ: "..."

Uống xong súp sau, bởi vì tôi vừa lúc cũng muốn xuống lầu, cho nên thuận tiện đưa tiễn Hàn Vũ một đoạn đường

Tiến vào trong thang máy, Hàn Vũ có vô ý hữu ý liên tiếp liếc nhìn tôi, giống như đang muốn nói cái gì đó, bộ dáng muốn nói lại thôi khiến tôi nhìn không được cau mày.

Bọn họ hiện tại là làm sao a, đang hứng thú với kiểu muốn nói lại thôi ấy à, mọi người đều chơi, sau đó đi khi dễ kẻ không chơi là tôi đây chắc?

Cuối cùng, Hàn Vũ vẫn cái gì cũng không nói, để lại cho tôi một bóng lưng mát mát chậm rãi biến mất trước mắt.

Buổi tối, về đến nhà, tôi hoàn toàn không hề chịu ảnh hưởng của ba kẻ bất lương hồi sáng kia, vẫn cùng Hàn Lỗi cãi nhau đùa giỡn âm ỉ trên ghế salon như cũ.

Hàn Lỗi đem tôi vây ở bên trong ghế sa lon, cười tà sử dụng chiêu "Nhất chỉ thiên công" khiến tôi ngứa ngáy không thôi, mặc dù cái này đối với tôi chẳng ăn nhằm gì, nhưng mà thôi kệ cũng phối hợp với anh một chút, ai dè lại vô tình phát hiện, kẻ có máu buồn phải là anh mới đúng.

Bắt được cơ hội tốt, tôi dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho anh, thế nên lập tức phản thụ thành công, đem anh quật ngã trên ghế salon, dùng tư thái nữ vương ngồi trên người anh bắt đầu giở trò.

Hai cơ thể quần quít lấy nhau quá lâu thì sẽ rất nhanh sinh ra hiệu quả mất hồn, dần dần, không khí trở nên mập mờ, ánh mắt lửa nóng, thân thể cũng từ từ nóng lên theo, có chút miệng đắng lưỡi khô.

Tôi ở dưới ánh nhìn soi mói nóng bỏng của Hàn Lỗi, không nhìn được vượn lười liếm liếm cánh môi trong vô thức, tin tưởng tôi đi mà, tôi thật sự làm trong vô thức.

Hàn Lỗi nhìn thấy vẻ trêu chọc mờ ám của tôi, không nhìn được nhắm mắt rên rỉ một tiếng, hai tay vượn lên kéo cổ tôi thấp xuống, khiến cả nửa người trên của tôi cùng anh chặt chẽ dính lấy nhau, cả hai cùng lời lẽ giao chiến.

Trong phòng khách nhất thời phán hồng một mảnh, mắt thấy sắp thiêu cháy đến nơi, nhưng đúng lúc này, chuông cửa lại rất không nề tình vang lên.

Cứng đờ, hai thân thể trên ghế không nhìn được ăn ý cứng

Tôi đỏ mặt giã giũa bò dậy từ trên người Hàn Lỗi, còn vẻ mặt anh thì thất bại giả chết nằm ỉ trên ghế thấp giọng nguyên rủa.

Khi tôi lên tiếng hỏi thân phận của người đến cùng mục đích, Hàn Lỗi mới ai oán nhìn tôi rồi phiêu bay trở về nhà tắm, mở vòi hoa sen không có cung cấp nước nóng ra để — hạ nhiệt độ.

Tôi chỉnh sửa tốt quần áo xong, cười cười hét lên với người trong nhà tắm: "Cưng à, thêm nước nóng không, nếu anh bị cảm thì em sẽ rất đau lòng đấy! Em ra ngoài đây! Tạm biệt!"

Trả lời tôi là tiếng nước chảy càng to hơn như thể hiện sự bất mãn của kẻ nào đó.

Ha ha, thật là một người đàn ông đáng thương a, một người đàn ông đáng thương đang câu hoan thì bị cắt đứt.

Mở ra cửa nhà đi ra, Lưu Tĩnh đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt không tốt nói: "Có phải em đã quấy rầy đến hai người hay không?"

Tôi đóng cửa lại, như có điều suy nghĩ liếc nhìn về đằng sau cánh cửa nhà mình, nở nụ cười xấu xa, mỉm cười nắm lấy bả vai xinh xắn của Lưu Tĩnh, vừa đi vừa nói chuyện: "Không có đâu, em tìm chị đúng lúc lắm đấy, đúng dịp có thể để cho ông xã nhà chị dùng nước lạnh luyện công."

"Trời lạnh như thế này? Nước lạnh luyện công?" Lưu Tĩnh kinh hô.

"Ừ, càng lạnh sẽ càng khỏe chứ sao?" Tôi cười hư hỏng nói.

Đi ra khỏi cửa lớn của khu chung cư, tôi nhìn trái một chút, lại nhìn phải một chút, hỏi thăm nói: "Tiểu Tĩnh à, chúng ta đi đâu để nói chuyện phiếm bây giờ?" Bởi vì cô ấy muốn tìm tôi hàn huyên một chút.

Lưu Tĩnh quay người một chút, cuối cùng kiên định nói: "Chúng ta đi uống rượu!"

Nghe vậy, tôi mở to mắt, há hốc mồm nhìn cô ấy.

Chuyện lớn, chuyện lớn nha, cô gái ngoan hiền biết điều, lễ phép xinh đẹp Lưu Tĩnh lại chủ động yêu cầu đi uống rượu

Cuối cùng, chúng tôi ở trong góc một quán rượu gần đó dừng chân, Lưu Tĩnh dừng cảm một hơi gọi cả tá bia, rất có khí thế của kẻ "không say là con rùa".

Hai cô gái xinh đẹp ngồi ngoài quán uống rượu, hơn nữa lại còn hùng hổ như thế, cho dù là ngồi trong góc khuất vẫn như cũ hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Lúc Lưu Tĩnh đang ngẩng đầu mãnh liệt rót bia, anh chàng A cùng anh chàng B cười đùa đi tới sau lưng tôi, nhìn Lưu Tĩnh uống vô cùng hào sảng, bốn mắt tỏa sáng mon men đến gần: "Người đẹp, bọn anh có vinh hạnh được cùng hai em uống rượu không đây?"

Những thứ khác không nói, chỉ nguyên hai từ "người đẹp" kia đã đủ thành công đạt được sự ghét bỏ của tôi rồi, bởi vì thiên hạ rộng lớn, người người thấy phụ nữ đều có bản năng dùng hai từ "người đẹp" để mời gọi, tiếp xúc qua cũng một câu "người đẹp", hai câu "người đẹp", xấu xí cũng thành "người đẹp", vì vậy thân là một cô gái không tính là người xấu, tôi rất ghét hai từ "người đẹp" này.

Tôi nghiêm mặt, quay đầu híp mắt nhìn hai người đàn ông thô tục đang cầm chai bia trong tay kia, lạnh lùng nói: "Chúng tôi hiện tại không rảnh, đừng có tới quấy rầy, cút!"

Hai người đàn ông kia không nghĩ tới "người đẹp" sẽ trở mặt, hơn nữa lại còn dùng một khí thế vô cùng áp bức tới cảnh cáo bọn họ, cho nên hai kẻ sợ phiền phức liền sáng suốt lựa chọn cách xa chúng tôi.

Coi như đã giải quyết xong hai con ruồi, quay lại quan tâm đến Lưu Tĩnh, tôi phát hiện cô nàng này thế mà đã âm thầm giết chết năm chai bia rồi, giờ phút này đang định xử lý đến chai thứ sáu, đáng quý chính là ánh mắt của cô nàng vẫn còn rất sáng, một chút men say cũng không có.

Thật là nhìn người không nên nhìn vẻ mặt a, cô nàng này hóa ra lại là một kẻ có tử lượng cao thâm không thể khinh thường.

Thấy tôi "rảnh rồi" ngồi bên, Lưu Tĩnh buông chai rượu trong tay xuống, vẻ mặt đáng thương nhìn tôi hỏi: "Chị Anh, chị nói xem Hà Dịch có thật sự thích em hay không?"

Gì cơ? Mặc dù tôi đã nghi ngờ là chuyện liên quan đến Hà Dịch, nhưng thật không ngờ lại là chuyện thế này

"Làm sao có thể chứ, cả con mắt trái thêm con mắt phải của chị, cả hai đều nhìn ra Hà Dịch rất thích, không, hẳn là rất yêu mới đúng, nếu như hai mắt của chị còn chưa đủ dùng, vậy thì tính thêm cả ‘bốn mắt’ của Hàn Lỗi làm chứng nữa đi." Tôi tỉnh táo gạt bỏ cảm giác bất an của cô ấy. "Nhưng mà, vì sao em lại cảm thấy Hà Dịch không thích mình chứ?"

"Bởi vì anh ấy không hề ôm em a, ách, chính là cái kiểu ôm giữa hai người yêu nhau ở trên giường ấy..." Lưu Tĩnh sợ tôi không nghĩ ra, thậm chí còn khả ái giải thích thêm nữa.

Nguyên lai là oán trách Hà Dịch không chủ động cùng cô ấy lên giường a.

"Mặc dù chúng em bây giờ vẫn phân phòng ngủ, vốn dĩ lúc đầu anh ấy còn thường xuyên hôn em, nhưng bây giờ chẳng những không hề hôn em, ngược lại còn lẩn tránh em nữa, chị nói xem, anh ấy có thể có cô gái khác bên ngoài hay không..." Lưu Tĩnh suy đoán lung tung.

"Không thể nào! Không thể nào!" Tôi một tay uống bia một tay xua lia lịa cắt đứt "vọng tưởng" của Lưu Tĩnh, lấy tình cảm sâu đậm của Hà Dịch đối với Lưu Tĩnh, làm sao có thể có cô gái khác bên ngoài được chứ.

Theo như tôi đoán thì...

"Vậy chị nói xem anh ấy vì sao lại không ôm em a? Một loại ôm mà nam nữ yêu nhau hay dùng, ừm, là thân thể tiếp xúc ấy?" Lưu Tĩnh đỏ mặt nói.

"Ừm...Có lẽ là cậu ta không phải không muốn ôm mà là không biết làm thế nào, hoặc không dám ôm thì sao?" Thấy vẻ mặt mờ mịt của Lưu Tĩnh, tôi hảo tâm nhắc nhở, "Tiểu thư à, Hà Dịch nhà em là người như thế nào chứ, thanh niên trai tráng, làm sao có thể không có cảm giác đối với em đâu. Cho nên chị nghĩ có lẽ cậu ta xấu hổ mà thôi, nhưng mà không có chuyện gì, thân là phụ nữ thế kỷ hai mươi mốt, em chủ động một chút là được rồi!"

Cho nên, tôi đem toàn bộ thủ đoạn hấp dẫn Hàn Lỗi nhưng cuối cùng cay đắng thất bại ngày xưa ra truyền thụ hết cho Lưu Tĩnh, thật lòng hy vọng cô ấy có thể hấp dẫn Hà Dịch thành công!

Nhưng mà, tại sao cuối cùng kẻ trả tiền bia lại là tôi a?

=. =||

Mấy ngày sau đó, qua xem xét vẻ mặt của Hà Dịch, có vẻ như mấy thủ đoạn hấp dẫn nho nhỏ mà tôi truyền thụ cho Lưu Tĩnh hôm ấy đã phản hiệu quả rồi.

Bởi vì bộ dáng Hà Dịch bây giờ khốn khổ lại có chút ngu ngốc không ngờ ra được cái gì, nên xem ra mấy thủ đoạn kia của tôi có vẻ thật sự có vấn đề a, nếu không làm sao mà dùng đến lần thứ hai vẫn thất bại chứ!

Cho nên, vì hạnh phúc của Lưu Tĩnh, tôi mạo hiểm gió lạnh lên sân thượng giúp cô ấy một lần nữa định ra kế hoạch hấp dẫn khác, không ngờ lại đụng phải Tần Hạo.

Tôi nghênh ngang, quang minh chính đại tiêu sái đi đến bên người Tần Hạo, phát hiện anh ta không phải đang ngăn người, căn bản là bị thôi miên nha, hơn nữa còn lảm bảm lằng lằng nói những lời vô nghĩa nữa.

Hai mắt tôi xoay tròn, nghĩ ra một kế.

"Tiểu Hạo Hạo, cậu đang có chuyện gì phiền não sao?" Tôi dựa vào bên cạnh anh ta, dùng giọng điệu ra vẻ ồ vấn chuyên nghiệp hỏi.

"Ừm, chính là cô gái kia a, cái cô nàng lớn tuổi hơn cả tôi, lại còn nói muốn tới thành phố này nữa..." Tần Hạo quả nhiên đang hoảng trả lời.

Tôi đã bảo anh ta bị thôi miên rồi mà, nếu không làm sao có thể thành thật trả lời như thế chứ, hơn nữa, người làm anh ta phiền não còn là phụ nữ nha, thậm chí là phụ nữ hơn tuổi đấy, a, đây quả là một chuyện xấu có tính chất đáng so sánh với sự kiện 911 nha!

"SO?" Tôi hưng phấn nghĩ đào móc chuyện bát quái nhiều hơn.

"SO..." Tần Hạo dừng lại một chút, hai mắt vô thần quay đầu lại nhìn, đại ra trong chớp lát sau đó anh ta đột nhiên thức tỉnh, cười đối trá nói: "Nha! Hạ Anh à, cô cũng đi lên đây hóng gió sao? Ha ha! Vậy không quấy rầy cô nữa, tôi đi xuống trước nhé!"

Dứt lời, anh ta giống như chim bay thoát khỏi tầm mắt của tôi.

(Momo: SO tức là từ "so" trong tiếng Anh ấy, có thể hiểu là như vậy, rồi sao.. v.. v, còn sự kiện 911 tớ đã giải thích rồi nhĩ ^^)

Nhìn bóng lưng của Tần Hạo, tôi cảm thấy rất không thoải mái, người này tính toán giả bộ ngu sau đó đem tôi đuổi đi đúng không, chẳng lẽ anh ta không biết vén lên bức màn hứng thú của kẻ khác rồi bóp chết nó khi còn trứng nước là một chuyện hết sức thất đức à? Tôi khó chịu là chuyện tốt hay sao?

Hừ hừ, Tần Hạo a Tần Hạo, chờ tôi xử lý xong chuyện của Lưu Tĩnh xong, xem tôi xử lý cậu như thế nào!

Kết quả, vì bị Tần Hạo dời lực chú ý, kế hoạch mới còn chưa nghĩ ra, tôi đã bắt gặp Hà Dịch trên sân thượng.

Bất quá như vậy cũng tốt, trực tiếp giúp cậu ta tẩy não có lẽ hiệu quả hơn nhiều.

"Chị Hạ..." Hà Dịch gục trên lan can tầng thượng, nhìn về phía trước sâu kín nói: "Em cảm thấy Tiểu Tĩnh gần đây có chút khác thường..."

Tôi thanh thanh giọng, giả bộ cái gì cũng không biết hỏi: "Làm sao khác thường cơ?"

"Chính là ừm, tựa hồ muốn hấp dẫn em!" Hà Dịch đột nhiên quay đầu nhìn tôi có chút kích động nói, "Chị nói xem cô ấy rốt cuộc là muốn làm gì chứ?"

"Thì chính là muốn hấp dẫn cậu chứ sao nữa, đàn!" Tôi không chút khách khí nói.

"Tại sao vậy chứ?" Hà Dịch ngây ngốc hỏi.

"Cậu đang chơi trò mòi vạ câu hỏi vì sao đấy à, đương nhiên là bởi vì cô ấy thích cậu, muốn cùng cậu chơi trò yêu đương chứ sao!" Tôi tức giận thức tỉnh cậu ta.

Nghe thấy thế, gương mặt tuần tú của Hà Dịch "bùm" một cái phát nổ, có chút bối rối không biết làm thế nào.

"Đừng có xấu hổ, chớ bảo với chị cậu không muốn cùng cô ấy yêu yêu đấy nhé!"

"Em có nghĩ, nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì, nghĩ thì cứ lên chứ làm sao, thật là không biết sao trên đời này còn có kẻ đơn thuần như cậu, còn chia phòng ngủ nữa, đè nén khổ cực như vậy không bằng trực tiếp hành động chả tốt hơn à!"

"Nhưng mà...em không biết suy nghĩ của cô ấy thế nào..."

"Không biết thì không hỏi sao? Một cặp tình nhân, nếu đã yêu nhau, trừ bỏ giao tiếp về tâm hồn thì giao tiếp về thân thể cũng là điều trọng yếu, nếu không Adam và Eva vì sao phải làm chuyện xấu chứ? Tin chị đi, cô nàng Tiểu Tĩnh này thích em, chị dám cam đoan cô ấy cũng muốn giao tiếp thân thể cùng em lắm đấy, tin tưởng chị Hạ, cố lên!" Tôi cảm tính tuôn một tràng "đạo lý".

Hà Dịch thâm thụ hiểu được, vẻ mặt động dung.

"Sặc, cứ như vậy đi, cái lương không bằng bạo lực, tối nay thi hành, hôm nay em trước hết... sau đó...cuối cùng..." Tôi ghé vào gần tai cậu ta nhỏ giọng đề nghị, cuối cùng, khi gương mặt tuần tú của Hà Dịch đã ửng hồng đến độ sắp bốc hơi nước lên rồi, tôi mới vỗ hai tay, hô to: "Đại công cáo thành! OK? Hiểu chưa!"

Thật ra thì tôi cũng chẳng dạy cậu ta được cái gì, chẳng qua chỉ đem mấy kỹ xảo của mẹ chồng

tôi nói cho cậu ta mà thôi, về phần hiệu quả thế nào thì còn phải chờ vào vận mệnh của Hà Dịch nữa.

Sau khi tan việc, tôi cố ý lôi kéo Hàn Lỗi và Hà Dịch cùng nhau về nhà, còn cố tình dùng vẻ mặt mập mờ thô tục nhìn cậu ta, cuối cùng, Hà Dịch đỏ mặt chạy tuốt vào trong nhà.

Khà khà, tôi nay có trò hay để nhìn rồi!

"Cung à, tối nay em có vẻ đặc biệt hưng phấn nha!" Hàn Lỗi không hiểu gì nên nghi ngờ hỏi: "Không phải là em đang giấu anh làm cái gì đấy chứ?"

Ôm tư tưởng vui một mình không bằng vui chung, tôi đem chuyện của cặp vợ chồng son Lưu Tĩnh nói ra hoàn toàn cho Hàn Lỗi, ai ngờ người này lại không khách khí cất tiếng cười to.

Đợi cười xong, anh mới hướng nghi vấn đến bóng lưng bận rộn tới lui của tôi: "Vậy bây giờ em đang định làm gì hả?"

Tôi cười nhìn cái cốc giấy duy nhất ở trên tay, quay đầu ra vẻ ngây thơ nói với Hàn Lỗi: "Anh nói xem em lấy cái chén úp vào vách tường, đem lỗ tai dán vào cái n thì có thể nghe thấy tình hình thực tế bên trong được không?"

"..."

"Anh không phải từng nói nơi này cách âm không lớn à?"

"..."

"Anh có muốn chơi cùng với em hay không? Ở đây em vẫn còn thừa một cái cốc giấy đây này!"

"..."

"Ôi chao! Đừng mà!"

"..."

Chương 35: Hàng xóm tốt bụng lại tới

Mỗ Anh nghi ngờ: hàng xóm tốt bụng cùng Tần Hạo? ! Tần Hạo cùng hàng xóm tốt bụng? ! JQ (gian tình) đại bộc phát? !

Trải qua chỉ điểm cùng hiệp trợ của tôi, Hà Dịch cùng Lưu Tĩnh đã thành công COS Adam

cùng Eva.

Muốn biết tôi làm sao mà rõ à? Dĩ nhiên không phải là dùng lỗ tai dán lên cốc giấy mà nghe, cũng không phải là vợ chồng son kia trong lúc vô tình nói ra khỏi miệng, mà là tôi nhìn, đến!

Một đêm, Lưu Tĩnh vẽ mặt nguyệt ngừng muốn mời tôi cùng với Hàn Lỗi đến hang ổ của cô ấy và Hà Dịch ăn bữa ăn tối, về phần đây là danh nghĩa gì thì lòng dạ bà con biết rõ là được rồi, mà tôi nghĩ nói rất đúng, Hàn Lỗi dính vào hào quang của tôi mới có thể hưởng thụ bữa tối tâm huyết của Lưu Tĩnh đó chứ.

Thừa dịp Lưu Tĩnh ở trong phòng bếp bận rộn, tôi mãnh liệt yêu cầu Hà Dịch mang tôi đến phòng của cậu ta tham quan, Hà Dịch liền đỏ mặt nhăn nhó, chết sống không chịu, mặc dù cậu ta rất kiên trì với suy nghĩ của mình, nhưng mà đối mặt với "giả chết" là tôi đây, cậu ta có thể không thỏa hiệp sao?

Cuối cùng, Hà Dịch nhăn nhó đem tôi mang vào một gian phòng... tràn đầy phấn hồng mộng ảo, vừa nhìn đã biết là gian phòng của cô gái rồi.

Tôi dĩ nhiên sẽ không hoài nghi Hà Dịch có ham mê ở phương diện này, bởi vì vừa nhìn cũng biết đây là phòng của Lưu Tĩnh a, dù sao cái ảnh nghệ thuật cực lớn của Lưu Tĩnh treo ở đầu giường kia không thể là giả được rồi.

Khà khà, nhưng mà trên giường lại có hai cái gối, một cái chặn, bên trong tủ quần áo còn có cả đồ của nam giới nữa, rất rõ ràng rồi nha, bọn họ đã ngủ chung một chỗ, nếu đã ngủ chung một chỗ chẳng lẽ chỉ đắp chăn bông thuần khiết nói chuyện phiếm thôi sao? Đương nhiên là phải biến thân thành Adam với Eva rồi!

Hà Dịch đứng ở cửa lấp ba lấp bấp tựa hồ đang muốn giải thích điều gì, tôi liền quay đầu nhìn hẩn cười mập mờ, câu nào cũng không nói, chỉ khen ngợi giơ giơ ngón tay cái lên, một giây sau, gương mặt tuần tú của mỹ thiếu niên hay xấu hổ lập tức nóng đến độ có thể luộc chín trứng gà tươi trong chốc lát!

Trêu chọc Hà Dịch khả ái xong, bốn người chúng tôi song song ngồi vào chỗ bắt đầu thưởng thức bữa tối.

Không thể không nói, tay nghề Lưu Tĩnh thật là tốt không có cách nào nói nữa a.

Sau khi ăn xong, tôi cùng với Hàn Lỗi làm bộ ông lớn ngồi trên salon nhà họ ăn trái cây, thoát nhìn còn giống chủ nhân của cái nhà này hơn, mọi người tán gẫu, tôi và Hàn Lỗi thỉnh thoảng còn dùng vẻ mặt mập mờ đùa giỡn hai người chủ chân chính đang ngồi ở đối diện mình nữa.

So sánh với kiểu đùa giỡn cấp bậc thấp của tôi, hành động lúc tạm biệt của Hàn Lỗi mới gọi là đùa giỡn cấp cao chính cống.

Mất thấy thời gian đã không còn sớm lắm, không xê xích gì nhiều, Hàn Lỗi kéo tôi cáo từ, vì lễ phép, Hà Dịch cùng Lưu Tĩnh cũng đứng dậy đưa tiễn, khi chúng tôi đi ra cửa nhà bọn họ, vừa móc cái chìa khóa nhà mình ra, Hàn Lỗi đột nhiên xoay người cong cong khóe miệng với Hà Dịch, hài hước nói: "Hà Dịch, không tệ nhỉ, tiếp tục cố gắng, nhớ lấy, muốn thì phải lao đến mà đoạt!"

Không cần phải suy nghĩ thêm, chàng mỹ thiếu niên hiểu rõ ý là gì lập tức đỏ bừng mặt, mà về mặt Lưu Tĩnh thì không ngoài dự đoán cũng phối hợp đỏ mặt theo.

Ôi trời... "muốn thì phải lao đến mà đoạt" ...một danh ngôn rất MA nha, Hàn Lỗi ơi là Hàn Lỗi, anh quả nhiên là người đàn ông của em! !!

Giải quyết xong chuyện nhà của cặp vợ chồng son Lưu Tĩnh và Hà Dịch rồi, tôi có phải hay không nên bỏ chút thời gian tới "chú ý" , "quan tâm" , "chăm sóc" đồng chí Tần Hạo nhỉ?

Hừ hừ! Tiểu Hạo Hạo ơi là Tiểu Hạo Hạo, nhìn chị đây đến "chăm sóc" em như thế nào nha!

Vẫn là thời gian nghỉ ngơi khi đi làm, vẫn là một Tần Hạo bị thôi miên như cũ.

Nhưng cho dù là như vậy, tôi không thể không bội phục sự chuyên nghiệp của cậu ta từ đáy lòng, lúc xử lý công việc, mọi thứ vẫn được làm cẩn thận tỉ mỉ, hoàn mỹ đến mức khiến người khác "đổ ký" , nhưng mà vừa đến thời gian nghỉ ngơi, anh ta lại lập tức bị "thôi miên" hoàn toàn, thất thần trong một lúc, chấp hành tốt nguyên tắc lúc cần chăm chú nên chăm chú, lúc cần lơ đãng cứ lơ đãng. Anh ta là người hoàn mỹ đầu tiên mà tôi thấy có thể đem biểu hiện thất thần và chuyên chú phối hợp hài hòa như thế đấy!

"Tiểu Hạo Hạo! Lại đang đi vào cõi thần tiên sao?"

"Dạ..."

"Lại là về cô gái kia?"

"Dạ..."

"Nói cho chị đây biết một chút sao!"

"Dạ? Là cô!"

Đấy, lại là cái kiểu này, mỗi lần hỏi đến vấn đề máu chó là anh ta liền lập tức kịp thời khôi phục ý thức, đây mà gọi là người sai vật bị thôi miên à! Tần Hạo bắt nạt tôi!

Làm bèm cùng Hàn Lỗi bước ra khỏi thang máy ở tầng 15, tôi thể nhưng nhìn thấy cánh cửa đối diện với ngôi nhà vợ chồng Lưu Tuấn ở cách vách nhà mình mở ra.

Điều nghĩa là thế nào? Có nghĩa là chúng tôi lại có hàng xóm mới!

Không thể không nói, từ sau khi Lưu Tĩnh dọn vào, quả thực đã làm cho tầng lầu từng bị tôi hư hư thực thực gọi là "nhà ma" này trở nên thịnh vượng hơn hẳn, vốn dĩ lúc đầu chỉ có tôi và Hàn Lỗi, hôm nay thế nhưng đã chật cứng người, thật là đáng mừng a, đáng mừng a!

Về phần người hàng xóm mới này, mỹ nam tôi liền có thể chấp nhận, chỉ cần không phải là một ông chú thô tục kỳ quái là tốt rồi.

Đúng lúc này, cửa nhà Lưu Tuấn mở ra, chỉ thấy cặp vợ chồng son ân ái ngọt ngào kia đứng ở trước cửa nhà mình nhìn cách cửa đối diện đang mở kia.

"Ồ! Hai người đi hưởng tuần trăng mật đã về rồi sao!" Tôi cười đi về phía bọn họ.

"Dĩ nhiên, vì chị nhớ mọi người mà!" Giang Mặc Mặc dùng vẻ mặt làm nũng chạy tới ôm một cánh tay tôi nói.

"Hừ hừ! Tốt nhất là nên như vậy!" Tôi ra vẻ ghét bỏ cười nói, "Nhưng mà, hai người trở lại cũng thật khéo nha, vừa về đã đụng ngay đến hàng xóm mới chuyển đến."

"Duyên phận chứ sao! Chúng tôi vừa mới về đến nhà, cất hành lý xong liền phát hiện căn nhà đối diện có người chuyển đến!" Giang Mặc Mặc nhún nhún vai trả lời: "Chúng ta đi xem người hàng xóm mới này một chút xem sao!"

Bởi vì cảm thấy chỉ có hai người thì "thế lực đơn bạc" quá, vậy nên chúng tôi lôi kéo thêm cả Lưu Tĩnh, sau đó, Giang Mặc Mặc giống như gà mẹ dẫn theo hai gà con vậy xem điều hâu, dẫn chúng tôi đến cửa nhà hàng xóm mới, tò mò nhìn vào bên trong.

Hàn Lỗi đối với hành động của đám phụ nữ chúng tôi vẫn im lặng trầm mặc, cuối cùng quyết định bỏ lại tôi một mình, bản thân về nhà trước nghỉ ngơi, Lưu Tuấn thì bởi vì không chiếm được chỗ nhìn tốt nên cũng đành sờ mũi quay vào nhà.

Phòng ốc của hàng xóm mới rất loạn, trừ những đồ dùng gia đình đã cất kỹ, trên mặt đất vẫn còn một đồng thùng lớn thùng bé xếp ngổn ngang.

Một thân ảnh cao gầy bận rộn đưa lưng về phía chúng tôi, tựa hồ không hề ý thức được sau cánh cửa lớn đang có ba người phụ nữ nhìn lên.

Người này rất cao, tôi nhìn thấy ít nhất phải là 1m75, so sánh với Giang Mặc Mặc 1m70 còn cao hơn đó nha, tóc ngắn lưu loát, ăn mặc có chút dày cộm, nặng nề nên nhất thời gặp khó khăn trong việc xác định giới tính.

Có lẽ là nghe được tiếng kêu gọi của chúng tôi, người này từ từ quay lưng, coi như là cho chúng tôi cơ hội được nhìn tận mắt diện mạo của mình vậy..

Mỹ nhân a mỹ nhân, cô ấy tuyệt đối là một mỹ nhân, hơn nữa còn là là một mỹ nhân có vẻ đẹp trung tính nữa.

Tôi vẫn cho rằng, một người chỉ cần có một cái mũi xinh đẹp, như vậy mọi thứ trên mặt sẽ đều sáng lên theo, khiến cả khuôn mặt cũng trở nên xinh đẹp.

Cô gái này chính là người có một cái mũi hoàn mỹ xinh xắn, ánh mắt màu khói trông rất thời thượng, bờ môi đỏ mọng mật ngọt, làn da không phải quá trắng như các người đẹp bây giờ theo đuổi mà là rám nắng vừa khỏe mạnh vừa tự nhiên, thoát nhìn cuồng dã mà gợi cảm, cũng bởi vì kiểu tóc cùng vóc người cao khiến cô ấy có loại mị lực mâu thuẫn giữa mỹ nam và mỹ nữ.

Cô ấy liếc mắt liền nhìn thấy ba người đứng ở cửa, cho nên ngơ ngác một giây rồi tươi cười đi đến, không thể không nói, cô gái này là kiểu người không cười sẽ khiến người khác cảm thấy xa cách, nhưng mà cười lên rồi lại khiến người khác nổi lên ý muốn thân cận thật nhiều.

"Chào mọi người, tôi là người mới đến Tô Tâm, nhưng mà phòng ở hơi lộn xộn, để mọi người chê cười rồi!" Về mặt cô lúng túng chỉ vào phòng khác cười nói.

Tô Tâm, quả nhiên là một cái tên rất trung tính nha, thanh âm phát ra từ miệng cũng rất trung tính.

Hoàn toàn bị mị lực trung tính của cô gái này làm cho mê mẩn, ba người chúng tôi trừ bỏ cười khúc khích chính là cười khúc khích, cuối cùng vẫn là Giang Mặc Mặc kinh nghiệm phong phú khôi phục bình thường trước tiên, cô thanh giọng, mang theo nụ cười ngọt ngào nói: "Chào cô, chúng tôi là những cô gái nhỏ ở bên nhà cách vách, xem bộ dáng cô hôm nay có vẻ rất bận rộn thì phải, vậy hôm khác chúng tôi lại đến quấy rầy! Chờ chúng tôi nhé! Hôm nay trước hết tha cho cô một cái mạng!" Dứt lời, cô ấy còn nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

Cho nên, Tô Tâm cười gật đầu tiếp tục quay lại sửa sang phòng ốc, ba người chúng tôi thì quyết định thời gian đến quấy rầy người ta lần tới xong liền rồi rút tan cuộc.

"Hàng xóm mới đến thật sự là một mỹ nhân nha!" Tôi nằm lì ở trên giường, nói với Hàn Lỗi đang nằm đọc sách bên cạnh.

"Ừm..."

Tôi trở mình một cái, suy đoán lung tung nói: "Không biết cô ấy có người đàn ông nào chưa? Phụ nữ cực phẩm như vậy cơ mà!"

"Ừm..."

"Hừ, chẳng lẽ đàn ông các anh đối với người đẹp không có hứng thú cùng suy nghĩ gì sao?"

Hàn Lỗi đem sách khép lại thả vào bên cạnh đầu giường, tung mình trừng phạt tính đẽ ép tôi xuống, ngữ khí mang theo hơi thở nguy hiểm nói: "Cùng à, mặc dù anh đã từng nói rằng một người phụ nữ đã có đàn ông nghĩ đến người đàn ông khác là quá đáng, nhưng mà chưa nói là một người phụ nữ có thể nghĩ đến một người phụ nữ khác, hiểu chứ, hơn nữa, những người đàn ông khác có hứng thú và suy nghĩ thế nào với mỹ nhân thì anh không biết, anh chỉ biết là mình có suy nghĩ và hứng thú đối với một cô nàng duy nhất mà thôi!"

Lời này của anh làm cho tôi có cảm giác không tốt nha!

Tôi ý tứ nhẹ nhàng đẩy đẩy anh, có chút giả bộ ngu cười nói: "A ha ha ha, là như vậy à, ừm, nhất định là như vậy. Nha, thời gian không còn sớm đâu, chúng ta ngủ đi!"

"À? Em buồn ngủ rồi sao, ừm, cũng tốt, anh cùng em ngủ!" Người nào đó cười tà tắt đèn.

"..."

Tôi quyết định, sau này cho dù nghĩ đến người đàn ông hay người phụ nữ nào, nhất định cũng không cho người đàn ông này biết được!

Ôi mẹ ơi, eo của tôi a! Đau quá đi mất!

Buổi tối ngày thứ hai, Giang Mặc Mặc triệu tập tôi cùng Lưu Tĩnh mang theo đồ ăn vặt tự chuẩn bị và bia, đúng tám giờ gõ cửa nhà của hàng xóm mới Tô Tâm.

Dưới sự chào hỏi thân thiện của Tô Tâm, ba người chúng tôi tự nhiên giống như vào hang ổ của mình, cầm tay chủ nhân bồi dưỡng tình cảm thật tốt.

Vì thế, dưới mị lực kém cỏi cùng dụ dỗ áp bức của ba người, Tô Tâm cuối cùng cũng can tâm tình nguyện nói ra lai lịch của mình.

Tô Tâm, nữ, cùng tuổi với Hàn Lỗi, kiểu rùa biển, là một lập trình viên Internet tự do, nhưng mà có một công ty trên danh nghĩa, mà lần này chuyển tới thành phố của chúng tôi hoàn toàn là bởi vì anh chàng của cô ấy đang sống ở chỗ này, cô ấy vẫn luôn yêu một cậu em nhỏ hơn mình hai tuổi, từng bởi vì say rượu mà cùng nhau XXOO, song bởi vì nguyên nhân nào đó không hề ở với nhau nữa, đến tận hôm nay, cô ấy đối với người đàn ông đó vừa là yêu vừa là không muốn yêu, hết sức mâu thuẫn.

Một cô gái điển hình cho mối tình khó khăn a, bắt quá nói đi nói lại, cậu em nhỏ tuổi kia của cô ấy không biết là kẻ ngu ngốc hay là đồ đầu heo nữa, bày đặt một đại mỹ nhân không thèm, hẳn nghĩ hẳn là ai chứ?

Tình hữu nghị của các cô gái dưới những chuyện bát quái và đùa giỡn mà hình thành, cho nên chỉ trong một đêm, bốn người chúng tôi đã chị em tương xứng, không khí hài hòa, rất tốt đẹp, rất lớn mạnh.

Tôi hôm đó, lại đến phiên tôi ra cửa vớt rác, mọi người có phải rất rối rắm không hiểu vì sao lúc nào cũng là tôi đem rác đi bỏ phải không, thật ra thì tôi cũng không hiểu vì sao mỗi lần chơi búa kéo bao mình luôn là kẻ thua cuộc a~

Ở nhà chúng tôi, vì duy trì sự công bằng và thú vị, hai người đều dùng búa kéo bao để quyết định xem hôm nay ai là người đi vớt rác, kết quả rất rõ ràng, người thua luôn luôn là tôi, vì vậy lần nào cũng đều "may mắn" nhận được "phần thưởng" bị coi là "bất hạnh" này.

Tôi vừa làm bầm nguyên rửa Hàn Lỗi không có phong độ không có tính người vừa đem rác đặt trong góc cầu thang chuyên để đồ bỏ đi, sau đó tiếp tục làm bầm đóng cửa cầu thang, tính quay về nhà.

Đúng lúc tôi mở cửa, thoáng chốc, một thân ảnh nhanh chóng rẽ vào khúc quanh.

Thân ảnh ấy khiến cho tôi quên chạy theo, nhưng vừa lúc đuổi kịp tới khúc quanh thì chỉ có thể tiếc hận gương mặt nhìn cánh cửa thang máy chậm rãi khép lại một giây trước.

Tôi nhìn chằm chằm cánh cửa thang máy như đang suy nghĩ điều gì, cười lạnh một tiếng, không sai, thân ảnh kia dù có hóa thành tro tôi vẫn nhận ra được, đây tuyệt đối là bóng lưng của Tiểu Hạo Hạo.

Tôi xoay người nhìn về phía cánh cửa nhà Tô Tâm. Một cậu em trai, một cô gái lớn hơn anh ta một tuổi, khả khả, xem ra chân tướng sắp đến lúc rõ ràng rồi!

Bởi vì nguyên nhân nào đó, tâm tình tôi tốt hẳn lên, vừa về nhà vừa ư ử một điệu hát dân gian, lần đầu tiên tôi thích cái việc đem rác đi vớt này đó nha!

Ch nên mấy tối liền, tôi đều chủ động yêu cầu đi vớt rác, điều này khiến cho Hàn Lỗi có chút khó hiểu, nhưng mà kẻ phong độ thân sĩ như anh cuối cùng cũng quyết định tôn trọng ý nguyện của tôi.

Kế này của tôi gọi là ôm cây đợi thỏ, tôi không tin Tần Hạo sẽ không sa lưới, nếu như anh ta thật sự là cậu em trai trong lời của Tô Tâm.

Thật đáng mừng, ở buổi tối thứ ba cực khổ ngồi chồm hóm quan sát của tôi, cuối cùng cũng đã có thể bắt được thân ảnh lén lén lút lút của Tần Hạo.

Khi anh ta đi ra khỏi cửa nhà Tô Tâm liền cẩn thận quan sát mọi thứ xung quanh, sau đó đúng lúc đang định chạy biến thì tôi một phen bùng nổ, đẩy cửa cầu thang ra, ở phía sau anh ta dùng khẩu khí mười phần uy lực mà chỉ đủ cho hai người có thể nghe được gào lên: "Tần Hạo đại đầu heo! Một, hai, ba kẻ đầu gối không được nhúc nhích!"

Tần Hạo rất nghe lời cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt "Tôi xong đời rồi" khó chịu xoay

người nhìn tôi.

Tôi vội vàng nhảy đến chỗ anh ta, vung lên nụ cười dối trá kiểu bà hoàng hậu lừa gạt công chúa bạch tuyết, dõ dẫm nói: "Tiểu Hạo Hạo, không ngại thì mời vào trong nhà tôi ngồi một chút được chứ!"

Không cho Tần Hạo quyền lựa chọn, tôi đã mạnh mẽ đem anh ta kéo vào trong nhà mình.

Hàn Lỗi đứng trong phòng khách, mắt thấy tôi cậy mạnh xài "bạo lực", mặc dù ngoài ý muốn nhưng anh vẫn lựa chọn đứng ở một bên xem kịch vui.

Tần Hạo bị tôi thô lỗ đặt trên ghế sa lon, sau đó tôi có bộ dạng rất giống nữ thổ phỉ, hai tay chống thắt lưng, một cước giẫm mạnh lên chỗ đệm ghế bên cạnh anh ta, cố ý tàn bạo nói: "Đồng chí Tần Hạo! Anh có đầu hàng và nhận tội hay không?"

Lòng dạ quật cường, Tần Hạo quay đầu đi chỗ khác, tính ương ngạnh chống lại sự tra hỏi của tôi.

Nha! Cậu chàng này định không nhìn mặt tôi à!

Đúng lúc tôi đang suy nghĩ xem nên dụng hình thế nào để buộc anh ta mở miệng thì Hàn Lỗi đã kéo tôi xuống ngồi bên cạnh mình, sau đó chậm rãi nói với Tần Hạo: "Mặc dù tôi không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì nhưng mà, xem tình hình này thì, cậu hay là nên đầu hàng vẫn hơn!"

Lời của Hàn Lỗi khiến cho vẻ mặt Tần Hạo rõ ràng có chút buông lỏng, nhưng mà trầm mặc một lúc, anh ta vẫn ngậm chặt miệng như cũ, hoàn toàn không có ý định khai ra cái gì hết.

Hừ! Làm phản! Làm phản! Anh chàng này muốn làm phản rồi! Thậm chí đến cả lời của Hàn Lỗi cũng không thèm nghe nữa!

Bộ dáng Tần Hạo anh dũng hệt như Giang ty đối mặt với đại quân Nhật Bản vậy, trông mắt tôi xoay tròn, cười cười tựa đầu vào bả vai Hàn Lỗi, tâm bình khí hòa uy hiếp anh ta: "Không sao, không có chuyện gì, dù sao nhân vật chính có tới hai người, tôi trực tiếp đi hỏi Tô ty là được rồi, dù sao chúng tôi ở gần nhau như vậy, tôi lại có cả số điện thoại của chị ấy, ôi chao, không bằng ngay bây giờ tôi đi tìm chị ấy tới đây nói chuyện một chút cũng tốt lắm!"

Nghe thấy tôi muốn tìm nữ chính, Tần Hạo rốt cục nhận thua, thất bại khai ra hết thảy.

Thì ra, Tần Hạo thật sự là cậu em lâu năm của Tô Tâm, cũng chính là cái đại đầu heo ngu ngốc trong miệng của tôi, bọn họ vốn dĩ chính là chị có tình em có ý, không ngờ bị tụi bạn xấu thiết kế tiết mục say rượu rồi XXOO, cũng chính là lăn lộn trên giường một đêm xong, anh ta sĩ diện cự tuyệt người ta, hai người ta thương tâm bỏ ra nước ngoài học, bây giờ, nữ chính trở về nước, nam chính hối hận nhưng hết lần này tới lần khác, nữ chính bởi vì bị thương năm xưa

mà tạo thành bóng ma tâm lý, sợ hãi cự tuyệt nam chính

"Cho cậu bảy chữ", tôi cười lạnh nói với Tần Hạo, "Tự tạo nghiệt không thể sống a!"

Tần Hạo khó có lúc gật đầu đồng ý.

Nhìn bộ dáng hời hợt thối khổ của anh ta, tâm không đành lòng, tôi liền hỏi: "Biết hối hận rồi sao?"

"Biết."

"Muốn tôi giúp anh sao?"

"Muốn!"

"Tôi có phải là mỹ nhân không?"

"... Phải.."

Hàn Lỗi: "Phì! Tần Hạo a Tần Hạo..."

Cuối cùng, dưới cái vỗ ngực đảm bảo sẽ giúp anh ta đoạt mỹ nhân về nhà của tôi, Tần Hạo mang theo ánh mắt cảm kích đi xa dần cánh cửa.

Cho đến tận lúc nằm xuống giường, tôi đột nhiên mới ý thức được, Tần Hạo không phải là xử nam a! Anh ta cũng đã từng cùng người ta lăn lộn qua giường nha!

Ý thức được bằng lực lượng của mình thì không thể nào hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ này được, tôi triệu tập Giang Mặc Mặc cùng Lưu Tĩnh thảo luận xem kế hoạch tác hợp Tô Tầm và Tần Hạo nên tiến hành như thế nào. Cuối cùng, thông qua một buổi thảo luận kịch liệt, chúng tôi tính toán để cho bọn họ lăn lộn trên giường một lần nữa.

Bởi vì tình huống bây giờ e Tô Tầm sợ bị thương lần nữa mà cự tuyệt Tần Hạo, khiến Tần Hạo không cách nào giải thích được với cô ấy, thế nên chúng tôi quyết định trước hết phải làm tốt công tác tư tưởng cho Tô Tầm trước đã, nói đơn giản chính là giúp cô ấy tẩy não, để cô ấy đáp ứng cùng Tần Hạo ăn bữa tối lãng mạn dưới ánh nến.

Sợ rằng Tần Hạo lúc ấy lại tỏ ra phong độ thân sĩ, bị sự căng thẳng của Tô Tầm đánh bại, cho nên tôi quyết định đến chỗ mẹ chồng mượn một viên thuốc có thể khiến cho bọn họ không thể giải thích được gì mà tự cởi quần áo, để hai người bá vương ngạnh th* lẫn nhau, đầu giường gây lộn cuối giường hòa hợp.

(*Bá vương ngạnh thượng cung: là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Xem chi tiết ở cuối chương)

Quyết định chủ ý xong, chúng tôi bắt đầu chia nhau hành động.

Cuối cùng, dưới sự thâm tình của Giang Mặc Mặc và cộng thêm một điểm cho kỹ thuật diễn kịch trời sinh của cô nàng, Tô Tầm đã đáp ứng ăn tối ở nhà cùng với Tần Hạo, còn đáp ứng sẽ để chúng tôi chuẩn bị bữa tối nữa.

Tiếp đó, tôi hưng phấn âm âm chạy về nhà lớn của Hàn gia, bắt chuyện qua với hai ông bà Hàn vẫn đang canh chừng trước cái tivi xem kênh văn nghệ như cũ, sau đó thần bí đẩy mẹ chồng vào phòng của bà, nói một mạch hết chuyện của Tần Hạo và kế hoạch của chúng tôi ra cho bà nghe.

Không ngoài dự đoán, mẹ chồng tôi hưng phấn tỏ vẻ sẽ dùng hết sức lực có được tới hiệp trợ chúng tôi.

Cho nên bà liền mở một hộp tủ, lấy một cái hộp ra, mở nắp, cẩn trọng cầm một viên thuốc "tội ác", cười gian tà mài nhỏ nó.

Tôi cũng cẩn trọng cầm lấy bọc giấy chứa thuốc bột được mài ra từ viên thuốc ban nãy, tạm biệt mẹ chồng, lúc này bà bỗng đứng kéo tôi lại, cười mập mờ tỏ vẻ nếu có cơ hội nhất định phải CALL cho bà để bà đến tận hiện trường, mà tôi cũng cười xấu xa như thế đồng ý với bà.

Hưng phấn cầm bọc giấy chạy về phòng khách nhà Tô Tầm, phát hiện Lưu Tĩnh đứng lúc đã nấu ăn xong, bữa ăn tối dưới ánh nến đã được chuẩn bị, không khí yên tĩnh cũng đã được bố trí hoàn hảo.

Tôi đem bột thuốc chia làm ba phần, sau đó ba người rót vào hai chén rượu đỏ, cười gian trá vô cùng, dĩ nhiên, kẻ chân chính tiến lên chỉ có tôi và Giang Mặc Mặc thôi.

Tôi cùng Giang Mặc Mặc ngồi chồm hồm trên mặt đất nhìn chăm chăm vào chén rượu, hai mắt tỏa sáng, sau đó hai người rất ăn ý trấn định đem bột thuốc rắc vào bên trong chén, ừm, bột thuốc quả nhiên gặp chất lỏng liền tan ngay, hoàn toàn không nhìn ra chút sơ hở n

Cảm giác không nên lãng phí bột thuốc nên chúng tôi xui khiến Lưu Tĩnh đem đồng thuốc còn dư lại rót hết vào bên trong bình rượu đỏ, không tin tối nay bọn họ không lăn đến trên giường.

An bài tốt mọi chuyện xong, chúng tôi cười gọi Tô Tầm và Tần Hạo vào phòng khách, sau đó ba người im lặng phiêu bay khỏi căn nhà, trần thủ tại trước cửa từng thời từng khắc chú ý tình hình bên trong.

Đóng kín cửa giúp bọn họ sau, tôi rất lão luyện lấy ra mấy cái cốc giấy, phát cho Giang Mặc Mặc và Lưu Tĩnh mỗi người một cái, định dùng nó để nghe lén.

Lúc này, bờ vai của tôi bị vỗ nhẹ mấy cái, quay đầu lại nhìn, hóa ra là Lưu Tuấn, anh ta hỏi tôi có còn chén giấy nào không, sau đó tiến tới bên cạnh cô gái của mình cùng nhau nghe lén.

Tôi quay đầu nhìn về phía hai kẻ không chịu cùng chúng tôi "thông đồng làm bậy" – Hàn Lỗi cùng Hà Dịch, giờ giờ hai cái cốc giấy còn thừa trong tay, tỏ vẻ nếu bọn họ muốn gia nhập vẫn còn có thể.

Hai người đàn ông hết sức ăn ý khoanh tay đứng ở một bên, lắc đầu tỏ vẻ tuyệt đối không tham gia hành động thấp kém như thế.

Quay đầu lại nhìn các tổ viên của tiểu đội nghe lén đang dán tai vào cửa, tôi cố nén cười, chỉ thấy vợ chồng Lưu Tuấn ý vào ưu thế thân cao đứng đem lỗ tai dán trên cốc giấy, còn Lưu Tĩnh và tôi thì ngồi chồm hồm hoặc quỳ xuống đất, tư thế rất tức cười, rất thô tục.

Nhìn Lưu Tĩnh hăng hái bưng bưng, tôi chỉ có thể nói, quả nhiên là gần mực thì đen a, một cô gái thật tốt cứ như vậy bị chúng tôi làm hư đi rồi.

Về việc chúng tôi rút cuộc có nghe lén được tình hình thực tế bên trong hay không thì chỉ cần nhìn vẻ mặt thất vọng cùng tiếc nuối là biết, cánh cửa này quả nhiên cách âm rất tốt a, ban đầu là kẻ nào đã gạt tôi nói cách âm không tốt chứ? !

Chương 36: Vô gian đạo

Hàn Vũ nịnh hót nói: Hạ Anh, chúng ta chơi một trò chơi đi, tên là...

Trải qua sự tác hợp tỉ mỉ của đám người chúng tôi, Tần Hạo cuối cùng cũng cùng Tô Tầm lăn trên giường thành công, dĩ nhiên, không phải là chúng tôi dùng cốc giấy nghe lén, mà là tôi ở cửa nhìn, đến!

Đó là sáng ngày thứ hai sau chuyện xảy ra, đêm trước tôi còn cố ý đặt đồng hồ báo thức, sáng sớm hôm ấy, ngay cả năm đó thì tốt nghiệp trung học tôi cũng không nở dậy sớm như vậy đâu nha, khó có được lúc đồng hồ vừa vang lên một giây tôi đã tự động, can tâm tình nguyện lập tức tung mình rời giường, rửa mặt qua loa sau đó chạy ra khỏi nhà, tính toán chặn giữ trước cửa chính nhà Tô Tầm, tuyệt không buông tha cơ hội trêu chọc Tần Hạo, mà lúc vừa chạy ra đến nơi đã thấy có mấy người sớm ngồi chồm hồm ở đó, không ai khác chính là Lưu Tuấn, Giang Mặc Mặc và Lưu Tĩnh, tôi nhanh chóng tiêu sái đến bên họ ngồi xuống nhập bọn, sau đó cười gian tà xấu xa ngầm hiểu ý lẫn nhau.

Nhìn xem, tổ viên tiểu đội nghe lén của chúng tôi ăn ý cỡ nào a!

Cũng kể từ sau chuyện này, tôi khẳng định một sự thật, đó chính là mấy người chúng tôi mấy thật sự rất nhàm chán, rất ngu tầm ngu, mã tầm mã*.

(*Ngu tầm ngu, mã tầm mã: vật hợp theo loài đó bà con =_|||)

Cũng may mắn là nhân vật chính không có cô phụ sự đợi chờ và nỗ lực hy sinh giấc ngủ của chúng tôi, cửa lớn nhà Tô Tầm cuối cùng sau một lúc cũng mở ra đón sáng sớm, Tần Hạo về mặt hồng hào thỏa mãn nắm tay Tô Tầm về mặt ngại ngùng đi ra ngoài thấy chúng tôi, mà sau đó, Tần Hạo liền chày nhà hôi của, ách, thừa dịp trống rỗng mà vào, ách, tận dụng mọi thứ, ách, dù sao cũng chính là quang minh chánh đại chuyển vào sống trong nhà Tô Tầm, danh chính ngôn thuận trở thành người đàn ông, người chủ của căn nhà đó.

Cho nên, vì cảm tạ mấy người chúng tôi đã rút dao tương trợ, đồng chí Tần Hạo cũng cảm đón nhận sự đùa giỡn và trêu chọc không chút nào nề tình của chúng tôi, mà để tỏ lòng vui mừng cùng thành ý của cả tổ, chúng tôi còn cố ý phái "hoàng đế" (ông tổ chuyên mặc áo vàng) Lưu Tuấn xuất chinh, chọc cho Tần Hạo cả đem thiếu dưỡng khí và tụt huyết áp, Hàn Lỗi và Hà Dịch mặc dù không tham dự tiểu đội của chúng tôi nhưng vẫn gia nhập vào hàng ngũ đùa giỡn Tần Hạo, lão thần Hàn Lỗi khắp nơi lúc nào cũng ôm lấy tôi, cười cười nói với Tần Hạo, về mặt cố ý vui mừng: "Làm tốt lắm, hôm nào đến hiện trường thực tế bắt sóng đi, nhất định sẽ đất khách". Lập tức, mặt Tần Hạo "chín mọng". Thật là khá quá, quá khá!

Nhưng mà, mặc dù trêu chọc thì trêu, hơn nữa còn trêu rất vui vẻ, nhưng chúng tôi vẫn thật lòng chúc phúc cho bọn họ.

Mấy ngày sau đó, tôi phát hiện Tần Hạo càng khác thường hơn, vốn trước là trạng thái thôi miên, bây giờ còn lại là đột nhiên cười khúc khích giữa chừng, hơn nữa còn rất nghiêm trọng, căn bản là một bộ dáng si ngốc đần độn, làm cho tôi có chút buồn cười.

"Tiểu Hạo Hạo a, cậu cuối cùng là bao nhiêu tuổi vậy?"

Thừa dịp nghỉ trưa, tôi đem Tần Hạo bắt vào trong phòng làm việc của Hàn Lỗi nói chuyện phiếm, tôi nhớ anh ta nói mình là em trai lâu năm của Tô Tầm, mà Tô Tầm lại cùng tuổi với Hàn Lỗi, vậy anh ta chẳng phải...

"Tôi nhỏ hơn Tiểu Tầm hai tuổi, cô cứ nói đi?" Tâm tình Tần Hạo đang tốt không có cách nào hình dung nên không hề phản kháng nickname "Tiểu Hạo Hạo" mà tôi chuyên dùng cho anh ta nữa.

"Vậy là anh thật sự chỉ lớn hơn tôi một tuổi thôi sao?" Tôi kinh hô.

"Làm sao? Không giống sao?" Tần Hạo nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Giống chứ...Cực kỳ giống...Ngài đương nhiên là từng đó tuổi rồi, ngài tuổi trẻ như thế, thoát nhìn so với tuổi thực còn trẻ gấp trăm lần, a không, hẳn là nghìn lần mới đúng..."

"..."

Kể từ khi Tần Hạo vào ở trong tầng 15 của chúng tôi, cả tầng này phải nói là một mảnh phấn

hồng, hết sức hài hòa, hết sức rộn rã.

Bên này, người người chúng tôi tình cảm thân thuộc, song bên kia, có một người lại vương vào vấn đề tình cảm cần tôi trợ giúp.

Hừm! Tôi không phải là bà mối chuyện nghiệp, hiểu chứ? Tìm tôi hỗ trợ giúp đỡ là rất đắt tiền, hiểu chứ? Tôi muốn lấy tiền a, lấy tiền a!

Tối hôm đó, khó có được cơ hội chơi búa kéo bao mà thắng Hàn Lỗi, tôi rất khoái trí đắc ý như đại gia ngồi trên ghế salon đưa mắt nhìn Hàn Lỗi, ý bảo anh biết điều một chút đem rác ra cửa bỏ đi, đột nhiên, điện thoại di động bên người lại vang lên, theo tiếng chuông mà phán đoán thì đây là tin nhắn.

Chẳng lẽ sự vui sướng cùng đắc ý của tôi rõ ràng như vậy sao, chẳng lẽ đã có người gửi tin nhắn tới chúc mừng tôi có thể thoát khỏi vận mệnh "vạn năm đi vớt rác" rồi sao? !

Tâm tình rất tốt, tôi nở nụ cười rực rỡ mở tin nhắn ra, nhưng mà nội dung bên trong dĩ nhiên không phải lời chúc mừng, bởi vì không thể có chuyện đó được a, đó là tin nhắn thỉnh cầu đến từ anh hai của Hàn Lỗi – Hàn Vũ gửi tới.

"Em dâu Hạ Anh mỹ lệ, ôn nhu, hào phóng, tâm địa thiện lương ời, anh hai của Hàn Lỗi là Hàn Vũ có một chuyện muốn nhờ em, chúng ta ngày mai có thể gặp mặt không? Địa chỉ: XXXX, thời gian: XX: XX. Nhất định phải giấu tên tiểu tử Hàn Lỗi kia. Anh tin người tốt bụng như em sẽ không cự tuyệt anh đâu mà!"

Nhìn nội dung tin nhắn, tôi không khỏi khẽ cau mày, mặc dù nghi ngờ, nhưng mà vì sự ca ngợi và thành thật của anh ta khi nói về tôi trong đó, tôi quyết định thỏa mãn yêu cầu của anh ta, gạt Hàn Lỗi đi gặp anh một hôm.

Cho nên hôm sau, tôi không tiếc trốn việc chạy tới chỗ hẹn với Hàn Vũ – quán trà sữa đối diện một trường học.

Hàn Vũ ngồi ở chỗ gần cửa sổ, vừa nhìn thấy tôi vào quán đã khần cấp đứng lên vẫy vẫy gọi tôi, rất khoa trương.

Trong quán trà sữa rất ấm áp, cho nên tôi vừa ngồi xuống không nhận được phát ra thanh âm rỉ rả thoải mái, Hàn Vũ lại càng chủ động quan tâm giúp tôi gọi một chén trà sữa nóng, sau đó dùng vẻ mặt kích động nóng bỏng nhìn tôi.

Uống một hớp trà sữa nóng mỹ vị, tôi đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Có chuyện gì?"

Nghe câu hỏi của tôi, Hàn Vũ có chút ít nhăn nhó, mang theo một tia ngượng ngùng nói: "Em biết Đường Hân không?"

Đường Hân? Cái tên này nghe sao quen tai thế nhỉ.

Tôi cau mày suy tư, không nhìn được quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lơ đãng bay tới cái tên của trường học trước mặt.

Hả! Đây không phải là trường đại học trước đây của tôi hay sao! Khó trách một đường chạy tới chỗ này cứ cảm thấy đường quen thuộc thế! Từ đó suy ra, Đường Hân trong miệng của Hàn Vũ sẽ không phải là cái người mà tôi quen biết kia chứ? !

"Đường Hân mà anh nói là cái người em quen sao?" Tôi không nhìn được quay đầu cẩn trọng hướng anh ta chứng thực.

"Phải!" Hàn Vũ ý không tốt gật đầu.

Hả! Cái thế giới này còn có thể nhỏ đi chút nào nữa hay không a!

"Các người làm sao lại biết nhau? Không, em hẳn là nên hỏi, anh có khuynh hướng thích ngược đãi sao?" Tôi không nhìn được hô to lên.

Tôi chỉ biết một Đường Hân, đó là đàn chị trong trường đại học của tôi, còn nhớ cái cô gái đã dạy tôi đủ loại quyền cước và bẻ khóa lúc trước không, không sai, chính là cô ấy, một cô nàng mơ hồ có khuynh hướng ưa thích bạo lực, cho nên tôi mới hỏi anh ta xem có phải có khuynh hướng thích ngược đãi hay không.

Hàn Vũ đối với cách hình dung về đàn chị của tôi không ủng hộ, anh ta chân thành giải thích: "Cô ấy chẳng qua là mạnh mẽ một chút thôi, không phải có khuynh hướng bạo lực!"

Hửm? Xem ra là Hàn Vũ đã bị đàn chị "chào hỏi" qua rồi, nếu không anh ta làm sao có thể biết được tôi đang nghĩ chị ấy có khuynh hướng bạo lực mà không phải là yêu thích đầm bốt a? !

Tôi nhất thời có chút nhức đầu, cũng đại khái có thể nghĩ ra được nguyên nhân anh ta tới tìm mình.

"Nói cho em nghe xem vì sao hai người biết nhau đi!" Tôi quyết định trước hết phải nghe chuyện xưa đã mới có thể quyết định.

Hàn Vũ lại bắt đầu có chút xấu hổ nhăn nhó nói: "Em cũng biết, anh là một luật sư nên..."

"Ngừng!" Tôi giơ tay lên cắt đứt lời anh ta, "Anh là luật sư sao?"

"Thế em cho rằng anh là cái gì?"

"Ông chủ hộp đêm!" Chẳng lẽ anh không phải là công tử trắng hoa chơi bởi lêu lổng sao?

"..."

"... Tiếp tục đi..."

"Cô ấy là giáo viên dạy ở trường học cũ của em, một lần có chút việc xảy ra nên tìm đến anh để nhờ giúp đỡ, đương nhiên là người ta giới thiệu cho cô ấy tới tìm anh, cho nên, bọn anh bắt gặp gặp gỡ nhau, anh biết mình xong rồi, cô ấy chính là nữ thần trong lòng anh! Nhưng mà, cô ấy hình như đối với đàn ông, ách, tương đối dửng dưng, chính là không đem đàn ông trở thành đàn ông trong mắt nữa!"

"Vậy thì coi đàn ông thành cái gì?"

"Chị em... Không, là anh em!"

Tôi nhú mày, thì ra có người bị đàn chị của tôi coi làm chị em tốt a.

"Vậy anh làm thế nào biết được cô ấy là đàn chị của em?"

"Hi hi..." Hàn Vũ cười không tốt đẹp chút nào. "Trong lúc vô tình biết được thôi!"

"Cho nên? Anh tính toán để em làm phản đồ, tác hợp hai người?"

"Cái gì mà gọi phản đồ khó nghe như vậy chứ, là nằm vùng! Xem ‘Vô gian đạo’[1] chưa?"
Hàn Vũ nghiêm túc chân thành sữa chữa.

Nói thật, chuyện này rất khó khăn, so với việc tác hợp Lưu Tĩnh Hà Dịch hay Tô Tầm Tàn Hạo không cùng một đẳng cấp, đàn chị của tôi mặc dù không phải là cái loại mỹ nhân khiến người ta nhìn hai mắt tỏa sáng, nhưng mà cô ấy có một loại mị lực khiến kẻ khác càng ngắm càng thích, bởi vì làm giáo viên thể dục trong trường đại học nên thân hình cô ấy rất khỏe mạnh, tính cách hào sảng, rất có duyên với đ, nhưng mà từ thời học sinh quen biết cô ấy đến giờ, hình như không có người đàn ông nào thoát khỏi quan hệ "chị em tốt" với cô ấy xuất hiện a, cho nên, chuyện này rất là khó khăn.

Vì thế, trong một góc của quán trà sữa truyền đến những thanh âm nói chuyện thì thảo với nhau.

"Anh lớn lên rất đẹp trai, em rất có lòng tin với anh!"

"Nhưng đối phương là đàn chị của em, anh đã thử qua mỹ nam kế rồi, vô dụng!"

"Trên bàn không phải có một cái gạt tàn thuốc à? Cầm lấy nó, đập vào đầu cô ấy!"

"Đó là đàn chị của em mà..."

"Đi vào giang hồ, nếu anh không dẫn mặt cô ấy, cô ấy sẽ dẫn mặt rồi trèo lên đầu anh!"

"Em cảm thấy anh có cơ hội trèo lên đầu cô ấy sao?"

"Ba em nói, đi ra ngoài giang hồ, sớm muộn cũng đều như nhau."

"Nhưng mà tương lai là do mình nắm giữ, thế nên đường đi thế nào, tự anh đi chọn."

"Em muốn làm người tốt."

"Van xin em mà..."

Cuối cùng, đánh không lại bộ dáng Hàn Vũ cố ý giả bộ đáng thương muốn chết muốn sống xấu xí vô cùng, tôi không cần thận lỗ mềm lòng và vọng động đi tới trước cửa trường đại học.

Quen cửa quen ngõ tìm được sân vận động trước kia, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đang nghỉ ngơi giữa một đồng học sinh, tôi không nhận được vì mình mặc niệm ở trong lòng: vọng động là ma quỷ a, vọng động là ma quỷ.

Khi tôi vô thanh vô tức tiêu sái đi đến sau lưng thân ảnh kia, bóng người đó đột nhiên cảnh giác né sang một bên, vung một cánh tay tràn ngập sức mạnh về phía tôi, phản xạ có điều kiện, tôi cũng nghiêng người theo, cùng thân ảnh ấy thuận tiện làm vài. Sau đó, dưới tiếng hò hét hoan hô của đám học sinh hưng phấn, hai người chúng tôi không coi ai ra gì hàn huyên với nhau.

"Thân thủ không tệ nhỉ!"

"Chị cũng vậy!"

"Từ lúc em đi vào sân vận động chị đã biết là em đến rồi"

"Cho xin đi chị gái, căn bản điều này là không thể!"

"Ha ha ha ha, bị em phát hiện rồi sao, nhưng mà, em cũng rất lớn mật đấy nhé, dám mặc váy tới gần chị, không sợ chị dùng gậy gõ cho em lộ liễu hết sao?"

"..." Nếu như tôi biết trước sẽ phải đến gặp ngài, tôi làm sao ngu đến mức mặc váy chứ, đều tại Hàn Vũ.

Lúc này, chị ấy chột phui tay, hạ lệnh mười phần khí thế với đám học sinh đang tập trung bên dưới: "Cô có chút việc riêng, các em biết điều một chút đợi đến lúc hết giờ hãy lên lớp, không được phản kháng!"

Quả nhiên là nhân vật nữ vương điển hình a!

Khi các học sinh biết điều một chút "tiếp chỉ" xong, chị ấy thân mật nắm tay tôi đi khỏi sân vận động.

"Chị gái à, cái này có được coi là lạm dụng chức quyền, công và tư không phân biệt hay không?"

"Em gái a, chúng ta đều như vậy cả mà, đừng nói với chị là giờ phút này em xuất hiện ở đây không có trốn việc nhé!"

"A ha ha ha ha..." Tôi xong rồi, đành cười trừ mấy tiếng.

Đây chính là hình thức ở chung với đàn chị của tôi, tỷ thí với nhau, trêu chọc lẫn nhau, tình cảm tốt đẹp, cho dù là sau khi tốt nghiệp vẫn giữ liên lạc thường xuyên, chẳng qua sau khi kết hôn, mối liên lạc này tựa hồ ít đi một chút.

Đàn chị rất nữ vương đem tôi mang vào bên trong phòng làm việc của mình, không nhìn các giáo viên khác, kéo tôi ngồi xuống bắt đầu h

"Đàng hoàng khai ra mau, em biết cái anh chàng Hàn Vũ kia sao, nghe anh ta nói em gả cho em trai anh ta hả?"

Thế là tôi đem câu chuyện đi quán rượu tìm tình một đêm, kết quả tìm được Hàn Lỗi, sau đó cùng anh lăn lộn trên giường rồi kết hôn, cả chuyện cạy mở khóa phòng anh vân vân vân vân, tất cả đều nói hết với đàn chị kính mến.

"Ha ha ha ha! Hóa ra là em dùng chiêu bẻ khóa của chị lên vào phòng anh ta tìm sách A! Em gái ơi là em gái, làm khá lắm!" Đàn chị cười lớn "Khen ngợi" tôi. "Nhưng mà, em cũng thật lớn mật nha, dám đến quây rượu tìm đàn ông!"

"Phải cần chứ..." Tôi vẻ mặt thối hoắc nói: "Phụ nữ đôi khi chính là cần điên cuồng một phen như vậy"

"Chị có chút hâm mộ em rồi!" Đàn chị đột nhiên có chút cảm tính nói.

"Bên cạnh chị cũng có một người đàn ông mà!"

"Em là nói Hàn Vũ sao?" Đàn chị hồ nghi nhìn tôi, sau đó bừng tỉnh đại ngộ nói, "Hóa ra em là do anh ta phái tới à?"

Ách, rõ ràng đến như vậy sao, như thế có phải cũng chứng tỏ rằng tôi là một kẻ nằm vùng thất bại hay không?

"Vậy chị cảm thấy thế nào?"

"Thật ra thì..." Cô suy nghĩ một chút, sau đó lộ ra một nụ cười đùa dai nói, "Em về nói với anh ta, theo đuổi chị cũng có thể, chỉ cần làm cho chị cảm động, tất cả đều có thể!"

Nhìn đàn chị kính mến toàn thân tỏa ra ánh sáng của trò đùa dai, dưới đáy lòng tôi âm thầm len lén giúp Hàn Vũ quăng mấy cân mồ hôi lạnh, làm chị ấy cảm động? Chị sợ đến lúc băng cũng bị làm cho hòa toan, đàn chị nhà chúng tôi vẫn cứ thờ ơ mất thôi!

Buổi tối sau khi về đến nhà, bắt chặp Hàn Lỗi đang ở hiện trường, cũng không cần biết có phải gạt anh hay không, tôi thông suốt nghiêm túc gọi điện thoại đem Hàn Vũ triệu hồi đến nhà mình.

Nghe giọng điệu nghiêm túc của tôi, Hàn Vũ cũng bắt chặp nguy hiểm sẽ b Hàn Lỗi cười nhạo, hấp tấp chạy tới.

Ngồi trên ghế sa lon ở nhà mình, tôi đem lời của đàn chị thuật lại từ đầu đến đuôi, không sót một chữ, xác thực, xác xác thực thực, hoàn toàn không hề qua gia công nghệ thuật truyền lại toàn bộ cho Hàn Vũ.

Hàn Vũ ngu ngốc hoàn toàn không những không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề mà ngược lại càng thêm ái mộ nữ vương của mình, vẻ mặt mê man cảm khái nói: "Không hổ là Hân Hân của tôi, cá tính cỡ nào a!"

Hàn Lỗi lẳng lặng ngồi ở một bên, bằng vào trí thông minh của mình lập tức nghe ra hậu quả trước sau, anh cười nhạo khế hừ một tiếng, lý trí hé ra vấn đề nhất châm kiến huyết*. "Anh định làm sao để cô ấy cảm động?"

(*nhất châm kiến huyết: một châm thấy máu, một câu nói trúng trọng tâm của chuyện)

Cái vấn đề này đem Hàn Vũ kéo lại hiện thực tàn khốc, vẻ mặt anh ta khóc lóc cùng phiên não nói: "Đúng vậy, tôi làm như thế nào để khiến cô ấy cảm động bây giờ?"

"Nếu không thì tặng quà, phụ nữ các em thích nhất cái gì nhỉ, hoa sao?" Hàn Vũ hỏi.

"Người khác thì em không biết, dù sao em không hề thích mấy thứ ấy, so sánh với hoa và mấy món đồ không thực dụng khác, em thà rằng người ta trực tiếp đưa mình phong bì đựng tiền còn hơn." Tôi ăn ngay nói thật.

"Thì ra là vậy à?" Hàn Lỗi bừng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt thành thật nói với tôi, "Vậy sao này em nhớ nhắc anh, muốn tặng quà cho em thì nên trực tiếp đưa phong tiền."

Hàn Vũ méo miệng nhưn mày kháng nghị: "Các người thật tình bắt lính theo danh sách sao?"

"Một khóc hai nháo ba thất cổ đi!" Hàn Lỗi lạnh lạnh đưa ra một chủ ý thiêu thối.

"..."

"Nếu không...Chúng ta thử dùng khổ nhục kế một chút?" Tôi có vẻ cũng đã nghĩ ra một chủ ý thiêu thối không kè

Hai mắt Hàn Vũ sáng ngời, gật đầu tỏ vẻ cho tôi tiếp tục nói.

"Ừm, gần đây không phải trời rất lạnh sao? Anh chỉ cần suốt đêm chắn giữ dưới lầu của ký túc xá, cứ như vậy, chị ấy hẳn là sẽ bị thành ý của anh làm cho cảm động a..." Tôi càng nói càng nhỏ giọng.

Thật ra thì tôi chỉ là nói đùa, bởi vì ngay cả tôi cũng sẽ không cảm thấy cảm động nữa là chỉ cảm thấy kẻ đó rất ngu, rất là ngu ngốc.

Nhưng vấn đề chính là có loại người ngu ngốc như thế tồn tại.

Chỉ thấy cái kẻ ngu ngốc kia vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, cũng kiên định gật đầu tỏ vẻ đồng ý xài chiêu này.

Tiến đưa kẻ phiền phức Hàn Vũ đi, Hàn Lỗi không xác định hỏi: "Em chắc chắn rằng mình không có giúp đàn chị đùa bỡn anh ta đấy chứ?"

"Không chắc chắn..."

"..."

Hai ngày sau, từ nhà lớn của Hàn gia truyền đến tin tức Hàn Vũ bởi vì chịu gió rét mà cảm mạo nặng.

=. =|||

[1] Vô gian đạo bính âm: Wú Jiān Dào, tiếng Anh: Infernal Affairs) là một bộ phim hình sự, trình thám của điện ảnh Hồng Kông sản xuất năm 2002 .

Tên phim tiếng Hoa phiên âm là Vô gián đạo dùng để chỉ tầng địa ngục thứ 8 (Avici, A Tì địa ngục) nơi chúng sinh tạo nghiệp cực ác phải chịu thống khổ liên tục không được nghỉ ngơi. Tên tiếng Anh của bộ phim Infernal Affairs là một cách chơi chữ: ghép infernal (tính từ liên quan đến Địa Ngục) với "internal affairs" (Cơ quan nội vụ). Ở Việt Nam, bộ phim thường được biết với tên Vô gian đạo do chữ "間" còn được phiên âm là "gian".

Chương 37: Hai ngày một đêm

Đảo mắt đã sắp đến Natividade, mặc dù các thành viên trong Hàn gia cũng không phải quá mê tín, nhưng mà cảm thấy đây là một cơ hội thật tốt để đi ra ngoài đùa giỡn, cho nên không thể bỏ qua dịp lễ này.

Vì thế, Hàn lão phu nhân ra một đạo thánh chỉ, điểm danh muốn Hàn lão gia xử lý việc lên hành trình và phí tổn cho một chuyến du lịch của cả nhà.

Đại đương gia đã mở miệng, Nhị đương gia còn có quyền lợi kháng nghị sao?

Cuối cùng, nhờ phúc của Hàn lão phu nhân, một nhà già trẻ Hàn gia chúng tôi rốt cuộc có thể hưởng thụ một cuộc hành trình hai ngày một đêm miễn phí, tục xưng là nghỉ phép.

Hàn lão gia tử quen biết rộng rãi, quan hệ phong phú, một cuộc điện thoại, người ta đã chủ động chào hỏi chúng tôi ngay rồi, hai ngày một đêm đó nha, đủ có thể thấy được ảnh hưởng cùng địa vị của Hàn lão gia ở thương giới rồi.

Mặc dù nói là một cuộc lễ hành ngấn, nhưng mà bà Hàn đã hạ lệnh, quy định phải có bạn trai bạn gái hoặc là vợ chồng mới được tham gia, kẻ độc thân không có quyền lợi.

Cho nên, Hàn Vũ đang theo đuổi đàn chị của tôi, đuổi đến thê thảm khổ sở không thuận theo, anh ta bị thống kháng nghị: "Không công bằng! Mọi người đây là cố ý nhằm vào tôi! Mọi người khi dễ tôi!"

Ai trong nhà cũng biết anh ta đang theo đuổi một cô nàng so sánh với chạy theo đà điều còn khó hơn, cho nên Hàn lão phu nhân lnh lòng nói: "Ai bảo mày vừa vô dụng vừa không có tiền đồ chứ, ngay cả một đứa con gái cũng tán không được, như vậy đi, bây giờ cách đêm giáng sinh còn một tuần lễ, nếu nội trong tuần lễ này có thể đem người ta hạ gục, chúng ta sẽ cho phép cháu tham gia!"

Sau khi nói xong, Hàn lão phu nhân liếc nhìn Hàn Tuệ một chút rồi hướng Hàn Vũ nói: "Cháu cũng nên học em gái mình một chút đi chứ, biết cái gì gọi là gạo sống nấu thành cơm chín, bá vương ngạnh thượng cung không?"

Đúng rồi, mọi người đều biết chuyện của Hàn Tuệ, họ không phản đối, không trách cứ, dưới sự đảm bảo sẽ không làm trễ nải việc học và bài tập, ai cũng nhiệt tình, vui vẻ đón nhận người bạn trai là giảng viên của Hàn Tuệ, còn khoa trương khen con bé làm tốt lắm nữa.

Mồ hôi a, tuôn như suối, tuôn dữ dội, tuôn âm âm, người nhà này không thể bình thường một chút sao?

Nhìn bóng lưng rời đi ảm đạm của Hàn Vũ, tôi không nhìn được vạt phần đồng tình với anh ta, nhưng mà, ai bảo anh thích ai không thích lại đi thích đàn chị của tôi chứ, cái cô nàng cấp bậc nữ vương như thế, nói một cách khác, đó chính là đáng đời!

Một tuần đảo mắt đã trôi qua, vào sáng sớm ngày giáng sinh, chúng tôi rời tụ tập ở trong nhà lớn của Hàn gia, chờ đến thời gian định sẵn sẽ khởi hành lên đường, đi bằng xe riêng.

Thật ra thì trong lòng mọi người đều biết rõ, chúng tôi đều đang chờ Hàn Vũ, cũng hy vọng anh ta có thể ở thời khắc cuối cùng thành công dự dỗ được chị ấy, sau đó gia nhập với mọi người.

Nhưng mà rất đáng tiếc, đã qua thời gian hẹn trước một phút đồng hồ mà vẫn không hề nhìn thấy bóng dáng Hàn Vũ như cũ.

Mọi người rất ăn ý vì Hàn Vũ mà tiếc hận, lắc đầu than thở, sau đó, Hàn lão phu nhân ra lệnh một tiếng, ai nấy tự động lập tức ngồi vào trong xe của mình, chuẩn bị tùy thời sẽ khởi hành.

Hai bậc tiền bối của Hàn gia vì đã lớn tuổi nên ngồi trên xe nhỏ của cha mẹ chồng tôi, Hàn Tuệ và anh chàng giảng viên của mình thì không có phương tiện giao tào nên cũng ngồi trên xe của Hàn Mẫn và Quan Dịch, còn dư lại chính là xe của Hàn Ti chở vợ của anh ta và Hàn Lỗi chở tôi.

Ngồi vào trong xe, tôi không nhịn được hỏi: "Tại sao không phải là cái xe kia?"

Đúng vậy, đây không phải là cái xe mà Hàn Lỗi vẫn hay dùng để đi làm mà là một chiếc tôi chưa từng nhìn thấy, ừm, không gian tương đối xa xỉ rộng rãi, cũng bởi vì chưa quen ngồi nên tôi chỉ có thể nhận xét là một chiếc xe hơi có không gian lớn, ngoại hình đẹp mà thôi. Cũng chính vì vậy mà tôi mới biết được, thì ra anh chàng của tôi có rất nhiều tiền nha.

Hàn Lỗi đối với vấn đề của tôi cười tà một tiếng, hai mắt phát ra ánh sáng tà ác nói: "Như vậy mới có thể dễ dàng vui vẻ chứ!"

Vui, vẻ? Sao tôi lại cảm thấy chỉ có kinh chứ không có vui nhỉ hơn nữa dưới ánh nhìn soi mói của anh, sau lưng tôi đột nhiên run lên ớn lạnh nữa!

Sau đó, bốn chiếc xe tự nhiên lên đường, chạy thẳng tới ngoại ô.

Hàn lão gia tử nói, nơi nghỉ phép của chúng tôi là một nơi so với ngoại ô còn ngoại hơn, từ nội thành tới đó mất hai tiếng đồng hồ đi xe, khoảng cách này đối với mọi người mà nói quả nhiên là rất xa a.

Chúng tôi dần dần rời xa nội thành, con đường núi cơ hồ không có một bóng xe trải ra trước mắt, xem ra đó là một nơi khá bí mật và yên tĩnh, xe của cha chồng mở đường đi trước, Hàn Lỗi thì rất biết điều đi sau cùng.

Lúc này, tôi ngồi trên xe đã có chút buồn ngủ, nhìn thấy Hàn Lỗi cứ chăm chú nhìn vào gương chiếu hậu, sau đó ở trong gương bắt gặp ánh mắt tôi, anh liền nở nụ cười hài hước.

Đầu tiên tôi nghi hoặc nhìn ánh mắt và nụ cười trong gương của Hàn Lỗi, nhưng thật đáng tiếc lại hoàn toàn nhìn không ra cái gì nên chuyển mình, dựa lưng vào thành ghế quay đầu ra sau nhìn xem sao! Á! Xe của Hàn Vũ kia!

Xem ra anh ta vẫn thu phục được sự tử của tôi rồi nha, a, thật là đáng mừng mà!

Tôi bật cười quay lại nhìn Hàn Lỗi, xem ra hai ngày một đêm này sẽ không hề buồn chán mà nhất định rất vui vẻ, bởi vì Hàn Vũ đã tới

Hai tiếng đồng hồ mê man trên xe của tôi qua rất nhanh. Đỗ xe lại ổn thỏa xong, Hàn Lỗi nhẹ nhàng đẩy tôi, tôi lựa chọn tiếp tục thờ ơ, không có cách nào khác a, sáng nay dậy sớm qua, giờ mắt không mở ra được nữa.

"Anh không ngại hôn cho em tỉnh đâu đấy!" Hàn Lỗi cười nhẹ ở bên tai tôi.

Những lời này quả thực so sánh với đồng hồ báo thức còn hiệu quả hơn, tôi lập tức thẳng người lên, lấy tay dụi dụi mắt, nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt của mình, cố gắng thanh tỉnh hơn để lấy lại tinh thần.

Nói đùa à, nếu thật sự ở trước mặt mọi người bị anh hôn tỉnh, chỉ sợ tiêu điểm của dư luận mấy ngày này sẽ là tôi chứ không phải Hàn Vũ mất.

Khi mọi người xuống xe rồi, không ai tiếp tục tiến lên mà rồi rít đứng im tại chỗ, nhìn cảnh sắc trước mắt mà sợ hãi than thán: đây căn bản là thế ngoại đào nguyên mà!

Một căn biệt thự xa hoa ổn định nằm ở bên kia chiếc cầu nhỏ bắc qua dòng nước chảy hững hờ, rừng trúc thanh u, cảnh đẹp như một bức tranh lần lượt xuất hiện trước mắt mọi người, nơi đây bốn bề yên tĩnh, không khí tươi mới thanh tân, dòng suối nhỏ trong suốt hòa vào với màu xanh biếc của lá trúc.

Cảnh sắc mặc dù duy mỹ nhưng mọi người đều rất ăn ý không hiểu, tại sao mùa hè không tới nơi này mà lại tới vào bây giờ chứ, mắt thấy dòng suối nhỏ trong veo mà không thể chơi đùa, đây không phải là đá kích to lớn giữa trời đông lạnh giá này hay sao?

Sợ hãi than thán giữa tuyết cảnh nhân gian xong, chúng tôi rồi rít mang hành lý vào biệt thự, nó rất lớn, to đến thái quá, nghe đâu bên trong còn có cả suối nước nóng thiên nhiên nữa cơ, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, không thể tin nổi mà.

Phân chia phòng ở rõ ràng sau, mọi người rốt cục có thể rảnh rồi nhìn thấy vẻ mặt vừa đắc ý vừa thối hoặc của Hàn Vũ và cô nữ vương bạn gái Đường Hân của anh.

Đường Hân tính cách rất tốt nên nhanh chóng hòa nhập với mọi người, mẹ chồng tôi và Hàn lão phu nhân tự động coi cô ấy thành con dâu và cháu dâu mà đối đãi, còn hình thức ở chung không lớn không nhỏ của chúng tôi cũng làm cho cô ấy yên tâm, không khí rất động.

Sau khi cười đùa chán chê, mọi người mới ý thức được một vấn đề hết sức nghiêm trọng, cũng rất nghiêm túc: đói bụng rồi.

Lúc này không cần Hàn lão phu nhân mở miệng, Hàn lão gia tử đã tự động chỉ huy các đảng nam nhi của Hàn gia, tập thể hợp tác làm ra một bữa tiệc thịt nướng đến vỗ béo mọi người.

Trong biệt thự đã sớm chuẩn bị thịt nướng cùng hết thảy đồ dùng cần thiết cho nên mọi người quyết định ở khu đất trống trước mặt biệt thự vừa nhìn dòng suối nhỏ vừa ăn thịt nướng. Mấy người đàn ông đem bàn ăn, ghế ngồi, lò nướng và những dụng cụ ra bên ngoài, sau đó, các cô gái ngồi trên băng ghế nói chuyện phiếm, các chàng trai thì bận việc nướng thịt.

Đã nói đàn ông của Hàn gia rất giỏi nấu nướng và rất yêu thương người phụ nữ của mình, quả nhiên không sai mà, cho nên con rể Hàn gia cũng muốn bắt chước theo, nhưng mà bọn họ cũng biết bắt nạt người khác, nói thí dụ như tập thể hội đồng cùng nhau bắt nạt Hàn Vũ, ai bảo anh ta cười to nhất, cả bộ dạng khiến người ta ngứa mắt nhất a, cho nên anh ta đặc biệt chịu trách nhiệm làm chân chạy vặt.

Tán gẫu là chuyện thích hợp nhất trong lúc chờ ăn, mấy người đàn bà tùm vào một chỗ thì có thể tưởng tượng sẽ náo nhiệt thế nào rồi.

Không biết đã qua bao lâu, Hàn Lỗi đi tới bên cạnh tôi, cầm trong tay xiên thịt nướng tâm huyết của mình.

"A!" Anh khẽ khom lưng hướng về phía băng ghế tôi đang ngồi nói.

Tôi nghe lời há mồm "A" một tiếng, lập tức liền có một miếng thịt nướng mỹ vị thượng đẳng được đưa vào miệng, vì thế tôi liền hạnh phúc cười khoái trá.

Động tác thân mật ân ái lẫn nhau của chúng tôi đưa tới một đồng tiếng hét chói tai và ghen tị của những người phụ nữ khác, ánh mắt bọn họ mang theo ý cười, rất khoa trương hét âm lên nữa.

Hàn Lỗi nhàn nhạt quét qua bọn họ một cái rồi nói: "Lăn tăn cái gì, tìm chàng trai của mấy người đi!"

Lời nói này nhắc nhở mấy người phụ nữ, vì thế họ rồi rít đứng dậy đi tìm anh chàng của mình, ồn ào không ngừng, xem ra cũng đã đói bụng lắm

Ăn thịt Hàn Lỗi nướng cho, nhìn vẻ mặt ôn nhu của anh, tôi không khỏi cảm thán: Hàn Lỗi a Hàn Lỗi, anh sẽ làm hư em mất thôi.

Ăn no bụng xong, mọi người hoạt bát lên hẳn, đề nghị đi dạo xung quanh một chút, thuận tiện tản bộ sau khi ăn nhiều luôn.

Từng đôi từng đôi đi tới rừng cây, phát hiện bên trong còn có cả đá tảng và suối nữa, thế nên tất cả cùng nhau bước chậm dọc theo dòng suối, vừa đi vừa tán chuyện.

Hàn Lỗi dùng bàn tay to ấm áp lôi kéo tôi đi ở cuối cùng, đột nhiên đưa cho tôi một bao lì xì, tôi ngu ngơ nhìn anh.

Hàn Lỗi lộ ra nụ cười đùa giỡn nói: "Sao chứ, anh chỉ muốn tặng quà cho em thôi mà, ha ha ha ha ha!"

Kháo, người đàn ông này không bỏ qua cơ hội nào để trêu chọc tôi mà!

Nhưng mà tôi cũng không khách khí nhận lấy, còn cố ý nói cảm ơn rất ngọt nữa, tôi thật có lễ phép nha.

Buổi tối lại là các đấng nam nhi của Hàn gia chuẩn bị bữa ăn tối, đám phụ nữ lại chịu trách nhiệm nói đùa, sau đó cùng nhau ăn cơm.

Sau khi ăn xong, mọi người thương lượng trước 0 giờ lúc nửa đêm cùng nhau đi tắm suối nước nóng, cho nên ai nấy hưng phấn đạt dào cảm quần áo đi tới chỗ sâu nhất bên trong biệt thự.

Đi mãi cho đến lúc không còn đường để đi, ở trước mắt chúng tôi là một cánh cửa có hai phiến, mở nó ra, phát hiện bên trong là hai suối nước nóng vẫn còn bốc hơi nghi ngút, chính giữa có một vách tường mỏng ngăn cách, rất rõ ràng tách biệt hai khu nam nữ.

Mọi người chia ra ngồi vào tắm suối, hưởng thụ hơi nóng hàm hấp bốc ra.

Tôi không thể không cường điệu thêm lần nữa sự thần kỳ của kiến trúc căn biệt thự này, suối nước nóng nằm ở giữa rất có mùi vị thiên nhiên, bốn phía bao quanh là đá, vách tường được làm bằng thủy tinh trong suốt có thể nhìn thấy cả rừng trúc bên ngoài, loại cửa có thể kéo đẩy được, ai cũng có thể mở ra cảm nhận gió rét, tất nhiên là không ai dỡ hơi mà

Hai bên cách âm thật không tốt, cho nên tiếng nô đùa của mọi người cùng tiếng nước chảy, tiếng hò reo lẫn lộn thành một đồng với nhau, mấy người đàn ông bên kia có vẻ cũng rất âm ỉ, tiếng cười đùa giỡn, trêu chọc Hàn Vũ cùng tiếng hét âm ỉ của anh ta vang sang tận bên này.

Mấy người phụ nữ chúng tôi thì tương đối yên lặng, đầu tiên là nói chuyện phiếm cùng một chỗ, sau đó thì hai ba người tách ra hàn huyên, trong đó, tôi cùng với đàn chị tụ cùng một chỗ.

Chúng tôi bọc khăn lông ngồi tê đít trong ao, nhìn rừng trúc bên ngoài lớp kính thủy tinh, dĩ nhiên, chúng tôi chẳng nhìn thấy gì hết vì bên ngoài là một mảnh tối om.

"Sur tí à, chị làm sao lại bị Hàn Vũ đánh gục chứ? Em còn tưởng anh ta không thể nào nữa cơ!" Tôi không nhịn được hỏi thăm chút chuyện bát quái.

"Ha ha!" Đường Hân bật cười, tiếng cười như tiếng chuông ngân vang. "Nếu chị nói mình vốn đã có ý với anh ta thì sao?"

"Chẳng lẽ... Chị đã sớm..." Tôi không nhịn được há to mồm nhìn cô ấy.

"Ừ, chị đã sớm để ý anh ta rồi, nếu không anh ta có cơ hội sao?" Cô ấy lộ ra gương mặt tươi cười đắc ý.

Tôi biết ngay mà, bất quá quả thực nhìn không ra đàn chị thích loại đàn ông nhìn như công tử lăng nhăng giống Hàn Vũ a, khó trách lúc trước bao nhiêu anh chàng cơ bắp, vận động viên thể hình lẫn những người ưu nhã đều không thể lọt vào mắt xanh của cô ấy, thì ra là họ đi nhầm đường rồi.

"Thật ra thì đêm hôm đó anh ấy suốt đêm đứng ở dưới lầu ký túc xá của chị, chị rất cảm động, mặc dù vẫn cảm thấy anh ấy rất ngu ngốc." Cô nhớ lại rồi cười nói.

Thì ra là chiêu này của tôi thật sự hữu dụng a... Hàn Vũ ơi Hàn Vũ, mau cảm tạ tôi đi!

"Nhưng mà chị cũng rất xấu nhé, đã thích người ta rồi mà còn đùa giỡn như vậy!" Tôi cười gian nói.

"Như vậy mới thú vị chứ!" Đường Hân cũng trả lại cho tôi một nụ cười gian không kém.

Sau đó, Hàn Vũ ở bên kia vách tường đánh một cái hắt xì thật to.

Lúc này, đột nhiên Hàn Tuệ đi đến bên cạnh tôi, hai mắt sáng lên ngó chùng trước ngực tôi, hưng phấn kêu to: "A! Em nhìn thấy trước ngực chị dâu có một dấu hôn nhé!"

Khi đó con bé rất hào hứng, chẳng những hấp dẫn mấy người phụ nữ còn lại trong ao tới đây, ngay cả đám đàn ông bên kia cũng náo nhiệt hẳn lên.

Tôi cúi đầu nhìn ngực phải của mình một chút, quả thực có một dấu vết khá giống dấu hôn, nhưng mà...

"Cho xin đi, cái này không phải dấu hôn mà!" Tôi cười giải thích, "Đây là do chị thấy ngứa nên gãi, gãi nhiều quá nên chảy máu đó chứ!" Mặc dù thoát nhìn đúng là rất giống dấu hôn.

"Hà hà..."

Rất tiếc, mấy người này nghe không vào lời giải thích của tôi, rất "tùy hứng" kiên trì với cách nhìn của mình, cũng rất ăn ý nở nụ cười gian trá khiến người ta không thể nào bỏ qua.

Sau đó, mọi người lại tụm vào một chỗ, hàn huyên tán dóc về vóc người của nhau, không thể không nói, vóc dáng của mọi người thật là tốt nha, đặc biệt là bộ ngực, vì thế, chỉ nói về mấy

cái ngực mà cũng có thể nói hết cả đêm. Phụ nữ ấy à, quả nhiên là rồi rãi thì chỉ có thể tám chuyện mà thôi.

Thời gian đến gần 0 giờ, mọi người rồi rít lưu luyến rời khỏi suối nước nóng, đi tới phòng khách chuẩn bị ăn mừng Natividade.

Khi ra khỏi phòng, mấy người phụ nữ Hàn gia trừ tôi chạy một mạch đến trước mặt Hàn Lỗi.

"Anh ba! Rất mạnh nha!"

"Con trai à, còn tốt chứ!"

"Cháu trai ngoan, rất có tiền đồ!"

"Em trai, thật là nhìn không ra em mạnh thế nha!"

"Anh chàng của Hạ Anh, người quả nhiên không thể nhìn bề ngoài!"

Dứt lời, các bà các cô ăn ý nhìn vào ngực phải của tôi.

Bởi vì vấn đề cách âm, Hàn Lỗi đã biết nguyên do mọi chuyện, anh đột nhiên nở nụ cười xấu xa: "Ai da, sớm biết thế đã hôn lên chỗ mọi người không nhìn thấy rồi!"

Rất khó có được cơ hội thấy Hàn Lỗi nói đùa a, cho nên trong tiếng kêu vui mừng của mọi người, chúng tôi đi vào trong phòng khách, nô đùa vui vẻ nghênh đón Natividade đến.

Sau khi chơi chán, mọi người ăn ý tan cuộc, những người đàn ông nắm tay cô gái của mình lạng lẽ phiêu đi tìm chỗ hẹn hò... Ách, nhầm, tìm chỗ tâm sự.

Hàn Lỗi đem tôi kéo ra khỏi biệt thự, đi tới chỗ rừng trúc mờ mờ phía trước.

Mặc dù nghi ngờ nhưng bởi vì tín nhiệm, dù sao anh cũng sẽ không đem tôi nhét vào sâu trong rừng trúc a, cho nên tôi biết điều một chút đi theo anh.

Anh nắm tay tôi bỏ vào trong túi áo khoác ngoài của mình, dùng nụ cười tà mị câu dẫn thần kinh của tôi cho đến tận khi đến chỗ anh đỗ xe.

Ê? Anh đem xe lái vào trong rừng lúc nào chứ? Hơn nữa vấn đề là làm thế nào anh đi vào chỗ này được? Quả nhiên là mọi chuyện đều có thể làm mà.

"Chúng ta nhất định phải ngồi tư thế này sao?" Ngồi vào trong xe tôi không nhịn được hỏi.

"Ha ha, chẳng lẽ em không cảm thấy tư thế này rất tốt, rất dễ dàng sao?" Hàn Lỗi cười nhẹ trả lời.

Rất tốt? Rất dễ dàng? Cụ thể mà nói, tôi đang ngồi ở trên đùi Hàn Lỗi, thì ra là đây chính là nguyên nhân anh lựa chọn chiếc xe có không gian lớn này a.

"Em đã từng nói anh rất xấu xa hay chưa?" Tôi nhìn anh cười hỏi.

"Cám ơn lời khen của em!" Hàn Lỗi không khách khí trả lời.

"Chẳng lẽ anh không sợ bị bọn họ nhìn thấy sao?" Rất hiển nhiên, tôi cũng có chút xuẩn xuẩn dục

Hàn Lỗi vừa ở trên người của tôi sờ loạn vừa nhẹ mỗ môi của tôi, nói: "Dĩ nhiên không sợ, bởi vì bọn họ cũng đang bận rộn mà, không rảnh tới xem trộm chúng mình đâu."

"Thì ra mấy người đều có âm mưu từ trước rồi!" Tôi cười cũng hôn anh.

"Vậy bây giờ em có phải nên chuyên tâm hơn chút không?"

Câu trả lời của tôi là dùng môi đến bịt miệng anh lại.

Trong xe có mở điều hòa nên y phục của chúng tôi càng ngày càng ít.

Hàn Lỗi đem áo lông của tôi kéo cao lên, hai mắt ngó chừng "dấu hôn" trên ngực phải của tôi, nói nhỏ: "Để anh biến nó thành dấu hôn chân chính nhé!" Dứt lời, đôi môi mỏng của anh dán lên ngực phải của tôi, mút thật mạnh.

Khoái cảm ập tới làm tôi không nhìn được ngẩng đầu lên, nắm quần áo của anh rên rỉ.

Hàn Lỗi thò tay vào trong váy tôi, một tay kéo sát tôi lại gần hạ thân của mình để tôi có thể cảm nhận được sự khát khao và vọng động của anh lúc này.

Khoái cảm đụng chạm kia làm cả hai đều không nhìn được khẽ ngâm ra tiếng, sau đó cười nhẹ quần quýt hôn môi.

"Quả nhiên anh thích em mặc váy nhất!" Nụ hôn của Hàn Lỗi chuyển dần lên trên cổ.

Tôi kéo quần áo của anh ra, dùng tay vuốt ve da thịt trước ngực. Biết ngay là anh để tôi mặc váy ra ngoài là có mục đích mà.

Tôi khẽ vươn tay, luôn tới thắt lưng da của anh, chủ động cởi bỏ nó.

"Ha ha..." Nhìn cử động của tôi, Hàn Lỗi phát ra tiếng cười hài lòng, "Cung ời, em vội vã như vậy sao?"

"Đừng nói nhảm nữa!" Tôi bây giờ đang bận rộn đấy.

Cuối cùng, dưới sự "hảo tâm" giúp đỡ của Hàn Lỗi, tôi đã cảm nhận được tràn đầy, không gian trong xe vẫn có chút chật hẹp, thế nên đầu của tôi chôn ở trên hõm vai anh, tùy ý để anh ra vào đụng chạm.

Quần áo nói lỏng tan tác ở trên người, hạ thân chặt chẽ kết hợp, trong xe tràn ngập tiếng rên rỉ, chấn động, không khí mập mờ có chút hít thở không thông...

Sau khi cả hai cùng run rẩy đạt cao triều, toàn thân tôi trống rỗng mềm nhũn tựa vào người Hàn Lỗi, hơi thở suy nhược thấp giọng lầm bầm: "Quá điên cuồng, thật sự là quá điên cuồng, anh làm hư em, làm hư em..."

Song trả lời tôi chỉ có tiếng cười nhẹ thỏa mãn của Hàn Lỗi.

Ngày thứ hai, tất cả mọi người chậm chạp không có tụ tập trong phòng khách, nhưng đến khi tập trung một chỗ thì mấy người đàn ông mang theo vẻ mặt thỏa mãn, mấy người phụ nữ thì vẻ mặt ngượng ngùng, xem ra tối qua mọi người cũng khá là điên cuồng a, chẳng qua chỉ ở khác chỗ mà thôi.

Mọi người nhìn gương mặt hồng hào dễ chịu quá độ của nhau, không nhìn được lòng dạ biết rõ cười âm lên.

Xem ra mấy người đàn ông chịu cho cho mấy người phụ nữ ăn no là có mục đích mà.

Sau đó, dưới bầu không khí chơi đùa như cũ, chúng tôi kết thúc hành trình hai ngày một đêm vui vẻ.

Chương 38: Nhiệt lạt chỉ dạ

Nghĩa cũng như tên, là một đêm vừa nóng bỏng vừa cay xè.

Sau lễ giáng sinh, chúng tôi bắt đầu nghênh đón mùa xuân.

Đêm muộn ngày ba mươi, bà mẹ bất lương đã trốn chồng, trốn nhà kia nói chuyện điện thoại với tôi, trừ việc chân thành tha thiết thăm hỏi thì chính là đùa giỡn, điều khiến tôi không giải thích được chẳng qua là hai người này rõ ràng đang ở cùng một chỗ mà tại sao cứ muốn lm bộ như đang xa cách nhau mười nghìn dặm chứ? Quả nhiên là họ so với trong tưởng tượng của tôi còn nghịch ngợm và nhảm chán hơn nhiều.

Buổi tối, chúng tôi cùng nhau tụ ở trong nhà lớn của Hàn gia ăn cơm tất niên, cho nên, không khí có thể đoán trước là hết sức vui vẻ và náo nhiệt.

Sau khi ăn xong, mọi người hẹn nhau rạng sáng sẽ đi đốt pháo, mà thừa dịp thời gian rảnh rỗi

lúc này, có người đề nghị chơi Đấu Địa Chủ (Landlords - Bài Tú Lơ Khơ) , có người đề nghị đi dạo vài vòng, có người đề nghị hát Karaoke, nhưng mà cuối cùng, dưới sự "trấn áp" của Hàn lão phu nhân, mọi người đành yên ổn ngồi trên sofa xem bữa tiệc mừng xuân trên tivi.

Rốt cục "chịu đựng" đến rạng sáng, một đám người trẻ tuổi chúng tôi rất chủ động tự giác bỏ lại hai người già của Hàn gia cùng hai người nữa già khác, chạy ra xe của mình đi tới chỗ bắn pháo.

Chúng tôi cùng nhau lên đường rời xa nội thành, phát hiện cả con đường tràn ngập sương khói, rất có không khí ma quỷ u ám, xe tư nhân đỗ đầy dọc đường, tiếng pháo nổ vang khắp nơi cùng tiếng hò hét.

Người trẻ tuổi bây giờ a, sao lại cứ thích ở trên đường đốt pháo chứ?

Chúng tôi tiếp tục đi về phía trước, cách xa nơi đỗ xe tư nhân không sai biệt lắm tầm trăm mét rồi dừng lại, mọi người rồi rít xuống xe, đem thùng pháo đặt xuống cỏ rồi chuẩn bị làm loạn.

Mấy người đàn ông của Hàn gia cười xấu xa xắn tay áo lên, chọn lựa loại pháo mình thích sau đó bắt đầu "đại khai sát giới".

So sánh với mấy người đàn ông xuẩn xuẩn dục động, mấy cô gái chúng tôi rất an phận đứng ở bên đường, chọn lựa những loại pháo không có gì nguy hiểm để đốt hoặc ném, vui đùa một chút cho đã nghiền.

Lúc này, Hàn Vũ đột nhiên chạy đến chính giữa đường, ngồi xổm xuống, đem một loại pháo hoa không biết tên đặt thẳng đứng trên mặt đất, quay đầu cười "Khà khà" với chúng tôi một tiếng sau đó dùng bật lửa đốt cháy nó, nhanh chóng chạy về chỗ này.

"Vụt! Vụt" mấy tiếng, khói lửa thoát ra tầng tầng lớp lớp phá thùng giấy, bay thẳng lên tr ánh sáng lập lòe đủ màu sắc bay múa, rồi rít phiêu nhiên.

Cảnh tượng mỹ lệ kia khiến mấy cô gái chúng tôi không chút keo kiệt gào lên hưởng ứng, thế nên Hàn Vũ liền dừng cảm hơn, thừa dịp vắng xe cô lại đứng ở giữa đường đốt tiếp đủ loại pháo hoa khác nhau, vì vậy nhận được không ít lời khen ngợi cùng vuốt mông của chúng tôi.

Các chàng trai còn lại làm sao có thể để Hàn Vũ tỏa sáng một mình chứ, Hàn Ti cười xấu xa đốt một cây pháo hoa xoay tròn, vươn tay ném xuống dưới chân Hàn Vũ.

Pháo hoa rơi xuống đất nhanh chóng xoay tròn, hiện ra đủ loại ánh sáng hồng, vàng, lam, lục, sắc thái ưu mỹ, thay đổi thất thường, nhìn rất đẹp, nhưng Hàn Vũ lại không hề cảm thấy như thế, anh ta bị dọa đến mức nhảy loạn lên, chỉ sợ sẽ cùng cây pháo hoa tiếp xúc thân mật.

Phát hiện trò vui mới, dưới sự hướng dẫn của Hàn Ti, Hàn Lỗi này, Quan Dịch này, cả anh

chàng giảng viên bạn trai của Hàn Tuệ nữa cũng theo chân xấu xa công kích hội đồng Hàn Vũ khiến anh ta loay hoay trốn tránh, mà động tác tức cười của Hàn Vũ càng khiến cho chúng tôi cười đến chảy cả nước mắt.

Chơi chán rồi, Hàn Lỗi đi theo Hàn Vũ đáng thương cùng nhau đứng ở một cái cống thoát nước gần đường, hai anh em nhìn nhau cười một tiếng, xấu xa y hệt nhau, sau đó đốt cháy pháo trong tay, canh chừng thời gian sau đó thả vào trong khe cống thoát nước rồi bỏ đi, chỉ nghe "ầm" một tiếng, nước phụt lên, cả nắp cống cũng theo đó bay tít lên trời.

Hai anh em giống như tìm được trò vui của riêng hai người, ngồi chồm hồm ở đó hò hét ầm ĩ.

Ha, bọn họ đang phá cống thoát nước kìa!

Mọi người tùm năm tùm ba chơi cùng một chỗ, hai tiếng đồng hồ sau, pháo và pháo hoa trong tay ai cũng không còn thừa mấy nữa, trừ vài loại dài mảnh phát sáng bình thường.

Sau đó, Hàn Vũ lấy lại sức lực, anh ta cầm trong tay hai cây pháo đi tới giữa đường, giờ nó lên chỉ vào anh cả Hàn Ti của mình, nói: "Lão Đại! Lúc trước hay bị anh bắt nạt, tối nay em quyết báo thù, chúng ta đấu một trận đi nào!"

Bị điểm danh, Hàn Ti nhướn mày, cười lạnh một tiếng, cũng cầm lấy hai cây pháo hoa đi tới giữa đường, mặt đối mặt với Hàn Vũ.

Lúc này bốn phía đã yên tĩnh hơn, sương khói trong không trung cũng từ từ tiêu tán, hai người anh em đứng cách nhau một khoảng an toàn ở giữa đường sau đó bắt đầu giăng co, bày ra tư thế mà bản thân cho là đẹp trai nhất, chờ thời cơ công kích đối phương. Hai người ở trong màn sương khói như ẩn như hiện, giống như là hai chiến sĩ cầm súng chiến đấu, có cảm giác rất giống một vở kịch a.

Đoàn người chúng tôi hưng phấn đứng ở bên đường, ồn ào cổ vũ nhìn hai anh em "tàn sát lẫn nhau".

Hàn Lỗi cùng Quan Dịch chia ra đi tới bên cạnh bọn họ, giúp bọn họ đốt pháo hoa.

"Vụt! Vụt!" Hai luồng pháo chia ra bắn thẳng lên trời, hai người nhanh nhẹn di động, đồng thời hướng về chân đối phương mà bắn, rất nhanh, Hàn Vũ rơi vào thế hạ phong, cho nên anh ta không chút suy nghĩ xoay người bỏ chạy, Hàn Ti theo bản năng cũng đuổi theo, tà ác nhắm đúng PP của Hàn Vũ thả một phát "súng", lập tức khiến cho PP đáng thương chịu đủ "ánh lửa tai ương".

Cho nên, dưới tiếng rên rỉ đáng thương của Hàn Vũ, chúng tôi cười té ghế ở bên đường, hai anh em bọn họ sao có thể đùa giỡn nhau khôì hài như vậy chứ, còn có để chúng tôi sống nữa hay không a?

Trong tiếng cười vui mừng, mọi người làm loạn đến hơn bốn giờ, sau đó đi tản bộ một chút rồi tan cuộc, ai về nhà người nấy ngủ bù.

Tôi cùng với Hàn Lỗi sau khi về đến nhà thì trời đã tờ mờ sáng, chúng tôi không chút suy nghĩ, rửa mặt đơn giản rồi ngã đầu nằm ngủ. Xem ra đốt pháo cùng với xem bắn pháo cũng tốn không ít sức a.

Lễ mừng năm mới cũng coi như tung bừng, nhưng vì trời vẫn còn lạnh nên tôi và Hàn Lỗi rất lý trí đều lựa chọn ở nhà làm trạch nam trạch nữ với nhau.

Qua mấy ngày, ba nhà hàng xóm của chúng tôi, trong đó có một nhà kiêu nên không được tới lôi kéo mọi người đi tìm thú vui.

Xế chiều một hôm, Lưu Tuấn đến gõ cửa ba nhà bên cạnh, đem chúng tôi triệu tập ra trước cửa rồi bắt đầu trình bày sáng kiến DIY* của mình.

(*DIY; Do-it-yourself, tự mọi người)

Tất cả chúng tôi ai nấy đều mặc áo khoác ngoài dày cộm tựa vào khung cửa, lắng nghe suy nghĩ của Lưu Tuấn.

"Tôi cũng biết gần đây trời lạnh, tất cả mọi người không ai muốn đi ra ngoài" Về mặt Lưu Tuấn đặc ý nắm bả vai Giang Mặc Mặc, nói với chúng tôi. "Cho nên tôi đề nghị chúng ta cùng nhau chuẩn bị một đêm cay nóng! Hấp dẫn không! Mời mọi người vỗ tay!" Dứt lời tự mình vỗ tay trước.

Mọi người trừ Giang Mặc Mặc: "..."

Cho xin a, anh chàng này nói cùng với không nói có gì khác nhau chứ, hoàn toàn không hề đề cập tới trọng điểm, làm sao để có cay nóng đây?

"Nói điểm chính." Hàn Lỗi đứng ở sau lưng đem hai tay khoác lên vai tôi lạnh lạnh nói.

"Gì? Tôi chưa nói đến trọng điểm sao?" Lưu Tuấn giả bộ ngu cười nói, "Thật ra thì chính là làm một bàn toàn món cay Tứ Xuyên để mọi người cùng nhau ăn thôi mà, lúc trời lạnh ăn ớt là tốt nhất, đuổi khí lạnh đi, như thế nào? Có hứng thú không?"

"Anh chuẩn bị?" Hàn Lỗi đứng ra nói lên nghi vấn trong lòng mọi người.

"NO! NO! NO!" Lưu Tuấn vươn ra ngón trỏ khế lắc lắc. "Tự mình làm thì mới cơm no áo ấm được, cho nên mọi người mỗi nhà chuẩn bị một món, sau đó cùng nhau ăn."

Mọi người trầm mặc suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy cái này có thể được cho nên rồi rít gật đầu.

"Nhưng mà sẽ ăn ở nhà ai đây?" Lưu Tĩnh hỏi.

"Nhà cô chứ ai!" Tôi cùng với Lưu Tuấn ngoài ý muốn trăm miệng một lời nói.

Xem ra chúng tôi đều có ý xấu giống nhau a, vừa dứt lời, tôi và Lưu Tuấn nhìn nhau cười một tiếng, quả nhiên thấy được trong mắt đối phương suy nghĩ và ý đồ y hệt.

"Tại sao vậy chứ?" Hà Dịch

"Bởi vì hai người dễ bắt nạt nhất!" Hàn Lỗi bình tĩnh phun ra kết luận.

Cuối cùng, dưới sự "áp bức lợi dụng" của mọi người, Lưu Tĩnh và Hà Dịch đành chấp nhận sự thật, đành hoảng dăng ra phòng bếp cùng bàn ăn nhà mình.

Bởi vì mỗi người đều phải tự chuẩn bị một món ăn nên chúng tôi cùng nhau đi chợ mua nguyên liệu.

Thật ra thì chuyện này đối với tôi mà nói không có gì khó khăn cả, không nói đến tài nấu nướng của tôi, chỉ cần có Hàn Lỗi đứng phía sau làm hậu thuẫn tôi liền bình tĩnh ngay, chẳng lẽ dựa vào tài nấu nướng của anh mà tôi còn phải lo lắng chất lượng thành phẩm sao?

Món cay Tứ Xuyên nha, chủ yếu nhất chính là cần cay, cho nên đi vào chợ bán thức ăn chúng tôi trước hết đi mua ớt đã, chọn loại cay nhất cay nhè, không tin không cay chết bọn họ.

Chọn mua ớt xong, tôi cùng Hàn Lỗi nhất thời không biết đi đâu nữa, bởi vì vẫn chưa thảo luận ra sẽ làm món gì. Nói thật, tôi chỉ mới ăn món cay Tứ Xuyên có một lần mà thôi, hơn nữa còn là chính tông nữa, ấn tượng khác không có, chỉ biết khi ấy cay đến u mê đi, lúc đó vẫn còn nhỏ lắm, nên bây giờ tôi giao hết cho Hàn Lỗi quyền quyết định, nhân cơ hội đảm bảo tôi nay sẽ không đoạt danh tiếng của anh.

"Em căn bản là lười biếng thì có!" Hàn Lỗi nhẹ nhàng nắm đầu mũi của tôi kháng nghị.

Tôi chính là lười biếng thì thế nào, cần tôi được a!

Xem bộ dáng giả xấu của tôi, Hàn Lỗi nhận thua, lôi kéo tôi đi mua con gà, bảo là định làm món gà Kung Pao.

Tốt lắm, tôi thích ăn thịt nhất.

Chọn xong nguyên liệu nấu ăn sau, mọi người tụ ở nhà của cặp vợ chồng son Lưu Tĩnh và Hà Dịch.

Tuy nói là mỗi nhà chuẩn bị một món ăn nhưng mọi người đều ăn ý chuẩn bị một nồi lẩu trước, tất nhiên cũng là món cay.

Hàn Lỗi, Lưu Tĩnh, Tô Tâm và Lưu Tuấn muốn thi thố tài năng liền x hàng đứng ở trong nhà bếp chuẩn bị món ăn, không có việc gì làm như tôi, Hà Dịch, Tần Hạo và Giang Mặc Mặc thì ở trong phòng khách phụ trách cái nồi lẩu tối nay.

Trong phòng bếp rất náo nhiệt, trong phòng khách của chúng tôi cũng không chia trên dưới.

Bốn người ghé vào trước bàn ăn, nhìn súp bên trong cái lẩu, do dự nên xem cho vào bao nhiêu ớt.

"Nếu là món cay Tứ Xuyên, vậy thì nên cay một chút!" Tần Hạo phân tích.

"Thế thì tôi thả toàn bộ nhé!" Tôi cầm mấy cây ớt hương vào trong nồi.

"Đợi một chút! Chị làm thật sao?" Hà Dịch không nhịn được hỏi.

"Quản cái khí gió, cứ thả hết vào đi, Hạ Anh, to gan lên chứ!" Giang Mặc Mặc ở một bên hào sảng nói.

Cho nên, tay tôi run run, đổ toàn bộ ớt vào trong nồi, lửa đỏ một mảnh nhìn rất đẹp a, chẳng qua có chút cảm giác đáng sợ mà thôi.

Hai tiếng đồng hồ sau, mọi người vây quanh bàn ăn ngồi xuống, trên bàn lửa đỏ một mảnh, tựa hồ nhìn thấy toàn ớt là ớt.

Về phần các món ăn thì theo thứ tự là gà Kung Pao của Hàn Lỗi, ốc xào Tứ Xuyên của Lưu Tĩnh, sườn non đệ nhất của Tô Tâm và canh cá dưa chua của Lưu Tuấn.

Bên trong nồi lẩu, một tầng thật dày thật dày ớt cơ hồ nổi đầy lên trên bề mặt nước, làm cho mọi người vừa sợ hãi vừa kích thích.

Bà con nói xem, chúng tôi có phải đã cho hơi nhiều ớt hay không. Quá nhiều ấy chứ, cơ hồ món nào cũng cay hết á.

Nhìn kiệt tác của mọi người trước mắt, chúng tôi rất ăn ý cười khan mấy tiếng, chẳng qua không ai dám động đũa trước, khó có cơ hội nhường nhau như thế này.

Lúc này, Lưu Tuấn đột nhiên đứng dậy mở tủ lạnh lấy ra mấy chai Vương Lão Cát* đã đóng băng, phát cho mỗi người một chai sau đó ngượng ngùng cười nói: "Nóng trong người, uống trà Vương Lão Cát

(*Vương Lão Cát: là một loại trà giải nhiệt giống như Dr. Thanh của Việt Nam ấy, nghe bảo hết như anh em sinh đôi, đến cái quảng cáo cũng giống nhau nên mình bê luôn câu slogan của Dr. Thanh vào, khác với convert đừng ai thắc mắc ghen ^_^). Theo như một số nguồn tin thì 11/5/2009, sản phẩm Vương Lão Cát(王老吉) đã bị Bộ vệ sinh an toàn thực phẩm Trung

Quốc khuyển cáo có chứa thành phần Hạ khô thảo không nằm trong danh sách đông dược được sử dụng mà họ đã công bố, dẫn đến khiến nhiều người loét dạ dày, bị âm hàn quá mức. Chắc, anh Lưu Tuấn hại người quá!)

Mắt thấy không động đũa không phải là biện pháp nên tôi dừng cảm trở thành người thứ nhất đi tiên phong, gấp một miếng thịt gà ăn trước, bởi vì là do chồng tôi làm nha, nên phải ăn đầu tiên rồi, đem thịt bỏ vào trong miệng, ôi, quả nhiên thật cay!

Mặc dù cay nhưng ăn rất ngon, cho nên chảy nước mắt cũng muốn ăn.

Sau khi tôi động thủ, mọi người cũng rồi rít bắt đầu vươn tay, không chút khách khí ăn thật nhiều, thật nhanh, vì thế không lâu sau tất cả đều cảm nhận được sự nóng hổi tinh túy bên trong.

Nhoáng cái, cả bàn đầy món ăn chỉ còn lại toàn ớt, mọi người dừng cảm từng ngum từng ngum lớn ăn sạch, vừa chảy mồ hôi vừa rơi nước mũi, ai nấy đều thê thảm vô cùng, không nở nhìn luôn, thật là bị coi thường.

Cửa sổ được mở ra, gió lạnh thổi tiến vào, nhưng thế vẫn chưa đủ, Vương Lão Cát đã uống hết một thùng rồi vẫn cảm thấy khó chịu như cũ, khăn giấy bị rút sạch, mọi người dùng không kịp.

Cuối cùng, chúng tôi ăn no nê xong, rất không có hình tượng ngồi la liệt xuống đất, cái trán bê bết mồ hôi như cũ, y phục hỗn loạn lộn xộn, mặt mũi đỏ hồng, đầu mũi cũng hồng theo, miệng lại càng hồng, càng sưng hơn, thoát nhìn vừa chật vật vừa tức cười.

Điên cuồng chán chê, mọi người vừa cười vừa mắng chủ ý thiêu thối của Lưu Tuấn vừa thu thập tàn cuộc, sau đó ai nấy chạy về nhà mình "chữa thương".

Nằm ở trên giường, tôi cảm thấy miệng của mình vẫn cay xè như cũ, tê tê đại đại, có chút không thoải mái, thật là tìm tội mà.

Rất khó có được buổi tối Hàn Lỗi không quấy rầy mà biết điều nằm yên bên cạnh tôi.

Tôi cố ý nằm lỳ ở trên giường trêu chọc anh: "Cưng ơi, tối nay anh làm sao lại ngoan như vậy chứ?"

Nghe ra sự trêu chọc của tôi, Hàn Lỗi ngóc đầu dậy cười nói: "Thì ra là em thất vọng như vậy a, vốn định nghĩ sẽ bỏ qua cho đôi môi...sưng có chút quá kia của em, giờ xem ra là không cần rồi."

Dứt lời, anh thế nhưng vọng tưởng dùng ngón tay vuốt ve "đôi môi đỏ mọng gợi cảm" của tôi, nói giỡn à, bây giờ môi của tôi chỉ sưng chàm không khí cũng có chút đau nhói, nếu là bị anh đụng chạm, môi của tôi sau này còn dùng được nữa sao? Cho nên tôi tránh trái tránh phải,

không để cho anh được như ý.

Trước khi nhắm mắt ngủ một giây, tôi ở trong bóng tối không nhìn được nguyên rửa: "Cung à, em có thể vì cái miệng sưng vù của mình mà nguyên rửa Lưu Tuấn không?"

"Anh không có ý kiến, tính cả một phần của anh luôn cũng được." Hàn Lỗi cười nhẹ.

"Lưu Tuấn à Lưu Tuấn, thật lòng nguyên rửa miệng của anh sưng to nhất có thể!"

Lâu cay

mon-an-cay-nhat-the-gioi-11

Chương 39: Phát sốt thật hấp dẫn

Nhớ rằng dạo gần đây dự báo thời tiết trong tivi hết sức trầm trọng: khí trời chuyển lạnh, hãy dự phòng cảm mạo.

Vì thế, dưới đất trời lạnh lẽo, tôi rất không nể tình nóng rần lên.

Hôm nay đi làm, ngồi trước bàn làm việc tôi đã cảm thấy đầu có chút hỗn loạn, mí mắt luôn sụp xuống, cái trên muốn cùng cái dưới tiếp xúc thân mật, thậm chí còn có cả chất lỏng từ mũi chảy ra nữa, hình dáng trong suốt của nó làm cho người ta thấy rất không thoải mái.

Cho nên, ở trước mặt bao người, tôi bình tĩnh rút mấy tờ khăn giấy, rất hào phóng che ở trên đầu mũi, dùng sức xì, ừm, rất sảng khoái, thanh âm cũng rất khí thế vang lên, cho nên nhận được không ít ánh mắt ghét bỏ cùng thanh âm "chặc chặt", Hà Dịch còn trợn mắt há hốc mồm giống như đang nhìn quái vật mà nó tôi, đương nhiên rồi, cậu ta chắc là lần đầu tiên nhìn thấy tôi mất hết hình tượng như vậy nha, thế nên có thể hiểu được.

Vứt bỏ khăn giấy đi, lỗ mũi của tôi thư thái vài giây, nhưng rất nhanh sau đó, chất lỏng kia lại không khách khí chảy xuống, phiền lòng nhất chính là chỉ có một chút như vậy thôi, cho là thô bỉ cũng không phải, ưu nhã cũng không, thế là tôi lại bình tĩnh rút một tờ khăn giấy, đem xé lấy một phần ba, sau đó đem một phần ba mẫu khăn ấy cuộn thành một viên tròn đường kính khá dày, bình tĩnh nhét vào trong lỗ mũi, quả nhiên là có chút bất kể hình tượng a.

Hình ảnh này của tôi vẫn giữ vững cho đến khi Tần Hạo vô tình đi ngang qua "tham quan học tập", anh ta nghiêm túc nhìn tôi, chân thành nói: "Hà Anh à, cô ngàn vạn lần không nên để Hàn tổng nhìn thấy mình như vậy, rất nguy hiểm, rất shock đó..."

"... Lăn đi..."

Thật ra thì tôi rất ít khi ngã bệnh, nhưng cho dù là ngã bệnh, khẩu vị của tôi vẫn giống như trước không chút thay đổi, được rồi, thật ra thì ngoại trừ sắc mặt không được tốt, chỉ cần chất lỏng trong lỗ mũi nề tình không chảy ra nữa, mọi người sẽ không nhận ra tôi sinh bệnh.

Rốt cục nhìn đến tan việc về nhà, bởi vì tôi cảm thấy bệnh tình có chút chuyển biến xấu cho nên không đợi Hàn Lỗi dừng xe tốt đã chạy vào thang máy, khi đến tầng 15, cửa mở, tôi vừa bước chân được một nửa ra ngoài đột nhiên cảm thấy một trận mê muội, đứng cũng không vững, thậm chí ngay cả sức lực để đưa tay đỡ tường cũng biến mất, mắt thấy sắp có cơ hội cùng mặt đất hôn hí thì bất chợt được một đôi tay rắn chắc thò tới cứu giúp.

"Hạ Anh à, sắc mặt em làm sao tái nhợt như vậy chứ? Là đau đầu hay mang thai vậy?" Người đỡ lấy tôi hài hước hỏi.

Bởi vì lời của anh ta, kẻ vốn định cảm ơn là tôi lập tức muốn làm đứa trẻ hư, quyết không cùng người này nói cảm ơn gì hết.

"Luu Tuấn đáng chết, đoán cái gì vậy hả, bà dì* của em ngày hôm trước vừa mới đi đấy!"

(*bà dì: kinh nguyệt)

Xem đi, tôi quả nhiên là ngất xỉu đến choáng váng đầu rồi, thế nhưng lại cùng anh ta nhắc chuyện liên quan tới dì cả mẹ chứ.

"Ha ha..." Luu Tuấn đầu tiên là cười to, nhưng mà khi tay anh ta chạm đến trán của tôi liền kêu to lên: "Kháo! Hạ Anh em đang chơi kỹ năng đặc biệt đấy à, cái trán cũng có thể nóng thành như vậy, là muốn ăn trứng luộc hay muốn cái gì mà làm thế, không sợ cháy hổng não sao?"

Chẳng trách tôi cứ cảm thấy nóng nóng, thì ra là phát sốt rồi.

"Em thật sự phát sốt sao! Anh xác định chứ?" Tôi đột nhiên có chút "hồi quang phản chiếu" cười hỏi.

"Sao anh lại cảm thấy...cảm thấy em có vẻ đối với việc mình phát sốt rất vui vẻ nhỉ?" Luu Tuấn hồ nghi nhìn tôi nói.

Ha ha, không sai, thật sự là tôi đang rất hưng phấn, mặc dù cảm giác mình có chút biến thái, nhưng tôi thật sự rất ít khi có cơ hội phát sốt, cho nên mỗi lần bị sốt đều rất vui vẻ, không phải nói sau khi phát sốt lên có người sẽ thông minh hơn sao?

"Em đừng cười đến biến thái như vậy được chứ?" Luu Tuấn nhìn khuôn mặt tươi cười của tôi có chút hơi sợ nói.

"Các người đang làm gì đó?" Hàn Lỗi vừa bước ra thang máy nhìn kẻ đang vịn cùng bị vịn,

Lưu Tuấn và tôi, không giải thích được hỏi.

Nhìn thấy Hàn Lỗi, giống như là nhìn thấy thuốc cứu mạng, đem tôi nhét vào trong lòng Hàn Lỗi, sau đó khoa trương xoa một chút mồ hôi lạnh trên trán nói: "Mau đưa cô nàng nhà cậu về nhà đi, người này phát sốt rồi, hơn nữa sốt không nhẹ đâu, rất có khả năng sốt đến biến thái đấy không chừng."

Cảm nhận được nhiệt độ khác thường của tôi, Hàn Lỗi trước hết dùng trán của mình dán vào trán tôi, sau đó nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đúng là so sánh với anh thì nóng hơn rất nhiều, xem em như vậy, anh thấy hay là chúng ta đi bệnh viện một chút xem sao!"

"Không nên!" Tôi không chút suy nghĩ trả lời ngay. "Lấy kinh nghiệm của em, chỉ cần về nhà ngủ một giấc là sẽ không có chuyện gì, tin em đi."

"Em xác định?" Hàn Lỗi vẫn rất không yên lòng.

Tôi cố nén ý thức kiên định gật đầu với anh, sau đó cố ý khoa trương dò giẫm vách tường bước về nhà.

Hàn Lỗi bị bộ dáng giả bộ này đánh bại, chỉ còn cách theo toan tính của tôi, đỡ tôi về nhà, xem ra thật sự người ngã bệnh là lớn nhất a.

Lưu Tuấn ở phía sau chúng tôi khoa trương kêu to: "Hàn Lỗi a, tôi đề nghị cậu nên mang người này đi bệnh viện đi, đoán chừng em ấy sợ bị tiêm mới không dám đi đấy!"

Tôi chậm chạp quay đầu âm hiểm nhìn Lưu Tuấn, nhướn mày, trừng mắt, người đàn ông kia muốn tôi nguyên rửa anh ta thêm lần nữa sao? Dù sao tôi cũng sẽ không thừa nhận việc mình thật sự sợ tiêm chích với truyền nước nên không chịu đi bệnh viện.

Sau khi về đến nhà, Hàn Lỗi ôn nhu giúp tôi đổi đồ ngủ, để tôi nằm yên trên giường xong, dùng nhiệt kế giúp tôi đo nhiệt độ, ừm, ba mươi tám độ sáu nha, quả thực là nóng không nhẹ, thế nên Hàn Lỗi liền ra khỏi phòng bận rộn làm gì đó.

Đầu của tôi vừa dán lên gối một cái lập tức bãi công, não giống như biến thành hồ dĩnh, ý thức cũng bắt đầu phiêu du. Cả đầu như là bị núi cao đè vào, hết sức khó chịu, bởi vì nghẹt mũi nên hô hấp cũng có chút khó khăn.

Tôi như kẻ bị bóng đè cuộn mình trong chăn, cảm giác lúc lạnh lúc nóng cho nên một cước vung lên để nửa người bại lộ trong không khí, một nửa đắp chăn một nửa không có, lạnh ấm lập tức trung hòa, nhiệt độ vừa đủ.

Hành động sáng ý này của tôi đã nhanh chóng bị Hàn Lỗi vừa trở về phòng ngăn cản, anh thở dài, sau đó không thèm phân trần đắp kín mền lại cho tôi.

Cảm giác cái trán nóng rần bị một bàn tay lạnh như băng sờ vào, tôi thoải mái hừ một tiếng, lúc này đột nhiên thấy mình bị kéo kéo, miễn cưỡng mở mắt ra thì thấy trước mặt xuất hiện một bàn tay, trên bàn tay còn có hai viên thuốc.

"Uống thuốc hạ sốt trước đi, nếu không có hiệu quả thì em nhất định phải theo anh đến bệnh viện, nhìn thấy em khó chịu, anh cũng khó chịu theo." Dứt lời, Hàn Lỗi trực tiếp đem thuốc nhét vào trong miệng của tôi, hoàn toàn không để cho tôi cơ hội cự tuyệt.

Tôi ngậm thuốc trong miệng, nhướn mày nhìn Hàn Lỗi đưa một cốc nước sôi để nguội tới, không nhịn được nói: "Em không muốn uống nước ấm, em muốn nước lạnh."

Không biết tại sao, nước ấm luôn luôn không được tôi chào đón, bất luận xuân hạ thu đông, tôi đều yêu nước lạnh hơn, dĩ nhiên ngoại trừ tắm nước ấm ra.

"Cung à, em thật sự tài nhỉ, em có thấy ai phát sốt mà dùng nước lạnh uống thuốc chưa?" Hàn Lỗi bất đắc dĩ nói, sau đó tàn nhẫn buộc tôi uống hết nước ấm mà tôi không thích nhất.

Thuốc hạ sốt rất nhanh đã phát huy công hiệu, trán tôi toát mồ hôi lạnh, trên người cũng đầy mồ hôi, tựa hồ mỗi lỗ chân lông trên thân đều thư giãn, bài tiết mồ hôi cần được vứt bỏ.

Uống thuốc xong tôi càng thêm mê man, cảm giác mệt nhọc giống như đã ngủ một thế kỷ vậy, cũng bởi vì tay chân vô lực nên mới bị Hàn Lỗi nhân cơ hội tưới thêm vài chén nước ấm nữa vào trong miệng.

Được rồi, tôi thừa nhận mình biết anh là vì tốt cho tôi, nhưng tôi chính là không thích nước ấm mà.

Bởi vì đổ mồ hôi nhiều, tôi thấy toàn thân mình ướt đầm, dính nhớp nháp, khó chịu vô cùng.

Lúc này, tôi cảm giác mình lại bị người ta kéo lên, tựa vào lồng ngực khiến mình an tâm và tín nhiệm, cho đến khi hơi thở của Hàn Lỗi phun trên vai mình, tôi mới ý thức được, người này đang

Đầu tiên anh ôn nhu cởi nút áo ngủ của tôi, để cho lớp vải nhớp nháp khó chịu tách ra khỏi người, rồi lấy một chiếc khăn lông nhúng nước ấm vừa phải giúp tôi chà lau mồ hôi trên lưng, khiến tôi cảm thấy nhẹ nhàng và khoan khoái hết mức.

Tắm lưng được nước ấm chà rửa qua sáng khoái đến độ tôi không nhịn được gật đầu cười, để mặc Hàn Lỗi dùng khăn lông tiếp tục chà lau trên người tôi, sau đó, Hàn Lỗi dịu dàng thay cho tôi một bộ áo ngủ mới, để tôi nằm xuống một lần nữa, anh bắt đầu lau rửa mồ hôi trên ngực.

Bởi vì tôi có thói quen thay đồ ngủ sẽ không mặc áo lót, thế nên Hàn Lỗi có thể nói là không còn trở ngại gì ngăn chặn, thoải mái dùng khăn lông du tẩu trước ngực làm tôi có chút ngượng

ngừng.

Nhìn gương mặt rõ ràng là không phải vì phát sốt mà đỏ ửng lên của tôi, Hàn Lỗi vừa bận rộn vừa giấu cợt: "Cung à, em đang xấu hổ sao? Nhưng việc này có cần thiết đâu, trên người em còn chỗ nào mà anh chưa xem qua, chưa sờ qua đâu? Anh còn không ngần ngại, em nhả nhỏ làm cái gì chứ? !"

Người đàn ông này, chẳng lẽ anh không biết cái gì gọi là sự căng thẳng của phái nữ hay sao? Nhưng mà anh nói thế cũng đúng, cho nên tôi rất nhanh thu lại sự ngượng ngùng không nên để anh thấy, làm thành một vẻ rất thoải mái khi được anh hầu hạ.

Hàn Lỗi đem khăn lông đặt trên tú đầu giường, ôn nhu giúp tôi cài lại nút áo. Tay của anh không thành thật đi tới xương quai xanh của tôi, như có như không sờ nhẹ một cái làm tôi khẽ run rẩy một chút.

"Em biết không?" Anh thấp cười nói. "Lúc cảm mạo nhìn em trông rất tuyệt đấy, thân thể giống như bị lửa thiêu, mồ hôi đầm đìa, hô hấp rối loạn, giống như lúc em bị anh ôm vậy, cả người đều như đang dụ dỗ anh tiến tới..."

Tôi mở mắt, phát hiện giờ phút này vẻ mặt Hàn Lỗi hết sức gợi cảm, căn bản là đang dụ dỗ tôi phạm tội thì có, chẳng lẽ anh không biết như vậy sẽ khiến tôi càng nóng hơn hay sao? Đã là lúc nào rồi mà vẫn còn đùa giỡn hấp dẫn tôi nữa chứ.

"Cung à," Tôi cố gắng chống cự lại sự hấp dẫn của anh, nghiêm túc nói. "Thật vui vì anh đối với việc em phát sốt có cảm giác cùng thị giác như vậy, nhưng mà bây giờ là em đang sốt chứ không phải hấp dẫn anh, OK"

"A ha ha ha ha ha, Hmm..." Hàn Lỗi bị vẻ mặt thật tình của tôi trêu chọc nên bật cười, anh giúp tôi đem chăn đắp kín, sau đó cất tiếng tràn đầy ý cười nói, "Anh chỉ trêu em thôi, mặc dù anh thật sự rất muốn cùng em làm chuyện xấu, nhưng mà anh còn chưa thèm muốn đến độ thân mật cùng một bệnh nhân a, bất quá...Hình như anh đã từng nghe nói, nếu đem cảm mạo truyền cho người khác thì sẽ rất mau khỏi đấy, thế nào, em có muốn thử một chút không?"

Cho xin đi, nếu tôi đem cảm mạo truyền cho anh, không phải tức là tôi đây cần chăm sóc anh sao, phiền phức giống nhau thôi.

"Cung à, để anh phải khó chịu thì em thà rằng để bản thân khó chịu còn hơn." Vẻ mặt tôi chân thành tha thiết nhìn anh nói.

Hàn Lỗi tựa hồ có chút động dung, xem ra là bị cảm động rồi, cho nên hai mắt lóe lên in xuống trán tôi một nụ hôn, rồi thật biết điều không trêu tôi nữa, để tôi an tĩnh tiếp tục ngủ mê man.

Không có người ngoài quấy nhiễu, tôi cảm giác mình khôi phục rất nhanh, tôi đã nói rồi mà, Hàn Lỗi không trêu chọc tôi nữa thì sẽ ổn cả thôi.

Nhờ có thuốc hạ sốt, tôi đổ ra một đống lớn mồ hôi, mặc dù ý thức vẫn không tỉnh táo hơn nhưng đầu không đau đớn như trước nữa, mơ mơ màng màng ngủ, tôi cảm thấy trong lúc mình mê man đã được Hàn Lỗi thay cho mấy bộ quần áo để tôi được sáng khoái mà an giấc, thật là cực khổ cho anh rồi.

Lần nữa mở mắt, tôi thấy tay chân của mình đã khôi phục được sức lực như cũ, ý thức thanh tỉnh, không còn mơ hồ ù tai nữa, quả thực chính là sinh long hoạt hổ. Thật là làm phiền đến thuốc hạ sốt cùng Hàn Lỗi tỉ mỉ chiều cố a.

Tôi quay đầu nhìn sang liền thấy Hàn Lỗi vẻ mặt mệt mỏi nằm úp sấp ngủ say bên cạnh tôi, xem ra cả đêm qua anh thật sự vì tôi mà mệt lử rồi, vừa rót nước ấm vừa giúp tôi thay quần áo...

Người đàn ông như vậy, sao tôi có thể không thương đây?

Anh đã vất vả cực nhọc rồi, tôi nghiêng người an tĩnh nhìn vẻ mặt của anh lúc ngủ say, thật là thích mà, vì thế lộ ra khuôn mặt tươi cười ngu ngốc, không nhận được nhje nhàng đánh lén đôi môi mỏng gợi cảm mê người k

Khi tôi hài lòng muốn kết thúc công cuộc đánh lén thì môi của tôi đột nhiên bị mút vào một chút, hai mắt cũng đối diện với đôi tròng mắt đen mang theo ý cười của anh.

Tôi giãy giụa đẩy Hàn Lỗi ra, có chút thở nhẹ, phải biết rằng bệnh nhân vừa mới chiến thắng bệnh tật vẫn còn có chút suy yếu, chịu không được kích thích quá độ a.

"Thật đáng tiếc." Hàn Lỗi vừa ai thán vừa vươn lưỡi liếm liếm đôi môi.

Lại nữa, lại sắc dụ tôi nữa, thật là người không có đạo đức mà.

"Đáng tiếc cái gì, chẳng lẽ anh muốn bị lây bệnh sao?" Tôi tức giận nói.

"Anh biết em không nữ, cho nên em nhất định là biết mình không có chuyện gì nữa nên mới có thể hôn anh, đúng không?" Hàn Lỗi cười chắc chắn nói.

Được rồi, chỉ có anh là hiểu tôi rõ nhất.

"Đừng làm loạn nữa, em muốn đi tắm, toàn thân dính nhớp nháp khó chịu quá." Tôi rất lý trí không nhìn anh nữa, bằng không khó có thể đảm bảo mình đủ định lực ngăn cản hormone phái nam anh cố ý tản ra.

Hàn Lỗi không có ngăn cản mà cứ một đường đi theo tôi vào phòng tắm.

Tôi bị anh ngăn ở trong phòng tắm, cho nên buồn bực hỏi: "Xin hỏi Hàn tiên sinh, ngài đây là có ý gì vậy?"

"Anh chăm sóc em cả đêm, cũng muốn tẩy rửa một thân mỗi mệ, vì vậy để tiết kiệm nước tắm, anh thấy chúng ta cùng nhau tắm là lựa chọn tốt nhất." Về mặt Hàn Lỗi thành thật nói ra.

"..."

Quần áo cũng đã bị anh cởi ra hết rồi, tôi còn có thể nói cái gì được chứ. Anh thích làm gì thì cứ làm đi.

Tiết kiệm nước cơ à!

Chương 40: Gặp gỡ "nhạc phụ đại nhân"

Đông đi, xuân qua, hạ tới, một ngày nào đó, tôi ngạc nhiên phát hiện ra, mình đã cùng người đàn ông Hàn Lỗi này thân mật chung sống được một năm rồi!

Nhớ lại cuộc tình một đêm vào năm trước, tôi cảm thấy mình khi đó lớn mật vô cùng, dám một mình chạy tới quán rượu tìm tình một đêm làm quà sinh nhật, giờ nghĩ lại quả thực vạn phần tự bội phục bản thân.

Có thể gặp được Hàn Lỗi, tôi cảm thấy đây chính là duyên phận, duyên phận để cho tôi bất ngờ gặp gỡ anh, để cho tôi đi về phía anh, để cho tôi cùng anh nói lên câu ấy, để anh lựa chọn tôi, rồi cùng tôi lăn lên giường, sau đó bị mẹ anh bắt gian tại trận, để cho mẹ anh lừa dối khiến tôi đem bán mình đi, ách, là giả đi ra ngoài...

Mặc dù đến hôm nay vẫn cảm thấy khó thể tin được như cũ, nhưng mà không thể phủ nhận, cái vận mệnh chó má của tôi đoán chừng kiếp trước gặp không ít phong ba, kiếp này mới có thể gặp được một người đàn ông cực phẩm như vậy.

Nói ví dụ nhé, đàn ông trên đời này có nhiều, trên đường gặp được người có tiền không có gì lạ, vấn đề là anh ta cần trẻ; gặp gỡ một người đàn ông vừa trẻ tuổi vừa có tiền cũng không hiếm, vấn đề anh ta cần anh ta tuần nữa; gặp gỡ một người vừa trẻ tuổi vừa nhiều tiền vừa anh ta tuần chẳng lạ gì, vấn đề cần anh ta chung thủy a.

Mà Hàn Lỗi, chính là cái loại đàn ông có tiền, trẻ tuổi, anh ta tuần, lại chung thủy vô cùng như thế.

Tình yêu chính là thần kỳ và khó có thể tin được như thế, nó có thể làm cho hai người hoàn toàn chưa từng tiếp xúc qua bất ngờ gặp gỡ nhau, sau đó để sợi tơ hồng thắt ở ngón út từng người lén lút quấn lại, lặng lẽ đem hai người cột chung vào một chỗ.

Hàn Lỗi là một người đàn ông vừa nhiều mặt vừa thần kỳ, càng hiểu rõ anh sẽ càng bị anh hấp dẫn đến không thể kiềm chế, giống như một cây hoa anh túc khiến tôi sa vào nghiện ngập, cũng làm tôi khắc sâu hiểu rằng, trái tim của mình khi ấy chỉ rung động vì một mình anh mà thôi

Tôi nhớ rằng anh đã từng nói qua: "Chỉ cần anh nhận định một cô gái, như vậy sẽ chỉ nhìn một mình cô ấy, chỉ ôm một mình cô ấy, cho nên đúng như vậy, đã nhận định em rồi thì em cũng chỉ có thể nhìn một mình anh, nghĩ đến một mình anh, yêu một mình anh! Dĩ nhiên, anh sẽ cho em một lễ vật thật lớn, cho chính là có thể nhìn thấy được vẻ mặt thật của anh, đặc quyền chỉ riêng mình em có mà thôi." Mỗi lần hồi tưởng lại tuyên ngôn tỏ tình của anh lúc ấy, tôi lại nhin không được âm thầm sung sướng đến suýt nội thương, được một người đàn ông nhận định là một chuyện rất hạnh phúc a, mà tôi, lại càng cảm thấy hạnh phúc này có chút không thành thật, không biết hạnh phúc quá có thể bị người ta ghen ty không nhỉ?

Hàn Lỗi là một người đàn ông rất thú vị, vẻ thú vị và bộ mặt thật đó anh không muốn cho ai nhìn thấy, mà tôi thì may mắn trở thành người thời thời khắc khắc lúc nào cũng có thể nhìn thấy nó, người này thỉnh thoảng bá đạo, thỉnh thoảng ôn nhu, thỉnh thoảng lãng mạn, thỉnh thoảng giả bộ ngu, thỉnh thoảng phúc hắc, thỉnh thoảng trẻ con, cùng anh ở chung một chỗ tuyệt đối sẽ không cảm thấy nhàm chán, hơn nữa tôi tin tưởng, cả đời này nhất định sẽ không như thế.

Nhìn lên lịch, lần đầu tiên tôi cảm thấy thời gian thế nhưng trôi qua thật nhanh, xem ra cùng người yêu ở chung một chỗ đều thấy thời gian vĩnh viễn không đủ.

Ngày kỷ niệm tròn một năm kết hôn này, chúng tôi vẫn rất chuyên nghiệp cứ đi làm như bình thường, tính toán để buổi tối làm một bữa ăn mừng ngọt ngào, không biết anh chàng quý quái Hàn Lỗi sẽ cho tôi kinh ngạc đến mức nào đây!

Nhưng mà, sự đời thường không trôi theo hy vọng của mọi người mà đi, tôi còn chưa chờ được kinh ngạc từ Hàn Lỗi thì đã vô tình cho anh một kinh ngạc còn lớn hơn.

Xế chiều, đang làm việc, tôi rõ ràng không hề yên lòng, luôn cứ như đang đi vào cõi thần tiên, trên mặt không buông tha cho nụ cười mỉm ngọt ngào, khóe mắt lúc nào cũng cong lên, khiến cho những người không biết chuyện suy đoán xem vì sao không khí xung quanh tôi lại phấn hồng một mảnh như thế.

Đúng rồi, tất cả mọi người còn không biết chuyện tình giữa tôi và Hàn Lỗi a, ngoại trừ Hà Dịch và Tàn Hạo, thật ra thì chúng tôi cũng không có cố ý giấu giếm, từ đầu đến giờ đều không hề che giấu, chẳng qua kỳ quái chính là mọi người đều không chú ý cùng phát hiện sự thật mà thôi, thật ra thì việc tôi trở thành phu nhân tổng tài của bọn họ cũng là chuyện khó thể tưởng tượng nổi, nhưng chẳng lẽ bọn họ chưa ai nhìn thấy tôi và Hàn Lỗi cùng đi làm, cùng tan việc sao?

Nhưng mà mọi người không thèm để ý tôi lại càng mừng rỡ, dù sao nếu bọn họ biết chuyện thì

tôi cũng sẽ làm theo ý mình như cũ, muốn làm bạn bè vẫn có thể làm, không muốn làm bạn tôi không cưỡng cầu, cho nên thân phận chân thật không bị lộ ra ngoài ánh sáng, tôi và Hàn Lỗi đều nhất trí để nó —— thuận theo tự nhiên.

Đột nhiên tôi nhận được một cuộc điện thoại, lời nói ngắn gọn vang lên khiến cho hốc mắt tôi ướm át, sau đó dưới ánh nhìn soi mói của mọi người, chạy ra khỏi phòng thiết kế, nóng lòng đi tới cửa chính của công ty.

Ở trước cửa công ty, tôi nhìn thấy một bóng lưng đã từng khiến mình trăm ngàn lần tưởng nhớ, bóng lưng thuộc về người đàn ông lúc nào cũng tiêu sái như cũ khiến tôi cảm động vô cùng, mà khi người đó tâm ý tương thông quay đầu nhìn lại, tôi không cách nào không chế được chạy tới chỗ ông.

Ông xoay người mở rộng cánh tay, vẻ mặt ôn nhu nhìn tôi đang chạy tới.

Tôi không khách khí vọt vào trong ngực ông khiến ông phải lui về sau vài bước, sau đó hai người ôm nhau thật chặt, không hề nói một lời nào.

Nhưng mà, hình ảnh hài hòa này tồn tại hết sức ngắn ngủi.

Vài giây sau, tôi đẩy mạnh cánh tay ông ra, hai tay bấu lấy cổ ông không ngừng lay lay, oán trách: "Cái người không có lương tâm này, có người tình cũ thì quên con đúng không, người nói xem, người về lần này nhìn con được bao lâu, hả?"

Ông cười đùa giỡn giữa một chút, sau đó cũng bắt đầu công kích tôi—hai tay vươn tới chỗ đầy thịt nhất trên gương mặt tôi, vừa nhu vừa nắn, sau đó cười lớn nói: "Giọng điệu sao chưa như thế chứ, ta còn không phải là vì nghĩ cho con sao, sợ con thấy ta sẽ vắng vẻ ông xã nhà mình mà!"

Nghe ông nhắc tới anh chàng nhà tôi, đột nhiên tôi phát hiện hai người vong tình không coi ai ra gì ở trước cửa công ty chơi đùa như thế, nếu như bị Hàn Lỗi nhìn thấy, nói không chừng... Không, anh sẽ hiểu lầm mất, hiểu lầm người đàn ông đang ôm tôi vào trong ngực này.

Quả nhiên

"Sakura..."

Thanh âm có chút run rẩy của Hàn Lỗi vang lên sau lưng tôi.

Người đàn ông đang ôm tôi tựa hồ cảm thấy rất hay ho, cho nên đem tôi ôm vào trong ngực càng chặt, cùng Hàn Lỗi nhìn nhau.

Tôi không nhịn được cắn cái bàn tay đang ôm mình một ngụm, sau đó tránh thoát khỏi trói buộc. Khi tôi xoay người nhìn về phía Hàn Lỗi, tôi biết anh nhất định đã hiểu lầm, chỉ thấy

gương mặt tuần tú ấy hiện lên vẻ không thể tin được, đả kích, thông khổ, ần ần...

Tôi khẽ thở dài, trừng mắt với người đàn ông đang cười hết sức vô sỉ bên cạnh mình, sau đó đi về phía Hàn Lỗi, đưa tay lôi kéo anh nói: "Anh tin tưởng em không?"

Hàn Lỗi có chút đần độn nhìn tôi, mặc dù anh đã mắt thấy tôi "hồng hạnh xuất tường", nhưng vẫn kiên định như cũ nói: "Anh tin em."

Còn chưa chờ tôi khen ngợi sự tín nhiệm của Hàn Lỗi, người đàn ông kia lại mở miệng ra chèn trước nói: "Xem ra con tuyên được một người đàn ông không tệ đâu!"

Tôi tàn bạo nhìn chằm chằm ông, sau đó ôn nhu quay lại với Hàn Lỗi: "Cung à, em nói thật cho anh nghe vậy, cái người thoát nhìn chẳng giống bề trên một chút nào thật ra chính là cha của em!"

"Gạt người!" Hàn Lỗi không chút suy nghĩ đã nói, sau đó duỗi ngón tay có chút run rẩy chỉ vào người đàn ông kia, sắc mặt biến hóa nói, "Anh ta thoát nhìn trẻ tuổi như thế, đi đâu để có đứa con gái lớn như em chứ?"

Tôi cũng biết, tôi cũng biết, nhưng đây là sự thật mà, ai bảo cha tôi có một khuôn mặt trẻ con vạn năm không già chứ!

Buổi tối, trong nhà lớn của Hàn gia, đôi mắt với một đôi vợ chồng thoát nhìn không hề giống có một đứa con gái lớn hơn hai mươi tuổi, Hàn Lỗi có chút đứng ngồi không yên.

Cũng khó trách, đây là đôi mắt với cha vợ đại nhân nha, ít nhiều gì cũng cần có chút khăn trương, ai bảo anh bắt cóc con gái nhà người ta chứ, mặc dù, con gái nhà người ta sau đó cũng can tâm tình nguyện để anh bắt cóc.

Cha của tôi ngoại trừ việc có một vẻ mặt như trẻ con ra thì còn là một người không thể nhìn bề ngoài, liếc qua trông rất vô hại nhưng lúc điên lên thì có thể nói là điên vô cùng, lúc lạnh lùng thì có mười cái điều hòa cũng không thể so sánh với ông được.

Sao tôi thấy cha cùng với Hàn Lỗi có chút tương tự nhau a.

Về phần tính điên cuồng của cha tôi được biểu hiện như thế nào thì chắc không cần nhiều lời đâu, chỉ nguyên việc ông dung túng cho mẹ rời nhà trốn đi sau đó mình chạy ở phía sau đuổi theo bà suốt năm này qua năm khác, không thêm để ý tới tôi là đã đủ chứng minh rồi.

Toàn bộ các thành viên của Hàn gia đều tụ tập ở trong phòng khách, bởi vì có kịch vui để xem nha, hơn nữa còn là vở kịch có thể khiến vua mặt nạ như Hàn Lỗi không biết diễn làm sao cho tốt nữa.

Hai ông bà già nhà tôi cùng bốn người già của Hàn gia khách sáo làm quen, không khí tốt đẹp

vô cùng, bởi vì họ đều là một loại người cả mà, cái này gọi là vật hợp theo loài a.

Sau đó, cha mẹ của tôi bắt đầu "quan tâm" đến Hàn Lỗi.

"Tôi hỏi cậu, làm sao lại bị xú nha đầu nhà tôi lừa gạt tóm về vậy?" Về mặt cha tôi hăng hái bưng bưng đặt câu hỏi.

Cái vấn đề này, ông muốn Hàn Lỗi trả lời thế nào đây, cũng không thể nói là "do con gái của cha đã chạy đến trước mặt con sau đó cùng nhau về nhà lăn lên giường, rồi bị phát hiện nên phải kết hôn" a!

Đối mặt với chuyện này, Hàn Lỗi có chút đồ mồ hôi, về mặt nhăn nhó, đáp cũng không được, không đáp lại không xong, hơn nữa bên cạnh còn có một đám người đang chờ xem kịch vui nữa.

"Bỏ qua (PASS) !" Mẹ tôi không đành lòng nhìn con rể bị cha vợ sỉ nhục, cho nên nên lên tiếng hỗ trợ giải vây.

Như dự đoán, trong phòng khách phát ra một đồng thanh âm ai oán tiếc nuối, ngoại trừ mẹ chồng tôi đang che miệng cười trộm, bởi vì bà chính là người đã hạ thủ phía sau tấm màn mà.

"Tôi đổi lại vấn đề vậy làm sao cậu lại can tâm tình nguyện để con bé quần lầy vậy?"

"..."

Thử hỏi cái vấn đề này cùng vấn đề trước có cái gì khác nhau sao? Đổi thang mà không đổi thuốc.

Mẹ tôi không nhìn được, cho người đàn ông bên cạnh là cha tôi một chương xong, bà đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Hàn Lỗi, về mặt từ ái nói: "Đừng để ý đến ông ta, ông ta đang trêu chọc con đấy!"

Hàn Lỗi cười có chút cứng ngắc, đối phương là cha vợ của anh, có thể nói không để ý là không để ý được sao?

Trêu chọc Hàn Lỗi chán chê xong, cha tôi bắt đầu nghiêm túc nói với anh: "Cha chỉ có một đứa con gái bảo bối, mặc dù từ nhỏ đã lựa chọn kiểu giáo dục chần dề nhưng trưởng thành cũng không tệ, mặc dù cha cảm thấy lầy nó có phần ủy khuất cho con, nhưng mà cha chỉ có một đứa con gái thôi, nên luôn hy vọng con bé có thể hạnh phúc, vì vậy con có thể đảm bảo sẽ cho con bé hạnh phúc cả đời không?"

Lời nói này rất tuyệt hảo, hoàn toàn là một lời thề của người cha tốt vì hạnh phúc của con gái mà yêu cầu cùng đòi lấy hứa hẹn.

Hàn Lỗi cũng đổi lại vẻ mặt thành thật, nhìn chăm chăm cha tôi, hai tròng mắt kiên định nói: "Con thề, con nhất định sẽ để cô ấy hạnh phúc cả đời, trừ phi con đi trước cô ấy một bước, rời khỏi thế giới này!"

Mọi người đều bị lời thề của Hàn Lỗi làm cho cảm động, không nhịn được nhỏ giọng trầm trồ khen ngợi, nhưng mà cha tôi lại rất không nề tình nhỏ giọng nói thầm: "Lời thề của đàn ông có hữu dụng sao? Nếu hữu dụng, còn cần cảnh sát để làm gì? Hơn nữa, lời thề của đàn ông chẳng qua cũng chỉ để lừa gạt tiểu nữ sinh lăn lên giường mà thôi..."

Các thành viên Hàn gia vì để cho người một nhà chúng tôi tìm hiểu gặp gỡ thật kỹ cho nên tự giác biến mất, vì thế chúng tôi không hề cố kỵ bồi dưỡng tình cảm.

So sánh với những khó khăn cha gây ra, mẹ tôi thì nhìn con rề càng nhìn càng thích, nắm tay anh tán gẫu đủ chuyện trên trời dưới đất, do đó người cha không cam lòng bị "vứt bỏ" của tôi cũng nắm tay tôi tới nói chuyện

"Cha đuổi kịp mẹ rồi sao?" Tôi cau mày hỏi.

"Không biết..." Cha tôi có chút không dám chắc nói.

"Cha thật quá mất thể diện mà..."

"Ta là người lớn, là cha của con, con không định cho ta chút mặt mũi nào à?"

"Vậy còn chuyện của ba phụ nữ một đàn ông ở nhà chúng ta thì sao?"

"Đem bọn họ ném ra ngoài, sau đó sửa chữa lại phòng ốc là được."

"Thế chừng nào cha định nói cho con biết chuyện liên quan đến bọn họ chứ?"

"Chờ con sinh em bé đã!"

"..."

Nghỉ ngơi giữa hiệp, cuộc nói chuyện trao đổi thành viên.

"Mẹ định lúc nào mới để cha đuổi kịp vậy?" Tôi vẫn cau mày hỏi.

"Không biết..." Mẹ tôi có chút do dự nói.

"Mẹ cũng không dám chắc sao?"

"Đã thành thói quen rồi mà..."

"Thế về chuyện liên quan tới ba phụ nữ một đàn ông ở trong nhà chúng ta thì sao?"

"Ném ra ngoài đi!"

"Vậy chừng nào mẹ kể cho con nghe chuyện của bọn họ chứ?"

"Chờ con sinh em bé đã!"

"..."

Nhờ phúc của hai ông bà già, ngày kỷ niệm của tôi và Hàn Lỗi cứ thế trôi qua cùng với bọn họ, không có chút, thế nên tôi rất hoài nghi bọn họ cố ý trở về vào ngày này để phá rối.

Chờ chúng tôi vất vả ứng phó hai người xong, về đến nhà không ai còn tâm trí hăng hái đi ăn mừng nữa, bởi vì ngày kỷ niệm đã qua rồi.

Có chút mệt mỏi vô lực, chúng tôi nằm trên giường, không hề nói một câu nào.

"Anh cảm thấy cha của em... Có chút khó tin..."

"Chúc mừng anh đã phát hiện ra."

"Cảm ơn."

"Ba em nói với anh chuyện gì thế?"

"Ông hỏi anh làm thế nào cùng em cấu kết được với nhau..."

"..."

"Còn có, chính là...biểu hiện của em về mọi phương diện..."

"Bao gồm cả chuyện trên giường?"

"... Ừm..."

"Lão già háo sắc kia!"

"...Anh cũng cảm thấy như vậy! ..."

Chương 41: Kinh ngạc vì có thai

Mỗ Anh trầm tư: Hàn Lỗi vừa rồi có nhắc tới chỗ tốt, không biết lần này chỗ tốt lại là nơi nào

đây!

Tất cả đều vui vẻ là

Tất cả đều vui vẻ chính là mẹ Hạ quyết định để ba Hạ đuổi kịp tay, sau đó hai người như một cặp vợ chồng ân ái về nhà định cư, về phần ba phụ nữ một đàn ông trong nhà thì cũng xử lý như đã nói trước—ném ra ngoài, tin tôi đi, bọn họ thật sự là bị cha mẹ tôi ném ra ngoài, mà kinh khủng nhất, ly kỳ nhất chính là bọn họ cũng "cam tâm tình nguyện" bị ném ra ngoài mới sợ chứ.

Về phần những tin tức "yêu hận tình cừu" giữa cha mẹ tôi và người phụ nữ tôi vẫn coi là mẹ kế kia thì hai người lúc nào cũng lấy câu "Chờ tôi sinh em bé" để làm có, chết sống không chịu tiết lộ ẩn tình bên trong, hết mức hẹp hòi, cho nên tôi lần nào cũng rất rối rắm.

Hai ông bà Hạ gia gặp được bốn ông bà của Hàn gia, hàn huyền sớm tối, lúc nào cũng hô to chỉ hận gặp nhau quá muộn, thế nên từ lúc gặp nhau đến giờ, tình cảm không phải tốt bình thường, quan hệ cũng không phải là thân thiết bình thường nữa. Quả nhiên là người như thế nào thì bạn bè như thế ấy a!

Nhờ phúc của hai ông bà Hạ gia, nhà lớn của Hàn gia sinh động và náo nhiệt hơn rất nhiều, đều là người một nhà cả cho nên cha mẹ tôi luôn chơi xấu ở bên trong căn nhà này, làm như mình thật sự là những thành viên trong Hàn gia vậy, còn thật ra họ đang chơi cái gì thì cũng chỉ có bọn họ biết mà thôi.

Nhưng mà, sáu người già thì có thể chơi được những thứ gì chứ? Thật là khiến người ta có chút không thể tưởng tượng nổi.

Mấy ngày qua, hai ông bà già nhà tôi lấy có tu sửa trang trí nhà..., ách, là lý do, thế nên xấu xa...ách, sông nhờ bên trong nhà lớn của Hàn gia, bởi vì bà chủ lớn của chúng tôi nói, Hàn gia cái gì cũng không nhiều, chỉ có phòng ở là nhiều nhất, vì vậy ba mẹ tôi rất không khách khí chuyển luôn vào. May mà bà Hàn không có nói thêm câu "hai người muốn ở bao lâu thì ở", nếu không tôi đoán chừng hai người kia sẽ quyết định ở đây cả nửa đời sau luôn mất, không vì cái gì khác, chẳng qua chỉ muốn làm cho không khí ngôi nhà thêm náo nhiệt tung bừng mà thôi, tin tôi đi, bọn họ tuyệt đối là loại người dám nghĩ dám làm như thế.

Cho nên, mọi người gần như đêm nào cũng chủ động đứng lúc trở về Hàn gia ăn cơm tối, thứ nhất là có cơm ngon để ăn; thứ hai là có thể buông lỏng tinh thần, trêu chọc lẫn nhau; thứ ba là bồi dưỡng tình cảm của anh em trong gia đình.

Ông già cùng bà già nhà tôi n hết sức nham hiểm, thuộc về mẫu người điên dồ, lúc nào cũng thích câu kết lại với nhau cho nên đến bà Hàn cũng phải cam tâm tình nguyện thông đồng cùng bọn họ, còn thông đồng đến vui vẻ sáng khoái nữa cơ.

Lại là một tối thứ sáu, chúng tôi đang hoảng đúng giờ đến nhà lớn Hàn gia trình diện, trên bàn ăn, mọi người vây quanh ngồi xuống, mà nhân vật chính như cũ vẫn là ba mẹ của tôi, bởi vì họ đã đi nhiều nơi cho nên biết được nhiều chuyện khiến mọi người chú ý, vì thế hai người già không chút keo kiệt chậm rãi kể chuyện để thỏa mãn trí tò mò của chúng tôi.

Nhưng mà bà con có biết không, mỗi ngày bọn họ đều có một lần "tọa đàm" như thế, một tuần đã qua, "tọa đàm" của hai người vẫn còn tiếp tục, cho nên tôi thắc mắc, hai người này rốt cuộc đã chạy tới bao nhiêu nơi đây cơ chứ, thật là hạnh phúc, hạnh phúc quá! Hoàn toàn vút lại con gái yêu mà đôi lấy hạnh phúc!

Bởi vì thời gian có hạn, cũng bởi vì mọi người còn có việc cần phải làm, cho nên "tọa đàm" vừa bắt đầu đã chuẩn bị kết thúc.

Tan cuộc sau, không ở nhà lớn cũng lên ô tô rời đi, ở tại nhà lớn của Hàn gia cũng lên ô tô rời đi, vừa nhìn là thấy rõ ràng đi hẹn hò, trong đó, Hàn Vũ vẫn cười vô sỉ như cũ, kể từ khi anh ta ôm được mỹ nhân về nhà, tâm tình tốt đến độ làm người ta thấy kinh khủng, mà đàn chị khủng bố của tôi cũng lộ ra vẻ ngượng ngùng của cô gái nhỏ mới yêu, thật sự rất rất hiếm thấy, vì vậy mà không thể không cảm khái sự thần kỳ và vĩ đại của tình yêu được.

Mọi người ở trước cửa nhà ngậm hiều lẫn nhau, chia tay xong, Hàn Lỗi cũng lái xe đưa tôi đi.

Nhìn thấy không phải là đường về nhà, tôi không nhịn được hỏi: "Chúng ta muốn đi đâu sao?"

Hàn Lỗi đang lái xe, quay đầu cười thần bí với tôi, môi mỏng khẽ mở: "Dẫn em tới một chỗ tốt."

Lại là chỗ tốt à, nhớ tới lần trước cái gọi là chỗ tốt của anh chính là quán rượu chúng tôi đã bất ngờ gặp gỡ trước kia, kết quả điên cuồng một đêm khiến tôi không dám nhớ lại, mà lần này cái anh gọi là chỗ tốt hẳn sẽ là nơi khác nhỉ?

Mà sự thật thì, chỗ tốt của anh lần này đúng là đổi nơi khác, không phải quày rượu, mà là khách sạn

Tốt lắm, dám mang vợ đi ra ngoài thuê phòng cơ đấy!

Đây là một khách sạn hạng sang, bởi vì tôi nhìn thấy sao, thật, chính ở cái biển tên trước cửa khách sạn, bên dưới tên là một, hai, ba, bốn, năm, đúng năm ngôi sao, khách sạn năm sao đấy.

Hàn Lỗi thông dong bình tĩnh lái xe vào bãi đỗ dưới đất, sau đó dưới cái nhìn soi mói của tôi lấy từ sau ra một cái túi du lịch, mỉm cười nắm tay tôi cùng vào thang máy, đến sảnh chính thì đi ra bàn tiếp tân.

Nhìn gương mặt tràn đầy tự tin của anh và chiếc túi du lịch trong tay, tôi thở dài, người này quả nhiên có chuẩn bị mà đến, hơn nữa còn là tiền trăm hậu tấu nữa.

Đi khỏi thang máy, tôi phát hiện quả nhiên năm sao chính là năm sao, sàn nhà so sánh với sao trên trời còn sáng bóng hơn nữa, nhìn vừa phát sáng vừa soi gương được, tôi đột nhiên cảm thấy may mắn vì mình đã không mặc váy, nếu không chẳng phải đã bị nhìn hết rồi hay sao?

Khách sạn năm sao này có phong cách xa hoa mà không tục khí, phòng tiếp tân cũng như vậy, các cô gái bên trong lúc nào cũng treo nụ cười ngọt ngào lên mặt, nhìn hết sức dịu dàng nhỏ nhắn. Nữ tiếp tân đứng trước chúng tôi nở nụ cười chuyên nghiệp, vừa thấy được gương mặt tuấn tú của Hàn Lỗi xong thì càng cười rực rỡ như núi hoa hơn, vẻ mặt tươi tắn vô cùng, hoan hỉ tiếp đón chúng tôi.

Hàn Lỗi vốn đang tươi cười, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của cô tiếp tân liền có chút biến sắc, lạnh lùng nói chuyện với cô ấy.

"Xin hỏi ngài muốn phòng như thế nào ạ?" Nữ tiếp tân mỉm cười rực rỡ, chuyên nghiệp hỏi thăm.

Hàn Lỗi không nhìn nụ cười kia, nhàn nhạt nói: "Cần phòng mà tổng tài Hàn Ti của các cô đã đặt trước giúp ấy!"

Thì ra đây là địa bàn của Hàn Ti a, thì ra đây là khách sạn mà Hàn Ti đã mở a, ôi trời, Hàn Lỗi dám mang tôi đến địa bàn của anh cả mình để thuê phòng! Còn bảo người ta đặt phòng giúp nữa! A! Sau này tôi đây làm sao nhìn mặt Hàn Ti được nữa đây!

Cô gái kia kinh ngạc một chút, sau đó không tự chủ được đem tầm mắt nhìn về phía tôi, trong đó

Tôi hào phóng cười với cô ấy một tiếng, hào phóng nhận lấy sự hâm mộ này, ai bảo người đàn ông này là của tôi chứ, hâm mộ thì tự mình đi tìm a.

Nữ tiếp tân nhanh nhẹn ghi tên phòng giúp chúng tôi, sau đó thay bằng vẻ mặt tươi cười chuyên nghiệp đưa thẻ từ cho Hàn Lỗi rồi khách khí chỉ hướng thang máy tốc hành dẫn thẳng đến phòng.

Hàn Lỗi là một người đàn ông như vậy, nếu anh phát hiện một cô gái đối với mình không có ảo tưởng quá mức gì thì sẽ không keo kiệt tặng người ta một nụ cười, vì thế cô gái ban nãy đã may mắn thấy được nụ cười chân thành ấy của anh.

Cầm lấy thẻ từ xong, Hàn Lỗi lộ ra nụ cười gợi cảm chỉ mình tôi có thể thấy, ôn nhu nắm tay tôi đi vào thang máy, bấm nút tới tầng cao nhất.

Trong thang máy chỉ có hai người chúng tôi, Hàn Lỗi không nhìn, nhưng nhiệt độ lòng bàn tay của anh rất cao, gần như muốn đả thương tay tôi vậy, khiến cho thân thể tôi không tự chủ được cũng nóng lên theo.

Trời ạ, tôi nhưng là lần đầu tiên cùng đàn ông đi thuê phòng đấy! Hàn Lỗi ơi là Hàn Lỗi, anh rốt cuộc muốn cướp đi bao nhiêu lần đầu tiên của tôi nữa mới can tâm bỏ qua đây! Mặc dù tôi cũng rất thích như thế, bởi vì người có thể cướp đi mọi lần đầu tiên của tôi cũng chỉ có anh mà thôi.

Hàn Lỗi thông dong bình tĩnh lôi kéo tôi đi tới trước cửa một gian phòng, lấy thẻ từ mở cửa ra, đem tôi nhẹ nhàng đẩy mạnh vào.

Wa, cảnh đêm đẹp đến không thể tin được, không thể tin được a!

Vừa vào phòng, thứ hấp dẫn người ta đầu tiên chính là cảnh đêm trước mắt, phòng rất lớn rất xa hoa nhưng thứ thu hút nhất lại là cánh cửa sổ sát đất rộng rãi, vừa vặn đây còn là tầng lầu cao nhất nên có thể đem toàn bộ cảnh đêm bên ngoài thu vào tầm mắt, để tôi ăn no thỏa mãn vô cùng.

Tôi gần như là đem túi xách tùy thân của mình ném bỏ trên ghế salon, chạy đến trước cửa sổ, gục luôn ở đó tham lam thưởng thức ánh đèn đêm bên ngoài.

Hàn Lỗi đi tới phía sau lưng tôi, hai tay anh đặt trên lớp kính thủy tinh, đem tôi vòng vào trong ngực sau đó anh khẽ khom lưng, đem gương mặt tuấn tú tựa vào mặt của tôi thì thào nói: "Vui vẻ sao?"

Tôi không ngừng gật đầu, không nhịn được ghé mặt vào cho anh một nụ hôn để tỏ vẻ vui mừng. Hàn Lỗi dĩ nhiên không thể nào bởi vì một nụ hôn như thế mà thỏa mãn, cho nên anh được voi đòi tiên đánh lén môi của tôi, đòi hỏi chút ít nụ hôn môi lưỡi giao chiến.

Khi hơi thở hai người bắt đầu không yên, Hàn Lỗi chậm rãi rời khỏi môi tôi, để tôi tựa vào ngực anh sau đó thuận thế nhót lại, nhẹ nhàng mút vành tai của tôi rồi nói: "Em biết không? Vốn là anh định để ngày kỷ niệm một năm kết hôn dẫn em tới đây ăn mừng, ai biết sẽ gặp phải cha mẹ về nước, thế nên liền bỏ lỡ cơ hội..."

Tôi cười khẽ, bởi vì anh mút rất thoải mái, cũng bởi vì lời của anh có chút ai oán và vô tội hết mức, mà đây còn là cái kiểu oán thán nhưng không dám kêu ca nữa, dù sao đối phương cũng là cha mẹ vợ, vì thế thật sự rất trêu ngươi a.

Không khí trong phòng rất tốt, cảnh đêm ngoài cửa sổ không bị ảnh hưởng vẫn đẹp mắt như cũ, nhưng giác quan của tôi bây giờ chỉ có thể tiếp nhận sự hấp dẫn phát ra từ Hàn Lỗi mà thôi.

Nụ hôn của anh dần dần chuyển đến trên cổ tôi, hai tay cũng bắt đầu dao động, linh hoạt cởi bỏ nút áo trước ngực tôi rồi cách một lớp áo lót vuốt ve nơi đầy đặn bên trong.

Tôi hí hóp nửa mắt, phát hiện mình đã bắt đầu động tình, không có biện pháp, thân thể đã sớm bị

Hàn Lỗi làm hư, chỉ cần mỗi lần anh cố ý xoa nắn đụng chạm, thân thể này sẽ rất ăn ý phát ra nhu cầu mãnh liệt.

Không cam lòng làm người bị động, tôi xoay người một cái, cầm lấy gương mặt tuấn tú của anh ngửa ra sau vong tình hôn, sau đó chờ tròng mắt anh lộ ra dục vọng thì rút phần áo ở trong quần anh ra, chậm rãi cởi bỏ từng cái nút, giống như trước sờ soạng trên người anh. Tiếp theo, môi của tôi chủ động rời khỏi môi anh, từ từ hôn lên cổ, yết hầu của anh vì nụ hôn của tôi mà rung động theo, tôi càng chơi càng cao hứng nên hôn một đường xuống dưới, đi tới hai điểm nhỏ trước ngực, dùng môi và lưỡi của mình chậm chạp thưởng thức, dần tới từng tiếng than nhẹ nghe vừa hưng phấn vừa thống khổ của Hàn Lỗi.

Nhưng không đề tôi đắc ý được bao lâu, Hàn Lỗi đã nâng đầu tôi lên đem tới một nụ hôn nóng bỏng, sau đó đặt tôi tựa vào lớp kính thủy tinh, thân tóc toàn bộ quần và quần lót của tôi, sau đó kéo khóa quần mình xuống, để một chân tôi vắt ngang qua lưng anh, cuối cùng, anh vừa hôn vừa đẩy vào lấp đầy cơ thể tôi, đặt tôi trên cánh cửa sổ sát đất hung hăng yêu một hồi, thật sự là quá mức điên cuồng.

Mà tôi vừa bị dục vọng làm cho hôn mê vừa không khỏi lo lắng hai sự thật vô cùng thực tế, thứ nhất, cửa sổ thủy tinh này có chắc chắn không? Thứ hai, hẳn là không có ai dùng ống nhòm rình coi đâu nhỉ?

Không thể không chế điên cuồng một hồi trên cửa sổ xong, Hàn Lỗi lại dụ dỗ tôi vào trong nhà tắm, sau khi nhìn thấy phòng tắm to kinh khủng kia, tôi cảm thấy vừa xa xỉ vừa lãng phí, vì chúng tôi chỉ dùng có một chút xíu chỗ mà thôi, thật sự, tôi chỉ ngồi trên người Hàn Lỗi thôi, cho nên có chiếm bao nhiêu diện tích đâu cơ chứ? !

Triền miên trong phòng tắm xong, tôi lảo đảo đi đến bên giường, leo lên nằm thở dốc.

Nếu không phải thừa dịp Hàn Lỗi không chú ý trốn từ phòng tắm ra, không biết tôi sẽ bị anh câu dẫn đến bao giờ nữa.

Thấy Hàn Lỗi cũng bò lên giường, tôi liền giả chết nằm ì ra, phải biết rằng hai lần hoan ái kịch liệt và triền miên đã khiến tôi có chút chịu không nổi rồi.

Nhắm chặt hai mắt, tôi vẫn nghe thấy rõ ràng tiếng cười nhẹ của Hàn Lỗi: "Cưng à, dù sao chúng ta vẫn còn nhiều thời gian, tối nay cho em nghỉ ngơi trước đã!"

Còn nhiều thời gian? Sẽ không phải là như tôi suy nghĩ đấy chứ?

Quả nhiên, cái mà anh gọi là "còn nhiều thời gian" chính là như tôi suy nghĩ – một ngày cuối tuần thật tốt, hai người cứ thế trốn ở trong phòng hung hăng yêu đương, nằm trên giường ngồi trên ghế, trên thảm, trên vách tường cũng yêu...

A! Thật sự là một ngày cuối tuần hoan ái đến mức làm người ta xấu hổ đỏ mặt nha!

Thứ hai đi làm, tôi vừa nghĩ tới cuối tuần cuồn cuộn đã liền không nhận được xấu hổ, gò má đỏ bừng, cái anh chàng Hàn Lỗi này chẳng lẽ muốn luôn cái mạng già của tôi hay sao? Muốn tôi trở thành cô gái đầu tiên của Hạ gia bởi vì mệt mỏi quá độ mà phải lên Tây Thiên học hỏi kinh nghiệm

Buổi trưa tôi chạy lên tầng thượng vận động một chút, lại đứng dịp gặp gỡ Tần Hạo đang nghỉ ngơi ở đó.

"Ây? Sakura sao, mặt của cô làm sao đỏ rực như vậy chứ?" Tần Hạo trước quan tâm hỏi han, sau đó liền nở nụ cười hết sức ti tiện nói: "A! Tôi biết rồi! Làm chuyện xấu đúng không! Cùng với Hàn tổng chứ gì..."

Muốn chết à, lại dám trêu chọc tôi sao?

"Hừ hừ, nhắc tới làm chuyện xấu, cậu cùng chị Tô Tầm hắc là cũng làm đi, ngay tối hôm qua kia, cậu cũng biết, phòng ốc nơi đó cách âm không tốt lắm, tường cửa cũng chỉ là hình thức..." Tôi nhướn mày, bình tĩnh nói bừa.

Kết quả, người đàn ông bị tôi nói bừa lập tức xấu hổ đỏ bừng mặt, chạy trốn chết.

Tôi điên cuồng cười nhìn theo bóng lưng của Tần Hạo, thật ra thì tôi làm sao có thể nghe thấy cái gì chứ? Cho dù không có vì quá mệt mỏi lao lực mà ngủ say như chết thì phòng ốc cách âm tốt như thế, tôi sao có cơ hội nghe lén được a? !

Cho nên, Tần Hạo ơi Tần Hạo, yêu thương quả nhiên làm cho người ta đàn độn đi rồi!

Một tháng sau, một đứa trẻ vốn rất khỏe mạnh ngoại trừ từng phát sốt một lần là tôi đây đột nhiên cảm thấy cơ thể phát sinh điều khác thường, biểu hiện cụ thể là mệt mỏi, thích ngủ cùng với không thèm ăn như trước nữa.

Nhìn vẻ mặt tôi không có tinh thần, Hàn Lỗi có chút bận tâm oán trách: "Đã bảo em không nên thức đêm xem hoạt hình nữa rồi mà không nghe, nhìn xem, không thoải mái đúng không?"

Tôi biết điều một chút nghe lời của anh, quyết định không thức đêm xem hoạt hình nữa nhưng kết quả vẫn giống nhau, cho nên tôi rất thoải mái hô ầm lên nguyên nhân không phải là do xem hoạt hình, hơn nữa còn hô rất lớn tiếng, giống như đang tẩy đi oan tình vậy.

Sau đó mấy ngày tiếp theo, bệnh tình của tôi vẫn không giảm bớt chút nào mà càng ngày càng nghiêm trọng hơn trước, đặc biệt là vấn đề ăn uống, điều này khiến tôi rất khó hiểu, phải biết rằng tôi là loại người không có nhiều hứng thú, trừ xem hoạt hình ra thì chỉ thích ăn, hôm nay muốn ăn nữa, tôi có thể không rối rắm được sao?

Mắt thấy tôi mệt mỏi cùng thích ngủ như cũ, Hàn đại tổng tài liền nói đặc chuẩn cho tôi không cần đi làm, thời gian đó hãy đến nhà lớn của Hàn gia mà bồi dưỡng sức khỏe.

Ngủ được hai ngày, hai bà mẹ của tôi cười vô cùng tà ác, ấy nhầm, là rục rở lòi tôi cùng Hàn Lỗi đến bệnh viện phụ khoa kiểm tra.

Nữ bác sĩ phụ khoa cùng người y tác vẽ mặt hòa ái dễ gần chỉ đạo người mới tới là tôi đây, sau khi xét nghiệm xong, tôi, Hàn Lỗi, mẹ và mẹ chồng tôi đều nín thở chờ đợi kết quả từ bác sĩ. .

Nhìn bộ dáng khản trương của chúng tôi, nữ bác sĩ vẽ mặt thân thiện cười nói: "Chúc mừng mọi người, đứa nhỏ đã được ba tuần tuổi rồi!"

Nghe thế, Hàn Lỗi trợn mắt há hốc mồm, hai người sắp thẳng cấp làm bà ngoại và bà nội kia thì vỗ tay hoan hô, còn lại tôi vẫn bình tĩnh tiếp nhận, ngoại trừ tiếng tim đập thành thịch tiết lộ sự khản trương của mình lúc này. Bởi vì thân thể là của tôi cho nên ít nhiều gì cũng đoán được một chút, chưa từng mang thai nhưng không phải chưa từng nghe nói qua mà! Giống như chưa ăn thịt heo cũng đã từng thấy qua heo chạy vậy.

Kinh ngạc quá! Tôi mang thai rồi! Vui quá! Mang thai! Thật là vừa mừng vừa sợ vừa thần kỳ a!

Hàn Lỗi rốt cục phản ứng kịp, cười đến vẽ mặt ngu đần, cả người tản ra tia sáng mới mẻ của người sắp làm cha, nhìn ra được anh quả thật rất thích trẻ con nha.

Bên kia, Hàn Lỗi lòi di động ra hỏi han bác sĩ rồi ghi chép những thứ cần chú ý lại, bên này, tôi chậm rãi quay đầu nhìn mẹ mình, hít một hơi cười "khà khà" âm hiểm.

"Mẹ, lúc này chắc hẳn đã có thể nói cho con biết chuyện về ba phụ nữ và một đàn ông ở nhà chúng ta rồi nhỉ!"

Chương 42: Ngư nôn nghén cũng vợ

Mẹ chồng tôi cười nói: khi một người đàn ông thật lòng yêu một người phụ nữ thì sẽ cùng cô ấy nôn nghén.

Hạ Anh muốn làm mẹ, Hàn Lỗi muốn làm cha, điều này cũng có nghĩa, qua tám, chín tháng nữa sẽ có một Tiểu Hạ Anh hoặc Tiểu Hàn Lỗi chạy đến chào hỏi cùng mọi người.

Ở trong bệnh viện, đối mặt với vấn đề ấy, mẹ hết sức lý trí lựa chọn không nhìn tôi; sau khi ra khỏi bệnh viện, hai nữ một nam thế nhưng còn đang suy nghĩ xem nên làm thế nào để đem niềm vui này đến cho mọi người.

Cho nên, bên trong nhà chính của Hàn gia, không khí quý dị bị đè nén, chỉ vì Hàn Lỗi nghiêm túc nói có một việc muốn thông báo.

Tôi bị an trí ngồi trên ghế sa lon, vô tội đón nhận ánh mắt ân cần của mọi người, giống như là tôi thật bất hạnh bị lây nhiễm một loại bệnh lạ và sắp lên Tây Thiên vậy, nhìn nét mặt bọn họ tôi cũng biết, bọn họ là bị ảnh hưởng bởi không khí "bất lương" do hai nữ một nam kia âm mưu tạo nên, mà tôi thì bị buộc thành đồng lõa.

Đối mặt với vẻ mặt nghiêm túc của cả gia đình, Hàn Lỗi ôm tôi ngồi ở trên ghế sa lon đột nhiên từ nghiêm túc đổi sang vẻ cười cười ngu xuẩn của người sắp làm cha, ách, là khuôn mặt tươi cười rục rịch: "Nói cho mọi người một tin tức tốt, đó chính là vợ của tôi mang thai, nghe rõ chưa hả, mang thai! Nói cách khác, qua tám, chín tháng nữa, mọi người sắp thăng cấp trở thành cụ ông, cụ bà, ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại, bác cả, bác gái, bác hai, dượng, cô nhỏ cùng dì nhỏ rồi.

Trừ hai người phụ đang len lén che miệng cười trộm đã biết tin tức, còn lại tất cả thành viên của Hàn gia cùng cha chồng tôi lập tức hoảng hốt, kinh ngạc đắm chìm trong không khí vừa mới biến chuyển.

Ba mươi giây đã qua, một phút đồng hồ trôi qua, năm phút đồng hồ trôi qua...

Cho đến thời điểm mười phút đồng hồ, mọi người mới rồi rít phản ứng, không có biện pháp, đây chính là lần đầu tiên Hàn gia đón nhận chuyện vui nha, còn là chuyện vui có cục cưng nữa, cho nên đích xác là cần phải có thời gian để tiêu hoá. Bất quá, chẳng lẽ bọn họ không cảm thấy thời gian như thế là quá dài! Sau khi mọi người hồi phục trạng thái bình thường xong, trong nhà lớn Hàn gia liền hết sức náo nhiệt.

Mọi người rồi rít quăng tới chỗ tôi đủ loại ánh mắt, kích động, cảm động, mừng như điên, mừng rỡ, thần kỳ, kiêu ngạo, tự hào, vui vẻ, không thể tin được...

Người này nối tiếp người nọ chúc mừng cho tôi, cũng tranh nhau thể hiện sự kích động trong nội tâm của mình giờ phút này.

Bà chủ lớn của Hàn gia cùng ông chủ lệ nóng tràn mi, hai người cầm tay tôi thật lâu, không sao nói nên lời, có lẽ cả hai đã chờ thời khắc này lâu rồi, cuối cùng, bà Hàn vỗ vỗ tay tôi, từ ái nói: "Cháu ngoan à, sau này cần gì cứ việc nói thẳng ra, phải biết rằng Hàn gia chúng ta cái gì cũng thiếu, nhưng mà không hề thiếu nhân lực cùng vật lực!"

Tôi kiên định gật đầu, tin tưởng tôi, đến lúc đó tôi sẽ không khách khí thật đâu đấy!

Sau đó, mấy người đàn ông vây quanh Hàn Lỗi, vừa vỗ vừa đập anh ấy, giống như chỉ có thể mới biểu đạt được sự chúc mừng giữa những người con trai với nhau vậy; các cô gái thì xúm lại chỗ tôi, tranh nhau hỏi xem cảm nghĩ cùng cảm nhận lúc này của tôi.

Chơi đùa một lát, tôi mới để ý thấy ánh mắt có chút dại ra của cha tôi.

Tôi đứng dậy ngồi vào bên cạnh ông ấy, cha lập tức nắm chặt tay tôi có chút kích động nói: "Cha, cha sắp làm ông ngoại rồi?"

Tôi nhẹ nhàng gạt đầu với ông ấy, mặc dù lấy cái bộ mặt trẻ con của ông thì chắc chẳng ai nhìn ra ông mới gia tăng thân phận đâu.

Tiếp theo, ông ấy cười lớn nói: "Tốt lắm! Tốt lắm! Bây giờ ngay cả con cũng đã có cục cưng, cha không tin mẹ con không đem cha phù chánh!"

Đây là cái gì cùng cái gì chứ, điều tôi muốn nghe nhất không phải là cái này.

"Lúc này cha có thể nói cho con biết về chuyện tình liên quan đến ba nữ một nam ở nhà chúng ta rồi chứ?" Tôi lại một lần nữa hỏi ra vấn đề đã từng hỏi mẹ già lúc trước.

Mẹ già tôi liền ngồi xuống bên cạnh cha, hai người nhìn nhau ý vị thâm trường, hết sức ăn ý trăm miệng một lời nói với tôi: "Đứa nhỏ này con nghe nhầm sao? Chúng ta đã nói rồi mà, phải đợi con sinh cục cưng rồi mới nói cho con biết!"

Hừ! Bọn họ đã tập luyện qua rồi đúng không? Câu chuyện dài như vậy mà hai người chỉ gói gọn trong đúng có một câu.

Sau khi ứng phó các thành viên trong Hàn gia xong, rốt cuộc tôi và Hàn Lỗi đã có thể về nhà nghỉ ngơi.

Sau khi cả hai rửa mặt qua loa rồi nằm ở trên giường, tôi vùi vào trong ngực Hàn Lỗi trông hết sức thân mật.

Hai người chúng tôi không tự chủ được đem tay đặt ở trên chiếc bụng bằng phẳng của tôi, tiến hành một đoạn nói chuyện với nhau:

"Thật thần kỳ quá, em thế nhưng mang thai! Thật là cảm thấy không chân thật."

"Ha ha, dựa theo suy tính, em chắc là thụ thai trong hai ngày ở phòng khách sạn kia rồi!"

"Hừ! Cũng tại anh mà thôi, đừng có trốn tránh!"

"Hi hi...Lúc sau là tại vì bị dục vọng ép buộc nên quên mất phòng bị..."

"Hừ, anh dám cam đoan anh không phải cố ý sao?"

"..."

"Nhưng mà, anh thích Tiểu Hạ Anh hay Tiểu Hàn Lỗi vậy?"

"Ừm... Cả hai anh đều thích, làm sao bây giờ?"

"Rau trộn."

"Nhưng mà anh có dự cảm sẽ là Tiểu Hạ Anh nha."

"Hả? Tại sao?"

"F, E, E, L! Cảm giác a cảm giác, cho nên, chúng ta lần này trước tiên sinh Tiểu Hạ Anh, sau này lại sinh Tiểu Hàn Lỗi là được!"

"Hàn tiên sinh, em đã từng nói anh rất lam chưa?"

"Đàn ông mà, có dã tâm cũng đồng thời cần có chút ít lòng tham, đây rõ ràng là điều cần thiết."

"... Chúng ta ngủ đi..."

Cho nên, hai kẻ tay mơ sắp làm cha làm mẹ này ngoại trừ việc dùng những lời nói nhảm chán để bình phục tâm tình kích động khi biết chuẩn bị có cục cưng ra thì không biết làm gì thêm nữa.

Sau hai tuần, phản ứng phụ nữ mang thai của tôi bắt đầu xuất hiện, để cho tôi không ngừng kêu khổ.

Tôi vẫn cho rằng, nếu một người ngay cả đối với thức ăn ngon cũng không có hứng thú thì sau này sống còn có gì hứng thú nữa đây?

Cho nên, tôi bi thương cảm phần cảm khái, đến tốt cùng là kẻ nào đã quy định phụ nữ khi mang thai vào thời kỳ đầu nhất định phải buồn nôn chứ, ác quá đi thôi, nôn ghén cơ đấy ạ!

Mấy ngày liền, chỉ cần nhìn thấy thức ăn ngon mà tôi thích nhất, hành động đầu tiên sẽ là không nể mặt ai chút nào nôn ả ỉ ra, cho dù ăn vào cũng sẽ không nuốt trôi được mà nôn hết khiến Hàn Lỗi hết sức lo lắng.

Cho nên, Hàn Lỗi quyết định cùng tôi về nhà chính Hàn gia bàn bạc, để cho mọi người cùng nhau chiếu cố tôi, cũng mạnh mẽ nói sẽ để tôi nghỉ để sớm thời hạn.

Hàn lão phu nhân cùng mẹ chồng cũng rất quan tâm tôi, nhưng bởi vì khi mang thai phụ nữ phải nôn ghén chính là một hiện tượng tự nhiên, vì vậy bọn họ cũng không thể làm được gì.

Nhưng Hàn Lỗi luôn cùng đi theo tôi thì cảm thấy hết sức khó chịu, mỗi lần nhìn thấy tôi ăn

không vào hoặc là vừa ăn liền lập tức phun ra, anh ấy sẽ cau mày, hết sức quan tâm nhìn tôi, vẻ mặt hận không thể giờ phút này đổi thành người mang thai chính là bản thân anh ấy.

Cho nên, bởi vì nguyên nhân này, Hàn Lỗi thành công được cùng tôi đồng cam cộng khổ.

Một ngày sáng sớm, mọi người cùng nhau ngồi ở trước bàn ăn điếm tâm, tôi vẫn như cũ thấy thức ăn là buồn nôn, muốn cháo vừa đưa đến miệng, ngửi được mùi liền không nhìn được quãng cái muốn đi, qumuồn nôn khan một trận.

Ngoài dự tính của tôi, lần này không có cảm nhận được tiếng hỏi quan tâm của Hàn Lỗi, mà là nghe thấy tiếng nôn khan giống tôi như đúc, là thanh âm nôn khan của Hàn Lỗi.

Có vẻ là bởi vì thanh âm nôn khan ấy khiến tôi cảm giác mình không còn quá khó chịu như trước nữa, thế nên xoay người lại quan tâm ông xã của mình.

Trên bàn ăn rất an tĩnh, vẻ mặt tất cả mọi người không tài nào giải thích được nhìn chằm chằm Hàn Lỗi, dù sao mang thai chính là cô gái của anh ta, muốn nôn nghén cũng không phải là chuyện của Hàn Lỗi, nhưng thanh âm nôn khan rõ ràng kia thì giải thích thế nào đây?

Sau khi nôn khan, sắc mặt Hàn Lỗi trắng nhợt nhìn tôi, trong mắt cũng có sự khó hiểu, không giải thích được.

Cuối cùng, mẹ chồng tôi nói, đây là bởi vì anh quá yêu tôi, trong tiềm thức hy vọng có thể cùng tôi chia sẻ thống khổ, cho nên theo tôi cùng nôn nghén.

Mặc dù cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng chuyện này có vẻ là thật.

Từ ngày đó, mỗi lần tôi muốn nôn nghén, Hàn Lỗi cũng sẽ trước tôi một giây mà phát tác, giống như là báo trước để cho tôi có thể chuẩn bị tâm lý vậy.

Cho nên mọi người đều biết, Hàn Lỗi rất yêu bà xã của mình, đến nôn nghén cũng cùng nhau ăn ái.

Bước vào tháng bảy, Hàn Lỗi lại cùng những người bạn của mình họp mặt.

Bởi vì không muốn anh ấy lỡ hẹn cho nên tôi lên tinh thần, chủ động muốn anh ấy mang tôi đến cuộc họp mặt của mình.

Thật ra thì tinh thần của tôi cũng không tệ lắm, ngoại trừ việc không muốn ăn, nôn nghén cùng với thích ngủ ra thì đều ổn cả.

Mấy ngày nay tinh thần của tôi rất tốt, cho nên phải đảm bảo bốn, thậm chí năm lần Hàn Lỗi mới dám "mạo hiểm" đồng ý, bởi vì bác sĩ nói, khi mang thai thời gian ba tháng đầu là nguy hiểm nhất, cho nên bọn họ đối với tôi hết sức nâng niu, chỉ sợ tôi té ngã, giống như chỉ cần

ngâm trong miệng cũng hoà tan mất

Vẫn ở một sân đá bóng bỏ hoang như trước, vẫn là sáu người đàn ông đứng dưới và sáu người phụ nữ kia ngồi trên khán đài không thay đổi.

Mấy người đàn ông giằng co trên sân bóng, ngoài dự liệu lại không hề quyền đàm phán, chỉ ngồi nói chuyện.

Sáu người phụ nữ chúng tôi đánh giá lẫn nhau, sau đó ngậm cười một tiếng, thì ra là tất cả mọi người rất đúng dịp mang thai a, mới hơn một tháng, cũng có người bụng đã bành trướng lên, giống nhau ở chỗ tất cả đều mười phần có bầu cả.

Bởi vì các cô gái đang mang thai nên sáu người đàn ông quyết định lần này không đánh nhau mà đi tìm một chỗ cùng nhau nói chuyện phiếm.

Sau khi từ sân đá bóng chuyển đến phòng cà phê rất có phong cách, những người đàn ông liền tỉ mỉ chiều cổ vợ của mình, thỉnh thoảng trêu chọc đùa giỡn, trao đổi kinh nghiệm kinh doanh với nhau.

Đúng lúc này, tôi lại bắt đầu thấy khó chịu, không ngoài ý muốn, Hàn Lỗi liền ở trước mặt mọi người nôn ra một trận, kết quả đương nhiên là bị đám bạn tốt của mình đùa giỡn.

Nhưng Hàn Lỗi không ngần ngại, anh ấy ôm tôi tự hào nói: "Có bản lãnh các cậu cũng cùng bà xã nôn nghén đi! Tôi đây là biểu hiện yêu vợ, hiểu chưa, hiểu chưa?"

Nhìn gương mặt đắc ý không sao giải thích được của Hàn Lỗi, tôi liền nở một nụ cười thật hạnh phúc.

Mang thai ba tháng, tình trạng của tôi chuyển biến, tính thèm ăn được khôi phục, chẳng qua là vaaxb thích ngủ như cũ mà thôi.

Bụng dần dần to lên, thân thể của tôi cũng có những biến hoá rõ ràng, tỷ như ngực lần nữa trở mã, ánh mắt mệt mỏi vương đầy tơ máu, vân vân, đáng sợ nhất chính là thể trọng của tôi đang không ngừng tăng trưởng! Thật là thảm án diệt môn!

Buổi tối nằm ở trong ngực Hàn Lỗi, tôi bất an hỏi: "Em có phải biến dạng rồi hay không?"

Hàn Lỗi cười hôn tôi, sau đó cắn vành tai của tôi nói: "Làm sao có chứ? Hơn nữa anh không phải là cái loại đàn ông c trọng bề ngoài của phụ nữ mà!"

Tốt lắm, quanh co lòng vòng thì ra anh muốn nói tôi không đẹp đúng không!

Kể từ sau khi mang thai, Hàn Lỗi cơ hồ không hề đụng chạm đến tôi, không, phải nói là không có ham muốn yêu tôi nữa, cho dù thai nhi đã ổn định, tôi chủ động dụ dỗ anh mới "tâm không

cam tình không nguyên" yêu tôi một chút, ha ha, thật là một người đàn ông cần thận mà.

Tôi chưa bao giờ lo lắng Hàn Lỗi sẽ bởi vì mình mang thai mà đi vượt tường, mặc dù có rất nhiều người đàn ông ở thời điểm vợ mang thai sẽ làm ra chuyện có lỗi với cô ấy, nhưng nếu là Hàn Lỗi thì tôi hoàn toàn không cần phải lo lắng, bởi vì anh yêu tôi a, thử hỏi một người đàn ông cùng với vợ mình nôn nghén sao có thể làm ra loại chuyện thất đức như thế chứ?

Mang thai sáu tháng, bụng của tôi càng ngày càng lớn, hành động cũng càng thêm bất tiện, đặc biệt là thời điểm đi vệ sinh, mặc dù trong nhà có bồn cầu bệt nhưng mà để một người đang mang thai phải ngồi chồm hồm ngồi tới ngồi chồm hồm lui cũng là một sự khiêu chiến không nhỏ đâu, nhất là trong khoảng thời gian này tôi còn đi tiểu nhiều lần nữa, cho nên tất cả mọi người đều vì chăm sóc tôi mà rối rít cả lên.

Vì để dưỡng thai tốt hơn, Hàn Lỗi tìm mua rất nhiều sách dưỡng thai của Nhật cùng với nhạc nhẹ, trong đó, sách văn học cùng nhạc nhẹ là vì tôi mà chuẩn bị, sách hướng dẫn chăm sóc phụ nữ có thai thì là của anh ấy mua cho mình đọc.

Phải biết rằng tôi là người thích đọc sách cùng nghe nhạc nhưng mà chỉ giới hạn ở ngôn tình tiểu thuyết, xuyên không hoặc manga hay nhạc nhẹ thôi, cho nên đối mặt với những thứ Hàn Lỗi đã chuẩn bị cho này, tôi thà rằng ngủ còn hơn.

Vì để toàn bộ quá trình mang thai của tôi tốt hơn, Hàn Lỗi thân là ông chủ lớn của công ty nhưng lại công tư bất phân, lạm dụng chức quyền tự cho mình một thời gian nghỉ sinh, vì thế trừ những hội nghị Tàn Hạo không thể đảm nhiệm ra thì anh gần như là ngày nào cũng đi theo phụng bồi tôi, cùng tôi đi tản bộ, học những bài tập thể dục dành cho phụ nữ có thai, đọc sách văn học rồi nghe nhạc nhẹ nữa...

Khi tôi bắt đầu mang thai đến tháng thứ tám, ngoại trừ cảm giác mình đang ngày càng mập dần lên thì còn thấy hết sức khẩn trương lo lắng, bởi vì nghe nói sinh đứa trẻ sẽ rất đau mà. Nhưng mà so ra thì Hàn Lỗi còn khẩn trương lo lắng hơn tôi, vìhe nói lúc phụ nữ sinh con có thể bị băng huyết dẫn đến nguy hiểm.

Cho nên, khi anh ấy mãnh liệt xúc động, tôi phát hiện mình căn bản là không có thời gian khẩn trương, ngược lại phải quay ra an ủi, khuyên giải ông xã, thật là không phải chỉ sinh một đứa trẻ thôi sao, hơn nữa còn không phải do anh ấy sinh a.

Lúc tôi gần đến ngày sinh em bé, mặc dù nội tâm Hàn Lỗi khẩn trương lo lắng nhưng trước mặt tôi anh vẫn cố gắng biểu hiện thật tốt, mỗi ngày không chuyện gì làm sẽ cùng tôi hàn huyên, nhưng chẳng lẽ anh ấy không hề phát hiện, chủ đề mỗi đêm của chúng tôi lúc nào cũng kinh người giống nhau hay sao?

"Cưng à! Chúng ta lần này nhất định sẽ ôm một Tiểu Hạ Anh đấy!"

Đúng rồi, vì muốn để vui mừng được trọn vẹn, chúng tôi đã cố ý không đi xét nghiệm tìm giới tính của cục cưng, bởi vì Hàn gia không có trọng nam khinh nữ, tư tưởng hết sức hiện đại.

"Anh có vẻ rất thích con gái nhỉ."

"Dĩ nhiên, bởi vì con gái chính là người tình kiếp trước của ba mà!"

"..."

Chương 43: Tranh thủ tình cảm

Mỗ Anh bị phân: Hàn Lỗi a Hàn Lỗi, anh thế nhưng cũng là cái loại người có tâm hoan không nhìn cự ái!

Một ngày nào đó tháng tư, một đứa trẻ hoa lệ chia lìa khỏi cơ thể mẹ, cùng thế giới này chính thức tiếp xúc.

Không sai! Tôi sinh! Tôi sinh một cách hoa lệ! Sinh một Tiểu Hạ Anh!

Tôi không muốn nhớ lại quá trình oanh động lúc mình sinh cục cưng nữa, chỉ biết rằng, sinh cục cưng thật đúng là không phải đau bình thường, so sánh với lần đầu tiên XXOO còn muốn đau hơn gấp trăm lần, thật là TMD đau a!

Chân thành hy vọng không có ai đem tiếng kêu thảm thiết của tôi ghi âm lại thành nhạc chuông điện thoại di động, a-men!

Nhưng mà thật đáng mừng là cuối cùng cơn đau ấy cũng kết thúc. Nhìn tiểu công chúa trong ngực, tôi không nhịn được cau mày do dự một chút, rốt cuộc là người nào quy định cục cưng mới sinh ra nhất định phải có nhiều nếp nhăn chứ? Cần phải COS trước một chút người ngoài hành tinh UFO à?

Cũng may tiểu bảo bối "tháo trang" rất nhanh chóng, được các chị y tá cùng người nhà hết sức chiều chuộng, cô nàng lập tức trở nên trắng nõn tròn trịa, mập mập xinh xắn, vô cùng dễ thương.

Bốn người già của Hàn gia cùng hai ông bà già của Hạ gia vui mừng ứa nước mắt, tranh nhau lấy lòng đứa nhỏ. Con bé bây giờ mới chỉ biết không ăn thì ngủ, khiến cho ai nấy đều thắc mắc, họ vui cái gì chứ, đứa nhỏ căn bản không thèm để ý đến bọn họ a!

Hàn Lỗi bị đuổi khỏi phòng em bé, anh mỉm cười ngồi bên cạnh giường bệnh của tôi, ôn nhu nhìn tôi, nhẹ nhàng nói cảm ơn.

Tôi nhìn thoáng qua mấy người đang vây quanh cục cưng của mình, thừa dịp lúc bọn họ không

chú ý, tôi nghịch ngợm nhìn Hàn Lỗi nháy mắt mấy cái cười nói: "Hàn tiên sinh, chẳng lẽ anh cho rằng chỉ nói cảm ơn là có thể thỏa mãn em sao?"

Hàn Lỗi đầu tiên là sững sốt, sau đó đứng lên, tiếp theo khom lưng, gương mặt tuần tú liền nở nụ cười xấu xa hướng tôi đè xuống, cho tôi một nụ hôn mạnh mẽ nóng bỏng để tỏ lòng cảm ơn của mình.

A! Anh ấy làm sao có thể sắc dụ nữ nhân mới vừa sinh sản xong, thân thể chịu không được kích thích như thế chứ!

Hà hà! Tôi rất đơn thuần, thật sự chỉ đơn thuần muốn một nụ hôn thân mật mà thôi, ai bảo anh ấy lại mang theo màu sắc bất lương vào trong nụ hôn a?

Sau đó tôi ở lại bệnh viện mấy ngày, cho đến khi vết thương không hề đau đớn nữa, chúng tôi mới mang theo cục cưng trở về nhà. Bởi vì cả hai đều là những ông bố bà mẹ trẻ nên quyết định trước ở tạm trong nhà lớn của Hàn gia đã, mọi người có thể chiếu cố lẫn nhau, mà chủ yếu nhất chính là —— tôi phải ở c

Bởi vì cục cưng còn nhỏ như vậy mà tôi lại muốn ở cũ, cho nên Hàn Lỗi rất lý trí tiếp tục lạm dụng chức quyền cho mình một tháng "theo bà xã ở cũ" khiến cho Tần Hạo nghĩ muốn oán không được, muốn trách không xong, thật là cực khổ anh ta mà, ai bảo anh ta đi theo một cấp trên như vậy chứ.

Ở cũ cũng là một khiêu chiến không nhỏ với con người, những điều cần chú ý rất nhiều mà cấm kỵ cũng không ít.

Tỷ như cần phải giữ vững vệ sinh thân thể; chú ý giữ ấm, phòng ngừa kinh sợ; chú ý ăn uống; xuống giường làm những hoạt động thích hợp; rời xa các chất có phóng xạ hay những vật phẩm có tính phóng xạ; giữ vững tâm tình thoải mái; không thể hóng gió; không thể rơi lệ hoặc đọc sách trong thời gian dài; không thể ăn đồ sống hoặc thức ăn nguội dù chỉ là một chút. Cho nên, mấy vi tính cùng với điện thoại di động tạm thời bị lấy mấy, những bộ manga có thể làm cho tôi cười đến bão tố nổi sóng hay có thể khóc lên cũng bị Hàn Lỗi tịch thu thu, còn bị mọi người đốc thúc xuống giường hoạt động mỗi ngày nữa...

Cũng may tôi còn có một niềm vui thú, đó chính là giữ vững vệ sinh thân thể, lúc trước có nghe nói qua một câu như thế này, từ xưa tới nay đều nói phụ nữ khi ở cũ không thể tắm gội đâu. Toàn là nói dối, nói dối! May mà người nhà tôi là người hiện đại chứ không phải cổ nhân, nếu không tôi nhất định sẽ hỏng mất.

Cho nên, Hàn Lỗi dù không thể cùng tôi tắm uyên ương nhưng cũng rất thông minh tìm được một niềm vui thú khác, đó chính là giúp tôi đem tóc ướt thổi khô, bởi vì tôi rất xấu tính, chết sống không chịu đem tóc dài cắt đi cho nên Hàn Lỗi luôn tỉ mỉ giúp tôi sấy khô tóc, mà tôi cũng rất thích nhìn bộ dáng chuyên tâm của anh trong gương, rất ôn nhu, rất mê người.

Trong tháng này tôi đều chuyên tâm ở cũ, đứa nhỏ cũng đã lớn hơn một chút, trừ việc vẫn tròn vo mập mập như cũ thì còn hay vô thức cười nữa, cũng bởi vì nụ cười của nó hao hao giống Mona Lisa nên khiến cả nhà gần như đui mù, tập thể can tâm tình nguyện vì cục cưng bảo bối làm trâu làm ngựa, gần như thương đến cực hạn, cưng chiều tận trời xanh.

Có lẽ vì đều là con gái nên đứa nhỏ vừa nhìn thấy Hàn Lỗi liền đặc biệt vô thức mỉm cười, hơn nữa cười đặc biệt rực rỡ khiến Hàn Lỗi vô cùng đặc ý, thế nên tình cảm của hai cha con rất tốt, rất ngọt ngào, điều này làm cho tôi... có chút ghen

Trước kia, Hàn Lỗi lúc nào cũng nghĩ đến tôi, mà bây giờ thì, anh ấy lúc nào cũng lo cho con gái bảo bối trước, còn tôi thì giống như vật phẩm bổ sung; trước kia, Hàn Lỗi rất hoan hỉ mỗi khi ở bên cạnh tôi, mà bây giờ thì, anh ấy lúc nào cũng cùng con gái bảo bối dính vào một chỗ...

Như vậy làm sao được chứ, đứa nhỏ này rõ ràng là đoạt đàn ông của tôi mà! Xấu xa! Mặc dù cục cưng là vô ý thức nhưng không có nghĩa là vô tội...

Cho nên, tôi quyết định lập ra một kế hoạch tranh thủ tình cảm, hơn nữa muốn áp dụng ngay trong tháng sau, nếu không đến lúc đó Hàn Lỗi có con gái liền quên mất bà xã thì làm sao đây?

Bây giờ, việc trước hết tôi cần phải làm chính là giảm cân, giảm cân a! Nhờ vào phúc của mẹ cùng mẹ chồng, tôi bị bồi bổ đến quá độ, mặc dù vô cùng cảm kích sự quan tâm và sủng nịnh của hai người nhưng mà hậu quả của việc này rất rất nghiêm trọng a, đừng nói là cáo biệt cái eo thon nhỏ trước kia, bây giờ ngay cả cái thùng nước cũng không đành lòng nhận là quen biết tôi nữa rồi, mọi người nói xem có nghiêm trọng hay không?

Giờ phút này nhìn tôi có vẻ trắng nõn mượt mà, trông qua rất đáng yêu nhưng mà một chút mùi vị của phụ nữ cũng không có, chẳng khác nào giống với con gái của tôi, không chút mị lực đáng nói nào để hấp dẫn Hàn Lỗi.

Cho nên, tôi chịu khó vận động cùng rèn luyện, tranh thủ trước thời điểm cục cưng đầy tháng để khôi phục vóc người cho dù không tính là ma quỷ nhưng cũng khá tương đối hài lòng trước kia.

Cũng may thời gian không phụ lòng người, ở thời điểm cô nhóc kia đầy tháng, tôi đã hoành tráng khôi phục dáng người trước kia, tôi đã giảm cân rất cần cù vất vả đó, cũng không uổng công.

Vào ngày đứa trẻ đầy tháng, chúng tôi không phô trương lãng phí cũng tỏ vẻ giàu sang, chỉ mời mấy người bạn tốt đến nhà chính của Hàn gia, cùng nhau chia sẻ niềm vui.

Thật ra thì nếu nói bạn tốt cũng chỉ có những hộ hàng xóm ở tầng 15 của chúng tôi mà thôi.

Trong ngày vui này, Hàn lão gia cuối cùng cũng công bố tên của cục cưng Hàn Ai, hy vọng cục cưng có thể được mọi người yêu

Cô nhóc được mọi người xúm lại như ngôi sao vây quanh vàng trắng sáng nên hết sức có tinh thần, ánh mắt mở to, không chút nào sợ sệt người lạ, gặp ai cũng cười, mười phần phóng điện đem tất cả chúng tôi nam bắc không sao phân biệt được nữa, đáng yêu đến độ làm cho Giang Mặc Mặc, Lưu Tĩnh và Tô Tầm động tâm, hận không thể ngay lập tức sinh một cục cưng vào ngày mai.

Vốn dĩ Tần Hạo cảm thấy hết sức oán niệm vì Hàn Lỗi lạm dụng chức quyền, nhưng vừa nhìn thấy cô nhóc cười ngọt ngào với mình liền lập tức biết điều đầu hàng ngay, can tâm tình nguyện để Hàn Lỗi nô dịch, không có biện pháp, ai bảo con gái Hàn Lỗi có khả năng giúp cha thu mua lòng người như thế chứ, nhìn xem, Tiểu Hạo Hạo không phải là đã bị mua chuộc rồi đó hay sao?

Sau khi cục cưng đầy tháng, Hàn Lỗi cuối cùng cũng về công ty đi làm, nhưng vẫn giúp tôi xin nghỉ để như cũ để tôi có thể chuyên tâm chiếu cố con gái.

Được rồi, Lão Đại anh là lớn nhất, tôi liền biết điều một chút nghe lời vậy.

Cục cưng thật sự rất đáng yêu, thịt thịt, tròn trịa, non nớt làm tôi yêu thích không buông tay, tựa hồ ôm không ôm đủ, thân cũng thân không đủ, nhưng mà tôi cũng có lúc cảm thấy nó nhàm chán, đó chính là chuyện cục cưng không chịu đi ngủ buổi tối.

Ban ngày, sau khi ăn no cô nhóc này sẽ rất vui vẻ ngủ say sưa, buổi tối thì tỉnh giấc rồi hành hạ người. Trời vừa tối, ánh mắt của cục cưng sẽ không tự chủ được mở thật to, có khi khóc rống, có khi chảy nước miếng cười khúc khích, tóm lại chính là một bộ dáng đại gia ta không ngủ thì mọi người cũng đừng hòng ngủ.

Hàn Lỗi tựa hồ không bị ảnh hưởng mấy, bởi vì con gái là lớn nhất, ngày hôm sau không cần đi làm cũng được, dù sao anh ấy là lão Đại, hơn nữa còn có một thư ký toàn năng Tần Hạo đi theo trợ giúp, cũng không tin công ty sẽ phải đóng cửa. Cho nên, Hàn Lỗi luôn bám tốt thời gian chờ bảo bối của mình đến "quấy rầy", sau đó hai người nửa đêm canh ba không ngủ được sẽ cùng nhau chơi đùa làm cho người ta cảm thấy chán ngấy, được rồi, tôi thừa nhận chỉ có mình tôi cảm thấy chán ngấy thôi, sau đó chờ cô nhóc ngủ say trong lòng mình, anh mới tâm tình vui vẻ ôm tôi ngủ.

Rống! Tôi là đồ thay thế bỏ sung sao?

Kể từ thời kỳ cuối mang thai cho đến lúc ở cữ xong, Hàn Lỗi không theo tôi làm trò yêu yêu nữa, lúc trước là bởi vì nguyên nhân đặc thù, nhưng bây giờ tôi đã ở cữ xong, thân thể cũng cho phép nhưng anh ấy vẫn như cũ không yêu yêu cùng tôi.

Đây là một vấn đề rất nghiêm trọng, cho dù anh ấy có thể nhịn, nhưng tôi đây thừa nhận mình không nhịn được, song thân là phụ nữ, tôi cũng có sự căng thẳng của phụ nữ, còn Hàn Lỗi thì sao, trong mắt chỉ có con gái bảo bối của mình, chẳng lẽ anh ấy thật sự đem con gái trở thành tình nhân hay sao? Tôi là bà xã của anh ấy thì nên làm cái gì bây giờ? Anh ấy làm sao có thể có tâm hoan liên không nhìn đến cự ái được chứ? !

Cho nên, tôi quyết định —— quyến, rũ, anh!

Tiểu Ái rất thích nằm trong lòng Hàn Lỗi, nhưng mà chung quy vẫn thích ngực của tôi hơn, bởi vì phải chui vào ngực mẹ mới uống sữa được a.

Cô nhóc rất biết điều đáng yêu nằm trong ngực tôi giống như thiên sứ, mà Hàn Lỗi cũng thích cảnh này nhất, không có cách nào, hai người phụ nữ anh ấy yêu thương nhất ở ngay trước mặt cơ mà. Thế nên, tôi vô cùng lớn mật ở trước mặt Hàn Lỗi cho con bú no, quần áo nửa mở nhìn rất mát hồn, không tin không dụ dỗ được anh ấy, quả nhiên, đêm nay tròng mắt Hàn Lỗi từ từ chuyển sâu, rõ ràng thể hiện dục vọng, vì đã thật lâu chúng tôi không có yêu yêu a.

Cho nên tôi không ngừng cố gắng dụ dỗ anh ấy để mẹ chồng chiều cổ con gái một đêm, tiếp theo tại thời điểm Hàn Lỗi ôm con gái đi tìm mẹ chồng, tôi nhanh chóng thay quần áo, mặc bộ đồ ngủ màu đen gợi cảm vào, xúc thêm chút nước hoa câu hồn đoạt phách, bật duy nhất một chiếc đèn mờ chiếu sáng gian phòng rồi đứng ở sau cửa chờ con mồi cắn câu.

Khi Hàn Lỗi vừa vào cửa, mới đóng kỹ cửa phòng xong, tôi đã một phen kéo anh ấy đẩy ngã xuống giường, sau đó đặt mông ngồi lên ngang hông anh để Hàn Lỗi không cách nào nhúc nhích dưới thân thể tôi, tiếp theo tôi lấy ra một cái cà vạt, cười quyến rũ đem hai tay của Hàn Lỗi buộc chặt lên trên đỉnh đầu, sau đó, dưới ánh nhìn tham lam soi mói của anh, khêu gợi liếm liếm môi, khẽ hất mái tóc dài ra sau để anh xuyên thấu qua bộ đồ trong suốt có thể thưởng thức dáng người hết sức đáng tự hào của tôi.

Cho nên, dưới dự cố ý trêu đùa của tôi, yết hầu của Hàn Lỗi dần chuyển động, tôi nở nụ cười xấu xa, nâng PP nho nhỏ tà ác ma sát với cái bộ phận mẫn cảm của anh, cũng cúi xuống hôn lên mặt Hàn Lỗi một cách hời hợt, phun khí nóng lên đôi môi anh, hi anh ấy định bắt lấy môi tôi thì nhanh chóng rời đi, không để cho Hàn Lỗi được như ý, bàn tay nhỏ bé tiếp tục không chút khách khí chơi đùa trên thân anh làm cho Hàn Lỗi run rẩy từng trận, thật sự chơi rất vui.

"Cung à, anh nhắc em ngàn vạn lần không nên đùa với lửa, nếu không sẽ hối không kịp đấy! Em sẽ phải tự gánh lấy hậu quả!" Hàn Lỗi dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn mà khêu gợi để "cảnh cáo" tôi.

"Cung à, anh cũng đừng quên mình bây giờ đang bị em trói nha!" Tôi mới không thèm sợ anh!

"Ha ha..." Hàn Lỗi đột nhiên cười nhẹ, "Chỉ bằng một cái cà vạt?"

Vì thế, không chờ tôi đắc ý tới giây thứ ba mươi, Hàn Lỗi chọt giấy giữa một chút, cái cà vạt kia nhanh chóng tuột khỏi tay anh.

Tôi kinh hô một tiếng đem thân thể dựng thẳng lên, có chút hơi sợ nhìn ánh mắt của anh.

Hàn Lỗi cũng thẳng người lên, đem tôi ôm vào ngực, vẻ mặt hết như con sói hôi hám mê đắm cười nói: "Em cho rằng anh là kẻ ngu ngốc giống cha mình hay sao? Ngu ngốc đến độ bị bà xã trối lại, xin lỗi nhé, anh là Hàn Lỗi, cho nên, cung à, chuẩn bị tâm lý thật tốt đi, anh không định sẽ bỏ qua cho em dễ dàng đâu! Bởi vì anh đã nhìn rất rất lâu, ban đầu vẫn còn sợ thân thể em không chịu được, nhưng mà giờ nhìn lại thì...có lẽ anh đa tâm rồi!"

Tôi có phải đã đánh thức một con sư tử đói đã lâu hay không nhỉ? Giờ tôi muốn hỏi hận còn kịp nữa không a?

Dĩ nhiên không còn kịp rồi, hai tay vừa được tự do, Hàn Lỗi lập tức phản thụ thành công, đầu tiên là đốt lửa ở khắp nơi trên thân thể tôi, sau đó dùng nụ hôn nóng bỏng tới trả thù, rồi vọng động đem cơ thể nhỏ bé của tôi xé nát, ông trời ơi, là xé nát đấy! Mù cũng nhìn ra Hàn Lỗi đã đói bụng lâu lắm rồi!

Cho nên, y phục của cả hai vẫn còn treo trên thân, Hàn Lỗi đã sớm kìm lòng không được tiến vào, dùng tư thế mặt đối mặt để hai chân tôi vòng qua hông anh, cảm thụ luật động mãnh liệt của Hàn Lỗi, khoái cảm đã lâu không thấy đến hết sức mát hôn, tôi cơ hội không nói được câu nào, chỉ có thể rên rỉ thốt ra những lời vụn vặt...

Kích tình thiêu đốt thật lâu thật lâu, cho đến khi Hàn Lỗi hài lòng t mãn.

Tôi "hấp hối" nằm ở trên giường, hối hận, hối hận đến đứt ruột đi được, con gái ơi, con gái bảo bối của mẹ ơi, mau trở về đi thôi, mau trở về đem cha con tôi đi đi, nếu không sẽ không thể nhìn thấy bà mẹ xinh đẹp khả ái này của con nữa đâu a!

Kể từ sau khi hai người hưng hăng yêu nhau một đêm xong, Hàn Lỗi có vẻ hết sức bận rộn, ban ngày phải đi làm, buổi tối chơi cùng con gái, nửa đêm còn phải kéo tôi làm vận động thân thể, cuộc sống gia đình cứ thế bình thản trôi qua từng ngày.

Kế hoạch tranh thủ tình cảm kia được áp dụng thuận lợi một cách triệt để, hiệu quả cũng hết sức rõ rệt, nhưng mà cái kế sách ấy quả thực chỉ dành cho trẻ con tiểu học, tôi đúng là thất sách, thất sách mà, dám xem thường sự nhẫn nại và phản kháng của đàn ông, aizz, tôi biết sai rồi, biết sai thật rồi.

Hôm nay, thừa dịp Hàn Lỗi đi làm, tôi mang theo con gái về nhà mẹ đẻ.

Hai người nhìn thấy cháu ngoại liền rất cao hứng, vừa ôm ấp vừa vuốt ve, chơi đùa với cô nhóc không biết chán, nhìn trông hết sức hòa hợp.

Tôi ngồi ở trên ghế sa lon nhún mảy, híp mắt nhìn bọn họ, để cho hai người cao hứng một chút đi, bởi vì bọn họ sắp bị tôi bức cung rồi.

Kiên nhẫn chờ bọn họ chơi thoải mái một lúc xong, tôi ôm con gái, nắm bàn tay nhỏ bé mập mạp của bé lắc lắc về phía hai người, cố ý phát ra âm thanh có thể khiến người ta nổi da gà rơi đầy đất, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ông ngoại, bà ngoại, mẹ con nói chỉ cần con vừa ra đời các người sẽ nói cho mẹ biết một việc, vậy bây giờ có thể nói được rồi phải không ạ?"

Cha mẹ bị sự thay đổi đột ngột của tôi làm cho kinh ngạc, sau đó vẻ mặt mất tự nhiên cười nịnh hót nói với tôi: "" Vậy con phải đáp ứng sau khi biết chân tướng ngàn vạn lần không thể tức giận mới được!"

"Dĩ nhiên! Con làm sao có thể tức giận với hai người được chứ?"

Chương 44: Bảo bối chọn chồng

Mỗ Anh đắc ý nói: có một bà mẹ nặng khâu vị dĩ nhiên có một cục cưng nặng khâu vị như nhau chứ sao!

Cha mẹ, xin tha thứ vì con đã nói hỗn với hai người, bởi vì con đã hứa sẽ không để cho hai người tức giận, nhưng sự thật là cái mà hai người gọi là chân tướng khiến cho con không cách nào không nổi điên lên được, bởi vì con đã tức giận, thế nên thật xin lỗi hai người, xin lỗi người xem, hơn nữa, thật xin lỗi chính mình!

Chân tướng cuộc tình tay ba để mọi người chờ mong đã lâu cuối cùng cũng được hé lộ, kỳ thực cũng chỉ là một trò khôi hài: năm đó, hai người phụ nữ đồng thời để ý đến một người đàn ông, nhưng mà người đàn ông ấy chỉ vừa mắt với một người mà thôi, cho nên họ kết hôn, mà người phụ nữ còn lại thì thương tâm rời đi, cuối cùng cũng kết hôn. Một người đàn ông là cha tôi, một người phụ nữ là mẹ tôi, còn người phụ nữ kia chính là người mà tôi vẫn cho là mẹ kế, tạm thời trước hết gọi bà ta là mẹ sau cũng được. Cho nên, vào cái năm tôi sắp lên cấp hai kia, mẹ kế ly hôn rồi mang theo hai đứa con tới gặp lại mẹ tôi, bởi vì hai người là bạn bè xấu bụng lâu năm, thế nên khi đó vừa lúc cha chộc mẹ tôi nổi hứng, muốn khảo nghiệm tình cảm của cha, vì vậy quyết định chủ động để mẹ con ba người ở lại nhà chúng tôi còn mình thì cầm một tờ đơn ly hôn, tiêu sái vung ống tay áo bỏ đi du lịch vòng quanh trái đất, cũng cảnh cáo cha không được đuổi người ở trong nhà đi. Hiểu được ý của mẹ, cha tôi vốn yêu chiều người phụ nữ của mình, cho nên "nén giận" để bọn họ sống ở trong nhà, còn mình thì đuổi theo mẹ của tôi "bỏ mạng thiên nhai", kỳ thực chính là đi hưởng tuần trăng mật, thậm chí là đi hưởng nhiều năm, để lại đứa con gái bảo bối duy nhất ở lại chơi trò COS cô bé lọ lem, ứng phó ba người tôi tự cho là mẹ kế và hai người chị không cùng huyết thống. Dĩ nhiên, đó cũng là bởi vì có người vọng tưởng trở thành mẹ kế và chị kế của tôi nên mới thế. Sau đó cha tôi giải

thích, bảo rằng muốn để cho tôi biết trước lòng người hiểm ác, học được cách tự lực cánh sinh, vậy nên kiên trì thực hiện chính sách giáo dục kiểu chần dè như vậy. Do đó, nhờ phúc của bọn họ, tôi đã học được đủ loại mảnh khõe giang hồ, đánh lộn bẻ khóa...

Rất tốt, cực kỳ tốt, cha mẹ của tôi dĩ nhiên lại bởi vì tư tâm của chính mình mà để mặc tôi tự thể nghiệm cuộc sống nước sôi lửa bỏng "đặc sắc" nhiều năm như vậy. Bọn họ cũng được gọi là cha mẹ sao? Đúng, bọn họ không ph, cho nên tôi quyết định tức giận, nếu không sẽ làm thất vọng...Giang Đông phụ lão a~~

Cái gọi là làm cho Hạ Anh tức giận, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng, cho nên tôi quyết định xui khiến con gái bảo bối của tôi cùng nhau tức giận, để con bé nhỏ nước miếng toàn bộ lên người bọn họ! Hừ hừ!

Thời gian qua thật nhanh, trong nháy mắt đứa nhỏ đã được ba tháng, có câu nói thật là đúng, ba lật sáu ngòi tám bò*, không sai, tiểu bảo bối của tôi biết lật người rồi!

(*ba lật sáu ngòi tám bò: cái này tựa tựa câu "ba tháng biết lẫy, bảy tháng biết bò, chín tháng lò dò biết đi" đẩy mọi người)

Khi mang đứa nhỏ từ Hàn gia trở về xong, chúng tôi đặt con bé cẩn thận ở trên giường, sau đó ai đi làm việc của người này.

Hàn Lỗi ngồi ở trong thư phòng xem giấy tờ, còn tôi thì thư thái tắm rửa một chút, ai ngờ vừa mới bước ra khỏi cửa nhà tắm thì phát hiện một chuyện rất vui, niềm vui đến từ một đứa trẻ.

Tôi hoan hỉ chạy đến cửa thư phòng, cười tươi như hoa anh đào rực rỡ nhẹ nhàng gọi Hàn Lỗi, vẻ mặt thần bí kéo anh vào phòng, cùng nhau yên lặng quỳ xuống mép giường nhìn cục cưng đang ngủ say.

Đầu tiên Hàn Lỗi không thể hiểu được cái gì, nhưng mà đứa nhỏ vừa làm một động tác xong, anh thiếu chút nữa hưng phấn cười ra tiếng, mà tôi lại càng hưng phấn hơn nữa che miệng cười trộm, bởi vì cục cưng đã lặng lẽ lật người, hơn nữa còn là vừa lật vừa ngủ nữa chứ.

Về mặt Hàn Lỗi kích động, đứng dậy lưu loát đi tìm cái V8*, đem mọi hành động của đứa nhỏ quay hết không sót một cảnh nào.

(*V8: mình nghĩ là một loại máy quay phim cầm tay dành cho gia đình~~)

Kể từ sau khi con gái bảo bối của anh sinh ra, anh đã hoàn toàn bị huấn luyện thành một vú em siêu cấp, dỗ dành trẻ con này, dỗ lại tã này, bón sữa bột này, anh đều thực hiện hết sức lưu loát.

Con bé đầu tiên là nằm ngủ với tư thế đầu hàng ở trên giường, đột nhiên vô ý thức vừa lật ra phía sau vừa an an ổn ổn ngủ say, chuyện này làm chúng tôi có chút ý xấu, thế nên nhẹ nhàng

đặt con bé nằm ngang lại, quả nhiên, nằm ngang được một lúc cục cưng lại xoay mình, đầu tiên là nghiêng người ngủ, rồi nằm úp sấp ngủ luôn.

Tôi giống như chơi nhiều thành thục, tiếp tục đem con bé quay người, con bé lại tiếp tục xoay mình, cuối cùng, dưới sự trao đổi của Hàn Lỗi, đứa nhỏ bị hai người lật tới lật lui, làm chúng tôi vui vẻ vô cùng, mà quan trọng nhất là con bé ngủ say căn bản không biết mình bị chúng tôi đem làm đồ chơi, thật sự là đã nghiện quá mà!

Bởi vì đứa nhỏ hấp thu dinh dưỡng rất tốt nên lớn nhanh, cả người tròn vo, thịt tăng vù vù, lật tới lật lui con bé cũng giống như lật một khối cầu bằng thịt vậy, quay lại đây a, lăn qua đây a, hết sức đáng yêu, mà làm tôi cao hứng nhất chính là những động tác đáng yêu của con bé đều được chúng tôi quay lại rồi!

Cho nên cả đêm, hai người cha mẹ bại hoại cứ thế đùa giỡn bảo bối của mình, cho đến khi khiến con bé tỉnh giấc, thế là phải dùng một thời gian thật dài thật dài tới dỗ con bé ngủ tiếp.

Vừa đảo mắt, bảo bối đã sáu tháng, biết ngồi.

Cuối tuần, chúng tôi mang đứa nhỏ đến nhà lớn của Hàn gia cùng nhau chơi đùa, con bé vẫn luôn là tiểu công chúa trong lòng của mọi người ở đây, thế nên chỉ vì muốn nó cười một tiếng, ai nấy đều xuất ra tất cả vốn liếng của mình tới để trêu chọc con bé.

Đứa nhỏ được chúng tôi đặt nằm trên ghế salon, chỉ thấy con bé rất biết điều nằm xuống, nể tình cười toe toét lên, cho dù nhỏ nhỏ nhưng cũng đủ để thỏa mãn hư vinh trong lòng mọi người.

Đột nhiên, đứa nhỏ khoa tay múa chân với chúng tôi, giống như đang muốn ngồi dậy, cho nên tôi ôm lấy con bé, để con bé ngồi kê mông trên ghế salon. Con bé mềm nhũn dựa vào thành ghế, đột nhiên tự mình phát lực, đứng thẳng lưng dậy, kiên trì được vài giây đồng hồ lại nhanh chóng đung đưa, dù sao ngồi cũng chưa thể vững ngay được.

Cho nên, chúng tôi giống như dạo trước đem con bé làm đồ chơi xoay mình như nhau, ở thời điểm con bé sắp ngã nhào thì đỡ dậy, có qua có lại, khi ấy cục cưng cười vui sướng hoan hỉ, còn chúng tôi thì cười ha ha thật vui.

Chú ý nha, không phải chúng tôi trêu bé cưng, mà là bị bé đùa giỡn đấy!

Dần dần, cục cưng đã có thể ngồi vững vàng, cho nên ngoại trừ yêu thích tư thế nằm ngang và xoay người ra, nếu không có chuyện gì thì con bé thích ngồi liền ngồi, như một cục thịt, cũng như một pho tượng Phật bé tí vậy, ngồi hết sức vững vàng.

Sau đó, chúng tôi liền tìm được một trò chơi mới, đó chính là thừa dịp con bé ngồi vững vàng được rồi, ý xấu đẩy ngã bé cưng, con bé cũng hết sức phối hợp với chúng tôi, mỗi lần như thế

đều vươn bàn tay nhỏ bé đẩy thịt của mình ra chống xuống mặt đất, rồi chậm rãi như đang thực hiện cảnh quay chậm từ từ trượt chân, sau đó nằm nghiêng trên đất, đắc ý nhìn chúng tôi nhếch miệng cười, đúng tiêu chuẩn cười hở cả răng, hơn nữa chỉ có một cái răng mà thôi.

Không cần phải nói, mỗi lần đùa giỡn nho nhỏ như thế với bảo bối đều khiến chúng tôi thét chói tai và cười to lên, đúng tiêu chuẩn anh chơi tôi, tôi chơi anh, hết sức hài hòa và đáng yêu.

Cục cưng tám tháng, xuân xuân dục động bắt đầu học bò.

Hai chân con bé quỳ trên mặt đất, hai tay cũng chống trên mặt đất, tay chân cùng nhau sử dụng, cố gắng bò về phía trước, tốc độ chậm chạp, có chút cố hết sức, nhưng mà cái mông tròn đầy thịt cứ lắc lư lắc lư kia khiến người ta có xúc động muốn dùng chân tới đụng chạm PP nho nhỏ kia một cái.

Cho nên, hóa suy nghĩ thành hành động, tôi hoan hỉ ở thời điểm con bé ra sức bò về phía trước, vươn chân ra nhẹ nhàng gõ vào PP nho nhỏ mắt hờn đang giãy giụa kia một cái, để bé cũng có thêm động lực bò tới bò lui tiếp.

Con bé tựa hồ cũng ý thức được đây là một trò chơi, cho nên lần nào cũng bò rất hăng say, mà khi bò mệt rồi sẽ thông minh dừng lại, cẩn thận xoay người, lão đảo ngòi xuống xong sẽ quay đầu nhìn chúng tôi nhe răng nhếch miệng cười to, lúc này bé cũng đã có hai chiếc răng rồi.

Khi cục cưng hoàn toàn thành thực với mình xoay người, vững vàng ngòi và bò được xong, con bé càng thêm thuần thực trở thành đồ chơi của chúng tôi.

Mỗi lần có nhiều người xuất hiện, con bé sẽ rất hoan hỉ vui vẻ bò về phía trước, biểu diễn sức sống của mình, bò được một lát sẽ quay đầu hướng về phía chúng tôi nhếch miệng cười một tiếng, có được tiếng hoan hô cổ vũ của mọi người xong liền tiếp tục có tinh thần bò lên trước, một lát sau lại đột nhiên tung mình ngòi xuống, quay đầu nhếch miệng, cười to với mọi người, đắc ý lộ ra hai cái răng.

Hàn Ái a Hàn Ái, làm sao con có thể đáng yêu và khả ái như thế chứ? Quả nhiên là con gái của Hạ Anh và Hàn Lỗi mà!

Rất nhanh, ngày kỷ niệm tròn một tuổi của cục cưng sắp đến, con bé đã tập tễnh học bước đi có vẻ tiêu hao không bao giờ hết tinh lực và thể lực, đối với việc học đi có ham muốn rất mãnh liệt, lúc nào cũng xuân xuân dục động khiến chúng tôi không lúc nào không trở thành cái đuôi đi sau cô nhóc, cùng nó học cách bước đi.

Cho nên, mỗi lần nhìn thấy con bé sức sống dư thừa như thế, hai người đều không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Ngày sinh nhật của tiểu công chúa Hàn gia, chúng tôi không lãng phí phô trương sự giàu sang của mình, chẳng qua chỉ mời những người hàng xóm trên tầng mười lăm này đến nhà lớn của Hàn gia ăn mừng mà thôi.

Khác nhau ở chỗ chính là lần này có một khách mời đặc biệt tới dự, đó chính là người đã đặc biệt bay qua đại dương mà đến – Âu Dương Suất.

Hơn một năm không thấy mặt, người bạn nhỏ Âu Dương Suất đã trở mã càng thêm đẹp trai, nhìn ngũ quan tuần tú, cơ thể nho nhỏ đã bắt đầu thành hình...khó tưởng tượng ra, qua mười năm nữa nhất định là một yêu nghiệt, ách, một người đàn ông tuần mã a.

Đôi mắt với một Tiểu Chính Thái* cực phẩm như vậy, tôi phát hiện mình càng cười tà ác hơn.

(*Tiểu Chính Thái: từ gốc là: 小正太 (tiểu chính thái) = từ tiếng Nhật: Shotaro/Shota: Bé trai. Chỉ những cậu bé/thiếu niên/ những chàng trai trẻ tuổi, ngây thơ. Nguồn : trích chú thích trong cuốn "Chết, sập bẫy rồi" do Lục Hoa – Lucy dịch)

Âu Dương Suất được hoan nghênh với trình độ gần như liều mạng giống hệt với bé con nhà chúng tôi, nhưng mà cậu bé này có vẻ chỉ chung tình với cục thịt nhỏ nhà chúng tôi thôi thì phải, chỉ thấy nó vẫn gục ở bên cạnh cục thịt nhỏ, cố sức chọc cho con bé cười.

Đây là một hình ảnh cỡ nào đáng giá khiến người ta không thể không YY được a.

Mà cục thịt nhỏ nhà chúng tôi cũng có vẻ đặc biệt thích Âu Dương Suất, bàn tay nhỏ bé có khua khoắng loạn xạ trước mặt, như đang nghĩ muốn nhào vào trong ngực người ta vậy.

A! Bé cưng quả nhiên là bảo bối của Hạ Anh tôi mà, không căng thẳng mà hết sức chủ động, ngay cả ánh mắt với khẩu vị nặng cũng được kế thừa từ thưởng thức của mẹ, ánh mắt độc đáo như thế, liếc qua đã nhắm trúng ngay Âu Dương Suất rồi, không tệ nha, con gái của mẹ, tiến lên đi, nước phù sa không lưu ruộng người ngoài, mẹ sẽ rất vui vẻ nếu cậu ta trở thành con rể của nhà mình, bảo bối a bảo bối, cố gắng lên!

Có lẽ là do mẹ con chúng tôi tâm ý tương thông, một đám người tranh nhau dạy cục cưng gọi mình là cô chủ đều lần lượt thất bại cười khỏ, duy nhất chỉ có Âu Dương Suất, cậu bé chỉ mới dạy qua mấy lần, cục thịt nhỏ nhà chúng tôi đã rất nể tình lắm bám theo rồi, rất rõ ràng hai chữ "Đẹp trai".

Rống! Toàn bộ mọi người bạo tẩu kêu lên, gọi con bé là người thấy sắc quên thân, thương tâm nhất vẫn là cha con bé, người đàn ông của tôi, bởi vì có Âu Dương Suất "đẹp trai" rồi, cục cưng sẽ không thêm cha nữa, đến chữ cha cũng không thêm gọi. Điều này khiến cho gương mặt tuần tú của người bạn nhỏ Âu Dương Suất đỏ bừng lên, nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười.

Đưa Âu Dương Suất đi rồi, cha Hàn thương tâm vội vàng đem tiểu bảo bối của mình ôm vào

trong ngực, nhìn con bé chân thành giúp con tẩy não: "Tiểu Ái Ái à, con phải nhớ kỹ, người đàn ông đẹp trai nhất trên thế giới này là cha của con, người đàn ông con được ôm chỉ có thể là cha, người đàn ông được thân mật với con cũng chỉ có cha, người đàn ông duy nhất có thể nắm tay con cũng là cha, mau quên cái thằng nhóc Âu Dương Suất kia đi, con chỉ có thể yêu một mình cha mà thôi!"

"Hả? Thế thì sau này con bé làm sao gả ra ngoài đây?" Tôi đứng ở một bên, ngoài cười nhưng trong không cười nhắc nhở.

"Sau này hãy nói! Hơn nữa Âu Dương Suất lớn hơn Tiểu Ái Ái mười tuổi đấy! Anh không chấp nhận!" Hàn Lỗi sốt ruột vì con gái yêu, không thèm chịu trách nhiệm gì đã kiên định trả lời.

"Anh chưa nghe nói qua tuổi tá không là vấn đề, cao thấp không phải là khoảng cách hay sao?" Tôi đoạt lấy cục cưng từ tay anh, ôm vào trong ngực, mắt lộ tia sáng gian tà nói với con bé: "Tiểu bảo bối, đừng nghe cha con nói linh tinh nhé, thích là phải tranh thủ, mà sự thật chứng minh, ánh mắt của con quả nhiên rất tốt! Rất hợp khẩu vị của mẹ! Cho nên, chờ con lớn lên rồi, chúng ta cùng nhau thông đồng dụ Âu Dương Suất tới nhà mình làm con rể nhé, được không con?" Dứt lời, tôi còn thân mật hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cục cưng nữa.

Bé con tựa như nghe hiểu được lời của tôi, chỉ thấy bé cười đến vẻ mặt rục rịch, khoa chân múa tay không ngừng, miệng lẩm bẩm hai chữ "đẹp trai" hết sức đắc ý.

Thế là Hàn Lỗi bạo tẩu, bộ dáng hết như việc bảo bối nhà mình bị người đàn ông khác mang đi chính là ngày tận thế vậy, ôm đầu hét lên nói muốn đánh bay Âu Dương Suất, mà hai mẹ con chúng tôi thì sao a, đương nhiên là nhếch miệng cười to ngầm hiểu ý nhau rồi!

Âu Dương Suất a Âu Dương Suất, nhớ ở đó đợi làm con rể của chị Hạ Anh nhé!

Chương 45: Hạ Anh độc thoại

Mỗ Anh nói: hạnh phúc chính là bất kể qua bao nhiêu năm, người đàn ông đẹp trai cực phẩm đeo kính kia vẫn trước sau như một yêu mình như vậy.

Khà khà! Mọi người có phải cũng rất hâm mộ cô gái nhỏ nhắn tên là Hạ Anh hay không? Tôi cũng rất hâm mộ a, mặc dù tôi chính là Hạ Anh đi chăng nữa thì cũng không nhịn được hâm mộ chính bản thân mình.

Bạn có biết, thân là một người phụ nữ, công việc ổn định, có người đàn ông yêu thích, mặc dù, công việc có cũng được không có cũng chẳng sao, chỉ cần mình không quá buồn chán là được. Bạn cũng biết không, tình yêu và bánh bao đều quan trọng như nhau, có tình yêu không có bánh bao đương nhiên không thể nào được, nhưng mà chỉ có bánh bao không có tình yêu,

thế thì trong đời còn gì vui thú nữa? Tình yêu không cần phải phô bày tràn lan, cũng rất khó khăn để tìm được, là thứ mà mọi người thà thiếu chứ không thể chọn ầu, cho nên tôi cảm thấy, ở nhân sinh ngắn ngủi mấy chục năm này, chỉ e được trải qua một tình yêu chung thân khó quên cũng đã đủ làm người ta hạnh phúc, cho dù kết quả là chia tay vẫn có thể trở thành những hồi ức tốt đẹp nhất, bởi vì cái gọi là không cần thiên trường địa cửu, chỉ cần từng ở bên nhau là được rồi.

Thế giới rộng lớn bao la, đủ loại đàn ông cùng tồn tại, nhưng ở trong góc tối tăm ấy, tôi chỉ lựa chọn Hàn Lỗi, và cũng như thế, trong ngàn vạn cô gái đã từng gặp qua, Hàn Lỗi cũng chỉ lựa chọn tôi.

Đây chính là duyên phận, người với người gặp nhau trong lúc đó kỳ diệu, thần kỳ và không thể kháng cự được duyên phận.

Duyên phận có thể chia làm hai loại, gặp gỡ nhau hữu duyên vô phận và hữu duyên hữu phận. Đơn giản mà nói, tôi cùng với Lâm Triết chính là người có duyên với nhau, mỗi lương duyên ấy không thể nào tưởng tượng được, nếu là của mình thì sẽ mãi là của mình, cho dù có thể nào cũng sẽ chạy không thoát, mà không phải là của mình thì nhất định không thuộc về mình, cho dù có cưỡng cầu cũng vô dụng.

Cho nên, duyên phận khiến tôi cùng Lâm Triết tách ra, cùng Hàn Lỗi gặp gỡ bất ngờ, tiếp theo đó là cả hai không xa rời lẫn nhau, một quá trình khô khan mà không mất đi sự ngọt ngào cần có, cuối cùng là đi đến bến bờ hạnh phúc có chút không thật phía trước.

Một người đàn ông có thể rất lạnh nhạt, cũng có thể rất chung tình, mà may mắn tôi vừa lúc lại có duyên với một người đàn ông chung tình như thế, dĩ nhiên, tôi cho rằng đây không thể quy hết công vào vận may, mà còn vì tôi làm người tốt bụng nữa.

Mọi người không tin sao? Tôi đây phân tích cho mọi người hiểu chút nhé!

Đầu tiên, khi còn đi học tôi luôn luôn hăng hái xông pha, tư tưởng tiên bộ, chăm chỉ học hành, đoàn kết với bè bạn, nâng cao tố chất bản thân, cũng cố gắng nâng cao tư tưởng và đạo đức, khiến cho mình trở thành một nhân tài tiêu biểu của thế kỷ hai mươi mốt, phát triển toàn diện trên nhiều mặt như đức, trí, thể, thích hợp với sự phát triển của nhân loại.

Về mặt học tập, tôi chăm chỉ siêng năng; về mặt sinh hoạt, tôi cần kiệm tích đức, đối với quan niệm thời gian hết sức coi trọng; về mặt tư tưởng, tôi có tu dưỡng đạo đức khá tốt, cũng có tư tưởng chính trị đúng hướng, chú ý tới tin tức thời sự quan trọng của quốc gia, tích cực đề cao Đảng và Tổ Quốc, học tập toàn diện theo chủ nghĩa Mác-Lê Nin, tưởng Mao Trạch Đông cùng với lý luận của Đặng Tiểu Bình, tục xưng là luận định của Mao Đặng, dùng nó để bồi dưỡng đầu óc của bản thân, nhiệt tình yêu thương Tổ Quốc, ủng hộ lãnh đạo của Trung Quốc, kiên trì với những nguyên tắc cơ bản để làm người có ích cho xã hội.

Dĩ nhiên, trừ những lúc đi học thỉnh thoảng học theo quân nhân đào ngũ đi chơi, rồi học đòi yêu sớm, cậy mạnh bắt nạt người ta, rồi sỉ nhục con trẻ ra thì nhân phẩm của tôi quả thực là không tệ, nhỉ!

Bởi vì cái gọi là người làm chuyện gì trời cũng dõi theo, chỉ cần không làm chuyện thương thiên hại lý, ăn uống chơi gái đánh bạc, giết người phóng hỏa cùng những chuyện xấu khác, ông Trời mắt sáng như tuyết trên kia sẽ không quên thưởng cho bạn. Nhìn xem, tôi không phải là đã được thưởng cho một đoạn nhân duyên thật tốt hay sao?

Dĩ nhiên, có duyên phận tốt, tình yêu tốt rồi, quan hệ sau hôn nhân cũng là điều rất trọng yếu, có câu nói rất hay, yêu nhau thì dễ mà sống cùng thì khó, cho nên tôi luôn cố gắng duy trì tình cảm và hạnh phúc của mình.

May mắn chính là người đàn ông của tôi rất cố chấp, nhận định ai thì sẽ không bao giờ thay đổi, nhưng mà sống cùng nhau quá lâu thì không thể tránh khỏi mỗi nguy hiểm của sự chán ngấy, cho nên, thỉnh thoảng chúng tôi vẫn yêu đương hẹn hò cùng nhau, thỉnh thoảng trêu chọc đối phương, thỉnh thoảng đấu võ mồm, thỉnh thoảng thông đồng làm chuyện xấu, thỉnh thoảng hấp dẫn lẫn nhau... Hôm nay, con gái yêu bảo bối của chúng tôi cuối cùng cũng đã có được một cuộc sống ngọt ngào, cho nên mọi người đều vui vẻ hạnh phúc.

Vận may của tôi trừ biểu hiện ở tình yêu ra, còn biểu hiện ở tình thân nữa. Đầu tiên, tôi có một cặp cha mẹ không đối nhân xử thế giống với người thường, chúng tôi giống như là bạn bè của nhau, không ngăn phải ở cùng một chỗ, quan hệ cũng hết sức hài hòa; sau đó, tôi có một bà mẹ chồng khác với bình thường, không có quan hệ mẹ chồng nàng dâu hồng lét, chỉ có mẹ chồng nàng dâu đồng minh, không có chuyện gì làm sẽ tụt vào một chỗ thảo luận xem nên làm thế nào để sắc dụ người đàn ông của mình, quan hệ vô cùng thân mật; tiếp theo, tôi còn gặp được ba họ hàng xóm tốt bụng, lúc nào cũng làm loạn ở chung một chỗ, gia tăng thêm niềm vui cho cuộc sống mỗi ngày.

Ngày hôm nay, tình yêu, thân tình, hữu tình cái gì tôi cũng có, cho nên, tôi viên mãn.

Sau khi sinh tiểu bảo bối xong, lực chú ý và trọng tâm cuộc sống của chúng tôi hết sức ăn ý đặt ở trên người bé cưng.

Không nghi ngờ chút nào, Hàn Lỗi là một người đàn ông thật tốt, một người đàn ông yêu vợ, cũng là một người cha tận tâm, một người cha đem con gái thành người tình để yêu thương, chăm sóc.

Cho nên, vì tính thú vị của cuộc sống, tôi thích cùng con gái tranh thủ tình cảm, thích ăn dấm chua với con gái, thích thỉnh thoảng hấp dẫn Hàn Lỗi rồi bị anh điên cuồng hấp dẫn lại, cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua theo từng ngày.

Nhưng mà là người, ai chẳng có chút lòng tham, cho nên tôi cho rằng cuộc sống gia đình bình

an trôi qua có chút vững vàng, gió êm sóng lặng như thế thật không hay, vì vậy đã quyết định tự mình sáng tạo niềm vui thú, mà mục tiêu chính là cùng con gái cố gắng dụ dỗ người bạn nhỏ Âu Dương Suất đến với đại gia đình đáng yêu nhưng có chút động kinh này.

Dĩ nhiên, miễn cưỡng là không có hạnh phúc, vì vậy ánh mắt tôi sáng ngời như tuyết, quyết định để mọi chuyện trở thành người lớn có tình, trẻ con có ý, tạo ra một kế hoạch vô cùng công phu.

Vì vậy cậu bé đáng thương a, ách, hẳn phải gọi là Âu Dương Suất đáng yêu à, chờ tiếp chiêu đi!

Nhưng mà, nửa đường lại nhảy ra một vị họ Trình tên Giáo Kim xuất hiện phá ngang kế hoạch, vì thế, có Hàn Lỗi cái người cha siêu cấp yêu con gái này gia nhập, con đường chúng tôi phải đi vẫn còn rất gian nan đây!

Cho nên, để thỏa mãn tư tâm có được cậu con rể Âu Dương Suất đẹp trai này, ấy, nhằm, phải là vì suy nghĩ cho hạnh phúc của con gái chứ, tôi đã tự mình thôi miên Hàn Lỗi, để anh khắc sâu hiểu rằng, anh là người đàn ông của Hạ Anh tôi, mà Âu Dương Suất mới là người đàn ông của Hàn Ái – con gái bảo bối của anh.

Về phần hiệu quả thì...

Ở một ngày nào đó rất nhiều năm sau rốt cục được công bố.

Ngày hôm đó, hai mắt Hàn Lỗi ướt át, bởi vì con gái của anh thật sự bị một kẻ tên là Âu Dương Suất dụ dỗ đi mất rồi, a nhằm, phải nói là con gái bảo bối của anh đem người ta dụ dỗ lôi kéo vào lễ đường rồi

Sau khi đưa tiễn một đôi vợ chồng trẻ hạnh phúc xong, Hàn Lỗi mặc dù đã trung niên nhưng vẫn anh tuấn như cũ, vẻ mặt không cam lòng, không chịu được, giống hệt như đứa trẻ bị người ta cướp mất món đồ chơi vậy, oán niệm như đũa đám.

Cũng là người đồng dạng đã tới tuổi trung niên nhưng thoát nhìn vẫn trẻ trung như cũ, tôi cười thân mật ôm lấy cánh tay anh, bởi vì an ủi khi người chồng mất đi tình nhân là trách nhiệm của người vợ mà.

"Cung à, tình nhân đi rồi vẫn còn có vợ mà anh!" Tôi cố ý cười ngọt ngào nhắc nhở anh.

Trong mắt Hàn Lỗi nhìn tựa hồ hiện lên một tia nhìn tính toán, nhưng nhanh chóng biến mất.

"Cho nên? Em sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của anh phải không?" Hàn Lỗi cố ý dùng vẻ mặt đáng thương nhìn tôi nói.

"..." Tôi do dự một chút, bởi vì tựa hồ nghĩ thấy một tia âm mưu.

"Tôi quả là một người đàn ông đáng thương không được vợ thấu hiểu mà!" Nhìn thấy tôi do dự, Hàn Lỗi lại vô tội và đáng thương nói tiếp.

Được rồi, tôi đầu hàng, coi như là bán tôi đi giúp anh kiếm ít tiền cũng được, ai bảo tôi không thể chịu được vẻ mặt giả bộ đáng thương của anh chứ.

"Cho nên, yêu cầu của anh là?"

"Hà hà!" Hàn Lỗi thay đổi bộ mặt vô tội đáng thương thành bộ dáng điển hình cho đại sắc lang, vươn ra vuốt sói, cười xấu xa nói: "Cung à, anh nhớ em có hai bộ đồ ngủ gợi cảm cơ mà, nhưng em mới chỉ mặc màu đen mà thôi, hơn nữa còn hẹp hòi mặc có hai lần, cho nên... Không bằng tối nay em thử mặc màu trắng một chút xem sao a!"

"... Cút đi..."

Cái người đàn ông đeo kính ở trước mặt tôi này lúc nào cũng có thể tùy thời biến thân làm con sói háo sắc, đó chính là chồng của tôi, người mà tôi yêu thương đấy.

Cho nên, vì tốt cho anh, cho tôi, cho mọi người, áo ngủ gợi cảm màu trắng ời, tối nay biết điều một chút chờ tôi triệu kiến đi!

Ngoại truyện 1: Tầm × tàn ký

Tại phòng khách bí mật của Tiểu Huyền Tử (Kagen no Ju).

Tiểu Huyền Tử: (giả vờ ưu nhã đoan trang khí chất) Nhiệt liệt chào mừng mọi người đã bớt thời gian đến với tiết mục bức cung trong phòng khách của mẹ ruột, ấy nhầm, là phỏng vấn. Nam chính của chúng ta hôm nay chính là — bạn học Tàn Hạo! Tiểu Hạo Hạo...

Mọi người: (tiếng vỗ tay vang lên) bộp bộp bộp...

Tàn Hạo: (ngượng ngùng gãi đầu) Xin chào mọi người! Xin chào mọi người!

Tiểu Huyền Tử: (vẻ mặt thân thiết) Tiểu Hạo Hạo dạo này có vẻ cao lên rất nhiều nha! Chúc mừng nhé!

Tàn Hạo: (không có ý tứ) Ngài thích là tốt rồi, cảm ơn ngài!

Tiểu Huyền Tử: (híp mắt cười xấu xa) Thật ra còn muốn để bạn học Tô Tầm cùng tới làm vai nữ chính, thế nhưng cô ấy xấu hổ, thà rằng bị tôi đánh gục cũng chết sống không chịu đến, thế nên tôi sáng suốt buông tha để cô ấy trong hậu trường, thông minh mời tới một vị khách đặc biệt khác — bạn học Hạ Anh! Mọi người hoan nghênh ~ hoan nghênh nào ~

Mỗ Anh: (giả vờ dịu dàng hiền lành) Mọi người không cần khách khí, dùng hết sức vỗ tay đi!

Mọi người: (tiếng vỗ tay như sấm dậy) bộp bộp bộp...

Tần Hạo: (lau mồ hôi) Tại sao mình lại có một dự cảm không tốt nhỉ? Đột nhiên cảm thấy đằng sau lưng lạnh quá, có phải điều hòa nhiệt độ chỉnh thấp quá không? Hơn nữa, vì sao tiếng vỗ tay cổ vũ cô ta lại có thể to hơn so với nam diễn viên chính hôm nay là mình chứ? !

Tiểu Huyền Tử: (không nhìn Tiểu Hạo Hạo) Tiểu Anh à, Tiểu Tiểu Anh nhà con đâu, sao không mang nó đến cùng nhau chơi đùa chứ?

Mỗ Anh: (bất đắc dĩ) Mẹ cũng biết cha của nó, Hàn Lỗi ấy à, cực kỳ yêu con gái a, hễ có cơ hội liền nhào đến giúp tiểu gia hỏa ấy tẩy não và củng cố địa vị của mình, thế nên con đành tự mình đến! Hơn nữa, nội dung thăm hỏi hôm nay không thích hợp cho thiếu nhi xem mà! Hà hà...

Tiểu Huyền Tử và Mỗ Anh tà ác nhìn Tiểu Hạo Hạo, che miệng cười xấu xa, hết sức gian trá.

Tần Hạo: (khóe miệng co quắp) Tại sao người tới lại là cô? Chẳng lẽ cô biết được chuyện cũ giữa tôi và Tiểu Tầm sao?

Mỗ Anh: (tà ác) Đúng là tôi không biết a, nhưng sẽ ở bên ghi chép lại!

Tần Hạo: (đầu đầy hắc tuyến) ...

Tiểu Huyền Tử: (vỗ tay một cái) Được rồi được rồi! Không nên lãng phí thời gian nữa, chúng ta bắt đầu phỏng vấn đi! Phương thức phỏng vấn hôm nay thì, Tiểu Hạo Hạo kể chuyện là việc chính, Tiểu Anh bổ sung là phụ.

Tần Hạo: (ôm đầu giãy giụa) Liên quan gì đến cô ta chứ! A! A! A! A...

Mỗ Anh: (vẻ mặt khiêm nhường) Tiểu Hạo Hạo à, cậu nghĩ nên bắt đầu trước từ đâu đây, hay để cho tôi bắt đầu trước? !

Tần Hạo: (giả chết) ...

Tiểu Huyền Tử: (nhướn mi trừng mắt) Tiểu Hạo Hạo của chúng ta xấu hổ rồi sao? Vậy để mẹ hỏi con đáp đi, sau đó để Tiểu Anh bổ sung. Xin hỏi Tiểu Hạo Hạo, anh cùng chị Tô tại sao lại biết nhau vậy?

Tần Hạo: (ngượng ngùng) Ở cùng một câu lạc bộ trong đại học.

Tiểu Huyền Tử: Là câu lạc bộ gì thế?

Tần Hạo: Câu lạc bộ Taekwondo
Mỗ Anh: (bùng tỉnh ngộ ra) Khó trách tôi cứ cảm thấy chị ấy có một loại khí chất rất thích hợp với mình, thì ra cũng là một cao nhân thâm tàng bất lộ nha!

Mọi người: (lau mồ hôi) Cô xác định mình từng thật sự cảm thấy như thế sao?

Tiểu Huyền Tử: (cười xấu xa) Vậy hai người làm thế nào quen nhau được a?

Tần Hạo: (đỏ mặt) Chị khóa trên em khóa dưới thôi...Tiền bối hậu bối thôi...Một hôm luyện tập xong...mọi người cùng rủ nhau đi uống này nọ, đừng có nghĩ sai lệch, là cả câu lạc bộ TaeKwonDo cùng đi uống với nhau, sau đó liền...quen nhau thôi...

Tiểu Huyền Tử & mỗ Anh: (cười gian tà) Chúng ta không có nghĩ gì cả, không nói gì cả đâu nhé!

Tiểu Huyền Tử: (□) Vậy hai người làm thế nào phát triển đến mức lăn lên giường thế? Đừng nhìn mẹ như vậy, đây là vì mọi người rất quan tâm đến việc lăn lộn trên giường của các con đấy chứ! Đương nhiên, thân là mẹ đẻ của con, ta cũng rất muốn biết!

Tần Hạo: (đỏ mặt) Có thể PASS được không?

Tiểu Huyền Tử: (híp mắt) Muốn PASS à? Con cho là mình vì sao lại được mời tới đây chứ, chính là vì các con đã từng lăn lên giường, lăn, lên, giường! OK?

Tần Hạo: (vô tội) O... K...

Tiểu Huyền Tử: (hòa ái dễ gần) Đừng xấu hổ, ta thế nhưng là mẹ ruột của con mà, ngoan, thành thật trả lời đi nào!

Tần Hạo: (mắc cỡ đỏ mặt) Thì... Cái kia... Cái này... Sau đó...

Tiểu Huyền Tử: (ẩn nhẫn) Tiểu, Hạo, Hạo! Con nghĩ chúng ta đang đùa nên mới định giở trò chắc? Nói thì nói liền đi, cứ cái kia a, cái này a, sau đó a, chúng ta làm sao mà biết được? Chẳng lẽ con muốn COS kẻ bị thiếu năng à?

Mỗ Anh: (vẻ mặt nghĩa khí) Tiểu Hạo Hạo à, nếu như cậu thực sự quá xấu hổ, nói không nên lời, vậy thì để tôi tới nói giúp cậu đi, tôi nói được mà, đương nhiên, tôi chỉ là người biên tập chuyện cũ, thế nên sẽ thêm mắm thêm muối, gia công câu chuyện này không ít đâu đấy!

Tần Hạo: (đầu hàng) Thôi để tôi tự nói cho xong, không cần phiền đến ngài, thế nhưng tôi không muốn chính miệng nói ra, vì thế để tôi viết, nhờ mẹ đọc giúp đi!

Thế là Tiểu Huyền Tử cố ý nhấp một hớp nước sôi để nguội, tiếp nhận bản thảo, hắng giọng một cái, dùng giọng điệu ngọt ngào của một MC chuyên nghiệp, dùng phương thức ngôi thứ ba chậm rãi tự thuật lại cảnh Tần Hạo cùng Tô Tâm lăn lên giường...Ấy nhầm, là chuyện xưa

ngày trước, lấy tên là "Tâm × Tần ký".

Nhớ năm ấy, mỗi nam của chúng ta đứng trên sân trường đại học vẫn còn tinh thần bông bột, phấn chấn, như hoa nở trên núi, rạng ngời hướng về tương lai phía trước.

Là tân sinh viên năm thứ nhất của trường, vóc người cao gầy, vẻ mặt tuấn mỹ, nhã nhặn lễ độ, khí chất bất phàm, Tần Hạo đứng đó như hạc giữa bầy gà, chỉ trong chớp mắt đã lập tức trở thành đối tượng được các đàn chị khóa trên quan tâm đặc biệt.

Tần Hạo lựa chọn khoa kinh tế nên thập phần nghiêm túc học tập, thập phần giữ mình trong sạch, ngay từ đầu đã biểu lộ mục đích chính của mình khi đến đại học là học tập rèn luyện chứ không phải yêu đương nhăng nhít, thế nên, anh ta thành công may mắn đạt được danh xưng đáng tự hào "Mỹ nam băng sơn" của trường, cũng đồng thời khiến cho từng nhóm từng nhóm đàn chị một phải thương tâm mà ngã xuống.

Khi đó Tần Hạo đều nói được thì làm được, bạn bè ở bên cạnh anh, cùng anh chơi đùa gần như đều thuần túy là nam sinh, là gần như, thế nên vẫn có một ngoại lệ, đó chính là đàn chị Tô Tâm của anh, nữ sinh duy nhất có thể đứng bên cạnh Tần Hạo.

Tô Tâm là một cô gái thuộc khoa công nghệ thông tin, tài ba giỏi giang, vóc người cao gầy, bề ngoài xinh xắn lại trung tính, hào sảng, thế nên hay cùng Tần Hạo xưng huynh gọi đệ, mà đó cũng chính là nguyên nhân cô có thể đứng bên cạnh Tần Hạo, bởi vì đã là huynh đệ, tức là không liên quan đến cảm tình.

Có thể mục đích ban đầu chỉ đơn thuần như thế, nhưng bọn họ đã quên mất một chuyện, trên thế giới này, giữa nam và nữ không bao giờ tồn tại một tình cảm hữu nghị thuần khiết hết, trừ phi người đàn ông ấy là GAY, còn cô gái kia là LES.

Đương nhiên, không phải GAY, Tô Tâm cũng không phải LES, nếu không bọn họ làm sao lăn lên giường được chứ?

Tần Hạo cùng Tô Tâm quen biết nhau trong câu lạc bộ TaeKwonDo, Tô Tâm học sớm hơn Tần Hạo hai năm, nên vừa là đàn chị vừa là tiền bối của anh.

Tính cách Tô Tâm vô cùng hào sảng, tất cả mọi người đều yêu thích cô, bao gồm cả Tần Hạo, thích một cách đơn thuần như tình cảm giữa anh em với nhau.

Lúc Tần Hạo chú ý tới Tô Tâm, Tô Tâm đương nhiên cũng chú ý tới Tần Hạo, không thể phủ nhận, Tô Tâm đúng thật là có hảo cảm với Tần Hạo, tuy rằng không nhớ rõ là bắt đầu từ lúc nào, nhưng mà dần dần đã trở thành yêu. Để có thể cùng anh tiếp xúc sâu hơn, Tô Tâm quyết định giấu kín tâm tư và tình cảm thật của mình với anh, thà rằng cứ lấy danh nghĩa "huynh đệ" để được tiếp tục đứng bên cạnh Tần Hạo, cùng nhau luyện tập, cùng nhau hò hò, bởi vì cô không muốn mạo hiểm, không muốn cơ hội để trở thành người con gái duy nhất đứng bên cạnh

anh cũng mất đi, bởi vì khi Tần Hạo cự tuyệt nữ sinh đều rất quyết liệt, một đao chặt đứt tư tâm, không chút nào uớt át bản thủ, đừng nói là dấu lìa ngó ý còn vươn tơ lòng, với anh, một sợi cũng không lưu lại.

Dần dần, Tô Tầm đã quen với cách ở chung như thế với Tần Hạo, cùng anh trở thành bạn bè tốt không có chuyện gì giấu giếm nhau, có thể nói bằng bốn từ hồng nhan tri kỷ thì càng chuẩn xác.

Tô Tầm là một tiểu mỹ nhân, cho nên bình thường sẽ có rất nhiều người theo đuổi, giống như Tần Hạo có thật nhiều người ái mộ vậy.

Cùng Tô Tầm duy trì tình cảm hữu nghị thuần khiết một năm, Tần Hạo bắt đầu phát sinh nghi hoặc, đối với cảm tình hữu nghị lúc ấy giữa bọn họ phát sinh nghi hoặc, bởi vì mỗi khi nhìn thấy có ai đó xuất hiện tìm cách theo đuổi Tô Tầm, anh gần như cảm thấy rất không thoải mái, thậm chí là có chút tức giận nữa!

Thế là lần thứ hai khi anh cùng Tô Tầm một mình đi ra ngoài uống rượu, nhìn thấy đôi môi đỏ mọng mê người như mật ngọt kia, anh dường như...dường như cảm thấy có một cơn xúc động muốn hôn lên nó.

Ý niệm này khiến cho Tần Hạo vô cùng giật mình, dù sao trước giờ anh vẫn luôn coi người ta là anh em tốt của mình, cùng anh em hôn môi hình như có chút kinh hãi thế tục thì phải, nhưng mà may mắn là người anh em này của anh là một cô gái, còn là một cô gái đẹp trăm phần trăm nữa.

Tuy rằng Tần Hạo đã tiếp nhận được sự thật rằng mình thực sự yêu Tô Tầm, nhưng anh cũng vô cùng khổ não, bởi vì lúc trước mình đã từng thề độc mỗi ngày, cái gì mà mục đích lên đại học chính là để học tập rèn luyện chứ không phải là yêu đương nhăng nhit với ai, giờ thì, ngoại trừ học tập anh cũng bắt đầu muốn yêu đương rồi a!

Cho nên có thể nói, quả thực là đáng bị coi thường, cực kỳ phiền não vô cùng phiền não, cực kỳ áp lực vô cùng áp lực ấy!

Tô Tầm tựa hồ cũng cảm nhận được một ít thay đổi của Tần Hạo, ví dụ như sẽ thường duyên đơn độc hẹn cô đi ra ngoài, khen ngợi, thậm chí là tặng hoa cho cô, điều này khiến cho Tô Tầm thụ sủng nhược kinh vô cùng.

Đối mặt với sự "khác thường" của Tần Hạo, Tô Tầm tuy rằng rất cao hứng nhưng vẫn cẩn thận từng li từng tí một, chỉ sợ phạm phải giới hạn thì ngay cả bạn bè cũng không thể làm được nữa.

Thế là Tần Hạo theo đuổi rất vất vả, Tô Tầm lại trì hoãn trốn tránh không thôi, hai con chim đà điều một kẻ liều mạng chạy, một kẻ liều mạng trốn, khiến cho bạn bè bên cạnh họ dở khóc dở

cười.

Vì thế, nhờ cái gọi là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, ánh mắt những người bằng hữu trở nên sáng như tuyết, vừa nhìn đã thấy hai kẻ kia về sau nhất định sẽ phát sinh gian tình.

Thế là bạn bè của họ tính toán tặng cho hai người một món lễ vật, quyết định hảo tâm giúp hai người một chút, bằng không người trong cuộc rối rắm, người đứng ngoài xem trò vui như họ cũng nóng ruột theo, câu nói thế nào ấy nhỉ, là hoàng đế chưa vội thái giám đã gấp thôi.

Sau đó, ở một đêm nguyệt hắc phong cao trong tháng, hai người nam nữ rốt cuộc dưới sự thiết kế của lũ bạn, thành công ở trên giường lăn mấy vòng liền.

Đêm đó, những thành viên của câu lạc bộ TaeKwonDo tìm một cái cớ hợp lý để tổ chức một lần gặp mặt, một lần gặp mặt giữa rượu và âm mưu.

Trên phương diện uống rượu, Tô Tầm là phái rộng lượng, Tần Hạo cũng là phái rộng lượng theo, nhưng mà bạn bè của họ lại thuộc phái âm mưu, thế nên, nhân lúc hai đương chú ý, phái âm mưu đã lén lút rắc một ít thuốc bột vào trong hai ly rượu, tà ác lác lác, rượu bên trong ly không ngừng nhộn nhạo gợn sóng, hết sức mất hồn.

Lại sau đó...

Tần Hạo tỉnh giấc vì nóng liền nhìn thấy Tô Tầm cũng vừa tỉnh giấc như mình, hai người đang nằm cùng nhau trên một chiếc giường.

Bị hạ độc, hai mắt Tô Tầm mê man, gò má ửng đỏ, môi anh đào khê hé mở hết sức mê người, nằm ở trên giường tự nhiên...cởi quần áo!

Tần Hạo thông minh lập tức biết bọn họ đã bị người ta thiết kế gài bẫy, thế nhưng anh không hề tức giận, trái lại còn thập phần cảm tạ nữa.

Anh nhìn ra được cảm tình của Tô Tầm với mình, cho dù cô có làm đủ mọi cách để che giấu đi nữa, anh vẫn nhìn ra được, thế nên, anh quyết định, trước đem cô ăn đã rồi tính sau.

Tần Hạo xoay người đặt Tô Tầm dưới thân, đôi mắt từ từ sâu chăm chú khóa lại hai tròng mắt không hề giữ lại chút nào ái mộ của cô, trầm thấp hỏi: "Biết anh là ai không?"

"Tần Hạo..." Tô Tầm khàn khàn trả lời.

"Tốt!" Tần Hạo thỏa mãn hôn lên chóp mũi đáng yêu của cô. "Vậy bây giờ anh muốn ăn em, em đồng ý không?"

Tô Tầm vì vấn đề Tần Hạo đặt ra mà đỏ bừng cả mặt, trả lời không được, không trả lời cũng

không xong.

"Quên đi, dù sao kết quả cũng đều như nhau, bởi vì em nhất định sẽ bị anh ăn sống nuốt tươi!"
Tần Hạo hiếm khi bá đạo nói.

Nhìn người đàn ông mình yêu, Tô Tầm quyết định bằng bất cứ giá nào cũng cần thử, thế nên thẳng thắn chủ động hôn lên môi anh.

Một người đàn ông và một người phụ nữ, hơi thở quấn quanh, răng môi giao chiến, khát khao triền miên, Tần Hạo bá đạo đem lưỡi xâm nhập vào trong miệng Tô Tầm, quấn quýt lấy lưỡi của cô, cùng nhau chơi đùa, dây dưa không dứt.

Ngọn lửa mang tên dục hỏa không ngừng thiêu đốt xung quanh người, Tần Hạo vừa hôn Tô Tầm, đồng thời bàn tay to cũng không rảnh rỗi, lướt từ cổ, xương quai xanh đến bầu ngực đầy đà của cô, rồi tiến thẳng đến đùi, không nơi nào anh không lưu luyến vuốt ve qua.

Đúng lúc này, Tần Hạo đột nhiên kết thúc nụ hôn nồng nhiệt, anh bình tĩnh nhìn Tô Tầm vì kích tình mà càng thêm quyến rũ, nghiêm túc nói: "Đây là lần đầu tiên của anh."

"Em cũng vậy."

"Nếu thế thì chúng ta đành dựa vào bản năng thôi vậy!"

Thế là bản năng khiến cho Tần Hạo lưu loát cởi bỏ quần áo của hai người, da thịt chạm nhau: bản năng khiến cho Tần Hạo hôn lên mọi nơi trên da thịt Tô Tầm; bản năng khiến cho Tần Hạo thông mình tiến vào thân thể của Tô Tầm, đầu tiên là chậm rãi luật động đầy tiêu hồn, sau đó là kịch liệt và mãnh mẽ mà đánh tới...

Trong căn phòng được người ta tỉ mỉ chuẩn bị, hai bóng người ở trên giường lớn đang quấn lấy nhau, bốn phía vang lên những tiếng động rung lắc, tiếng cô gái thở gấp và rên rỉ, tiếng thỏa mãn gầm nhẹ của người con trai và không khí tràn ngập hơi thở ái muội chưa hề tiêu tan.

...

Hai người yêu nhau hết sức ngọt ngào, nhưng đến khi Tô Tầm bắt đầu đi tìm công việc, bọn họ liền ý thức được sự tàn khốc của thực tế.

Một ngày, Tần Hạo đột nhiên trở nên không còn ôn nhu như ngày xưa, mà lạnh lùng như Tu La xuất thế đưa ra lời chia tay với Tô Tầm, Tô Tầm không hiểu, anh lại không giải thích, cuối cùng, Tô Tầm thương tâm ra nước ngoài du học, một đoạn tình cảm lưu luyến năm ấy cũng theo đó mà kết thúc.

Tần Hạo vì sao lại làm như vậy? Đó là bởi vì cha của Tô Tầm.

Cha của Tô Tâm là một người đàn ông vừa có tiền, có thể lại yêu thương con gái, vì tương lai của con yêu, ông ta đã yêu cầu Tần Hạo bỏ cuộc.

Thế là sau khi bình tĩnh lý trí phân tích vấn đề tương lai và tiền đồ của Tô Tâm xong, Tần Hạo đã lựa chọn, một lựa chọn tuy đau đớn nhưng không hề hối hận, bởi vì chỉ cần người con gái mình yêu hạnh phúc, có cái gì mà người đàn ông yêu cô không thể chấp đầu?

Bởi vì anh tin, bọn họ vẫn còn cơ hội để cùng một chỗ với nhau.

Quả nhiên.

Duyên phận đã để hai người gặp lại nhau lần nữa, lần thứ hai dưới sự thiết kế của những người bằng hữu mà lần lên giường, khởi đầu vẫn như cũ, thế nên tất cả một lần nữa bắt đầu.

Tiểu Huyền Tử: (oán giận) Sớm biết chuyện xưa dài như vậy sẽ không giúp cậu đọc, miệng thật mồm a! A! A! A... Nhưng mà, đoạn chia tay của hai người về sau rất rất máu chó nhé!

Tần Hạo: (đỏ mặt che lại) Tất cả đều khỏe mạnh là được rồi!

Mỗ Anh: (pha trò) Cậu còn dám đem mình viết thành như cực phẩm thế nữa cơ à! Ha ha!

Tần Hạo: ...

Mỗ Anh: (tham lam) Nhưng mà... Về tình tiết hai người lần lên giường không thể miêu tả kỹ hơn sao? Không đã nghiên, không đã nghiên!

Tần Hạo: (đen mặt) Không đã nghiên? Thế thì về nhà tìm người đàn ông của cô đi, để anh ta kể lại cho cô nghe, đảm đương thật tốt nhiệm vụ để cho cô đã nghiên.

Mỗ Anh: (nghiêm túc) Nói thật, chẳng lẽ cậu thực sự đối với Hàn Lỗi nhà tôi không hề có tư tưởng bất lương nào hay sao? Cậu thực sự không thích anh ấy hay sao?

Tần Hạo: (thất bại) Tôi lặp lại một lần nữa, một lần cuối cùng, tôi đối với Hàn tổng chính là kính ngưỡng! Sùng bái! Ngưỡng mộ!

Mỗ Anh: (đắc ý) Nhưng mà cậu không thể không thừa nhận, để hai người thành công lần lên giường lần thứ hai thì tôi chính là công thần tốt nhất đi!

Tần Hạo: (thành thành thật thật) Phải... Là ngài...

Mỗ Anh: (càng thêm đắc ý) Vậy cậu nói thật đi xem nào, tôi có phải là một tiểu mỹ nhân không?

Tần Hạo: (nén mồ hôi thỏa hiệp) Phải... Là ngài...

Tiểu Huyền Tử rút cuộc không đành lòng nhìn nữa, thế là vỗ tay một cái, đưa ra kết luận cuối cùng.

Tiểu Huyền Tử: (mỉm cười) Câu chuyện về sự cố lăn lên giường của Tiểu Hạo Hạo đến đây là kết thúc, cảm ơn Tiểu Hạo Hạo bằng bất cứ giá nào đã đến đây nói lại, cũng cảm ơn bạn học Tiểu Anh đã làm khách mời danh dự của chúng tôi. Bây giờ, Tần Hạo về nhà chăm vợ đi, Tiểu Anh cũng về nhà với chồng và con gái đi, mọi người cũng tan cuộc thôi, muốn làm gì thì làm đi, mẹ ruột đại gia tôi đây cũng muốn nghỉ ngơi một chút. Mọi người khỏe, đi không tiễn nhé!

Ngoại truyện 2: Phía sau chiếc kính mắt

Chào mọi người, tôi là Hàn Lỗi, đứa nhỏ thứ tư của Hàn gia.

Tôi có một gia đình không hề giống với những gia đình khác, chủ yếu vẫn là bởi vì tôi có một bà mẹ dở hơi, mà về sau, tôi còn phát hiện ngoại trừ mẹ, thì ra ông bà nội của tôi cũng là những kẻ dở hơi không kém, rất hiếm gặp trên đời này, cho nên có thể nói, tôi là một đứa trẻ lớn lên trong một gia đình dở hơi.

Từ nhỏ tôi đã phát hiện mình khác biệt với mọi người, đơn giản mà nói thì tôi có hai tính cách, chuyên nghiệp lên một chút thì gọi thành nhân cách phân liệt, haha, đùa thôi, chẳng qua là hai mặt biểu hiện khác nhau trong cùng một cơ thể ấy mà.

Tôi có thể rất yên lặng, bình tĩnh, lạnh lùng, cũng có thể hết sức nhiệt tình, điên cuồng và kích động.

Hai nhân cách song song cùng tồn tại này từng khiến cho tôi phiền não rất lâu, cho đến một ngày, tôi phát hiện ra một công dụng khác của kính mắt, ngoại trừ có thể giúp vẻ ngoài của tôi nhã nhặn tuấn mỹ thêm thì càng thần kỳ hơn, nó có thể giúp tôi đè nén một nhân cách xuống, đó chính là vẻ nhiệt tình kia, cho nên, mặc dù không cận thị nhưng tôi vẫn luôn quen đeo kính mắt.

Kính mắt có thể giúp tôi khách quan hơn trong việc quan sát thế giới ngoài kia với đủ loại người tồn tại, cũng khiến tôi quen với việc đeo chiếc mặt nạ vô hại lên với kẻ khác, không có cách nào cả, thế giới này quá lớn, xã hội này cũng quá phức tạp, làm một người bình thường mới chính là đạo lý tốt nhất.

Tôi không phủ nhận mình là một anh chàng đẹp trai, cũng không phủ nhận mình cần phụ nữ, thế nhưng tôi thừa nhận mình chưa từng có ai bao giờ cả.

Bởi vì thân phận cùng vẻ ngoài của mình, bên cạnh tôi đích thực không thiếu những cô nàng yêu thương nhưng nhớ, song tôi không thích, bởi vì tôi chán ghét cái vẻ đơn thuần giả tạo của

họ và những đoạn tình cảm mang theo toan tính, âm mưu, thế nên tôi vẫn duy trì sự độc thân, cho đến khi gặp được một người con gái tên là Hạ Anh.

Tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên buổi tối ngày hôm ấy, buổi tối làm cho tôi xúc động nhưng không hề hối hận, buổi tối tôi đã tình cờ gặp gỡ Hạ Anh.

Một người đàn ông hai mươi tám tuổi vẫn độc thân không lạ gì, thế nhưng một người đàn ông hai mươi tám tuổi mà vẫn là xử nam thì có vẻ kỳ quặc, không có cách nào khác, tôi vốn không tiếp nhận được cái kiểu quan hệ không cần yêu đương ấy, mặc dù người ta vẫn thường nói tâm tư cùng thân thể đàn ông luôn tách rời nhau, nhưng tôi biết mình làm không được, có lẽ bởi vì thân là đàn ông Hàn gia, chúng tôi không muốn sẽ không yêu, nếu yêu cũng sẽ chỉ yêu một người, cho nên tôi luôn kiên trì chờ đợi một ngày nào đó, người phụ nữ có thể khiến tôi yêu không hề tiếc xuất hiện.

Thế là đêm ấy, tôi bước vào trong quán rượu.

Quán rượu này khá nổi tiếng, có đủ loại phụ nữ thế nhưng không một ai có thể khiến cho tôi động lòng, vì vậy tôi cự tuyệt bất kỳ người nào chủ động đến gần mình.

Trong quán rượu có rất nhiều phụ nữ, song tôi chỉ chú ý đến một người, một người thoát nhìn có vẻ không hề hợp với bầu không khí này, trốn ở trong một góc phòng...không chút nào giống với một cô gái ăn chơi hết.

Cô ấy không trang điểm quá đậm, không có những bộ quần áo mát mẻ sành điệu mà chỉ là quần bò áo phông đơn giản, cả người nhìn qua như một chú thỏ trắng lạc vào giữa bầy sói hoang, có chút bất an, nhưng cũng nghịch ngợm.

Hình như cô ấy cũng đang đánh giá những người trong quán rượu, cặp mắt to cứ liếc tới lui không ngừng, khi thì lắc đầu, khi thì chau mày, lúc lại nhíu mày, có vẻ dường như rất thất vọng vậy.

Cô ấy rốt cuộc đang muốn tìm cái gì chứ? Đang tìm người nào sao? Đột nhiên tôi rất muốn biết được điều đó.

Đúng lúc này, cô ấy đem tầm mắt chuyển dời đến chỗ này, cuối cùng đem cả lực chú ý đều đổ lên trên người tôi, rồi cô xoay người hướng vào trong quầy bar, nói gì đó với người pha chế. Một lúc sau, cô ngửa đầu một hơi uống cạn sạch ly rượu.

Cô ấy không sợ sẽ uống say sao?

Sau đó, cô ấy rời khỏi quầy bar...đi về phía tôi.

Tôi thừa nhận giờ khắc này tim mình đập có chút nhanh hơn, thế nhưng đã quá quen với việc đeo mặt nạ, tôi nhanh chóng bình tĩnh lại, giả vờ thông thả chờ đợi hành động kế tiếp của cô

gái này.

Cô dừng lại trước mặt tôi, nuốt một ngụm nước bọt sau đó đột nhiên ngồi vào ghế bên cạnh, nhìn về phía trước vài giây rồi bất ngờ quay mặt về chỗ tôi, từ từ tiến tới gần.

Cô ấy muốn làm cái gì vậy? Trong đầu tôi vô thức lóe lên một suy nghĩ.

Cô có vẻ cứng người lại một chút, sau đó khẽ hé miệng, ánh mắt mập mờ tiếp tục dựa gần vào, ghé sát lỗ tai tôi lớn tiếng nói: "Tôi và anh là cùng một loại người!"

Cùng một loại người? Rốt cục là loại người nào chứ?

Thừa dịp đang dựa gần vào, tôi len lén xuyên qua mắt kính đánh giá cô gái này, bình tâm mà nói, cô ấy không phải là loại phụ nữ có thể khiến người ta liếc mắt một cái liền kinh ngạc, nhưng lại có một hương vị đặc biệt, không hề trang điểm lòe loẹt, không tỏ vẻ mềm mại nhu mì, chỉ có vẻ...ngu ngốc mà thôi.

Thế là nhìn vào mắt cô gái hoàn toàn xa lạ ấy, tôi liền quyết định bất cứ giá nào cũng phải làm tới cùng, ai bảo cô là người phụ nữ đầu tiên trong hai mươi tám năm qua khiến cho tôi có cảm giác

Đúng, chính là cảm giác, cảm giác muốn ôm cô vào lòng hết sức mãnh liệt.

Đây đại khái chính là duyên phận đi, vì thế tôi kéo cô ra khỏi quán bar, mang về nhà mình.

Tôi chưa bao giờ mang phụ nữ về nhà, ngoại trừ một lần bị bà mẹ không mời mà đến cùng bà nội tự ý mò vào, nhưng tôi lại muốn mang cô về nhà, muốn nhìn thấy cô ấy tỉnh lại trên giường của mình.

Một đêm mất hôn, kết quả chính là bị mẹ tôi bắt gian tại trận, sau đó cô nàng ngây ngốc này còn không tỉnh táo để bà ấy lừa gạt ký vào giấy bán thân nữa.

Tôi nhất định phải thừa nhận, kỳ thực lúc ấy mình rất vui vẻ.

Nhưng vì tôn trọng quyết định của cô, tôi cố ý nhân nhật hỏi xem cô có đồng ý lấy mình hay không, ai ngờ cô thế nhưng đảo mắt, cười ngọt ngào trả lời rằng: "Gả! Đương nhiên là gả rồi!"

Quả nhiên là một cô gái kỳ quặc không giống như những người phụ nữ khác mà. Thế nhưng tôi thích.

Sau đó cô ấy nói cho tôi biết mình gọi là Hạ Anh.

Kết hôn, tôi thế nhưng đã kết hôn rồi, cùng một tình nhân 419* kết hôn.

(*419: for one night, tức là tình một đêm)

Cuộc sống sau hôn nhân quả nhiên thú vị giống hệt như tôi đã nghĩ, tôi cố ý phân phòng ngủ với cô, cố ý khách khí đối xử, cố ý che giấu dự vọng của mình đối với cô, bởi vì tôi không thích miễn cưỡng, cho nên trước khi có thể xác định rõ ràng cảm tình của cô ấy với mình, tôi nhất định sẽ không lên giường với Hạ Anh.

Cùng bà mẹ dờ hơi kia của tôi tiếp xúc xong, cô ấy bắt đầu trở nên kỳ quặc, hễ có cơ hội là sấn vào tìm cách mê hoặc dụ dỗ tôi, không sai, là mê hoặc, là dụ dỗ.

Váy ngủ gợi cảm này, thiếu chút nữa khiến tôi kiềm chế không được, cũng may tôi có định lực thật tốt, rốt cuộc cũng có thể mặt không đổi sắc ngồi qua một đêm, sau đó, cô ấy không liếc mắt đưa tình thì chính là hưng hân nhìn tôi, haha, quả thật là chơi rất vui, tuy rằng có chút khó chịu nhưng rất thú vị, vì thế, tôi quyết định chơi cùng với cô ấy, cố ý giả bộ ngu ngốc, khiến cô luôn luôn hưng phấn mà đến, thất bại mà về, mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt muốn tức điên lên của Hạ Anh, tôi đều cảm thấy hết sức đáng yêu.

Một lần suýt chút nữa sát súng hỏa trên bàn bếp kỳ thực làm tôi có chút tiếc nuốt nhưng đồng thời cũng thấy rất may mắn, dù sao tôi vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng làm tốt nhiệm vụ cả đời chỉ yêu một mình cô ấy.

Thế nhưng rất nhanh sau đó, tôi biết được đáp án của mình sẽ không thay đổi, tôi đã quyết định đời này kiếp này sẽ chỉ yêu một mình Hạ Anh, chỉ nhìn một mình cô ấy, chỉ chiều chuộng một mình cô ấy.

Về sau, nhờ phúc của bà mẹ dờ hơi kia và công hiệu mạnh mẽ của xuân dược, tôi liền có thể thuận lợi lộ ra bộ mặt thật của mình trước mặt Hạ Anh, về sau, tôi nói với cô ấy: "Chỉ cần anh nhận định một cô gái, như vậy sẽ chỉ nhìn một mình cô ấy, chỉ ôm một mình cô ấy, cho nên đúng như vậy, đã nhận định em rồi thì em cũng chỉ có thể nhìn một mình anh, nghĩ đến một mình anh, yêu một mình anh! Dĩ nhiên, anh sẽ cho em một lễ vật thật lớn, cho chính là có thể nhìn thấy được vẻ mặt thật của anh, đặc quyền chỉ riêng mình em có mà thôi."

Cô nở nụ cười, một nụ cười hết sức động tâm.

Đúng, từ nay về sau, tôi là người đàn ông của Hạ Anh, mà Hạ Anh, cũng chỉ có thể là người phụ nữ của một mình tôi mà thôi!

Ngoại truyện 3: Tiểu Hạ An lên tiếng

Chào mọi người, tên tôi là Hàn Ái, là một cô bé người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe nghiêng ~ siêu cấp vô địch đáng yêu, tuy nhiên tuổi không lớn lắm, vừa mới lên tiểu học không lâu thôi, vì thế xin mọi người chiều cô nhiều hơn về sau ạ!

Để biểu đạt sự cảm tạ và thành ý từ đáy lòng mình, tôi trước tiên xin tặng mọi người những nụ hôn gió yêu thương đã, chụt chụt chụt... Mọi người không cần tranh cũng không cần cướp đâu, ai cũng có phần mà!

Nói tiếp, tuy rằng tên tôi là Hàn Ái, thế nhưng cha thích gọi tôi là con gái bảo bối, mẹ thích gọi là tiểu gia học hoặc là cục thịt nhỏ, bạn bè hay gọi tôi là Tiểu Hạ Anh, thế nên tôi vẫn luôn nghi hoặc, rốt cuộc mình có bao nhiêu cái tên đây?

Tôi có một đôi mắt to sáng ngời, lông mi thật dài, sống mũi cao thẳng khéo léo, cái miệng anh đào nhỏ nhắn đáng yêu, cặp má đỏ bừng, mềm mại đầy thịt nên tất cả mọi người đều thích nhéo yêu nó. Lúc nào tôi cũng phải chịu bị bọn họ "Phi lễ" và "Đùa bỡn", không phải xoa thì chính là hôn, thế nên gương mặt đỏ mưng vốn đã hồng nhuận của tôi thì thoảng lại bị in xuống vài dấu son môi liền. Thật sự chơi thích như vậy sao? Thế là tôi cũng thử nhéo nhéo má của mình vài cái, ừm, quả thực không tệ, làn da mềm mại, xúc cảm dễ chịu, đúng là chơi vui thật!

Kỳ thực bọn họ đối xử với tôi rất tốt, sau mỗi lần "phi lễ" và "đùa bỡn" khuôn mặt nhỏ nhắn của tôi xong thì đều tặng cho tôi rất nhiều món đồ chơi thú vị.

Thế nên mẹ tôi nói, phải làm một người co được dẫn được, tuy rằng tôi không thích bị "đùa bỡn" và "phi lễ" như thế, nhưng vì những món đồ chơi, tôi quyết định sẽ dũng cảm chấp nhận sự thật này, thế nào, tôi có phải là một người co được dẫn được hay không?

Nhưng mà hai má bị bọn họ bóp nhiều sẽ đau, vì thế tôi liền lén lút nhớ kỹ những người đã từng "đùa bỡn" mình, tính toán sau này lớn lên sẽ học theo mẹ, tặng cho bọn họ vài món "lễ vật" khác để hậu tạ, vì thế, danh sách ra đời, bao gồm có: ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại, bác cả, vợ bác cả, bác hai, chồng bác hai, cô, chú, bác ba, vợ bác ba, chú Tiểu Hạo Hạo, dì Tô Tâm, chú Lưu Tuấn, dì Giang Mặc Mặc, chú Hà Dịch, dì Lưu Tĩnh. Nhưng bởi vì bọn họ đều lớn hơn so với tôi, thế nên tôi quyết định sau này phải "bắt nạt" con cháu bảo bối của bọn họ, giống như bọn họ đã từng "phi lễ" tôi vậy. Hừ hừ, tôi trông thế mà rất hay mang thù đấy!

Hứng thú của tôi thường hết sức mỹ miều, tỷ như ngắm tuần nam và mỹ nữ, vì thế nhìn ngó những anh chàng đẹp trai, những cô nàng xinh gái đã trở thành việc thường xuyên làm sau khi tan học của tôi mỗi ngày. Hơn nữa, tôi là cùng mẹ làm đó nha, bởi vì mẹ nói muốn bồi dưỡng quan niệm thẩm mỹ của tôi từ nhỏ. Nhưng điều khiến tôi không hiểu được chính là bọn họ hóa ra không hề đẹp trai được bằng ba tôi, vì thế ở trong mắt của tôi, ba mới là người đàn ông đẹp trai nhất trên đời này, cho đến tận lúc gặp được anh ấy...cha tôi mới thương tâm lui xuống vị trí thứ hai.

Cha à, thực sự là xin lỗi, xin lỗi mà!

Mọi người đoán ra người này là ai không?

Tôi rất yêu cha và mẹ, vì thế trước tiên tôi phải giới thiệu hai người trước đã.

Cha tôi tên là Hàn Lỗi, theo như lời nói của mẹ thì ông là một người đàn ông cao lớn, tuấn mĩ, yêu vợ chiều con tốt vô cùng. Tôi cũng biết cha mình thật sự rất đẹp trai, bởi vì mỗi lần cùng ông đi ra ngoài có rất nhiều các dì các cô nhìn lên về phía chúng tôi, nhưng mà cha đều làm như không thấy bọn họ, vì thế tôi cũng học theo cha, làm như không thấy mấy người này.

Mẹ của tôi gọi là Hạ Anh, theo như lời cha nói thì bà là một người phụ nữ đáng yêu, xinh đẹp, thích đùa dai với người khác. Mẹ quả thực rất thích trêu chọc mọi người, vì thế, chú Tiểu Hạo Hạo, chú Lưu Tuấn và bác Hàn Vũ đều không chút khách khí trở thành đối tượng săn lùng của bà, về phần quá trình và thủ đoạn đùa giỡn họ của mẹ thì bà bảo rằng đó là chuyện không thích hợp kể cho thiếu nhi nghe, cho nên không nói cho tôi biết.

Không thích hợp cho thiếu nhi? Cái gì gọi là không thích hợp cho thiếu nhi chứ?

Cha rất yêu mẹ, bởi vì ông luôn luôn nhốt mẹ vào trong một gian phòng cực kỳ lâu, đây là do chú Lưu Tuấn nói cho tôi biết, chú nói đây là biểu hiện cha yêu mẹ, vì thế mỗi lần cha muốn đem mẹ kéo vào phòng, tôi đều ngoan ngoãn chạy sang nhà bà nội, không làm ầm ĩ đến bọn họ. Không đúng, không phải tôi tự chạy sang nhà bà nội mà là cha đem tôi đến nhà bà nội ở qua đêm, thế là mỗi lúc ấy tôi đều biết, cha lại muốn biểu hiện tình yêu của mình với mẹ rồi, mà bởi vì tôi rất rất thương ông cho nên vô cùng ngoan ngoãn ở trong nhà bà nội. Tôi đúng là đứa trẻ ngoan, nhỉ?

Cha cũng rất yêu tôi, rất chiều tôi, ông luôn luôn thỏa mãn mọi yêu cầu của tôi, ví dụ như cưỡi ngựa trên lưng ông chẳng hạn, cưỡi thật cao thật cao, thậm chí là làm rơi cả nước miếng, nước mũi lên người ô

Mẹ cũng rất yêu tôi, rất chiều tôi, bà luôn thích ôn nhu ôm tôi nói: "Cục thịt nhỏ à, con thế nhưng là con gái của Hạ Anh mẹ nha, không chỉ thừa hưởng khẩu vị nặng của mẹ mà còn phải cố gắng đem Âu Dương Suất lôi về làm con rể của mẹ đấy nhé!"

Con rể là vật gì nhỉ? Có thể ăn không?

Nhưng mà, tuy rằng tôi không biết con rể là vật gì, song tôi biết Âu Dương Suất, anh ấy rất đẹp trai, cũng chính là người duy nhất có thể khiến cho cha thân mến của tôi lui xuống hàng thứ hai, tôi rất thích anh ấy.

Mẹ nói anh Âu Dương Suất sống ở nước ngoài, cách chúng tôi rất xa, vì thế mỗi năm chúng tôi cũng chỉ được gặp mặt nhau có vài lần mà thôi, nhưng mà sinh nhật nào của tôi anh ấy cũng đến, không chỉ cười ôn nhu với tôi mà còn tặng tôi rất nhiều quà đẹp nữa, thế nên sinh nhật năm nào tôi cũng ước, hy vọng mỗi tháng đều có thể sinh nhật một lần, bởi vì nếu nói như vậy, tôi không chỉ được thấy anh mỗi tháng một lần mà còn có thể mỗi tháng thu được một món quà tặng nha!

Tôi thật sự rất thích anh Âu Dương Suất, không chỉ...bởi vì anh càng lớn càng đẹp trai mà còn bởi vì anh lúc nào cũng cười rất dịu dàng với tôi, rất tốt bụng, tôi thích nhìn anh cười với mình, thích anh cùng chơi với tôi, thích anh nắm tay, thích anh ôm lấy, thích anh hôn lên khuôn mặt bé nhỏ của mình, thích nghe anh kể chuyện xưa, cho nên mỗi lần nhìn thấy anh, tôi đều chui vào trong ngực anh, vô cùng xấu xa mặc kệ cha của mình.

Thế là người cha mỗi lần anh Âu Dương Suất xuất hiện thì bị vắng vẻ của tôi luôn nhân lúc anh rời đi, ôm lấy tôi thủ thủ nói: "Bảo bối à, con là tình nhân bé nhỏ của cha, vì thế con phải nhớ kỹ, từ nay về sau, người đàn ông duy nhất được cầm tay con chỉ có cha, được ôm lấy con chỉ có cha, có thể hôn lên hai má con cũng chỉ có cha thôi, mà người đàn ông con thích nhất cũng phải là cha, cho nên, quên ngay cái kẻ tên là Âu Dương Suất đi, quên đi quên ngay đi!"

Tuy rằng lần nào tôi cũng rất nhu thuận gật đầu đáp ứng cha, thế nhưng vừa nhìn thấy anh Âu Dương Suất, tôi đều xảo quyết "tạm thời mất trí nhớ", vì thế cha không hề phiền lòng lần nào cũng không ngừng nhắc nhở tôi, mà tôi thì mỗi lần đồng ý xong đều sẽ quên luôn.

Nhưng mà, khoảng thời gian không có anh Âu Dương Suất, tôi đương nhiên yêu cha nhất, thế mà có đôi khi mẹ lại nghiêm túc nói với tôi rằng: iều gia hỏa, cha của con là người đàn ông của mẹ, Âu Dương Suất mới là người đàn ông của con, vì thế con phải thật ngoan ngoãn nha, đừng có tìm mẹ cướp chồng đấy!"

Tuy rằng nghe không hiểu, nhưng lần nào tôi cũng đều ngoan ngoãn gật đầu, giống như đối với cha vậy, thỉnh thoảng nghe lời, thỉnh thoảng lại "tạm thời mất trí nhớ".

Cha có vẻ không hề thích anh Âu Dương Suất thì phải, đặc biệt là những lúc anh ấy hôn tôi, ôm tôi, đùa giỡn với tôi, vì sao lại vậy chứ?

Nhưng mà hình như ông cũng thích nhìn thấy anh ấy mà, mỗi lần anh ấy đến, mẹ đều chủ động kéo cha vào trong phòng, cả đêm không thém ló mặt ra, sau đó ông sẽ lại thật vui vẻ, thật cao hứng, vì sao lại thế nhỉ?

Cho nên mỗi lần nhìn thấy anh Âu Dương Suất, cha tôi đều vừa nhíu mày vừa cười ngọt ngào khiến cho người ta cảm thấy rất kỳ quái, bất quá mặc kệ ông, kỳ quái là chuyện của cha, cao hứng là chuyện của tôi, bởi vì tôi lại có thể nằm trong ngực của anh Âu Dương Suất rồi!

Hôm nay là sinh nhật tám tuổi của tôi, sắp được nhìn thấy anh ấy đó!

Chúng tôi cùng nhau ăn tiệc chúc mừng trong nhà lớn của Hàn gia, sau đó anh Âu Dương Suất bị tôi và mẹ dụ dỗ về nhà, chết sống mời anh ngủ lại trong phòng khách nhà mình một đêm.

Cha vốn dĩ đang rất mát hứng, song bị mẹ thần bí kéo vào trong phòng xong, ông liền yên tâm giao tôi cho anh Âu Dương Suất chăm sóc, sau đó đóng cửa, khóa trái lại.

Không có cha quây rầy, tôi quang minh chính đại được cùng anh Âu Dương Suất ngủ cùng trên một chiếc giường—— tâm sự.

"Anh Tiểu Suất, anh thích em không?"

"Thích."

"Tốt, bởi vì em cũng rất thích anh đấy!"

"Ha ha..."

"Nói cho anh biết một bí mật nhé! Anh ngàn vạn lần phải giữ kín nó nha!"

"Ha ha, được, anh nhất định sẽ giữ kín."

"Mẹ nói với em cách làm thế nào để dụ dỗ anh rồi, thế nhưng em không biết rõ lắm, anh nói xem em nên làm thế nào mới có thể dụ dỗ anh được đây?"

"..."

"Nói cho em nghe đi mà, em sẽ nghiêm túc ghi nhớ! Em cam đoan đấy!"

"...Chờ sau khi em trưởng thành anh sẽ nói cho em biết..."

"Có nghĩa là chờ em trưởng thành anh sẽ để cho em dụ dỗ đúng không?"

"..."

Haha, anh Âu Dương Suất à, chờ em trưởng thành đi, đến lúc đó em nhất định sẽ thật chịu khó và nỗ lực để dụ dỗ anh! Chờ xem, chờ xem nhé!

Rống rống!

Tiểu Huyền Tử lắm bảm

Rống rống!

"Cưới sau một đêm" đã chính thức kết thúc rồi! Đốt pháo thôi đốt pháo thôi, tung hoa nào tung hoa nào.

Không cần nói nhiều, đầu tiên tôi muốn cảm ơn những độc giả đã theo dõi câu chuyện này, những lời bình luận và like của các bạn chính là động lực để tôi đi đến cuối cùng.

Nào, một nụ hôn gió dành cho tất cả mọi người! Ai cũng có phần nhé!

Toàn văn hoàn

Table of Contents

Văn án

Chương 1: Một đêm tân tình

Chương 2: Cưới nhanh chóng

Chương 3: Mẹ chồng nàng dâu đồng minh

Chương 4: Chồng yêu không gần nữ sắc

Chương 5: Quyến rũ chồng là một việc không dễ dàng! !!

Chương 6: Chồng à, xem ra anh thật tính phúc! !!

Chương 7: Xuân dục của mẹ chồng, một chiêu tất sát! !! *

Chương 8: Mắt kính của quỷ

Chương 9: Diên mao thật sự của phu quân

Chương 10: Nhà mẹ đẻ của cô bé Lo lem

Chương 11: Cây cỏ ngon không dành cho những chú ngựa quay đầu

Chương 12: Khi đàn ông ghen thì không dễ chọc

Chương 13: Ai dạy dỗ ai?

Chương 14: Thiếu niên đẹp trai bí ẩn

Chương 15: Xuất hiện hàng xóm mới thô bạo

Chương 16: Mẹ chồng phiền não

Chương 17: Mỹ nữ cứu mỹ nữ

Chương 18: Mẹ chồng tốt với mẹ chồng xấu

Chương 19: Là vợ chồng cần có nạn cùng chịu

Chương 20: Một người phiền não, cả nhà khuyên can

Chương 21: Công thần phía sau tấm màn che

Chương 22: Mấy người đàn ông kết bè kéo lũ đánh nhau

Chương 23: Thằng nhóc tới sống nhờ

Chương 24: Cùng nhau đeo mặt nạ

Chương 25: Một lớn một bé ở nhà

Chương 26: Tình hữu nghị trong bóng tối

Chương 27: Đã gặp nhau thì cũng sẽ có ngày chia tay

Chương 28: Mưa to chỗ tốt

Chương 29: Chủ nhà thực sự

Chương 30: Chủ nghĩa nữ quyền

Chương 31: Tiêu biệt thắng tân hôn

Chương 32: Người đàn ông "được" bao nuôi

Chương 33: Tình thú giữa vợ chồng

Chương 34: Ha Anh là một người chị có tâm

Chương 35: Hàng xóm tốt bụng lại tới

Chương 36: Vô gian đạo

Chương 37: Hai ngày một đêm

[Chương 38: Nhiệt lạt chi dạ](#)

[Chương 39: Phát sốt thật hấp dẫn](#)

[Chương 40: Gặp gỡ "nhạc phụ đại nhân"](#)

[Chương 41: Kinh ngạc vì có thai](#)

[Chương 42: Ngư nôn nghén cũng vợ](#)

[Chương 43: Tranh thủ tình cảm](#)

[Chương 44: Bảo bối chọn chồng](#)

[Chương 45: Hạ Anh độc thoại](#)

[Ngoại truyện 1: Tầm × tần ký](#)

[Ngoại truyện 2: Phía sau chiếc kính mắt](#)

[Ngoại truyện 3: Tiểu Hạ An lên tiếng](#)